KHÁCH SẠN MẶT NẠ

HIGASHINO KEIGO

LAM NGỌC *dịch*

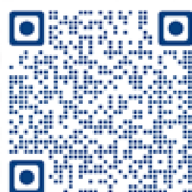

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

HIGASHINO KEIGO

KHÁCH SẠN MẶT NẠ

Một vụ giết người hàng loạt bí ẩn ở Tokyo. Hiện chưa rõ nghi phạm và mục tiêu tiếp theo. Điều duy nhất từ mật mã hung thủ để lại ám chỉ nơi sẽ diễn ra tội ác là khách sạn hạng nhất Cortesia Tokyo. Nitta Kousuke, viên cảnh sát hình sự trẻ tuổi, nhận lệnh cải trang làm nhân viên khách sạn để nằm vùng điều tra. Hướng dẫn nghiệp vụ cho anh là Yamagishi Naomi, một nữ lễ tân thông minh có óc quan sát sắc sảo. Liệu cả hai có thể lần ra chân tướng vụ án, trong khi những vị khách đáng ngờ cứ lần lượt ghé thăm!?

Mục lục

1

Chuông điện thoại nội bộ reo, báo có cuộc gọi từ sảnh thang máy tầng 16. Yamagishi Naomi bỗng có linh cảm chẳng lành. Một vị khách nam vừa mới nhận phòng single trên tầng này. Trước đó khoảng năm, sáu phút, nhân viên hành lý Machida đã xách đồ và dẫn vị khách đó lên phòng. Machida mới vào làm được một năm. Cô thấp thỏm chỉ mong cậu ta không gây ra lỗi gì quá lớn.

"Vâng, lễ tân xin nghe, có chuyện gì vậy ạ?" Naomi hỏi.

"Tôi, Machida ạ. Tôi đã dẫn khách lên phòng 1615 nhưng khách đang phàn nàn phòng có mùi hôi."

"Mùi hôi?"

"Cụ thể là mùi khói thuốc lá. Khách kêu phòng cấm hút thuốc mà sao lại có mùi như vậy..."

Naomi ấn vào thiết bị đầu cuối bên cạnh, trên màn hình hiện ra dữ liệu phòng 1615. Đây đúng là phòng không hút thuốc và cũng đã được dọn dẹp. Cô không thấy ghi chú về chuyện phòng ám mùi khói thuốc.

"Tôi hiểu rồi. Vậy khách đang ở đâu?"

"Khách đang đợi trong phòng 1615 ạ."

"Vậy cậu cũng đợi ở đó đi. Tôi sẽ lên đó ngay."

Ngắt điện thoại, Naomi lại gõ bàn phím thiết bị đầu cuối, lần này cô kiểm tra dữ liệu về vị khách. Người này là nhân viên văn phòng đến từ Osaka, đã đặt phòng từ một tuần trước. Vị khách yêu cầu một phòng không hút thuốc, cửa sổ không hướng ra đường lớn, và tốt nhất là nằm trong góc. Chính Naomi đã làm thủ tục nhận phòng cho

vị khách đó, trong ấn tượng của cô anh ta không phải người ngoan cố.

Naomi đảo mắt nhanh quanh khu lễ tân. Do có một cuộc họp bất thường nên quản lý phòng lễ tân đã qua tòa nhà văn phòng.

Naomi vẫy tay gọi cậu lễ tân trẻ Kawamoto.

“Khách phòng 1615 đang phàn nàn, cậu tìm nhanh một phòng khác giúp tôi nhé.”

“Tôi hiểu rồi, phòng single đúng không ạ?” Kawamoto nhìn vào màn hình máy tính.

“Cậu cứ tìm cả phòng double, twin và deluxe Twin nữa.”

“Vâng,” Naomi quay lưng đi sau khi nghe thấy câu trả lời của Kawamoto, tay cầm chìa khóa chủ, rời khỏi quầy lễ tân.

Thang máy vừa lên tới tầng 16, Naomi đã trông thấy Machida đang đứng trước cửa phòng 1615. Nhìn thấy Naomi, cậu ta vội chạy về phía cô.

“Lạ thật đấy. Lúc tôi dẫn anh ta vào phòng rõ ràng không có mùi gì. Nhưng sau khi chạy đi gọi điện và quay lại thì...”

“Lúc đó có mùi à?”

“Vâng,” Machida gật đầu vẻ hồ nghi.

“Tôi hiểu rồi. Kawamoto đang tìm phòng khác nên cậu cứ xuống quầy lễ tân trước đi.”

“Vâng.”

Sau khi xác nhận Machida đã đi về phía sảnh thang máy, Naomi mới quay ra gõ cửa phòng 1615. Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, người đàn ông trung niên với khuôn mặt vuông vắn xuất hiện. Đôi mắt một mí trông đục ngầu, miệng méo mó tỏ vẻ khó chịu.

Naomi cúi đầu.

“Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền quý khách. Tôi nghe nói phòng có mùi hôi ạ?”

Vị khách hướng mặt vào trong, hất hàm, “Thì cô cứ vào mà xem.”

Naomi nói “Tôi xin phép ạ,” rồi bước vào trong.

Chẳng cần hít hà nhiều, cô nhanh chóng nhận ra mùi khác lạ. Đúng là có mùi thuốc lá. Nhưng không phải mùi tàn thuốc ám vào

phòng mà là mùi khói bay ra từ đầu điếu thuốc được châm lửa, hay còn gọi là khói phụ.

Machida nghi ngờ cũng chẳng sai. Có lẽ nhân lúc cậu ta đi gọi điện thoại, vị khách này đã châm lửa điếu thuốc anh ta lén mang đến.

“Thế nào, có mùi đúng không?” vị khách nam hỏi với âm điệu vùng Kansai, giọng hống hách.

Naomi lại cúi đầu. “Thành thật xin lỗi vì đã khiến quý khách không thoải mái. Chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm một phòng mới cho quý khách. Tôi có thể gọi điện một chút được không ạ?”

“Ờ, phiền cô tìm nhanh cho.”

“Vâng.” Naomi đáp rồi dùng điện thoại cầm tay gọi xuống lễ tân. Kawamoto nhanh chóng bắt máy.

“Tình hình thế nào rồi?” Naomi hỏi.

“Trên tầng 16 có hai phòng trống 1610 và 1612. Cả hai phòng này đều là phòng không hút thuốc và cũng đáp ứng đủ các điều kiện khác.”

Naomi cảm thấy không ổn. Cả hai phòng ấy đều là phòng single. Vị khách này đã cố ý gây chuyện mà lại chuyển anh ta qua phòng đó chỉ e vấn đề sẽ khó được giải quyết triệt để.

“Còn phòng 1620 và 1630 thì sao?”

Kawamoto như nín thở, áng chừng đã hiểu ra ý đồ của Naomi.

“Phòng 1620 đã dọn dẹp xong, có thể dùng được ạ."

“Vậy cậu nói Machida mang thẻ chìa khóa lên giúp tôi nhé.”

“Vâng ạ.”

Ngắt điện thoại, Naomi quay sang cười với vị khách nam.

“Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu. Chúng tôi đã có phòng cho quý khách, tôi xin phép được dẫn quý khách qua phòng mới ạ.”

“Cũng là phòng không hút thuốc đấy chứ?”

“Dạ vâng ạ,” Naomi xách chiếc túi du lịch đang đặt trên giá lên.

Đến trước phòng 1620, Naomi dùng chìa khóa chủ để mở cửa. Cô nói “Xin mời,” giục vị khách nam vào phòng.

Vị khách nam vừa bước vào phòng một bước, từ đằng sau Naomi

đã cảm nhận được sự bối rối của anh ta. Hẳn anh ta không nghĩ sẽ được ở phòng suite.

"Quý khách có hài lòng với phòng này không ạ? Tôi nghĩ phòng này sẽ không có mùi gì đâu ạ."

Sau khi hếch mũi ngửi ngửi, anh ta quay đầu lại phía Naomi.

"Tôi dùng phòng này cũng được hả? Nói trước là tôi không trả thêm tiền đâu đấy nhé."

Naomi phẩy tay trước mặt.

"Dĩ nhiên tiền phòng sẽ không thay đổi ạ. Lỗi là của chúng tôi, chúng tôi thành thật xin lỗi vì đã làm quý khách không thoải mái."

"Không sao, từ giờ chú ý hơn là được," vị khách nam sờ sờ vào cạnh lông mày. Không hiểu sao trông anh ta có vẻ miễn cưỡng.

Machida lên đến nơi, giao thẻ chìa khóa cho vị khách nam. Sau đó hai người cùng rời khỏi căn phòng.

"Bực mình thật. Chị không nghĩ chúng ta đã bị cho vào tròng một cách vô cùng khéo léo sao?" Machida nói khi hai người đi về phía sảnh thang máy. "Chắc chắn là hắn ta đã châm thuốc. Hắn đã có sẵn ý đồ gây sự hòng được nâng cấp phòng."

"Cậu không nên nói vậy khi không có bằng chứng. Cậu quên câu khách luôn luôn đúng rồi à?"

"Nhưng cũng không cần đến phòng Suite, Machida miệng lưỡi sắc bén. "Em nghĩ cho ông ta phòng twin hay phòng deluxe twin là được rồi."

"Thế nếu anh ta không chịu thì sao? Anh ta cứ bắt lỗi này lỗi kia, rồi bắt đổi qua đổi lại, không phải chúng ta sẽ phiền hơn à?"

"Thì đúng là như vậy."

"Trước kia tôi đã được mấy anh chị tiền bối dạy không nên trả treo với khách."

"Thật là..." Machida gật đầu với vẻ mặt không phục.

Lúc Naomi quay lại quầy lễ tân thì đã thấy quản lý Kuga đang đứng nói chuyện với Kawamoto.

Anh gật đầu khi nhận ra Naomi

"Nghe nói có khách phàn nàn hả?"

Naomi nhíu mày. “Tôi đã thu xếp ổn thỏa rồi ạ. Việc không quá nghiêm trọng. Tôi sẽ làm báo cáo ngay đây ạ.”

Kuga khẽ đưa tay phải ra. “Báo cáo để sau. Giờ cô qua tòa văn phòng đi. Các quản lý đang đợi ở phòng họp trên tầng 2 đấy.”

“Dạ? Các quản lý? Tòa văn phòng ạ?”

Naomi hơi ngạc nhiên, quay lại nhìn những mặt Kuga trông vô cùng bình thản. Phòng quản lý tổng vụ nằm sau phòng lễ tân. Thường thì các cuộc họp sẽ diễn ra ở đó.

“Chuyện liên quan đến người ngoài công ty nữa nên phải dùng phòng họp bên đó. Cô đừng lo lắng quá. Không phải chuyện bắt lỗi hay gì đâu.”

“Anh biết là chuyện gì rồi ạ?”

“Ừ, tôi cũng vừa mới nghe. Chuyện quan trọng nên tôi không thể nói luôn ở đây được. Với lại tôi cũng không đủ tự tin để giải thích rõ ràng cho cô.”

Naomi rụt cằm, nhìn Kuga với vẻ đang nhìn người trên.

Mắt Kuga bỗng trở nên nghiêm nghị.

“Ừm, chuyện cũng khá nghiêm trọng. Thế nên mới cần đến năng lực của cô.”

“Tôi ấy ạ? Sao lại thế?”

“Chuyện đó...” Đang nói dở câu, Kuga bèn lắc đầu. “Chuyện sau đó thì cô nghe từ các quản lý đi.”

Naomi thở dài, đoạn trả lời, “Tôi hiểu rồi ạ.”

Cô rời quầy lễ tân, băng qua hành lang dành cho nhân viên, bước ra ngoài từ cửa thoát hiểm của khách sạn.

Bộ phận hành chính của khách sạn Cortesia Tokyo được đặt ở tòa nhà bên cạnh. Bên này treo tấm biển đề “Cortesia Tokyo Annex”, đương nhiên sẽ không có phòng trọ ở đây.

Vào trong rồi, Naomi leo thang bộ lên tầng 2. Tầng này có phòng tổng hợp và phòng nhân sự. Cô gõ cửa phòng họp. “Mời vào,” một giọng đàn ông vang lên.

Naomi mở cửa phòng, vừa cúi đầu vừa bước vào trong. Người đầu tiên lọt vào tầm mắt cô là tổng quản lý Fujiki. Tổng quản lý

Fujiki thường ngày tính tình hòa nhã mà hôm nay lông mày cũng nhăn hết lại. Phía bên phải ông là trưởng bộ phận phòng Takura, cấp trên trực tiếp của Naomi, Kuga và những người khác cùng bộ phận. Ông ấy tính tình cũng thoải mái, thích đùa, nhưng hôm nay mắt hai vị sếp đều ánh lên vẻ gì đó vô cùng nghiêm trọng.

Ngồi phía bên trái Fujiki là trưởng phòng tổng hợp Kataoka. Naomi không rõ bình thường ông ra sao nhưng có lẽ không phải lúc nào ông cũng tỏ thái độ nghiêm khắc thế này.

Ngồi phía trước bàn họp là đội trưởng nhân viên hành lý và quản lý nhân viên dọn phòng. Chắc họ cũng được gọi tới.

Naomi nhủ thầm "chắc không phải chuyện đơn giản rồi".

"Tôi xin lỗi đã gọi các vị tới đường đột thế này, mọi người ngồi xuống đi đã," trưởng phòng Kataoka nói.

"Thật ra, chúng tôi có việc này muốn phiền đến các vị. Vấn đề này hết sức tế nhị nên mong mọi người cẩn trọng, tránh để người ngoài biết, kể cả nhân viên công ty."

Naomi nắm chặt hai tay đang đặt dưới đầu gối, đoạn nhìn Fujiki. Vẫn vẻ mặt nghiêm trọng đó, ông khẽ gật đầu.

"Nói thẳng ra là chúng ta phải hợp tác điều tra với phía cảnh sát. Phức tạp ở chỗ đây là điều tra án mạng."

Naomi nín thở khi nghe trưởng phòng Kataoka nói. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của cô. Bên trong chiếc áo đồng phục, tim cô bắt đầu đập liên hồi.

"Báo đài đang đưa tin dày đặc nên có thể các vị đã biết. Gần đây trong thành phố đã xảy ra một số vụ án mạng. Tuy có thông báo sự việc đang được kiểm soát, nhưng nhiều khả năng ba vụ đó nằm trong chuỗi giết người hàng loạt, do một hung thủ gây ra. Và có thể trong thời gian tới, hung thủ sẽ ra tay sát hại nạn nhân thứ tư. Vấn đề là vụ án tiếp theo sẽ xảy ra ở đâu?" Takaoka gõ đầu ngón tay xuống bàn hai lần. "Cảnh sát nói án mạng sẽ xảy ra ở khách sạn của chúng ta."

"Xin lỗi nhưng," Naomi cất giọng hỏi. "Tại sao họ lại nghĩ thế ạ?"

Kataoka lắc đầu.

"Vấn đề đó phía cảnh sát không nói rõ. Họ nói đó là bí mật điều

tra. Nhưng họ chắc chắn hung thủ đã chọn khách sạn này làm nơi gây án. Họ còn nói, xét về mật độ thời gian giữa các vụ án trước, vụ án lần này nhiều khả năng sẽ xảy ra trong mười ngày tới.”

“Cảnh sát đã nắm được cả chuyện đó, vậy hẳn họ cũng đã xác định được hung thủ rồi đúng không ạ?”

“Hình như là chưa. Họ đã điều tra rất nhiều nhưng có vẻ vẫn chưa tìm ra được hung thủ.”

“Vậy họ biết ai sẽ là nạn nhân đúng không ạ?”

“Không, họ không biết.”

“Xin lỗi,” lần này là đội trưởng nhân viên hành lý Sugishita lên tiếng. “Họ chẳng có manh mối gì về hung thủ, cũng không biết ai sẽ là nạn nhân, chỉ biết án mạng sẽ xảy ra ở khách sạn này? Chuyện là sao đây ạ?”

Đó cũng là điều Naomi đang muốn hỏi.

“Thì chắc đó là vấn đề họ không thể nói rõ với chúng ta được.”

“Chúng ta không hiểu rõ thì làm sao mà hợp tác điều tra được ạ?” Naomi bất giác gắt gỏng. Cô tự nhận thấy má mình đang căng lên.

“Yamagishi,” tổng quản lý Fujiki xen vào. “Mọi người nghi ngờ hoàn toàn có căn cứ. Ngay cả chúng tôi lúc nghe chuyện cũng cảm thấy như vậy. Nhưng cảnh sát cũng có sự tình của họ. Nếu đã không làm rõ được lý do thì chỉ còn cách làm theo. Với chúng ta, một việc nghiêm trọng như vậy phải tránh bằng mọi giá, bất kể lý do là gì. Cảnh sát cần sự hợp tác của chúng ta nhưng chính chúng ta cũng phải nhờ họ giúp đỡ. Mọi người hiểu ý tôi chứ?”

Thường ngày, tổng quản lý Fujiki đã chẳng bao giờ lớn giọng, hôm nay ông còn nói chuyện ôn hòa hơn mọi khi. Nhưng việc đó càng làm cho bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng.

“Có thật là chuyện ghê rợn ấy sẽ xảy ra ở khách sạn của chúng ta không ạ?” Naomi quay lại nhìn trưởng phòng Kataoka.

“Cảnh sát cho rằng xác suất đó rất cao. Tôi chỉ có thể nói vậy thôi.”

Naomi hít thở sâu. Cô vẫn chưa thực sự cảm thấy gì cả. Như thể

cô chỉ đang mơ mình đứng trước vách núi dựng đứng.

"Vậy chúng tôi nên làm gì đây ạ?"

Kataoka rụt cằm. "Như tôi vừa nói đấy, cụ thể chúng tôi cũng chưa rõ. Cảnh sát cũng chỉ biết sắp tới sẽ có một vụ án mạng xảy ra ở đây, kẻ nào đó đang âm mưu sát hại một người vô tội. Và trong trường hợp này, chỉ nâng cao cảnh giác không thôi thì chưa đủ. Rất tiếc chúng ta buộc phải coi toàn bộ khách tới đây là đối tượng tình nghi, nhất là những khách trọ. Nói vậy chứ những người ngoài ngành như chúng ta cũng chẳng làm được gì nhiều. Nói gở nếu có chuyện gì xảy ra, lúc ấy gọi cảnh sát cũng đã muộn."

Naomi hiểu những gì ông nói. "Tức là cảnh sát sẽ túc trực ở đây ạ?"

"Nói ngắn gọn thì đúng là như vậy. Nhưng cách làm này cũng nhiều vấn đề. Chẳng hạn như ở quán ăn hay bar, họ có thể đóng giả làm khách rồi ăn uống. Hoặc như ở phòng tổ chức tiệc, miễn họ ăn mặc sao cho phù hợp là có thể đi lại mà chẳng ai để ý. Nhưng khách nghỉ mới là vấn đề. Nếu các nhân viên điều tra chỉ cải trang thành khách bình thường và thuê phòng, đương nhiên họ sẽ không thể quan sát tất cả những vị khách khác cũng như nắm được mọi diễn biến ở các phòng. Bởi vậy họ buộc phải đứng cùng chúng ta ở sảnh chính."

"Sảnh chính ấy ạ?" Naomi hơi nghiêng đầu. "Tức là sao ạ?"

Đột nhiên Takura khẽ rên rỉ. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía ông.

Takura nói "Tôi xin lỗi," rồi ho lên một tiếng. "Kataoka, anh nói tiếp đi."

Kataoka gật đầu, tiếp tục câu chuyện.

"Sở cảnh sát đề xuất để các điều tra viên của họ nằm vùng ở cả khu làm việc."

"Nằm vùng ấy ạ?"

"Tức là điều tra viên của họ sẽ đóng giả làm nhân viên khách sạn, đứng ở sảnh chính và sảnh trước. Có thể họ sẽ vào cả phòng của khách nữa."

"Đúng là hồ đồ," Naomi mỉm cười. Đùa gì xàm xí vậy. Nhưng khi

thấy mấy người Kataoka và Fujiki vẫn im lặng và tỏ vẻ hết sức nghiêm nghị, cô liền thu ngay biểu cảm đó lại. “Cảnh sát định làm thế thật ạ?”

“Ừ,” Kataoka trả lời.

“Thế chúng ta cũng đồng ý ạ?”

“Chúng tôi đã thảo luận với chủ tịch và các ủy viên ban quản trị rồi. Họ chấp nhận đề nghị của phía cảnh sát.”

Naomi chớp mắt, nhìn Fujiki, người cũng đang chậm rãi khép mi.

“Vậy tôi xin hỏi,” Naomi quay lại nhìn Kataoka. “Các điều tra viên đó liệu có kinh nghiệm làm việc ở khách sạn không ạ?”

Kataoka nhún vai. “Dĩ nhiên là không. Toàn người nghiệp dư thôi.”

“Thế có mấy điều tra viên ạ?”

“Bắt đầu là năm người. Nhưng tùy vào tình hình có thể sẽ thêm. Tạm thời bộ phận lễ tân một người, hành lý một người, và dọn phòng ba người.”

Naomi có cảm giác, chỉ một câu vừa rồi thôi đã đủ làm cho phía nhóm Sugishita căng thẳng ra mặt. Hẳn là vì Kataoka vừa nhắc tới tên bộ phận mà họ đang phụ trách.

“Nói đến đây chắc mọi người hiểu câu chuyện rồi nhỉ. Cả việc tại sao tôi lại gọi mọi người đến đây nữa.” Kataoka tiếp tục. “Tôi muốn nhờ mọi người hướng dẫn, chỉ đạo và trợ giúp công việc cho các điều tra viên đó. Tôi cũng biết là sẽ rất khó khăn nhưng nhờ cả vào mọi người nhé.”

“Nhưng tại sao lại là tôi ạ?” Naomi hết nhìn Kataoka lại nhìn Fujiki, rồi nhìn sang cả phía Takura. “Tôi có thể hiểu tại sao các anh lại gọi mấy người họ. Nhưng còn tôi thì sao? Bộ phận lễ tân còn nhiều người làm lâu năm hơn tôi. Hơn nữa, điều tra viên chắc hẳn là đàn ông? Dù có là cộng sự đi chăng nữa, nếu bị phái nữ chỉ đạo, tôi nghĩ kiểu gì họ cũng sẽ chống đối.”

“Người đề xuất cô là tôi,” Fujiki lên tiếng. “Sau khi thảo luận, tôi và Takura đều cho rằng cô là người phù hợp nhất.”

Naomi lắc đầu, “Chắc các anh cũng biết, tôi không giỏi việc

hướng dẫn nhân viên mới.”

“Bao giờ cô mới thôi nói mấy câu như vậy đi nhỉ? Hơn nữa chúng tôi chọn cô không phải kỳ vọng gì vào năng lực lãnh đạo của cô. Lý do chọn cô chỉ có một mà thôi, vì cô là phụ nữ.”

“Thế nghĩa là sao ạ?”

Fujiki từ tốn ngả người ra phía sau. “Chúng ta tuyệt đối không được quên rằng, dù có phòng chống tội phạm cũng không được phép làm phiền hay làm khách khó chịu. Việc các điều tra viên nằm vùng chẳng liên quan gì đến khách của chúng ta. Không thể để việc đó làm ảnh hưởng đến chất lượng dịch vụ của khách sạn. Lúc nghe chuyện, tôi cũng đã thử đề xuất rằng chỉ áp dụng với bộ phận hành lý, dọn phòng và phản đối việc điều tra viên nằm vùng ở bộ phận lễ tân. Vì đó là nơi tiếp xúc với khách hàng thường xuyên nhất, lại liên quan đến tiền bạc nữa. Những người được đào tạo cấp tốc không thể đảm nhận công việc này.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Nhưng phía cảnh sát lại nói rằng đó là bộ phận lưu trữ thông tin nên không thể bỏ qua được. Nếu xét đến mục đích điều tra thì quả đúng là như vậy. Tôi và Takura đã rất băn khoăn không biết làm sao cho phải. Cuối cùng chỉ còn cách là cử một người thường xuyên túc trực và kèm cặp vị điều tra viên ở bộ phận lễ tân kia thôi.”

“Cái đó thì tôi hiểu, nhưng sao lại là tôi ạ?”

“Chúng tôi cũng đã cân nhắc qua rồi. Nếu để hai người đàn ông mặc đồng phục cùng đứng ở quầy lễ tân trông sẽ không được tự nhiên cho lắm. Nhưng nếu là một cặp nam nữ thì nhìn sẽ rất hợp mắt, cả hai có cùng hành động cũng vẫn vô cùng tự nhiên.”

“Ý anh muốn nói vì ngoài xã hội phụ nữ chúng tôi luôn đóng vai trò trợ lý cho cánh đàn ông đúng không ạ?” Naomi tự thấy giọng mình thật chua ngoa.

“Yamagishi,” Takura nói như cảnh cáo. Trong khi Fujiki lại cố làm không khí dịu xuống “thôi mà, thôi mà,” rồi tiếp tục nói với Naomi. “Tôi không nghĩ như vậy. Nhưng quả thật mọi người đã quen với hình ảnh đó. Thế nên chúng ta cứ làm vậy để vượt qua tình huống

khó khăn lần này đi. Cũng không còn cách nào khác. Chúng ta làm việc này vì khách đến ở tại khách sạn. Không lẽ cô định để một viên cảnh sát vận trên người bộ đồng phục của chúng ta hướng dẫn khách đến phòng royal suite sao?"

"Không ạ, chuyện đó..." Naomi cụp mắt. Nếu đã nói vì khách thì cô chối sao được nữa.

Đúng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên. Kataoka vừa nói "mời vào," một nam nhân viên đã bước ngay vào phòng, thì thầm gì đó với ông.

Sau khi nói "tôi hiểu rồi" với cấp dưới, ông quay sang trao đổi kín đáo, nhanh gọn với Fujiki và Takura. Chừng như họ vừa xác nhận chuyện gì đó.

Kataoka nhìn thẳng về phía mấy người Naomi.

"Thật ra cảnh sát đã đến đây từ trước, họ đang đợi một phòng khác. Tôi muốn mọi người gặp qua họ. Tôi có thể mời họ vào đây luôn không?"

Naomi nhìn về phía Sugishita. Mặt họ tỏ rõ vẻ "đành vậy chứ biết làm sao". Bộ phận của họ đột nhiên phải cho người nghiệp dư vào đúng là khó thật nhưng cũng không nan giải bằng bộ phận lễ tân. Naomi nhận ra mình là người nắm giữ quyền quyết định.

"Tôi hiểu rồi ạ," Naomi cân nhắc rồi trả lời. "Cũng không còn cách nào khác".

Kataoka gật đầu với nam nhân viên. Anh ta nhanh chóng rời khỏi phòng.

"Chuyện này đúng là sẽ rất khó cho mọi người. Nhưng tất cả vì an toàn của khách sạn. Đành nhờ mọi người cố gắng vậy."

Naomi "vâng" một tiếng khi nghe Fujiki nói vậy. Người này từ lúc Naomi vào công ty đã giúp đỡ cô rất nhiều nên những lúc như thế này cô phải biết điều một chút.

"Chuyện này tôi đã nói qua với Kuga," Takura lên tiếng. Chúng tôi sẽ không để cô một mình đâu. Mọi người sẽ luôn ở sau giúp đỡ nên cô cứ thoải mái, đừng lo lắng gì cả."

"Vâng, cảm ơn sự quan tâm của mọi người ạ."

Hai cấp trên đã nói đến nước này cô cũng chẳng kêu ca gì được

nữa. Ngược lại cô còn quyết định sẽ cố gắng để không làm phiền đến họ.

“Anh nói trong vòng mười ngày tới đúng không ạ?” đội trưởng Sugishita hỏi. “Trong mười ngày tới sẽ có vụ án gì đó xảy ra?”

“Cảnh sát nói vậy,” Kataoka đáp lời.

“Tức là chúng tôi sẽ phải chịu đựng chuyện này trong vòng mười ngày đúng không ạ?”

“Điều đó chúng tôi không biết.” Fujiki thêm. “Tôi nghĩ cảnh sát sẽ ở đây cho đến lúc bắt được hung thủ hoặc chắc chắn khách sạn của chúng ta đã an toàn.”

“Thế ạ?” người đội trưởng lẩm bẩm.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, cửa phòng mở ra. Nam nhân viên ban nãy nhòm vào phòng.

“Tôi đã dẫn họ đến rồi ạ.”

“Cậu mời họ vào đi,” Kataoka trả lời.

Sau khi nam nhân viên mở lời, bước vào phòng trước tiên là một người đàn ông trên dưới năm mươi tuổi, mặt to bè. Người đó nở nụ cười hòa nhã nhưng đôi mắt lại ánh lên những tia sáng khó chịu như thể ông ta tường tận mọi phần đen tối nhất của thế giới này vậy.

Theo sau là bốn người đàn ông và một người phụ nữ. Naomi vừa đứng dậy vừa chú ý quan sát mấy nam cảnh sát kia. Bởi trong số họ sẽ có người làm ở bộ phận lễ tân.

Kataoka giới thiệu người đàn ông trung niên với mấy người Naomi. Ông ta tên là Inagaki, đội trưởng Đội điều tra số Một Cục Cảnh sát.

“Anh Inagaki, đây là ba người mà ban nãy tôi nói với anh. Tôi đã giải thích tình hình cho họ rồi. Cả ba đã vui vẻ nhận lời.”

“Vâng,” đội trưởng Inagaki tủm tỉm cười.

“Cảm ơn mọi người đã chấp nhận yêu cầu vô lý lần này của chúng tôi. Có lẽ sẽ phiền các vị rất nhiều nhưng đây là khổ nhục kế nhằm ngăn chặn tội ác tàn bạo nên rất mong sự hợp tác của quý vị,” ông ta nói bằng giọng trầm nhưng âm vang. Lời lẽ nghe rất lịch thiệp nhưng vẫn mang vẻ áp đảo tuyệt đối. Mấy người Naomi chỉ biết cúi

đầu im lặng.

Kataoka lôi quyển sổ ghi chép từ trong túi ra. “Ừm, tuần tra viên Sekine...”

“Là tôi,” một nam cảnh sát tiến lên phía trước. Đó là một chàng trai trẻ, tướng cao to, nom anh ta giống vận động viên thể thao hơn là cảnh sát.

“Anh phụ trách quầy hành lý giúp tôi. Đây là Sugishita, đội trưởng đội hành lý.”

“Nhờ anh giúp đỡ,” viên cảnh sát trẻ cúi đầu nói với Sugishita.

Sau đó Kataoka tiếp tục đọc tên của ba người. Một người phụ nữ và hai người đàn ông trả lời. Họ sẽ cải trang thành nhân viên dọn phòng.

Tức là người còn lại sẽ làm ở bộ phận lễ tân. Naomi thoáng nhìn anh ta. Người đó khoảng ngoài ba mươi tuổi, nom mặt có vẻ gan góc nhưng không giống người thô lỗ, Naomi cảm thấy an tâm phần nào.

“Và cuối cùng, cảnh sát Nitta, anh sẽ phụ trách ở quầy lễ tân. Cô ấy là Yamagishi, chịu trách nhiệm chỉ đạo công việc. Có gì không hiểu, anh cứ hỏi cô ấy.”

Nghe Kataoka nói vậy, viên cảnh sát vừa được xướng tên Nitta đó bước về phía trước Naomi. Anh ta nói “nhờ cô,” rồi đưa tờ danh thiếp ra, trên đó có đề tên Nitta Kousuke.

Với người sẽ hướng dẫn anh thì không phải là “nhờ cô” đâu nhé, Naomi vừa nghĩ vậy vừa nhận lấy tờ danh thiếp rồi ném cho anh ta một nụ cười gượng gạo.

“Rất mong được anh giúp đỡ ạ!” Naomi cố ý đáp lại thật chậm rãi.

Nhưng có vẻ không hề nhận ra mình đang bị châm chọc, anh ta gật đầu đầy ngạo mạn. “Ngốc hả,” Naomi nghĩ và cảm thấy bất an.

“Vậy ngay sau đây khóa huấn luyện sẽ bắt đầu. Tôi biết các vị đang rất nóng lòng. Nhưng chỉ khi phía chúng tôi cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, các vị mới có thể làm việc tại các bộ phận. Không có vấn đề gì chứ ạ?” Kataoka xác nhận lại với Inagaki.

“Tất nhiên rồi,” viên đội trưởng trả lời. Rồi ông ta quay ra nhìn

mấy cảnh sát cấp dưới, tiếp tục nói với giọng âm vang ban nãy. “Mấy cậu nhớ phải làm việc đàng hoàng và không được làm phiền đến các vị đây đâu đấy. Bằng mọi giá phải tìm cho ra manh mối để ngăn chặn tội ác lần này và phá được án. Rõ chưa?”

“Rõ,” mấy viên cảnh sát trả lời dõng dạc hùng hồn. Nhưng Naomi không bỏ lỡ khoảnh khắc khi Inagaki quay lưng ra khỏi phòng, Nitta đã thở dài tỏ vẻ ngán ngẩm.

Văn phòng của bộ phận buồng phòng nằm trên tầng 3 tòa trụ sở. Trong góc tầng có phòng thay đồ, mấy người Naomi thường đến đó trước tiên khi bắt đầu một ngày làm việc.

Trên chiếc bàn chung, Naomi đảo mắt qua cuốn sách hướng dẫn dịch vụ. Cuốn sách này có giải thích và hướng dẫn đầy đủ các dịch vụ của khách sạn nên được dùng khi tập huấn cho nhân viên mới. Thế nên chỉ cần khoác cho mấy viên cảnh sát kia vẻ ngoài của nhân viên khách sạn, hướng dẫn họ theo cuốn sách này là ổn nhất.

Naomi nghe thấy có tiếng người bước ra từ phòng thay đồ. Nitta Kousuke xuất hiện trong bộ đồng phục nhân viên lễ tân.

“Cũng may về cơ bản trông nó giống com lê. Chứ như cái bộ chẳng khác nào đồng phục mấy anh lính đồ hàng của nhân viên hành lý thì tôi chịu,” anh ta dông dạc tuyên bố.

“Đề nghị anh.” Naomi chỉ tay vào phần cổ áo. “Cài cúc áo trên cùng vào để cố định cà vạt và cắt tóc gọn gàng giúp tôi. Dưới tầng B1 có hiệu cắt tóc đấy, cứ nói ‘cắt cho tôi hiểu của nhân viên ở đây’ là người ta hiểu.”

Nitta thọc hai tay vào túi quần rộng thùng thình rồi nhún vai. “Tôi thấy vẫn có nhân viên khách sạn để tóc dài.”

Naomi lắc đầu nguầy nguậy.

“Ở khách sạn này thì không. Cũng không có ai nói chuyện với người khác mà tay vẫn đút trong túi quần thế kia cả. Anh Nitta cũng cố làm theo đi.”

Nitta nhìn sang ngang, mũi nhăn lại.

“Anh nhanh cài cúc trên cùng vào đi.”

“Vâng, vâng.”

Nhìn anh ta cài cúc áo với bản mặt khó chịu, Naomi hít một hơi thật dài.

“Tư thế không tốt, phiền anh sửa lại. Cả dáng đi nữa.

“Xin lỗi nhưng từ lúc sinh ra tôi đã đi thế này rồi. Chân tôi nó cứ vẩy loạn lên như vậy đấy.”

“Vậy tôi sẽ tập cho anh, đi ra hành lang nào.” Naomi đi ra phía cửa, được một đoạn, nhận ra anh ta không hề theo mình, cô dừng chân, quay đầu lại, đoạn hỏi, “Sao vậy?”

“Cô Yamagishi đúng không nhỉ? Hình như có sự nhầm lẫn gì ở đây thì phải.”

“Sao cơ ạ?”

“Tôi đến đây là để ngăn chặn một vụ án mạng chứ không phải đến để tập huấn làm nhân viên khách sạn.”

“Tôi hiểu.”

“Vậy kiểu tóc hay dáng đi của tôi liên quan gì? Dù sao trên thực tế công việc vẫn là cô đảm trách. Tôi chỉ cần quan sát kỹ khách đến thuê phòng thôi. Đâu có ai nhờ cô đào tạo tôi thành một nhân viên khách sạn thực thụ.”

Naomi gắng gượng vượt qua cơn bực, cô nuốt nước bọt, hít một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi nhìn thẳng vào mặt anh ta.

“Anh như thế này mà đứng quầy sẽ chẳng mang lại kết quả tốt đẹp gì đâu, kể cả đối với khách sạn chúng tôi hay Cục Cảnh sát các anh.”

“Tại sao?”

“Vì anh không giống nhân viên khách sạn chút nào. Ở những khách sạn cao cấp sẽ không có nhân viên ăn mặc luộm thuộm, thái độ hợm hĩnh và ngạo mạn như anh. Tôi không rành mấy việc phá án của cảnh sát các anh thật nhưng nếu tôi là tội phạm và đánh hơi được có cảnh sát nằm vùng tôi sẽ nghi ngờ anh đầu tiên. Hoặc giả nếu là khách chắc chắn tôi sẽ không muốn ngủ lại một khách sạn có nhân viên lễ tân như anh.”

Nitta trợn mắt, nghiến răng vẻ tức tối. Naomi tiếp tục chêm vào,

“Nếu anh không muốn bị thủ phạm nhìn ra thì hãy nghe theo hướng dẫn của tôi. Còn không, phiền anh từ bỏ việc điều tra quái đản này đi. Anh định thế nào đây?”

Nitta mím môi. Naomi nghĩ bụng, thích thì nổi đóa lên đi.

Nhưng anh ta chỉ thở hắt ra, bắt đầu thắt lại cà vạt.

“Dù sao tôi cũng là cảnh sát, mấy thứ tỉ mẩn quá tôi chịu đấy nhé.”

“Anh không nói cũng chẳng ai bảo anh không phải cảnh sát. Còn muốn khiến người ta nghĩ anh là nhân viên khách sạn thì buộc phải tỉ mẩn. Giờ phiền anh đi theo tôi.”

Naomi lại đi về phía cửa, Nitta vừa gãi đầu vừa bước theo cô.

2

Nhìn kiểu tóc của mình trong gương, Nitta như mất hết sinh khí. Dung mạo gan góc, đầy kiêu hãnh, tự phụ đã hóa thành một bản mặt ngây ngô, chẳng chút khí chất. Đến mức anh còn lo, bộ mặt đã mất hết uy lực này sẽ gây cản trở lúc điều tra nghi phạm.

"Anh thấy thế nào ạ?" người thợ cắt tóc cũng để kiểu tóc mái 7/3 bóng bẩy tươi cười hỏi.

Nitta mệt mỏi trả lời, "Cũng được, chắc vậy."

"Những người làm việc ở đây toàn để kiểu này thôi."

"Thế à. Thế thì được rồi."

Anh đã nhờ người ta cắt cho kiểu "nhân viên ở đây" đúng như lời Yamagishi Naomi dặn. Hình như anh thợ cắt tóc nghĩ Nitta là nhân viên mới được tuyển vào. Nghĩ phiền nên anh cũng chẳng buồn đính chính.

Hiệu cắt tóc ở dưới tầng hầm B1. Sau khi ra khỏi đó, anh định bụng sẽ đi thang cuốn lên tầng 1 thì nghe tiếng gọi vọng từ trên xuống "Anh Nitta". Nitta ngẩng đầu lên thì thấy một nhân viên hành lý to cao đang đi xuống. Nhìn kỹ hóa ra là Sekine.

"Ô, làm gì đấy, đang giải lao à?"

"Em đang đi tìm anh đây. Em hỏi chị Yamagishi, chị ấy bảo anh đang dưới tầng B1." Sekine bước xuống thang cuốn như thể đang leo thang bộ.

"Ừ, cơ mà nhìn chú mày hợp quá nhỉ" Nitta không thể nhịn được cười.

"Thật ạ?" Không hiểu sao Sekine nhìn rõ hớn hở. "Anh Nitta cắt

tóc trông cũng giống nhân viên khách sạn quá rồi.”

“Tôi bị ả lắm mồm đó ép đấy chứ.”

“Anh đang nói chị Yamagishi à? Có vẻ chị ấy đào tạo nghiêm khắc quá nhỉ.”

“Cậu nghĩ tút xong gương mặt còn phải làm gì nữa? Học cách đi đứng đấy. Rồi sẽ bị cằn nhằn mấy thứ nhỏ nhặt kiểu ‘tư thế sai rồi’, ‘dáng đi xiêu vẹo quá’. Xong xuôi sẽ bị chỉnh đốn cung cách chào hỏi và nói chuyện. Đây là trường mẫu giáo chắc? Cô ta là ai mà dám bảo tôi ‘đến hiệu cắt tóc đi’ chứ?”

Sekine miệng vẫn mím nhưng mắt thì cười.

“Em nghe nói chị Yamagishi là người xuất sắc nhất trong số các nhân viên lễ tân. Nên đào tạo nhân viên mới chắc sẽ có phần nghiêm khắc hơn mọi người.”

“Cô ta chắc chắn vẫn còn độc thân,” Nitta nói chắc như đinh đóng cột. “Cưa sừng làm nghé thế thôi nhưng dễ cũng phải quá tuổi băm rồi. Chắc do thiếu hơi đàn ông nên tâm tính lẫn mặt mũi khó đăm đăm. Cứ nghĩ đến việc từ giờ phải làm cùng ả đó là tôi lại thấy ngán ngẩm” bất giác anh cao giọng. Người đàn ông nom giống nhân viên văn phòng đi qua thoáng nhìn về phía hai người.

“Thế ạ. Em lại đang ngưỡng mộ vì anh được làm việc với mỹ nhân đây.”

“Gu của cậu à? Tôi có thể đổi cho cậu bất cứ lúc nào. Có điều tôi không làm ‘lính đồ hàng’ đâu.”

“Lính đồ hàng?”

“À, không có gì. Mà cậu tìm tôi có việc gì đấy?”

“À,” Sekine rút từ túi trong áo khoác ra một mảnh giấy đã được gấp lại. “Em định đưa cho anh cái này.”

Nitta mở mảnh giấy ra, trên đó vẽ sơ đồ tầng 1 với chi chít những chỗ được đánh dấu vàng. Nhìn kỹ mới thấy đó toàn là những nơi đặt ghế hoặc xô pha.

“Mấy cảnh sát theo dõi tới rồi anh ạ. Đây là những chỗ họ sẽ đóng chốt. Vì có cả những người mới nên họ đưa cho chúng ta cái này để dễ nhận ra nhau.”

Nitta thắc mắc về mấy thứ như sách bỏ túi, tuần san, hay đồng hồ đeo tay phải, kính mắt được ghi trên các vị trí đánh dấu vàng.

“Đó là vật ám hiệu. Cứ mỗi một hoặc hai tiếng họ lại thay ca một lần, cảnh sát cũng sẽ thay đổi. Mỗi lần như vậy lại phải thông báo sẽ rất phiền nên họ sẽ mang những vật ám hiệu để dễ nhận biết.”

“Ra vậy. Thế họ bắt đầu theo dõi rồi à?”

“Vâng. Dưới sảnh tầng 1 hiện đang có ba người. Có cả người anh Nitta biết đấy ạ.”

“Tôi hiểu rồi,” Nitta cất mảnh giấy vào trong túi. “Còn gì nữa không?

“10 giờ tối nay sẽ họp ở tòa văn phòng. Chánh thanh tra Ozaki sẽ tới ạ.”

Nitta nhún vai.

“Đầu trò nghĩ ra cái kế hoạch vớ vẩn này cuối cùng cũng lộ mặt à. Có điều, dù có đột ngột xuất hiện như vậy, hôm nay tôi cũng chỉ có thể báo cáo về việc đã học được quy tắc đi đứng, nói năng. À, còn cả bộ tóc này nữa.”

“Em nghĩ ông ấy chỉ muốn xem xét tình hình hiện trường.”

Hai người leo thang cuốn lên tầng 1 rồi chia tay. Sekine đi về phía quầy hành lý, còn Nitta quyết định sẽ đi xem qua tình hình theo dõi của mấy đồng nghiệp.

Sau khi cắt tóc, gáy thành ra thoáng mát quá, Nitta có phần không thoải mái. Nhưng khi ý thức được điều đó xương vai anh căng ra khác thường. Hình như anh đang đi đúng tư thế Yamagishi Naomi đã hướng dẫn.

Liệu có bắt được tội phạm theo cách này không đây? Anh nắm rõ diễn biến vụ án từ đầu đến giờ thật, nhưng vẫn chưa thể đưa ra lời giải cho nhiều nghi vấn trong đó. Một vụ án khó hiểu, hiếm có trong lịch sử thế này mà chỉ ngồi mai phục như vậy liệu có ổn không?

Đúng, từ trước đến giờ vụ án kiểu này chưa có tiền lệ. Rõ ràng là một vụ giết người hàng loạt nhưng các nạn nhân lại chẳng liên quan gì đến nhau, thủ đoạn gây án cũng không đồng nhất. Nhưng cảnh sát có thể khẳng định đây là một vụ giết người hàng loạt vì ở các hiện

trường, thủ phạm đều để lại cùng một kiểu tin nhắn.

Vụ đầu tiên xảy ra vào tối ngày 4 tháng Mười. 8 giờ 23 phút tối, một người gọi điện thoại công cộng thông báo có người đã chết. Người thông báo chỉ nói địa điểm, rồi ngắt máy, không để lại tên. Hiện trường vụ án là bãi để xe Tsukigime, cách ga Shinagawa Seaside của tuyến Rinkan khoảng năm phút đi bộ. Lúc người của đồn cảnh sát gần nhất tới nơi, một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi đã chết trên ghế lái của chiếc xe Volvo XC70 có đăng ký bảo hiểm.

Anh ta bị thắt cổ. Trên cổ vẫn còn hằn vết của dây thừng mảnh. Ngoài ra, phía sau đầu có dấu hiệu đã bị đánh bởi một vật tày.

Lý lịch của nạn nhân nhanh chóng được làm rõ. Đó là một nhân viên văn phòng tên Okabe Tetsuharu, chủ nhân của chiếc Volvo. Anh ta đang thuê một phòng ở tòa chung cư gần đó. Trong cốp xe có bộ đồ chơi golf, có lẽ buổi tối hôm xảy ra án mạng, anh ta có lịch tập.

Có thể anh ta đã bị tấn công bất ngờ lúc chuẩn bị lên đường. Không có dấu hiệu đồ đã bị đánh cắp. Nhưng có một tờ giấy đáng ngờ được để lại trên ghế phụ. Trên tờ giấy có in hai dãy số:

45.761871

143.803944

Không ai biết những dãy số này có nghĩa gì hoặc có liên quan đến vụ án mạng hay không. Nhưng tóm lại, cấp trên chỉ đạo xuống không cần quá coi trọng manh mối đó.

Một tổ điều tra đặc biệt đã được thành lập tại Phòng Cảnh sát Shinagawa. Mấy người Nitta đã được điều đến đó.

Nitta phụ trách điều tra lý lịch và trong khi tìm hiểu các mối quan hệ xã hội quanh Okabe Tetsuharu, anh đã để mắt tới một nam đồng nghiệp của nạn nhân. Nitta nghi ngờ anh ta có động cơ gây án nên quyết định điều tra chứng cứ ngoại phạm.

Rất tiếc người này lại có bằng chứng ngoại phạm. Trong khoảng thời gian được cho là án mạng xảy ra, anh ta đang nói chuyện điện thoại cố định tại nhà riêng. Hơn nữa cuộc điện thoại đó còn được gọi đến bất chợt.

Tất nhiên, Nitta không hề từ bỏ, thế nhưng trong khi anh đang

nghĩ tới những khả năng khác thì một vụ án đảo lộn toàn bộ suy luận của anh xảy ra. Đó là vụ giết người thứ hai.

Thi thể nạn nhân được phát hiện tại công trường một tòa nhà đang xây gần Senjushinbashi vào sáng ngày 11 tháng Mười trong tình trạng một tấm bạt xanh quấn quanh người. Nạn nhân là Noguchi Fumiko, một bà nội trợ bốn mươi ba tuổi. Chồng nạn nhân đang kinh doanh một xưởng sản xuất nhỏ ở khu Adachi. Theo như lời khai của người chồng, tối ngày 10 tháng Mười, nạn nhân nói sẽ sang nhà bố mẹ đẻ và ra khỏi nhà. Sau đó người chồng đi nhậu với bạn đến gần 1 giờ sáng mới về. Không thấy nạn nhân đâu nhưng nghĩ vợ đã ngủ lại nhà ngoại nên anh ta cũng chẳng lo lắng gì.

Theo kết quả khám nghiệm tử thi, thời gian tử vong được dự đoán vào khoảng từ 8 đến 9 giờ tối hôm trước. Tức là ngay sau khi nạn nhân rời khỏi nhà. Nạn nhân có thể đã bị tấn công từ đằng sau, có dấu hiệu bị bóp cổ.

Không có dấu hiệu bị cướp nhung cảnh sát tiếp tục phát hiện một mảnh giấy phía trong quần áo nạn nhân, Trên đó dán những số như được cắt ra từ tạp chí hay báo nào đó, giống kiểu mấy lá thư đe dọa trước đây vẫn thịnh hành. Tờ giấy dán toàn những con số và dấu thập phân, được xếp thành dãy số:

45.648055

149.850829

Cảnh sát loại trừ hoàn toàn khả năng mảnh giấy do nạn nhân tự để lại. Đây chắc chắn là lời nhắn gì đó của tên hung thủ. Nếu đúng như vậy, chắc chắn nó có liên quan đến vụ án mạng ở Shinagawa. Dãy số này có ý nghĩa gì? Và hai vụ án mạng này có liên quan gì đến nhau?

Vậy nhưng, sau bao nhiêu cố gắng cảnh sát vẫn chưa tìm ra mối liên quan. Trong tổ điều tra cũng có ý kiến cho rằng đó chỉ là dãy số na ná tình cờ được để lại hiện trường và không liên quan gì với vụ trước. Lại có người nói biết đâu ai đó trong số người nhà nạn nhân vụ Shinagawa đã vô tình làm lộ dãy số ra bên ngoài, người nào đấy nghe được và đã lợi dụng nó khi gây án Senjushinbashi.

Nhưng nếu chỉ là tình cờ thì hai dãy số ở hai vụ án đó quá giống nhau. Và cũng không có dấu hiệu cho thấy dãy số đã bị lộ ra ngoài.

Đúng lúc đó, tổ điều tra lại chịu thêm một cú sốc khác. Tối ngày 18 tháng Mười vụ án mạng thứ ba xảy ra.

Nạn nhân là Hatanaka Kazuyuki, giáo viên, năm mươi ba tuổi. Hiện trường vụ sát hại được xác định nằm trên con đường phía dưới nút giao Kasai của tuyến vành đai trung tâm thuộc đường cao tốc thành phố. Đó là con đường nạn nhân vẫn chạy bộ hằng tối. Toàn thân nạn nhân chi chít những vết thương do một vật tày đập vào, nhưng dẫn đến tử vong là cú đánh phía sau đầu. Không có dấu hiệu của việc bị thắt hay bóp cổ. Nạn nhân khoác một chiếc áo gió bên ngoài bộ đồ thể thao, và trong túi áo, cảnh sát lại phát hiện một mảnh giấy. Trên đó in hai dãy số:

45.678738

157.788585

3

Một người đàn ông đang ngồi đọc cuốn sách khổ bỏ túi trên chiếc xô pha ngoài sảnh. Có điều, Nitta chẳng cần xác nhận vật ám hiệu. Đó là vị cảnh sát tên Motomiya, cùng ban điều tra với Nitta. Anh ta gầy đến mức có thể nhìn ra hình dáng xương sọ, mái tóc đen tuyền vuốt cứng hết về đằng sau. Phía trên hàng lông mày mỏng là vết sẹo chừng năm xăng ti mét. Nếu muốn, anh ta có thể đóng giả ngay thành một yakuza, nhưng dẫu thay đổi cách mấy, Motomiya cũng sẽ không tài nào biến thành một nhân viên khách sạn.

Nhận ra Nitta, Motomiya nhếch mép cười.

“Nhìn cũng hợp đấy chứ. Tâm trạng thế nào?”

“Tệ lắm ạ,” Nitta ngồi xuống chỗ đối diện phía bên kia chiếc bàn. “Nói thật là em chán ngấy rồi. Giờ chỉ mong có ai thế chỗ thì tốt.”

Motomiya đặt quyển sách lên bàn. Sách được bọc bìa nên Nitta cũng không rõ đó là sách gì.

“Cậu thử điểm mặt đám người trong ban mình xem. Vừa phải có khuôn mặt của nhân viên khách sạn lại phải giao tiếp được bằng tiếng Anh, làm gì có ai. Còn cậu, mặt mũi thì cũng không đến nỗi tệ, lại có thời gian sống ở nước ngoài, giao tiếp tiếng Anh ổn. Ván đã đóng thuyền rồi nên bớt kêu ca đi.”

“Em chỉ phàn nàn chút ấy mà.” Nitta với lấy cuốn sách. Lật ra xem, hóa ra là cuốn manga *Tay đấm thép Atom*.

Thế rồi, Motomiya lôi một tập tài liệu từ chiếc túi đặt bên cạnh ra.

“Cậu xem thử cái này đi.”

“Cái gì vậy ạ?” Nitta nhận lấy tập tài liệu. Bên trong dán đầy ảnh của rất nhiều người, gồm cả ảnh chụp nhanh, ảnh thẻ. Phía dưới ảnh viết tên và mối quan hệ với ba nạn nhân.

“Đây là những người có liên quan đến các vụ án mạng đã xảy ra, năm mươi bảy tấm”

Nitta hiểu ý nghĩa của tập tài liệu.

“Tức là nếu có ai trong ảnh xuất hiện thì đánh dấu lại ạ?”

“Chính xác. Không chỉ ở đây, chúng ta còn theo dõi cả ở lối thoát hiểm và đường dành riêng cho nhân viên nữa. Mọi người đều có tập tài liệu này.”

“Cái này gọi là chuẩn bị chu toàn đấy à?”

Motomiya đáp lại câu hỏi của Nitta bằng một cái bĩu môi rồi cất tập tài liệu lại vào trong túi.

“Bọn tôi có theo dõi kỹ thế nào mà hung thủ là một cái tên chưa từng xuất hiện trong quá trình điều tra thì cũng công cốc. Hắn sẽ đường đường chính chính xuất hiện, làm thủ tục rồi lên phòng, đến lúc đấy bọn tôi chẳng làm gì được. Cũng chẳng thể điều tra xem ai đáng nghi. Chỉ còn cách trông cậy vào các cậu.” Motomiya nhún vai cười khổ. “Mặc dù chắc đội trưởng cũng đã phổ biến, chẳng đến lượt tôi giải thích dài dòng.”

Giọng viên cảnh sát đàn anh thoáng chút bất an và bực dọc. Hẳn là anh đã nhận rõ sự bất lực của bản thân.

“Em hiểu tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này.” Nitta đứng lên.

Theo như tấm bản đồ nhận được từ Sekine, ở tầng này còn hai chỗ nữa cũng có cảnh sát đang theo dõi. Một là cạnh nhà vệ sinh, chỗ nữa ở ngay phía trước sảnh. Nitta kiểm tra lại các vị trí đó, đều là những người mà anh đã gặp một hoặc hai lần, họ nhìn về phía Nitta, tỏ ý nhận ra. Chắc chắn những người này cũng nắm rõ cảnh sát nào đang đóng giả làm nhân viên khách sạn.

Chừng như đã tới giờ khách làm thủ tục nhận phòng, phía trước quầy lễ tân cả một hàng dài người đứng chờ. Đang cuối tuần nên chủ yếu là các cặp đôi và gia đình, ngoài ra cũng khá đông khách nam nhìn giống doanh nhân. Cortesia Tokyo gần ngay trạm xe buýt

chuyên chở ra sân bay, bảo sao Nitta thấy loáng thoáng có cả khách nước ngoài.

Nitta nghe thấy bên cạnh vang lên giọng lẩm bẩm bằng tiếng Anh, nghĩa đại khái là "đúng là chẳng thay đổi gì". Một người đàn ông cao, tóc vàng, kéo theo vali đang đứng đó.

"Không thay đổi gì?" Nitta hỏi lại bằng tiếng Anh.

Anh ta nghiêng đầu cùng với nụ cười khổ.

"Lúc nào tôi cũng bay chuyến cùng một khung giờ và đến đây đúng khoảng thời gian này, y như rằng không thể nhận phòng ngay được. Đặc biệt là thứ Sáu, lúc nào cũng trong tình trạng tấp nập vậy đó."

"Vậy ạ?"

Người đàn ông tóc vàng nhìn Nitta vẻ hồ nghi.

"Anh không biết à?"

"Xin lỗi, tôi là nhân viên mới, hôm nay đang kiến tập thôi."

"Ra là vậy. Anh được làm việc ở một nơi tốt thế này còn gì. Trong số những khách sạn tôi hay lui tới, chỗ này cũng thuộc top 5 rồi."

"Cảm ơn quý khách."

"Vậy anh cố gắng nhé. Tôi cũng phải cố xếp hàng đây," nói đoạn anh ta kéo vali đi tới đứng sau hàng người.

Nhìn theo dáng vẻ đằng sau của vị khách nước ngoài, má Nitta đột nhiên nóng ran. Top 5 à, chẳng liên quan đến mình nhưng cảm giác cũng không tệ.

Đúng lúc đó.

Nitta nghe tiếng gọi "Này cậu!" từ bên cạnh. Nitta lờ đi nhưng lại bị gọi lại lần nữa.

"Này, cậu kia."

Nitta quay sang thì thấy một người đàn ông béo tốt, chừng năm mươi tuổi đang lườm nguýt vẻ khó chịu.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Nitta hỏi.

"Chuyện này này. Không có cách gì ?" Người đàn ông béo tốt hất nguyên cái cằm hai ngấn về phía hàng người.

"Anh nói cách gì là sao ạ?"

“Tôi đang vội. 6 giờ tôi có hẹn với khách hàng quen ở quán ăn Nhật của khách sạn. Tôi muốn nhận phòng trước đó.”

Nitta nhìn xuống đồng hồ đeo tay. 6 giờ kém 5 phút. Nếu xếp hàng và đợi đến lượt thì chắc phải hơn 6 giờ.

“Quý khách nhận phòng sau khi dùng bữa được không ạ?” Nitta ướm thử.

“Không nhận phòng trước thì tiền ăn không thanh toán theo hóa đơn phòng được. Tôi cũng có lý do của tôi chứ. Anh tìm cách làm nhanh cho tôi đi.”

“Tôi cũng không có cách nào đâu ạ. Quý khách thấy đấy, mọi người vẫn đang ngay ngắn xếp hàng thế kia.”

“Tôi nghỉ ở khách sạn này nhiều lần lắm rồi đấy nhé,” ông ta nói giọng kẻ cả. “Lần này tôi cũng đặt phòng executive.”

“Tôi nghĩ việc đó không liên quan gì lắm đâu ạ. Chúng tôi không thể đối xử đặc biệt với anh... à với quý khách được. Người lớn cả với nhau rồi, chắc quý khách phải hiểu điều đó chứ ạ.”

Người đàn ông béo trợn tròn mắt, ngước lên nhìn Nitta.

“Cậu nói năng kiểu gì vậy? Cậu nghĩ khách là gì hả?”

“Khách thì cũng phải tuân thủ quy tắc thôi ạ.”

“Thưa quý khách,” một giọng nói vang lên, bóng đen xuất hiện ngay bên trái Nitta. Giây tiếp theo, lưng Yamagishi Naomi chình ình trước mắt anh.

“Có chuyện gì vậy, thưa quý khách?”

“Không có chuyện gì cả. Cái cậu nhân viên này bị gì không biết.”

Người đàn ông béo liến thoắng trình bày nguyện vọng của mình, tất nhiên không quên cằn nhằn thái độ của Nitta. Người này nói năng lộn xộn, không hề đúng trọng tâm.

“Ra là vậy ạ? Thành thật xin lỗi quý khách trong lúc quý khách đang vội ạ.” Điều ngạc nhiên là Yamagishi có vẻ đã nắm được tình hình mà vẫn cúi đầu tạ lỗi với ông ta. “Vậy thì chúng tôi sẽ nhanh chóng làm thủ tục nhận phòng cho quý khách. Xin mời quý khách cứ qua bên nhà hàng Nhật trước ạ. Thủ tục xong xuôi người phụ trách của chúng tôi sẽ mang thẻ chìa khóa và hóa đơn cho quý khách, quý

khách chỉ cần ký vào đó là được ạ."

"Vậy tôi qua quán ăn được rồi chứ gì?" Vị khách nam hỏi với bộ mặt khó chịu.

"Dạ vâng, thưa quý khách. Tôi có thể biết tên quý khách là gì được không ạ?"

Sau khi xác nhận tên vị khách nam, Yamagishi Naomi quay lại phía Nitta.

"Anh lui vào sau quầy đi. Tôi theo ngay đây," Naomi thì thầm.

Nitta gật đầu, đoạn lườm vị khách nam. Nhìn ông ta hơi ngửa người ra vẻ kinh ngạc, Nitta bước chân đi.

Anh mở cánh cửa sau quầy lễ tân, bước vào văn phòng bên trong. Ngay sau đó, Yamagishi bước vào với vẻ mặt khó đăm đăm.

"Anh Nitta, anh làm như vậy là không được." giọng cô đanh lại.

"Gì cơ? Tại vị khách đó không đúng."

"Không có gì là không đúng cả. Khách muốn nhận phòng sớm nhưng không được, đương nhiên khách sẽ muốn chúng ta làm gì đó."

"Nhưng không phải những người khác vẫn đang kiên nhẫn xếp hàng à. Cô cứ chiều theo mấy người thích phàn nàn như vậy sẽ thành ra thế nào? Dù là khách nhưng chuyện nào phải ra chuyện đấy chứ."

Vừa dứt câu, Nitta đã bị Yamagishi Naomi nhìn lại chằm chằm bằng đôi mắt hình hạnh nhân.

"Vậy tôi xin phép hỏi anh Nitta. Công việc của cảnh sát các anh là xử phạt những người làm việc xấu nhỉ. Thế các anh làm thế nào để quyết định đâu là việc xấu, đâu là việc tốt?"

Nitta nhìn lại Naomi.

"Tôi không hiểu cô hỏi câu đó với ý đồ gì. Với người được giáo dục tử tế, việc phân biệt tốt, xấu không phải là thường thức sao?"

Yamagishi hất hàm, khẽ mỉm cười.

"Vậy tôi xin hỏi tiếp. Trước đây sử dụng điện thoại trong khi lái xe sẽ không bị xử phạt, nhưng giờ thì khác. Rồi ngày xưa, người ngồi ghế sau ô tô cũng chẳng cần phải thắt dây an toàn. Anh có thấy lạ khi những việc trước đây được chấp nhận mà giờ thì không?"

"Cô đang ngụy biện. Luật pháp và quy định đã thay đổi. Và những

thứ không theo quy định, hay nói cách khác là làm trái quy định sẽ bị coi là việc xấu.”

“Vậy tôi cũng có thể nói thế này. Tức là cảnh sát nhận định xấu, tốt dựa vào việc có tuân thủ quy định hay không. Đúng không ạ?”

“Đúng vậy,” Nitta dụi dụi ngang mũi.

“Chúng tôi cũng vậy. Nhân viên khách sạn chúng tôi cũng rất coi trọng quy định.”

“Thật à? Thế sao khi nãy cô không để vị khách đó tuân thủ quy định đi. Đến muộn là do bản thân anh ta nên phải xếp hàng chờ đến lượt, quy định là thế đúng không?”

Nhưng Naomi lắc đầu. “Chúng tôi không có quy định như vậy.”

“Cô nói sao?”

“Quy định do khách đề ra. Ngày trước trong giới bóng chày cũng có một vị trọng tài đã tuyên bố mình là sách điều lệ đấy. Ở đây cũng vậy. Khách hàng chính là sách điều lệ. Thế nên sẽ không có chuyện khách vi phạm quy định. Và chúng tôi phải tuân theo quy định đó.”

Quá kinh ngạc, không thốt nên lời, Nitta vò bộ tóc mới cắt.

“Khách là đấng tối cao nên đừng có chọc ghẹo họ à. Nhưng đòi hỏi vô lý nào của khách cũng nghe theo thì đâu là giới hạn? Giả dụ mọi người đều thích gì làm nấy không phải sẽ loạn hết lên sao?”

“Công việc của chúng tôi là phải giải quyết chuyện đó. Nếu khách nào cũng lịch sự, hiểu lý lẽ, có tính nhẫn nại thì công việc của nhân viên khách sạn chúng tôi nhàn nhất rồi.”

Nitta lại tắc tị, anh thở dài thườn thượt.

“Đúng là rất chu đáo. Nhưng có cần thiết phải làm đến mức đó không?” Nitta nghiêng đầu.

“Đó mới là nhân viên khách sạn.” Đúng lúc đó một giọng nói từ phía sau vang lên. Anh quay lại thì thấy một người đàn ông cỡ gần bốn mươi tuổi, dáng gầy gò trong trang phục nhân viên lễ tân đứng đó.

“Xin lỗi. Tôi tình cờ nghe được câu chuyện của hai người.”

Người đàn ông đó tên là Kuga, quản lý phòng lễ tân. “Tôi đã nghe chuyện. Chúng tôi sẽ nỗ lực hết sức để hợp tác nên nếu có yêu cầu

gì, xin anh cứ nói."

"Không đâu ạ," Nitta cúi đầu.

"Anh Nitta này, tuy anh cải trang làm nhân viên khách sạn nhưng đừng nghĩ việc này quá khó khăn," Kuga vừa nói vừa mỉm cười. "Về cơ bản làm sao cho khách cảm thấy thoải mái là được. Việc chú ý lễ nghĩa, trang phục hay lời nói cũng là vì thế. Những điều mình nói lại bị người khác phủi đi hết, ai chẳng khó chịu. Thế nên nhân viên khách sạn sẽ không làm việc đó. Đương nhiên không phải chuyện gì cũng theo khách được."

"Nghĩa là sao?"

"Như tôi vừa nói, việc quan trọng nhất là làm sao cho khách thấy thoải mái. Ngược lại, nếu làm được như vậy rồi thì không cần việc gì cũng nghe theo khách."

"Ý anh là sao? Sao nghe như hỏi đáp Thiền vậy."

"Anh cứ làm cùng Yamagishi rồi sẽ hiểu thôi, cô ấy giỏi lắm đấy."

Nghe Kuga nói vậy, Nitta lại nhìn Yamagishi Naomi. Naomi đón nhận cái nhìn của anh với thái độ lạnh lùng nhưng rồi nhanh chóng cụp mắt xuống.

Ăn bữa tối nhẹ xong, Nitta ra đứng quầy theo chỉ thị của Naomi. Nói vậy chứ do chưa thể làm thủ tục nhận phòng cho khách nên hôm nay anh chỉ đứng sau và quan sát mọi người làm việc. Và trên thực tế anh theo dõi từng vị khách một. Bởi có thể kẻ gây ra vụ án mạng thứ tư đang trà trộn trong đám người nhìn bề ngoài tưởng như chẳng có chuyện gì này.

Nhưng nếu là vậy...

"Khách cũng đa dạng quá." Nitta nghĩ. Dù cùng là doanh nhân nhưng mỗi người mỗi kiểu. Người thì vận đồ hàng hiệu, người chỉ khoác bộ com lê và đi đôi giày cũ kỹ, mặt mệt mỏi. Họ đối với nhân viên khách sạn, kẻ kiêu căng, ngạo mạn, người lại hạ mình thái quá.

Có lẽ do cuối tuần nên khách du lịch mới đông hơn khách công vụ. Một nhóm bốn người, có lẽ là một gia đình cứ luôn mồm "Tokyo ấm thật đấy." Nitta dám cá họ đến từ xứ lạnh chứ chẳng sai. Người

đàn ông ra dáng chủ gia đình còn chưa ký tên vào hóa đơn tiền phòng đã hỏi Naomi cách đi đến công viên Disneyland Tokyo. Dĩ nhiên Yamagishi Naomi không giục vị khách đó mà lịch sự hướng dẫn anh ta theo tấm bản đồ du lịch. Cô chẳng hề tỏ ra bực dọc. "

Một vị khách nam thoạt nhìn đủ biết là yakuza tiến lại quầy lễ tân với dáng đi dọa người, vừa nhai kẹo cao su chóp chép, vừa nói giọng cụt lủn “Sato.” Khi cậu lễ tân trẻ Kawamoto hỏi tên, hắn nhíu cặp lông mày mỏng rồi nói: “Tôi là người vừa gọi điện. Cậu nhanh đưa giấy để tôi viết.”

Trong lúc người đàn ông ký tên, Kawamoto hỏi nhỏ Yamagishi Naomi xem có cần yêu cầu hắn ta nộp tiền đặt cọc không.

“Không cần đâu,” Naomi trả lời nhanh gọn.

Nhân viên hành lý đi về phía quầy lễ tân, Kawamoto toan đưa thẻ chìa khóa cho cậu ta thì người đàn ông giật lấy, đoạn nói, “Được rồi, tôi tự lo được,” rồi bước đi.

Nitta đưa mắt nhìn theo người đàn ông, đúng lúc đó từ bên cạnh hắn ta xuất hiện một cô gái với thân hình bắt mắt. Cô ta vòng tay trái của mình nắm lấy tay phải người đàn ông rồi họ tiến đến thang máy.

Khi khách đã vãn bớt, Nitta hỏi Yamagishi Naomi về việc không thu tiền đặt cọc của khách.

Cô chỉ trả lời lãnh đạm, “Đơn giản thôi. Vì tôi nghĩ anh ta sẽ không chịu nộp.”

“Chỉ vì thế thôi à?”

“Lúc đó xung quanh đông người, lời qua tiếng lại chỉ tổ làm khách không thoải mái. Mà cũng làm phiền những vị khách đang chờ khác. Công việc của chúng tôi cũng đòi hỏi phải tùy cơ ứng biến.”

“Nhìn hắn ta hẳn sẽ nói này nói nọ. Nhưng chỉ vì thế mà không làm đúng trình tự thì không hay cho lắm. Dù khách có là ‘sách điều lệ’ đi chăng nữa nhưng việc cần thu tiền lại không thu, tôi thấy không được. Cứ khách càu nhàu là việc gì cũng nghe theo, thế nếu khách bảo không muốn trả tiền phòng, cô tính sao?”

“Người không trả tiền phòng thì không phải là khách. Mà đã thế, chúng tôi không cần tuân theo điều lệ của người đó. Khi ấy chúng tôi

sẽ làm theo đúng trình tự. Đầu tiên chúng tôi sẽ giải thích làm sao cho khách trả tiền phòng, nếu khách vẫn không chịu, chúng tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Thì tiền đặt cọc cũng vậy thôi.”

“Tiền đặt cọc chỉ là tiền bảo đảm, không có cũng chẳng sao, miễn sao bằng cách nào đó khác đảm bảo khách sẽ thanh toán là được.”

“Cách khác là cách gì?”

“Là trực giác theo kinh nghiệm của tôi,” Yamagishi Naomi hơi ưỡn ngực. “Chắc hẳn anh cũng đã từng có trực giác về chuyện gì đó chứ? Tôi cũng vậy thôi. Tôi đoán vị khách đó không phải là *thuyền trưởng*.”

“Thuyền trưởng?”

“Là người chuyên bùng tiền.”

"À... ra thế. Cô có vẻ chắc chắn quá nhỉ. Cô dựa vào đâu mà khăng khăng vậy?”

“Vì anh ta rất nổi bật,” Naomi trả lời dứt khoát. “Anh ta đã khoe khoang bản thân, những người như vậy sẽ không thành thuyền trưởng được.”

“Vậy sao?”

Nitta nghiêng đầu, Naomi lấy từ trong chiếc tủ rời phía dưới quầy lễ tân ra một tập tài liệu dày khoảng năm xăng ti mét.

“Đây là tài liệu không được phép cho người ngoài xem, nhưng anh Nitta thì ngoại lệ. Trong này tập hợp toàn bộ thông tin liên quan đến những thuyền trưởng đã lui tới các khách sạn trong thành phố. Những khách sạn chịu thiệt hại sẽ ngay lập tức công khai thông tin. Họ sẽ công khai những thông tin chi tiết nhất có thể như giới tính, số tuổi dự đoán, đặc điểm khuôn mặt hay cơ thể, dùng tên hay địa chỉ giả nào, đã gọi những đồ gì...”

Nitta mở tập tài liệu, anh như nín thở. Đúng như cô nói, fax được gửi đến từ rất nhiều khách sạn khác nhau. Anh không hề biết giữa các khách sạn lại có sự trao đổi thông tin thế này.

“Xem tập tài liệu chắc anh cũng nhận ra mánh khóe mà họ dùng đa phần đều giống nhau. Họ đặt phòng đúng hôm nhận phòng hoặc

hôm trước đó. Rồi dùng những mánh cũ như kéo dài ngày trọ, đồ ăn hay những thứ khác đều tính vào tiền phòng, giả vờ ra ngoài nhưng thực chất là trốn đi đâu đó. Quá nửa số ấy là những người đàn ông trung niên, họ đóng giả làm nhân viên văn phòng bình thường. Điểm chung của tất cả các vụ này là thuyền trưởng không hề nổi bật. Vì nếu để lại ấn tượng, họ sẽ khó mà đến mấy khách sạn khác được."

Nitta thử lướt qua mấy bản báo cáo. Đúng như lời cô ta nói. Ở cột viết đặc điểm đều là những từ như ít nói, giọng nhỏ nhẹ, thường hay cúi đầu, quần áo giản dị.

"Đương nhiên vẫn có ngoại lệ. Cũng có trường hợp thuyền trưởng là một phụ nữ xinh đẹp, vận trên người toàn hàng hiệu. Và thường các khách sạn sẽ không cảnh giác. Về điểm đó, vị khách khi nãy..."

"Ấn tượng xấu, đáng nghi..." Nitta trả lại tập tài liệu cho Naomi. "Ra là vậy, tôi hiểu rồi. Nhưng mà dù thế đi chăng nữa, khách thuê phòng cũng rất đa dạng."

"Không phải khách nào cũng là thượng đế, có lẫn cả ác ma nữa. Nhìn cho ra những ác ma đó cũng là việc của chúng tôi." Nói đoạn Naomi hơi mỉm cười.

Đến 10 giờ Nitta di chuyển sang tòa văn phòng. Đến nơi, chánh thanh tra Ozaki và Inagaki đã ở trong phòng họp của phòng tổng hợp. Motomiya cũng đã tới. Nitta vừa bước vào, những tiếng "Ô, ô" đã nhao nhao cất lên.

"Hợp đấy chứ!" Ozaki nhìn chằm chằm vào bộ đồng phục của Nitta. "Đến tư thế cũng thay đổi. Mới có một ngày mà cậu cải trang tốt đấy."

"Cậu bị cô ta chỉnh đốn cũng ghê nhỉ," Inagaki cười ranh mãnh. "Tổng quản lý ở đây cũng từng nói dù đối phương có là cảnh sát, cô ấy cũng không chịu lép đâu."

Quả đúng như vậy nên Nitta chỉ biết cười khổ đáp lại. Đúng lúc đó Sekine bước vào, cậu ta xin lỗi vì đã đến muộn, trên người vẫn nguyên bộ đồng phục nhân viên hành lý.

Lần này thay vì tiếng trầm trồ, những tiếng cười như được mùa vang lên.

Nhưng bầu không khí thoải mái chỉ dừng tại đó. Khi chánh thanh tra Ozaki cất giọng “Bắt đầu thôi nhỉ,” mọi người ngay lập tức thu lại nụ cười. Inagaki gật đầu, đưa mắt nhìn quanh.

“Được sự đồng ý của phía khách sạn, chúng ta sẽ dùng phòng này để họp bàn và đưa ra những đối sách tại hiện trường. Ngoài ra những việc như trao đổi thông tin và chờ lệnh của các điều tra viên cũng sẽ diễn ra luôn tại đây. Tôi chỉ lưu ý một điều, mọi người hãy giảm thiểu tối đa những hành động gây chú ý. Nếu không rất có thể hung thủ sẽ đánh hơi ra việc chúng ta đang nằm vùng. Do đó ngay cả họp chúng tôi cũng chỉ giới hạn những người cần thiết. Chúng ta sẽ theo phương châm giữ bí mật toàn bộ cho tới khi phá được án. Nhớ đấy, tất cả những thông tin quan trọng, từ chuyện ba vụ án đã xảy ra có liên quan với nhau, rồi việc hung thủ đang lên kế hoạch cho vụ án thứ tư hay chúng ta đã nắm được địa điểm mà hung thủ định gây án, mọi người hết sức chú ý tránh việc vô tình để lộ tin tức ra bên ngoài giúp tôi. Rồi, đầu tiên là thông tin từ phía khách sạn. Motomiya!”

“Vâng,” Motomiya lên tiếng rồi đứng dậy.

“Tôi xin phép được báo cáo về các sự kiện sẽ được tổ chức tại khách sạn trong một tuần. Hầu hết các buổi tối ngày thường đều có tiệc chiêu đãi hoặc tiệc rượu gì đó. Chủ trì đa phần là các doanh nghiệp nên số người tham gia rơi vào khoảng từ hai trăm đến ba trăm người. Buổi trưa thì không thấy có sự kiện lớn nào cả. Có điều thứ Bảy và Chủ nhật sẽ có rất nhiều tiệc cưới. Chẳng hạn như ngày mai, thứ Bảy sẽ có đến tám đám cưới. Thông tin cụ thể tôi đã trình bày hết ở đây rồi, mọi người xem qua để nắm tình hình.”

Tờ tài liệu khổ A4 được chuyển tới tay Nitta. Bên trên viết đầy đủ thành hàng lịch trình của những bữa tiệc, đám cưới, tiệc rượu sẽ diễn ra trong thời gian tới. Tài liệu tham khảo đính kèm không chỉ có thông tin của các doanh nghiệp chủ trì mà còn có cả thông tin của cô dâu, chú rể và khách mời của các đám cưới đó.

“Tốt quá, bên phía khách sạn còn cung cấp đầy đủ thông tin của

mấy đám cưới nữa," Ozaki lên tiếng.

"Bên đó cứ ngập ngừng mãi nhưng khi tôi nói là để tăng cường cảnh giác thì họ cũng xuôi. Nhưng họ lưu ý chúng ta không được để lộ thông tin ra bên ngoài."

"Chuyện đấy thì đương nhiên. Mọi người chú ý nhé. Nếu nhìn lại thủ đoạn gây án ở mấy vụ trước sẽ thấy khả năng hắn hành động tại hội trường của những sự kiện như tiệc rượu hay tiệc chiêu đãi sẽ rất thấp, mọi người nghĩ sao?" Ozaki hỏi bâng quơ.

"Đúng là mấy vụ trước hung thủ đều chọn những chỗ khuất và đợi lúc nạn nhân thân cô thế cô rồi mới tấn công," Inagaki đáp lời. "Nhưng vẫn có nhiều khả năng hung thủ sẽ lợi dụng lúc đông người để gây án. Chỗ đông người nhộn nhịp có khi lại càng dễ hành động hơn."

"Đúng thế. Có khi hắn sẽ đóng giả rồi trà trộn vào làm khách mời."

"Khả năng đó cũng khá cao. Nhưng tôi thì nghĩ 50-50."

"Cậu nói xem."

"Nếu cải trang thành khách mời, hung thủ nhất định phải chạm mặt với nhân viên khách sạn. Với lại như thế cũng không thể tự do đi lại trong khách sạn được. Thế nên rất có thể hắn sẽ nghĩ theo hướng nếu đóng giả làm nhân viên, mục đích gây án ở chỗ ít người của hắn sẽ dễ dàng đạt được hơn."

Ozaki vuốt ngược mái tóc bạc ngắn cụt ngủn ra đằng sau.

"Ra vậy. Nếu thế tức là hung thủ sẽ sử dụng cửa ra vào của nhân viên khách sạn. Tình hình bảo vệ ở mấy chỗ đó thế nào nhỉ?"

"Có tất cả năm cửa ra vào lớn nhỏ chuyên dùng cho nhân viên và các nhà phân phối hàng của khách sạn. Mấy chỗ đó đều đã có người của ta cải trang thành nhân viên bảo vệ. Họ sẽ kiểm tra thẻ căn cước nếu nhân viên ra vào trong thường phục. Mấy chỗ phân phối hàng hóa ta đã đề nghị họ cố gắng cử người vẫn thường giao hàng tới, trong trường hợp có thay đổi họ sẽ liên lạc trước."

"Thế còn tập tài liệu có kèm ảnh hôm trước?"

"Cái đó tôi đã phát cho tất cả điều tra viên theo dõi của ta rồi."

Hẳn là họ đang nói đến tập tài liệu ảnh mà Motomiya có.

Ozaki chống hai tay lên bàn, đan các ngón tay vào nhau, đặt trước cằm.

"Cửa ra vào như vậy có khi tạm ổn. Còn sảnh chính thôi nhỉ. Bình thường đều có ba điều tra viên của ta ở dưới hành lang tầng 1. Với số lượng đó chắc chắn sẽ kiểm tra được toàn bộ khách đến."

"Nếu là đối tượng có trong danh sách kia, chắc chắn người của ta sẽ nhận ra," Inagaki bổ sung thêm.

Sau đó tất cả chìm vào một sự tĩnh lặng kỳ lạ. Nitta hiểu ý nghĩa của sự tĩnh lặng đó, anh nhớ lại cuộc trò chuyện ban nãy với Motomiya. Hai vị sếp của anh đã tính đến trường hợp hung thủ không nằm trong danh sách của họ. Và nếu hung thủ là nhân vật nào đó nằm ngoài vùng điều tra từ trước đến nay, họ có theo dõi bao nhiêu cũng công cốc.

"Vấn đề là trường hợp hung thủ xâm nhập vào khách sạn nhưng chúng ta lại không biết hắn," Ozaki lên tiếng. "Tình hình camera theo dõi thì sao?"

"Dưới tầng 1 hiện có gắn ba chiếc, có thể theo dõi toàn bộ đường đi lối lại. Ngoài ra ở tầng tổ chức tiệc, tổ chức lễ cưới, tầng nhà hàng, tầng phòng trọ, sảnh thang máy hay hành lang đều có. Tôi phát hiện ra vài góc chết nên sẽ cho lắp bổ sung. Sẽ có nhân viên điều tra của ta tới phòng bảo vệ đặt màn hình theo dõi." Inagaki nhanh nhảu trả lời.

"Mấy cái camera đấy có dễ nhận ra không?"

"Chúng đều đã được ngụy trang rất công phu nên nếu nhìn thoáng qua sẽ không nhận ra là camera theo dõi đâu ạ. Vì nếu không, khách sẽ có ấn tượng không tốt với khách sạn mà."

"Cũng phải. Nhưng như thế không có nghĩa hung thủ sẽ không biết chuyện có camera theo dõi. Kiểu gì hắn chẳng điều tra trước. Vậy trong tình hình như vậy hắn sẽ ra tay thế nào? Đầu tiên là hắn chọn chỗ nào để gây án?" Ozaki nhìn quanh một lượt ra chiều muốn nghe ý kiến của mọi người.

Viên cảnh sát lão làng giơ tay vẻ rụt rè. "Nhà vệ sinh không phải

rất đáng ngờ sao ạ?"

Ozaki có vẻ bất ngờ trước câu hỏi ngoài dự tính, ông duỗi vai. "Nhà vệ sinh à?"

"Vì ở đó không gắn camera theo dõi. Nên nếu trường hợp hung thủ không quan tâm đến việc nạn nhân là ai thì đó sẽ là nơi gây án lý tưởng nhất. Với lại thường người ta sẽ không phòng bị gì lúc đi vệ sinh."

"Chẳng lẽ hắn không nghĩ sẽ có người vào sau hắn à?"

"Mánh khóe ở chỗ đó. Hắn sẽ nhắm người đi vệ sinh một mình và lúc người đó đã vào ngăn vệ sinh riêng. Rồi chỉ cần đặt tấm biển "đang dọn vệ sinh" ngoài cửa là sẽ chẳng có ai vào nữa cả. Việc còn lại chỉ là ngồi chờ con mồi đi ra."

"Ra là vậy," Nitta khâm phục ý kiến của viên cảnh sát đàn anh. Người này tuy đã nhiều tuổi nhưng thuộc dạng luôn suy nghĩ cẩn trọng trước khi bắt tay vào điều tra.

"Nghe cũng có lý," Ozaki nhận xét. "Có khoảng mấy nhà vệ sinh chung ở đây nhỉ?"

"Ở tầng 1 chắc chắn có hai cái," Inagaki trả lời. "Dưới tầng hầm cũng có, tầng yến tiệc, tiệc cưới và tầng nhà hàng chắc chắn cũng vậy. Nên nếu cộng lại cũng khá nhiều đấy."

"Chắc phải đi tuần rồi. Cử thêm người theo dõi những chỗ đó cho tôi. Về phần người của ta, tôi sẽ lo. Ngoài ra còn chỗ nào đáng nghi nữa không? Chỗ tổ chức yến tiệc thì sao? Ban ngày chỗ đó để không nên sẽ chẳng ai để ý nhỉ? Hung thủ có thể đẩy nạn nhân đến đó và ra tay?"

"Người ta không vào trong hội trường nhưng đi qua đi lại liên tục ngoài hành lang. Ở đó cũng gắn camera theo dõi nữa, nên tôi nghĩ khả năng hung thủ chọn chỗ đó khá thấp."

Nitta cũng đồng tình với ý kiến của Inagaki. Hung thủ vụ này sẽ không hành động cẩu thả như vậy.

"Thế cậu có nghĩ đến chỗ nào khác không?"

Sau một thoáng ngập ngừng, Inagaki lên tiếng. "Hung thủ chắc chắn không muốn chúng ta nhìn ra hiện trường gây án nên tôi nghĩ

hắn sẽ chọn chỗ không có camera theo dõi. Nơi đảm bảo sự riêng tư thì ngoài nhà vệ sinh chung chỉ có phòng của khách.”

“Đúng là trong phòng sẽ không có camera theo dõi. Nhưng hành lang sẽ có chứ? Sau khi án mạng xảy ra, ta có thể kiểm tra camera để biết được những ai đã ra vào phòng.”

“Đúng là như vậy. Nhưng nếu hắn đội mũ để không bị lộ mặt thì sao?” Inagaki trả lời.

Ozaki gầm gừ, khoanh hai tay lại. “Ý cậu là hắn nhắm đến khách trọ à? Chắc là vậy rồi.”

Có vẻ ngay từ đầu ông cũng đã nghĩ khả năng ấy là cao nhất.

“Điểm lại những hành động gây án của hung thủ từ trước tới giờ có thể thấy hắn là một người khá liều lĩnh. Hắn ngang nhiên ra tay dù nhân chứng ở ngay đó. Tôi có cảm giác lần này hắn cũng sẽ đặt cược vào vận may của mình,” Inagaki nói với vẻ nghiêm trọng.

“Nếu vậy thì,” Ozaki hướng ánh mắt sắc lẹm về phía hội Nitta và Sekine. “Chúng ta cũng chỉ còn nước đặt cược vào những người có thể nhờ cậy được thôi.”

4

Cô hít một hơi thật sâu rồi mới gõ cửa. Mỗi lần vào phòng tổng quản lý, Naomi đều như vậy.

Nghe tiếng “mời vào” vọng ra, Naomi mới mở cửa. Fujiki đang ngồi trước chiếc bàn đặt chính diện cửa. Bên cạnh ông là Takura.

“Nghe nói hai anh cho gọi tôi ạ.”

“Ừ, cô vào đi đã,” Fujiki lên tiếng.

Naomi cúi đầu “Tôi xin phép,” rồi bước vào trong.

“Làm việc đến giờ này chắc cũng mệt lắm rồi nhỉ.” Fujiki tháo cặp kính lão ra.

“Có gì đâu ạ. Làm sao so được với hai anh ạ” Naomi nhìn hai vị sếp.

“Tôi với Takura có làm gì đâu mà mệt. Còn cô thì chạy đi chạy lại suốt từ sáng mà. Tôi còn lo không biết cô có trụ được không.”

“Cảm ơn anh. Nhưng tôi thật sự không sao ạ, Naomi khẽ mỉm cười.

Đã quá 12 giờ đêm. Khách sạn Cortesia Tokyo chia ba ca làm việc, ca ban ngày, ca tối và ca đêm. Sau buổi chiều, nhân viên sẽ giao ca lúc 5 giờ chiều và 10 giờ tối. Hôm nay Naomi vốn làm ca ngày nên lẽ ra cô đã tan làm từ lúc 5 giờ. Nhưng do phải phối hợp điều tra với cảnh sát nên dù đã qua 10 giờ tối, thời điểm chuyển từ ca tối sang ca đêm, cô vẫn chưa được về. Chẳng cần phải nói, dĩ nhiên là vì Nitta vẫn ở đó.

“Cảnh sát Nitta sao rồi?” Takura hỏi.

“Anh ta qua tòa văn phòng đến lúc nãy mới quay lại, giờ thì đang

đi xem xét quanh khách sạn. Quầy lễ tân cũng vẫn việc rồi ạ.”

“Vậy à. Thế chúng ta từ từ nói chuyện nhỉ?” Fujiki đứng lên, đi lại chỗ ghế xô pha đặt bên cạnh.

Fujiki ngồi xuống chiếc ghế xô pha đơn, Naomi ngồi xuống phía đối diện ông. Takura cũng lại gần chỗ cô.

“Chúng tôi xin lỗi vì đã đẩy cô vào tình huống thế này,” Fujiki nhìn cô với ánh mắt hiền từ.

Naomi cười khổ đáp lại.

“Tôi coi đó như thử thách và cố gắng vượt qua thôi ạ.”

“Thử thách? Đúng vậy nhỉ. Có lẽ không phải chỉ là thử thách của riêng cô đâu mà còn là thử thách của cả khách sạn này ấy,” Fujiki gật đầu. Mắt ông lấy lại vẻ nghiêm túc. “Thế mọi chuyện sao rồi? Tôi muốn cô chia sẻ thành thật suy nghĩ của mình sau một ngày đảm nhận nhiệm vụ mới.”

“Về anh Nitta ấy ạ?”

“Còn ai vào đây nữa. Tôi muốn nghe sự thật.” Naomi thoáng đưa mắt xuống rồi lại hướng lên nhìn Fujiki.

“Rất khó để huấn luyện anh ta thành một nhân viên khách sạn. Sẽ rất nguy hiểm nếu chúng ta để người này tiếp xúc trực tiếp với khách hàng.”

Fujiki nhìn Takura rồi hướng về phía Naomi.

“Chỉ là cậu Nitta này không ổn hay nhân viên cảnh sát sẽ không làm được việc của chúng ta?”

Naomi nghiêng đầu.

“Tôi không chắc. Cũng có thể người nào đó khác sẽ phù hợp hơn. Nhưng điều duy nhất mà tôi nhận ra khi làm việc cùng anh Nitta là giá trị quan và nhân sinh quan của họ quá khác so với chúng ta.”

“Cụ thể là việc gì?”

“Tất cả mọi chuyện luôn ạ. Từ lúc chập chững bước vào nghề này, tôi đã được mọi người chỉ bảo rằng tuyệt đối không được quên biết ơn. Chỉ cần có lòng biết ơn khách hàng thì dù không được huấn luyện cũng sẽ tự biết đối đãi, giao tiếp, chào hỏi hay niềm nở với khách sao cho phù hợp.”

“Đúng là như vậy.”

“Thế nhưng anh ta... Mà không, có lẽ là tất cả mấy người ở Sở Cảnh sát đều luôn nhìn người khác với ánh mắt nghi ngờ. Mắt họ cứ long lên, chỉ chực xem người này liệu có làm việc gì xấu hay người kia đang mưu mô gì. Dĩ nhiên đó là đặc thù nghề nghiệp của họ. Nhưng với những người như thế làm sao có thể bảo họ phải biết ơn khách hàng ạ?”

“Ra là vậy. Có lẽ đúng như cô nói,” Fujiki gật đầu với Takura.

“Thật ra chúng tôi cũng đã trao đổi với đội trưởng Sugishita của đội hành lý.” Takura nói với Naomi. “Cậu ấy bảo họ được cái tác phong nhanh nhẹn, cũng không đến nỗi nào, mỗi tội ánh mắt nhìn ghê gớm quá. Họ thường xuyên nhìn chằm chằm vào mặt hoặc trang phục của khách. Đúng là bệnh nghề nghiệp.”

“Anh Nitta đây cũng vậy, anh ta quan sát khách lúc nhận phòng quá mức cần thiết. Làm gì có nhân viên khách sạn nào mắt sắc lẹm như vậy. Tôi cứ thấp thỏm ngộ nhỡ khách tinh ý phát hiện ra.”

Fujiki mặt u ám, khoanh hai tay lại.

“Phía bên cảnh sát giải thích họ đã chọn toàn những người phù hợp nhất rồi.”

“Có vẻ là thật đấy ạ,” Takura bày tỏ quan điểm. “Hồi tối mới có thêm mấy điều tra viên đến theo dõi ở hành lang và sảnh chờ, nom người nào người nấy đều hung hãn, nhìn dọa người lắm. Mấy người nhóm Nitta vẫn còn đỡ chán.”

“Ghê thế cơ à?”

“Nói ghê thì cũng không phải, tôi nghĩ do đặc thù nghề nghiệp của họ thôi. Nhưng gây chú ý quá e sẽ làm kinh động đến những vị khách khác.”

“Vậy thì không được. Chắc ta phải gọi điện trực tiếp nhờ đội trưởng Inagaki lưu tâm giúp vấn đề này. Mà nghe chuyện xong, tôi nghĩ ta phải từ chối yêu cầu ban nãy thôi,” Fujiki đăm chiêu nhìn Takura.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Tuy hơi khó nói, nhưng riêng việc hỗ trợ anh Nitta thôi Yamagishi đã chẳng lúc nào ngơi tay được rồi. Nếu giờ lại

phải theo sát thêm mấy người nữa thì quầy lễ tân sẽ rối tung lên mất."

"Hai anh đang nói chuyện gì vậy ạ?" Naomi nhìn hai người hỏi.

Takura bặm môi.

"Thật ra, bên cảnh sát đang muốn cài thêm nhân viên nằm vùng. Họ đưa ra đề xuất như vậy trong cuộc họp điều tra mới diễn ra bên tòa văn phòng."

Naomi tròn mắt ngạc nhiên.

"Họ muốn cài thêm người vào quầy lễ tân ạ? Quá vô lý. Chỉ mình anh Nitta kia thôi đã quá lắm rồi."

Fujiki nhíu mày gật đầu.

"Tôi hiểu rồi. Chuyện này tôi sẽ nói với họ. Nhưng ta cũng không thể từ chối thẳng thừng được."

"Chắc chỉ có bộ phận dọn phòng thôi ạ." Takura kết luận. "Vì chỉ có bộ phận này ít tiếp xúc với khách nhất, hơn nữa nếu để người của ta phụ trách dọn dẹp sẽ không có vấn đề gì cả. Hay ta cứ thử đề xuất với họ, nếu là bộ phận này thì họ muốn cài thêm bao nhiêu người cũng được?"

"Chắc phải thế thôi. Nhưng có lẽ họ sẽ không thoải mái. Vì nếu là bộ phận không thể tiếp xúc với khách, xem ra cũng chẳng có ích lợi gì với họ."

"Nếu vậy thêm một hoặc hai người ở bộ phận hành lý thì sao ạ? Tóm lại chúng ta phải tránh thêm người ở bộ phận lễ tân."

"Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ nói chuyện với họ theo hướng đó," Fujiki gật gù tỏ ý chấp thuận, sau đó lấy lại vẻ hòa nhã quay qua nhìn Naomi. "Chắc cô mệt lắm rồi. Hôm nay tới đây thôi, cô về nhà nghỉ ngơi đi. Còn những nhân viên khác nữa nên từ giờ tới sáng cứ để một mình cậu Nitta làm chắc cũng không sao đâu. Cô đến làm trước 9 giờ sáng mai là được."

Naomi cúi đầu cảm ơn. Đó là thời điểm chuyển giữa ca đêm và ca ngày.

Naomi đứng dậy, đi ra phía cửa. Thế nhưng, giữa chừng cô dừng bước, quay lại nhìn hai vị sếp, "Tôi có thể hỏi một câu không ạ?"

Fujiki, sau một thoáng bối rối, hỏi lại cô, “Chuyện gì vậy?”

Naomi khẽ lấy hơi rồi bắt đầu nói.

“Hai anh biết tại sao cảnh sát cho rằng vụ án tiếp theo sẽ xảy ra ở khách sạn của chúng ta đúng không ạ? Suy đoán của họ hình như cũng rất có cơ sở?”

Takura thoáng bối rối, ông toan mở miệng thì Fujiki ra hiệu dừng lại rồi hỏi: “Sao cô nghĩ vậy?”

Naomi khẽ lắc đầu.

“Vì tôi thấy rất lạ. Tổng quản lý và trưởng phòng Takura coi trọng dịch vụ với khách hơn bất cứ điều gì. Vậy mà hai anh lại đồng ý cho mấy viên cảnh sát đó, không những chỉ mặc đồ nhân viên khách sạn mà còn tiếp xúc trực tiếp với khách hàng. Nghĩ thế nào tôi cũng thấy đây là hành động vô cùng liều lĩnh. Và nếu không phải họ đưa ra lời giải thích thuyết phục về khả năng gây án ở khách sạn của chúng ta, chắc chắn các anh sẽ không làm vậy.”

Fujiki thở dài nhìn Takura. Takura cau có, lấy tay vỗ vỗ phía sau đầu. Nhìn bộ dạng đó, Naomi chắc mẩm mình đã đúng.

Fujiki rụt đầu.

“Đúng như lời cô nói. Chúng tôi đã được phía cảnh sát giải thích rõ lý do tại sao họ cho rằng hung thủ sẽ gây án tại khách sạn của chúng ta.”

“Chắc họ đã yêu cầu các anh giữ bí mật?”

Fujiki khép mi, sau một thoáng trầm tư mới gật đầu rồi mở mắt.

“Đúng là chúng tôi không thể cho cô biết. Nhưng một phần cũng là vì nghĩ cho cô thôi.”

“Vì tôi? Ý anh là sao ạ?”

“Tôi không thể nói rõ được. Nhưng tên hung thủ giết người hàng loạt có để lại một tin nhắn kỳ lạ ở hiện trường gây án. Ban đầu phía cảnh sát cũng không hiểu nhưng rồi họ đã tìm ra ý nghĩa ẩn sau tin nhắn đó. Nhờ vậy mà họ phán đoán được vụ án tiếp theo sẽ xảy ra ở khách sạn của chúng ta. Đây là tin tức tối mật, ngay cả giới truyền thông cũng không hề hay biết. Nếu chuyện này lộ ra bên ngoài, tên hung thủ đánh hơi được, hắn sẽ thay đổi kế hoạch. Đồng nghĩa với

việc cảnh sát sẽ vuột mất cơ hội tóm được hắn. Vì tin nhắn đó là manh mối duy nhất phía cảnh sát có trong tay.”

“Tức là cảnh sát phong tỏa nguồn tin để dụ tên sát nhân?”

“Đúng vậy. Thế nên chúng ta buộc phải suy xét thật cẩn trọng. Mà không, đúng hơn là dù chúng ta không muốn nhưng phải tính đến trường hợp án mạng xảy ra tại khách sạn. Khi đó không chỉ là sự trách móc người nhà nạn nhân trách móc mà tất cả búa rìu dư luận sẽ chĩa về phía chúng ta. Họ sẽ lên án chúng ta tại sao đã biết vậy mà không chịu công khai? Quả thật lần đầu tiên trao đổi với cảnh sát tôi đã nghĩ tới việc công khai chuyện này. Dĩ nhiên tôi cũng đã lường trước việc lượng khách sẽ giảm nhiều so với hiện nay. Thế nhưng, như tôi nói ban nãy, nếu chúng ta làm vậy, cảnh sát sẽ không thể bắt được hung thủ. Hơn nữa có thể hắn sẽ ra tay ở một nơi khác. Nếu vậy thành ra chúng ta chỉ biết nghĩ cho khách của mình thôi à? Tôi cũng băn khoăn lắm chứ.”

Lời tổng quản lý Fujiki nói làm tim Naomi nặng trĩu. Cô nhận ra người đàn ông này không hề vì lợi ích cá nhân mà sống rất có trách nhiệm với xã hội.

“Và cuối cùng anh quyết định sẽ hợp tác với cảnh sát?”

“Đúng thế. Tôi quyết định tin lời cảnh sát rằng họ sẽ đảm bảo an toàn cho khách của chúng ta. Dù vậy vẫn phải tính đến trường hợp xấu nhất. Nếu án mạng vẫn xảy ra, chúng ta phải làm gì? Chắc chắn dư luận và truyền thông sẽ truy hỏi liệu chúng ta có nắm được tin tức gì không. Trong trường hợp đó, nếu chứng minh được rằng chỉ một số ít người biết rõ sự việc, khách sạn sẽ chịu tổn hại ở mức thấp nhất. Sau đó chỉ cần những người này đứng ra chịu trách nhiệm là mọi việc sẽ êm xuôi.”

Naomi ngạc nhiên nhìn Fujiki rồi lại quay qua phía Takura. Nhìn mặt hai người rất bình thản nhưng ánh mắt lại vô cùng cương quyết.

“Thế nên hai anh mới không muốn để nhân viên chúng tôi biết chuyện? Anh nói vì tôi là ý đó sao?”

“Cảm ơn vì cô đã hiểu cho chúng tôi,” Fujiki nói giọng nhỏ nhẹ.

“Tôi rõ cả rồi ạ. Tôi không còn thắc mắc gì nữa. Thành thật xin

lỗi vì đã không nhận ra suy nghĩ sâu xa của hai anh," Naomi cúi đầu.

"Cô không cần làm vậy. Chắc mai cũng sẽ vất vả lắm đó, cô về nhà nghỉ ngơi lấy lại sức nhé."

"Vâng ạ, vậy tôi xin phép," đoạn cô mở cửa phòng.

Ra khỏi phòng tổng quản lý, vừa bước trên hành lang tịch mịch, Naomi vừa nhớ lại chuyện của nhiều năm trước. Đó là hồi cô lên Tokyo thi đại học và đã ở tại khách sạn này.

Trước đó cô chưa từng ở khách sạn cao cấp như thế này lần nào. Cô muốn có một kỷ niệm thật đẹp nên mới chọn Cortesia Tokyo. Lần đầu tiên đến đây, cô đã bị choáng ngợp bởi sự sang trọng, hào nhoáng của nơi này. Nó làm cô cảm nhận rõ rệt rằng nơi đây chỉ dành cho tầng lớp thượng lưu chứ không phải mấy đứa nít ranh như cô.

Và điều làm tim cô rung động không gì khác chính là hình ảnh những nhân viên năng nổ, tháo vát. Hình ảnh họ nhanh nhẹn xử lý mọi tình huống không hề bối rối khiến Naomi nghĩ họ mới chuyên nghiệp làm sao. Và để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho Naomi có lẽ là nhân viên lễ tân khi người này tiếp khách nước ngoài. Mặc dù đã có vấn đề gì đó nhưng nhân viên lễ tân ấy không hề bối rối, anh tiếp tục giải thích cho vị khách bằng thứ tiếng Anh lưu loát. Vị khách mới đó mặt còn khó đăm đăm mà đã nở nụ cười lúc nào không hay. Sau đấy vị khách cảm ơn nhân viên lễ tân rồi ra về. Thế nhưng nhân viên ấy không hề tỏ vẻ đã trút được gánh nặng, tiếp tục bình thản phục vụ những vị khách sau. Đó là sự bình thản được bảo đảm bằng chính sự tự tin.

Hồi đó do kỳ thi kéo dài tận hai ngày nên Naomi phải nghỉ tại khách sạn này hai đêm. Hôm đầu tiên, sau khi đến địa điểm thi cô phát hiện mình đã quên tấm bùa may mắn mà mẹ đưa cho ở khách sạn. Naomi nghĩ thôi đành vậy, cũng chẳng phải vật gì quan trọng, cô cũng không định nhờ cậy gì ở thần linh.

Thế mà ngay trước giờ thi, một cán bộ trong trường lại gần và đưa cho cô một phong bì. Cô ấy nói rằng nhân viên khách sạn nhờ chuyển. Bên trong phong bì là tấm bùa may mắn cùng một mẩu giấy

với dòng chữ: “Tôi nghĩ nó là vật quan trọng nên đã tự ý mang đến cho quý khách. Chúc quý khách làm bài thi thật tốt.”

Naomi vừa cảm kích vừa thấy kỳ lạ. Cô đâu có nói với phía khách sạn mình thị trường nào, và họ cũng đâu thể hỏi các trường đại học được.

Naomi về khách sạn sau khi thi xong, nhân viên lễ tân mỉm cười hỏi cô: “Quý khách đã về rồi ạ. Quý khách nhận được đồ để quên rồi chứ ạ?”

Naomi bối rối trả lời, “Vâng ạ.” Nhân viên lễ tân với hàm răng trắng tinh đáp lại, “Vậy thì may quá ạ.”

Naomi về phòng thì thấy phòng ốc đã được dọn dẹp tinh tươm, ga giường phẳng phiu, nhà tắm khô ráo không còn vương một giọt nước, khăn tắm cũng đã được thay mới. Quan trọng là, Naomi nhận ra nhân viên dọn phòng đã cố gắng không động đến quần áo và sách của cô.

Ngay sau đó mẹ Naomi gọi điện đến. Chưa kịp hỏi chuyện thi cử mẹ cô đã cuống cuồng, “Con có nhận được bùa may mắn không đấy?”

“Sao mẹ lại biết chuyện đó?” Naomi hỏi.

“Thì bên phía khách sạn gọi điện đến kêu con bỏ quên bùa, hỏi mẹ chỗ con thi mà. Mẹ bảo không cần mang đến tận nơi đâu vì đằng nào con cũng không tin mấy chuyện bùa chú. Nhưng người của khách sạn bảo sợ con quên bùa rồi coi đây là việc xui xẻo, sẽ ảnh hưởng đến tâm lý thi. Nghe nói vậy, thấy cũng phải nên mẹ mới cho họ địa điểm thi và số báo danh của con. Con đã cảm ơn người ta chưa đấy?”

"Aa,” cô hét toáng lên trong khi vẫn cầm điện thoại trên tay. “Con quên khuấy mất.”

“Bảo sao hay bị nói lớn tướng rồi mà như trẻ con. Nhớ mà cảm ơn người ta đi nhé. Mà làm bài thế nào?”

Sau khi đáp bài thi cũng không đến nỗi nào để mẹ yên tâm, Naomi rời khỏi phòng. Cô muốn nói lời cảm ơn, thế nhưng đi thang máy xuống đến tầng 1, chân cô khựng lại vì không biết phải cảm ơn

ai.

Có lẽ nhân viên dọn phòng đã phát hiện ra tấm bùa. Nhưng cô đoán một người khác đã gọi điện thoại đến nhà cô. Và chắc chắn người mang bùa đến địa điểm thi lại là một người khác nữa.

Naomi đang ngẩn ngơ đứng đó thì một người đàn ông trong bộ đồng phục màu đen mỉm cười tiến lại gần. "Có chuyện gì vậy, thưa quý khách?"

Naomi ấp úng trình bày đầu đuôi câu chuyện. Người đàn ông gật đầu ra chiều đã hiểu vấn đề.

"Ra quý khách là cô Yamagishi đấy ạ. May mà bùa đã kịp đến tay quý khách."

"Vâng, nên cháu muốn cảm ơn mà lại không biết phải nói với ai..."

Vậy mà người đàn ông lại khẽ mỉm cười rồi lắc đầu.

"Chúng tôi nhận tấm lòng của quý khách như vậy là đủ rồi. Tất cả nhân viên chúng tôi chỉ cố gắng để mang tới dịch vụ tốt nhất cho quý khách. Nói cách khác chúng tôi là một đội. Vậy nên sự hài lòng của quý khách không phải là thành quả của riêng một ai. Ngược lại, chẳng may có một nhân viên vô ý nào đó làm phiền đến khách thì trách nhiệm không phải của riêng người đó mà là của cả khách sạn chúng tôi."

Người đàn ông lịch sự nói với cô gái tuổi còn chưa sang đầu hai, những lời của ông tràn đầy sự tự tin, niềm kiêu hãnh và hơn cả là tinh thần trách nhiệm đối với công việc, với nơi ông làm. Ông nói với giọng điệu ôn hòa nhưng lại khiến Naomi cảm thấy choáng ngợp.

Naomi gắng gượng đáp lại với giọng nhỏ nhẹ, "... Thế ạ?"

"Nếu quý khách thấy hài lòng," người đàn ông vẫn đứng nguyên tư thế, thì lần sau nếu có dịp ghé Tokyo, xin mời quý khách tiếp tục dùng dịch vụ của khách sạn chúng tôi ạ," sau đó cúi đầu. Rồi ông nói tiếp, "Tất nhiên nếu quý khách đến nhập học thì chúng tôi càng vui hơn."

Naomi chẳng thể đáp lại lời nào bởi người ấy nói chuyện như đang làm phép, nó khiến tâm trạng cô trở nên vui vẻ. Hay đây chính

là công việc của họ? Naomi trộm nghĩ, công việc này mới tuyệt làm sao.

Lời tiên đoán sau cùng của người đàn ông đó đã thành sự thật. Naomi đỗ đại học, và trước khi nhập học, cô lại đến ở tại khách sạn này. Lần đó Naomi đi khắp khách sạn để tìm gặp ông mà không được. Phải đến khi cô tốt nghiệp đại học rồi vào làm tại khách sạn này mới gặp lại ông.

Người đó chính là Fujiki, khi ấy đã lên làm tổng quản lý khách sạn. Sau này Naomi mới biết, lần đầu gặp, ông đang làm phó tổng quản lý.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, vậy mà đã sang năm thứ mười cô làm việc dưới quyền của ông. Từ đó đến giờ cũng có chuyện này chuyện kia nhưng việc nguy hiểm như lần này thì đây là lần đầu tiên. Thế nhưng không hiểu sao cô thấy ông không được vững vàng cho lắm. Cô nhớ lại lời ông nói, “Chúng ta làm việc theo một đội nên nếu có chuyện gì thì là trách nhiệm của cả khách sạn.” Tóm lại ông đã chuẩn bị sẵn tâm thế sẽ đứng mũi chịu sào. Khác hẳn với mấy người bên phòng kinh doanh, gặp việc khó thì y như rằng sẽ ném cho cấp dưới, ấy thế y nhưng khi có vấn đề phát sinh thì lại phủi tay tôi không biết” rồi chạy cho lẹ.

Dù thế nào cũng không thể để Fujiki có chuyện gì được, vì ông là người đã nối duyên cho cô làm ở một nơi tuyệt vời như này. Hơn nữa, phải có ông thì khách sạn mới tiếp tục giữ vững phong độ được.

Mình có thể làm gì đây? Mình phải làm gì nhỉ? Những câu hỏi đó vẫn tiếp tục lởn vởn trong đầu Naomi cả sau khi cô đã thay đồ ở tòa văn phòng xong và ra về.

Hôm sau, Naomi đến khách sạn lúc 8 giờ sáng. Dù 9 giờ mới giao ca nhưng cô thấy không yên tâm về Nitta.

Cô đến quầy lễ tân đã thấy khách đợi trả phòng xếp thành hàng. Nitta đang đứng phía sau mấy nhân viên lễ tân. Anh ta đứng phía trong cùng, chắc để tránh làm phiền đến người khác, nhưng hắn không biết rằng việc mình lườm nguýt khách như chó săn thế kia

mới là phiền.

“Xin chào, cô đến sớm vậy?” Có người bắt chuyện từ phía sau. Là Kuga.

Naomi cất tiếng chào lại.

“Sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa. Nghe nói tối qua cô làm đến tận khuya mà.”

“Đúng là thế nhưng tôi không thể ngồi yên được.”

Kuga cười khổ, nhìn ra phía quầy lễ tân.

“Sao như tâm trạng của giáo viên phải canh cậu học trò nghịch ngợm ấy nhỉ. Tôi nghe mấy người làm ca đêm kể lại, cậu ta đi xem xét quanh khách sạn đến tận 3 giờ sáng. Sau đó chợp mắt được có một lúc, 6 giờ cậu ta đã dậy, và từ đó đến giờ cứ quan sát hết vị khách này tới vị khách khác thế kia, đúng là khỏe thật đấy.”

“Khỏe thì tốt nhưng mà thái độ thế kia thật phiền quá.”

Naomi rảo bước vào phía trong quầy lễ tân, tức thì bắt gặp ánh mắt Nitta.

“Anh ra đằng này với tôi một chút,” Naomi nói rồi dẫn Nitta đi về phía văn phòng.

“Có chuyện gì vậy? Tôi đang trong giờ làm việc.”

“Việc của anh Nitta là cải trang thành nhân viên khách sạn nhỉ? Vậy thì, anh làm em đừng đứng đó lườm nguýt khách nữa.”

Nitta khịt khịt mũi.

“Khổ quá, tôi phải tìm hung thủ nên mắt cứ thành ra thế đấy.”

Naomi lắc đầu.

“Câu này chắc hôm qua tôi cũng đã nói rồi. Mắt anh như vậy chỉ khiến người ta cảnh giác hơn thôi. Với lại khách trả phòng thì còn hung thủ gì nữa?”

“Cái đó chưa chắc. Vì vẫn có khả năng hắn sẽ gây án sau khi đã trả phòng. Quy kết trong điều tra là điều cấm kỵ. Thế nên tôi mới phải dậy sớm thế này.” Lời nói của anh ta tràn đầy tâm ý của một cảnh sát.

“... Vậy sao? Nhưng dù sao cũng mong anh để ý đến ánh mắt giùm tôi.”

“Thì tôi cũng đành cố vậy,” Nitta miễn cưỡng gật đầu.

Sau khi thủ tục giao ca lúc 9 giờ kết thúc, quầy lễ tân tất bật làm thủ tục trả phòng cho khách. Naomi cũng đang đứng quầy. Mặc dù Nitta đang đứng phía sau nhưng cô chẳng có thời gian đâu mà để ý xem ánh mắt của anh ta thế nào.

Khi việc đã vãn vãn, Yamamoto lại gần cô, thì thầm, “Sắp đến giờ khách Furuhashi trả phòng đấy ạ.”

Naomi xem đồng hồ, đã quá 10 giờ sáng. Furuhashi là vị khách đang cùng một cô gái ở phòng twin trên tầng 10.

Naomi nhấc điện thoại gọi cho Hamashima, quản lý bộ phận dọn phòng.

“Vâng, Hamashima xin nghe ạ,” một giọng vui vẻ đáp lại.

“Tôi, Yamagishi đây. Chuyện khách ở phòng 1025 mà tôi nói với chị hôm qua thế nào rồi ạ?”

“À, chuyện đó tôi đã làm đúng theo chỉ thị. Khách có vẻ vẫn đang trong phòng ạ. Tôi đã thông báo với mọi người, khi nào khách trả phòng nhân viên chúng tôi sẽ vào đó ngay.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy phiền chị ạ.”

Naomi vừa đặt máy xuống thì Nitta hỏi, “Chuyện gì vậy, khách có vấn đề gì à?”

Naomi thở dài, “Làm ơn hãy dùng kính ngữ khi nhắc tới khách giúp tôi.”

Nitta xua tay trước mặt ra điều thật phiền phức.

“Tôi biết rồi ạ. Nhưng mà vị khách đó có vấn đề gì vậy?”

“Cũng không có gì đặc biệt.”

“Không thể nào. Tôi thấy có gì đó rất mờ ám. Có khi nào là khách sẽ quỵt tiền?”

Naomi quay lại nhìn khuôn mặt đang tỏ rõ vẻ nghi ngờ của Nitta. Đúng là cảnh sát rất nhạy bén.

Cô cẩn thận kiểm tra không có khách gần đó rồi mới hạ giọng.

“Tháng trước vị khách đó cũng thuê phòng ở đây, và sau khi anh ta trả phòng, chúng tôi phát hiện một chiếc áo choàng tắm đã bị mất.”

“Áo choàng tắm? Tức là anh ta mang về luôn à? Lại có cả người tủn mủn thế cơ à?” Nitta mặt ngán ngẩm nói.

“Không phải chuyện đùa đâu. Một chiếc áo choàng tắm ở đây có giá gần hai vạn yên, không sẵn đầu ra mà để khách cứ mang về như vậy.”

“Ra là vậy. Thế cô định làm gì?”

“Anh cứ đứng đó xem kịch đi. Chúng tôi cũng có cách của chúng tôi đấy.”

“Vậy sao? Tôi đang mong chờ lắm đây.”

Nitta vừa dứt lời, chuông điện thoại nội bộ vang lên. Kawamoto nhận điện thoại, nói chuyện một hai câu rồi quay ra phía Naomi bảo: “Khách vừa ra khỏi phòng, giờ bên dọn phòng sẽ vào đó luôn.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu,” Naomi trả lời.

“Làm việc cũng đâu ra đấy quá nhỉ. Trong lúc cô làm thủ tục trả phòng cho khách thì họ sẽ kiểm tra xem có bị mất áo không à?” Nitta nói giọng cảm phục. “Cô biết khách sẽ trả phòng thời gian này từ bao giờ vậy?”

“Hôm khách nhận phòng. Tôi hỏi để nắm được thông tin thôi.”

"Ồ."

Chẳng mấy chốc vị khách tên Furuhashi đã xuất hiện ở sảnh thang máy. Đó là một người đàn ông to con tầm tuổi tứ tuần có xương quai hàm góc cạnh, mắt sắc sảo. Bên cạnh hắn ta là người phụ nữ trên dưới ba mươi, trang điểm lòe loẹt, miệng đang tóp tép kẹo cao su.

Sau khi người phụ nữ ngồi xuống ghế xô pha cách đó một đoạn, người đàn ông mới bước lại gần quầy lễ tân. Dưới chân người phụ nữ là chiếc túi xách thể thao.

“Quý khách trả phòng ạ?”

Hắn ta trả lời “Ừ,” rồi đặt thẻ chìa khóa xuống mặt quầy với bộ mặt khó đăm đăm. Cô bắt tay vào làm thủ tục trả phòng cho khách.

Nhưng mãi đến khi cô làm xong bảng kê chi tiết trên máy tính mà vẫn chưa thấy phía dọn phòng liên lạc lại. Naomi bắt đầu mất kiên nhẫn, cố ý kéo dài thời gian.

“Này, nhanh chân nhanh tay lên đi chứ, tôi đang vội,” quả nhiên hắn ta giục.

“Vâng ạ, của quý khách xong ngay đây ạ!”

Naomi đưa cho hắn ta bảng kê, người đàn ông rút tiền ra khỏi ví. Giờ cô mà trả tiền thừa thì coi như hắn sẽ thoát thân.

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo, Kawamoto nhanh chóng bắt máy. Cậu ta vừa nói chuyện điện thoại vừa ghi chép gì đó rồi chuyển tờ giấy cho Naomi. Cô cẩn thận đưa mắt nhìn xuống.

Nội dung viết vội đại khái là: thiếu một chiếc áo choàng tắm.

Naomi khẽ gật đầu với Kawamoto. Nitta hiểu ra, giật ống nghe từ Kawamoto và bắt đầu nói gì đó. Kawamoto thất kinh.

Naomi vừa để ý Nitta xem anh ta định làm gì vừa đưa tờ hóa đơn và tiền thừa cho Furuhashi. Trong lúc hắn ta nhét chúng vào ví, Naomi lên tiếng.

“Thưa quý khách, chúng tôi vừa nhận được liên lạc từ bộ phận dọn phòng, có thể đồ của khách sạn đã bị lẫn vào hành lý của quý khách. Chúng tôi thành thật xin lỗi vì làm mất thời gian của quý khách nhưng liệu chúng tôi có thể kiểm tra hành lý của quý khách và người đi cùng không ạ?”

“Đồ bị lẫn? Ý cô là sao? Làm gì có chuyện lẫn được? Hay ý các người là chúng tôi trộm đồ?”

“Không ạ, không ạ.” Naomi xua tay. “Một số đồ của khách sạn, khách có thể tự do mang đi nhưng một số khác thì không. Mà chúng tôi lại không đề rõ nên có nhiều khách bị nhầm lẫn ạ. Tôi biết là đang làm phiền quý khách nhưng mong quý khách có thể cho chúng tôi kiểm tra hành lý được không ạ?”

Furuhashi miệng méo xệch, chồm người lên.

“Thôi cô bỏ cái kiểu vòng vo đó đi. Tóm lại là các cô bị mất gì?”

Naomi thu cằm, không hề né tránh ánh mắt của hắn ta, trả lời, “Áo choàng tắm ạ.”

“Áo choàng tắm? Đồ đấy thì ai để vào trong túi?”

“Vậy chúng tôi có thể kiểm tra không ạ?”

“Cô không hiểu à? Tôi đang nói là tôi không bỏ nhầm vào túi. Thế

mà mấy người vẫn khăng khăng đòi kiểm tra, không phải ám chỉ chúng tôi trộm đồ thì là gì?”

“Chúng tôi không hề có ý đó đâu ạ.”

“Thôi được rồi. Đợi đấy tôi mang đồ lại rồi tự tay cô đi mà kiểm tra,” Furuhashi quay gót tiến về phía cô gái đi cùng.

Đúng lúc đó, đột nhiên Nitta đi tới chỗ Naomi, rồi anh gọi, “Thưa quý khách, ngài Furuhashi.”

Furuhashi quay lại với bộ mặt nguy hiểm. “Gì nữa?”

“Không có gì ạ. Quý khách cứ về đi ạ.”

Naomi ngạc nhiên trước câu nói của Nitta, cô ngước lên nhìn anh ta.

“Hả?” Furuhashi há hốc miệng. “Ý cậu là sao?”

“Tôi tin quý khách ạ. Chúng tôi thành thật xin lỗi quý khách.”

“Tin tôi? Nhưng còn cô kia thì sao?” Furuhashi trong bộ dạng nom như quỷ dữ toan nói gì đó, nhưng ngay sau khi bắt gặp ánh mắt của Nitta, vẻ hùng hổ trên mặt hắn ta biến mất hẳn.

Naomi hốt hoảng nhìn Nitta. Mắt anh ta còn sắc hơn cả mọi khi, chẳng thèm màng đến vẻ nguy hiểm của đối phương.

Furuhashi chớp mắt, thở hắt ra đến mấy lần, “Thật là không sao à? Không phải các người đang nghi ngờ tôi sao?” Hắn ta lên giọng.

“Không có đâu ạ. Quý khách về cẩn thận ạ. Mong lần sau lại được đón tiếp quý khách,” Nitta lịch sự cúi chào.

Furuhashi hết nhìn Naomi lại nhìn Nitta, sau đó hắn ta rảo bước về phía cô gái. Đôi nam nữ đi về phía sảnh chính với bộ dạng lo lắng, khác hẳn ban nãy.

Naomi nhìn lên Nitta. “Anh định làm gì vậy? Tôi cần một lời giải thích.”

“Áo choàng tắm không nằm trong chiếc túi đó đâu.”

“Làm gì có chuyện...”

“Tôi đã hỏi kỹ nhân viên dọn phòng. Có hai cái áo choàng tắm, một cái không thấy đâu, còn một cái thì vẫn nguyên trong tủ, họ không hề động tới.”

“Thế nên mới nói cái áo choàng tắm đó đã bị lấy mất..."

Nitta cười nhạt rồi lắc đầu.

“Nếu là tôi, tôi sẽ dùng một cái khi tắm còn cái mới thì sẽ giấu vào trong túi. Mà tôi nghĩ ai cũng sẽ vậy thôi.”

“A,” Naomi khẽ kêu lên. Anh ta nói không hề sai.

Chuông điện thoại reo. Kawamoto nghe máy, trao đổi nhanh với đầu dây bên kia rồi cúp điện thoại.

“Bên dọn phòng gọi. Đúng như lời anh Nitta nói, chiếc còn lại được giấu trong gầm giường.”

“Quả nhiên, đúng là chỉ có thể giấu ở đó thôi.” Nitta hài lòng nói.

“Gượm đã. Nói vậy tức là hắn ta cố ý giấu đi à?” Naomi hỏi.

“E là vậy. Cô nói đã bâng quơ hỏi hắn thời gian trả phòng nhưng có lẽ họ đã nhận ra ý đồ của cô. Thế nên hắn mới cố ý giấu một chiếc áo đi. Hắn đã lường trước việc sẽ bị kiểm tra túi lúc trả phòng. Chắc hẳn đã ủ mưu cho các cô kiểm tra túi, sau đó sẽ bù lu bù loa lên là bị làm mất thể diện, tổn hại danh dự gì đó rồi đòi tiền bồi thường. Có lẽ vụ trộm áo choàng tắm lần trước là để chuẩn bị cho vụ hôm nay. Có lẽ hắn đang định kiếm chác ở mấy khách sạn.”

Naomi đập tay vào trán.

“Nếu đúng vậy, chỉ thiếu chút nữa là hắn thành công rồi... Sao anh Nitta nhận ra vậy?”

“Về điểm phát giác việc xấu, tôi nghĩ mắt chúng tôi tinh hơn các cô nhiều. Nhưng không có nghĩa là mắt chúng tôi đáng sợ gì đâu nhé.”

Câu sau chắc chắn là nhắm đến Naomi, nhưng lúc này im lặng là vàng nên cô chỉ cúi đầu.

Đúng lúc đó, điện thoại của Nitta báo có cuộc gọi đến. Anh thấp giọng nói chuyện một hồi rồi quay sang bảo,“Tôi xin phép qua chỗ tòa văn phòng một lát,” sau đó rời khỏi quầy lễ tân.

Naomi đuổi theo gọi, “Anh Nitta.”

Nitta dừng lại, “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh, làm ơn cho tôi năm phút thôi.”

“Nếu là chuyện quan sát khách, tôi sẽ cố gắng bỏ thói quen đó.”

“Không phải chuyện ấy. Tôi có chuyện muốn hỏi anh cho rõ, chuyện về vụ án.”

Mắt Nitta thoắt sáng hẳn lên, “Chuyện gì cơ?”

Naomi hít thở thật sâu rồi cất lời.

“Chuyện tin nhắn ở hiện trường. Hung thủ để lại tin nhắn thế nào vậy ạ?”

Nitta như nín thở.

5

“Cô lại đây đã,” Nitta nắm lấy cánh tay Naomi. Anh đảo mắt nhanh một lượt quanh đó rồi đi về phía thang cuốn dẫn lên tầng 2. Ở đó chắc sẽ tránh được ánh mắt của mọi người.

“Chờ chút, anh đừng kéo tôi như vậy.”

Thế nhưng Nitta bỏ ngoài tai lời cô, cứ thế vừa kéo tay cô vừa đi đến chỗ thang cuốn. Anh lại kiểm tra xung quanh rồi mới buông tay cô ra.

“Anh nói là tôi hiểu rồi, đừng có dùng bạo lực,” Yamagishi Naomi nhíu mày rồi lấy tay kia xoa vào chỗ vừa bị Nitta nắm chặt.

Nitta lườm cô từ phía trên.

“Sao cô biết chuyện tin nhắn, cô nghe từ ai?”

Naomi khẽ ho rồi nhướng mắt lên nhìn Nitta,“Tôi nghe từ cấp trên.”

Nitta đánh mặt sang ngang, tặc lưỡi.

“Vậy à. Người bình thường các cô đúng là chẳng kín mồm kín miệng gì cả. Chỉ việc giữ bí mật với nhau thôi mà cũng khó khăn quá nhỉ.”

“Anh nói vậy là thất lễ với tổng quản lý. Tại tôi cứ nằng nặc gạn hỏi nên họ mới chịu tiết lộ. Ngoài ra họ không nói gì thêm. Vì họ định ngộ nhỡ có chuyện gì sẽ đứng mũi chịu sào.” Yamagishi thường ngày nói năng luôn điềm đạm giờ đã nổi điên.

“Thế cô cứ tôn trọng tình cảm đó của họ đi. Tôi nghĩ họ đã có lòng với cấp dưới như thế, chắc cô sẽ không lãng phí thành ý đó đâu nhỉ?”

“Tôi rất cảm kích tâm ý của họ và sẽ không lãng phí. Thế nên tôi đã không hỏi gì thêm. Nhưng tôi không chấp nhận được thông tin nửa vời như vậy nên mới hỏi anh Nitta.”

“Xin lỗi cô nhưng cô chấp nhận được hay không không liên quan gì đến chúng tôi. Và cô cũng chẳng giúp được gì cho chúng tôi cả.” Nitta đưa mắt xuống đồng hồ đeo tay. “Xin phép cô, sếp tôi đang gọi.”

Rồi anh sải bước về phía cửa chuyên dụng. Thế nhưng Naomi vẫn đuổi theo, đứng chặn trước mặt Nitta.

“Đêm qua sau khi về nhà, tôi đã nghĩ mãi xem liệu mình có thể làm gì. Vì đâu phải cấp trên nói sẽ chịu trách nhiệm là tôi chỉ cần làm việc như một cái máy. Nhưng nghĩ cả đêm mà tôi vẫn chưa thông.”

Nitta thở dài.

“Cô không cần nghĩ quá lên như vậy đâu. Điều tra và ngăn ngừa tội ác là việc của cảnh sát chúng tôi. Còn cô chỉ cần hỗ trợ theo yêu cầu là được. Và như vậy cũng là giúp cấp trên của cô rồi.”

“Tôi lại không nghĩ vậy,” Naomi duỗi thẳng vai, tiếp tục. “Ban nãy chứng kiến anh Nitta nhìn ra mánh khóe của vị khách kia tôi nhận ra cảnh sát các anh đúng là khác với người thường chúng tôi. Các anh nhìn mọi người xung quanh rất khác và tôi thì không thể làm theo được.”

Được khen nên Nitta tươi tỉnh hẳn, gò má anh giãn ra.

“Cảm ơn cô, chuyện cũng chẳng to tát gì.”

“Đồng thời tôi cũng nhận ra rằng mình quá chủ quan. Tôi quá ngây thơ khi nghĩ rằng lần trước hắn trộm áo choàng tắm nên chắc lần này cũng sẽ làm vậy. Tôi cần phải suy xét cẩn trọng hơn nữa.”

Nhìn khuôn mặt chẳng mảy may cười cợt của Naomi, Nitta thầm nghĩ, “Cô gái này nghiêm túc thật đấy, mà không, phải nói là quá nghiêm túc mới đúng. Ai phải sống cùng chắc nghẹt thở mà chết mất thôi.”

“Cô đâu phải cảnh sát, không cần nghĩ tới mức đó. Cô mà cứ nghĩ vậy không phải sẽ nhìn chằm chằm khách, rồi mắt thành ra giống tôi à?”

Anh tính chọc mà chẳng ngờ mặt cô vẫn không hề biến sắc.

“Nghi ngờ và nhìn thấu tâm can khách đấu giống nhau. Thật ra nhân viên khách sạn chúng tôi cũng phải có kỹ năng đó. Anh có nghĩ cách làm của chúng ta bây giờ ổn không? Chúng ta sẽ ngăn ngừa được án mạng và bắt được hung thủ chứ?”

“Cô bất mãn gì với cách làm của chúng tôi à?”

“Tôi không muốn chen vào việc điều tra của các anh. Tôi được giao nhiệm vụ hỗ trợ anh, dù trước đây có phản kháng nhưng giờ tôi sẽ cố gắng làm hết sức mình. Nhưng cứ tình trạng như hiện nay, tôi không nghĩ mình sẽ làm việc chu toàn được. Vẫn biết có thể án mạng sẽ xảy ra ở đây nhưng tôi lại lơ mơ không biết mình nên để ý hay chú ý đến việc gì. Nói trắng ra tôi còn thấy nghi ngờ không biết liệu chuyện đó có xảy ra thật không.”

Chẳng biết có phải do đang kích động hay không mà giọng cô lớn hơn hẳn. Nitta đảo mắt nhìn quanh rồi đưa ngón trỏ đặt gần miệng. Naomi dường như vừa bừng tỉnh, đoạn nói nhỏ, “Tôi xin lỗi.”

“Đúng là hung thủ đã chọn khách sạn này làm địa điểm gây án tiếp theo,” Nitta trả lời.

“Vậy làm ơn hãy nói cho tôi biết do đâu các anh nghĩ vậy?”

“Xin lỗi cô nhưng việc đó thì tôi không thể. Ngay bản thân việc chúng tôi nắm được thông tin đó cũng là bí mật điều tra.”

“Nhưng các anh không nói rõ, làm sao chúng tôi giúp chu toàn được?”

Nitta đưa tay lên trước mặt Naomi hàng ngăn cô nói tiếp.

“Cô không phải cảnh sát, không cần nghĩ tới mức đó. Với lại như bây giờ là cô đang hỗ trợ tôi rất tốt rồi. Có khi cô cứ để mặc tôi lại còn tốt hơn ấy.”

Nhận ra anh đang châm chọc, Naomi đưa mắt lườm lườm, vẻ nguy hiểm. Nhưng mắt cô đang mở lớn hơn thường ngày nên Nitta bỗng cảm thấy cô thật xinh đẹp. Chính anh còn thấy ngạc nhiên vì ý nghĩ này.

“Vậy là anh không thể cho tôi biết sao?” Naomi gạn hỏi thêm.

“Không được. Nói ra chuyện đó thì tôi chẳng còn tư cách làm

cảnh sát nữa.”

Bỏ lại Naomi đang ngán ngẩm cúi gằm mặt, Nitta bước về phía cánh cửa chuyên dụng. Vừa rảo bước Nitta vừa ca cẩm trong bụng, “Làm người chuyên nghiệp cũng khổ quá nhỉ. Hễ động vào cảnh sát là phải đề cao tinh thần, lại còn hứng thú với cả việc điều tra rồi muốn học nghề của người ta luôn nữa. Không ngờ cô ta cũng chẳng ngoại lệ.”

“Có điều biểu hiện của cô ta cũng không quá tệ,” Nitta mường tượng lại vẻ mặt lúc cuối của Naomi.

Phòng họp bên tòa văn phòng vẫn ngập ngụa trong khói thuốc như mọi khi. Mặc dù ngoại trừ mấy nhà hàng, hầu hết mọi khu vực trong khách sạn đều cấm hút thuốc song do cứ mỗi lần thay ca mấy viên cảnh sát theo dõi đều hút vô tội vạ nên mới thành ra như vậy. Ngay lúc này đây, ba gã đàn ông cũng đang quây quanh chiếc gạt tàn.

Inagaki và Motomiya đang đứng nói chuyện. Trên tấm bảng trắng đặt bên cạnh có dán mấy bức ảnh. Anh đồ rằng đó không phải ảnh nghi can vì rất ít thông tin được viết lên đó. Nhưng chỉ cần nắm thêm được vài yếu tố, những thông tin liên quan đến người đó sẽ lại chất đống.

Nitta tiến lại phía hai người, vì đích danh Inagaki đã cho gọi anh.

“Cậu vất vả rồi. Có gì thay đổi không?” Inagaki hỏi.

“Không có gì đặc biệt ạ. Khung giờ này chủ yếu là làm thủ tục cho khách trả phòng, khách mới thì chưa tới.”

Nitta cho rằng không cần thiết phải báo cáo vụ áo choàng tắm kia. Anh cũng quyết định giữ im lặng chuyện Yamagishi Naomi hỏi về tin nhắn đó.

“Vậy à. Hôm nay có lễ cưới và tiệc nên chắc sẽ đông người ra vào. Tôi đã cử thêm người theo dõi nhưng cậu cũng để ý thêm nhé.”

“Rõ. Ngoài ra còn chuyện gì không ạ?”

“Có,” Inagaki gật đầu. “Có thông báo về tình tiết quan trọng trong vụ Senjushinbashi,” ông gõ ngón tay lên tấm bảng trắng.

Nạn nhân vụ đó là một phụ nữ nội trợ tên Noguchi Fumiko.

Những mối quan hệ xung quanh nạn nhân rất bình thường, không hề thấy có dấu hiệu thù hận hay tranh giành lợi ích.

“Cái xưởng nhỏ anh chồng đang kinh doanh hình như làm ăn không được xuôi chèo mát mái cho lắm.”

“Sắp phá sản hay sao ạ?”

“Còn hơn cả vậy,” Motomiya ở bên cạnh xen vào. “Phải nói là đã phá sản rồi. Từ nửa năm trước anh ta đã không thể chi trả lương cho nhân viên. Ngân hàng cũng từ chối cho vay tiền. Anh ta là nhà cung cấp của một hãng linh kiện ô tô mà không hiểu sao tình hình lại bi đát vậy. Không biết bao giờ mới có việc mà làm. Cậu nghĩ trường hợp này những doanh nghiệp vừa và nhỏ họ sẽ làm gì trước tiên?”

Nitta khoanh tay lại.

“Nếu ngân hàng cũng từ chối vậy chắc chỉ có cách đi vay nặng lãi.”

“Hừm,” Motomiya cười nhạt. “Vay nặng lãi thì cũng là mua bán. Ai người ta cho kẻ cháy túi vay bao giờ. Gì chứ con nợ tự sát người ta còn lỗ hơn.”

Nghe thấy từ tự sát, Nitta nghĩ ngay đến chuyện đó.

“Ý anh là bảo hiểm sinh mạng?”

Motomiya búng tay đánh tách. “Chính xác.”

Nitta ngạc nhiên nhìn Inagaki. “Bảo hiểm cho người bị hại à?”

“Hình như là có đấy, mà không phải một thôi đâu.” Inagaki tiếp tục. “Anh ta tham gia vào hai gói bảo hiểm sinh mạng năm mươi và một trăm triệu yên. Gói năm mươi triệu anh ta tham gia cách đây mười năm rồi. Gói này sẽ được hưởng trợ cấp khi cần được chăm sóc hoặc nhập viện nên cũng không có gì lạ. Vấn đề là ở gói một trăm triệu. Gói này anh ta chỉ mới tham gia gần đây. Mặc dù đây là gói không hoàn tiền, tiền bảo hiểm có thể sẽ rẻ hơn nhưng cũng phải gần hai vạn yên một tháng. Có người chủ nào trong khi tiền lương cho nhân viên còn không trả được lại đi làm những việc thế không?”

“Vậy là người chồng sát hại vợ để nhận tiền bảo hiểm à?” Mắt Nitta nhìn về phía tấm bảng trắng. Dĩ nhiên trên đó có dán ảnh của chồng nạn nhân, Noguchi Yasuhiko.

“Anh ta có năm nhân viên. Cũng có khả năng anh ta sai khiến một trong số đó làm nhưng người đang nghi nhất có lẽ vẫn là Noguchi.”

“Anh ta có bằng chứng ngoại phạm hôm xảy ra án mạng không?”

“Án mạng có thể đã xảy ra trong khoảng thời gian từ 6 đến 9 giờ tối ngày 10 tháng Mười.” Motomiya vừa nhìn ghi chép vừa nói. “Theo lời khai của Yasuhiko, sau khi người vợ nói sẽ về nhà bố mẹ đẻ và ra khỏi nhà, anh ta đã cùng bạn uống rượu đến tận đêm khuya. Nhưng mãi đến tận 8 giờ tối anh ta mới gặp bạn nên vẫn đủ thời gian gây án. Hiện trường vụ án lại gần ngay nhà nạn nhân.”

Nitta gầm gừ, “Đúng là đáng nghi thật, quá đáng nghi.”

“Vấn đề ở đó,” Inagaki chêm vào. “Anh ta có động cơ gây án, lại không có bằng chứng ngoại phạm. Nhưng nếu người chồng là hung thủ thì vụ này quá đơn giản. Hơn nữa, như vậy sẽ không thể giải thích được tin nhắn kia. Tức là vụ này sẽ không liên quan gì đến những vụ khác.”

Nitta nhìn chằm chằm vào tấm bảng. Thủ phạm chẳng lưu lại dấu vết gì, vật chứng cũng không. Mặc dù người chồng có động cơ gây án nhưng cũng không thể kết tội anh ta được. Hơn nữa, đúng như Inagaki vừa nói, nếu vậy thì mối liên hệ với các vụ án khác sẽ mất và việc điều tra lại càng rơi vào ngõ cụt. Cộng thêm phương châm của chuyên án lần này là không tiết lộ với người nhà nạn nhân về tin nhắn kia.

“Vậy tôi phải làm gì tiếp theo?” Nitta hỏi.

Motomiya với chiếc phong bì ở trên bàn, lôi từ bên trong ra một tấm ảnh. “Cậu nhìn kỹ xem.”

Trên bức ảnh là mấy chục người trung và cao tuổi, chủ yếu cánh đàn ông.

“Người đứng hàng thứ hai tính từ đằng trước, thứ ba từ trái sang chính là Noguchi Yasuhiko,” Motomiya chỉ vào tấm ảnh của hắn trên bảng và nói.

Nitta nhìn hai tấm ảnh, đúng là cùng một người. “Tấm ảnh tập thể này là sao?”

“Ảnh này được chụp ở một bữa tiệc do hãng linh kiện ô tô chủ trì

cách đây năm năm. Cậu nhìn phía sau xem, không thấy quen à?"

Nghe Motomiya nói vậy, Nitta nhìn chằm chằm vào tấm ảnh. Anh nhận ra những hoa văn rất đặc trưng được khắc trên chiếc cột ở phía sau đoàn người.

"Ảnh chụp ở khách sạn này à?" Nitta thì thầm.

"Đúng vậy. Hình như là chụp ở sảnh."

"Mọi người tìm tòi cũng ghê quá nhỉ, ra được cả tấm ảnh này sao?"

"Một điều tra viên phía ta tình cờ tìm thấy ở chỗ đối tác của Noguchi."

"Ra là vậy."

"Cậu điều tra giúp tôi xem thời gian diễn ra bữa tiệc này có chuyện gì xảy ra không." Inagaki đề nghị. "Ngoài bữa tiệc đó, Noguchi dường như không có liên quan gì tới khách sạn này. Ngược lại nếu liên quan, chắc chắn phải có chuyện gì đó. Tôi đã cử một người khác dò hỏi ở bộ phận tổ chức tiệc, còn bộ phận buồng phòng, phiền cậu vậy."

"Tôi hiểu rồi. Để tôi thử hỏi mấy người ở quầy lễ tân xem sao."

"Cố gắng đừng để lộ thông tin của ta."

"Tôi biết mà," Nitta cầm tấm ảnh.

Nitta quay lại quầy lễ tân, nhanh chóng tóm ngay lấy Naomi rồi hai người đi ra phòng làm việc ở phía sau. Anh đưa cho cô xem tấm ảnh tập thể có hình Yasuhiko lấy từ chỗ Motomiya.

"Nghe nói là bữa tiệc một hãng linh kiện ô tô nào đó tổ chức cách đây năm năm."

Yamagishi chăm chú nhìn bức ảnh rồi gật đầu.

"Đúng là được tổ chức ở khách sạn của chúng tôi. Cho đến ba năm trước bữa tiệc thường niên này đều được tổ chức vào mùa thu. Nhưng giờ không còn nữa, nghe nói tình hình kinh tế của họ không được tốt cho lắm."

"Năm năm trước có chuyện gì xảy ra không, chuyện gì cũng được?"

Naomi chau mày,nghiêng đầu trước câu hỏi của Nitta.

“Thời gian đó tôi đã ở bộ phận phòng rồi nên cũng không rõ chuyện của bên tổ chức tiệc. Nhưng nếu là chuyện từ tận năm năm trước thì… Vì tiệc kiểu này hầu như ngày nào chúng tôi cũng có.”

“Vậy à?”

Nitta cất bức ảnh vào túi áo khoác. Anh đã đoán được trước câu trả lời nên không lấy gì làm thất vọng lắm.

“Có chuyện gì với bữa tiệc đó à?” Mắt Naomi như đang thăm dò.

“Không, không có chuyện gì. Chắc cũng chẳng liên quan gì tới vụ án đâu.”

Anh thật lòng nghĩ vậy. Như Naomi nói, khách sạn này thường xuyên tổ chức rất nhiều bữa tiệc lớn nhỏ. Cho dù chồng nạn nhân đã từng tham dự tiệc ở đây năm năm trước thì cũng không có gì bất thường.

Nhưng có vẻ Naomi không coi đó là những lời thật lòng.

“Anh chẳng tiết lộ cho chúng tôi gì cả, chỉ toàn hỏi thôi nhỉ.” Giọng cô nghe ôn hòa nhưng đầy gai góc.

Nitta cười khổ.

“Cảnh sát chúng tôi điều tra rất nhiều chuyện tầm phào, và chỉ một số ít trong đó là liên quan đến vụ án. Thế nhưng nếu không điều tra thì sẽ không tìm ra được sự thật. Chúng tôi không thể tiết lộ mục đích điều tra một phần vì bí mật nghề nghiệp nhưng thứ nữa là bởi cũng chẳng có thời gian đâu mà ngồi giải thích từng chuyện một.”

Naomi hít một hơi như toan phản biện gì đó, nhưng cuối cùng cô chỉ thở dài, đưa mắt nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

“Mấy khách nhận phòng sớm chắc cũng sắp đến. Chúng ta quay lại quầy thôi nhỉ?”

“Vâng, đi thôi.”

Ở quầy, như thường lệ, Nitta vẫn đứng sau Naomi và quan sát họ lần lượt làm thủ tục cho khách. Chưa đến giờ nhận phòng theo quy định nên lễ tân không quá bận rộn. Cứ thấy ai rảnh tay là Nitta lại bắt chuyện và đưa họ xem ảnh của Noguchi Yasuhiko. Nhưng chẳng ai trong số đó nói đã từng gặp người trong ảnh cả.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên đến làm thủ tục nhận

phòng khiến Nitta có chút ngạc nhiên. Người này dáng ục ịch, toàn thân lèn chặt trong bộ vest đã lỗi thời. Có vẻ anh ta nhận ra Nitta trước, khi ánh mắt họ chạm nhau, anh ta khẽ mở miệng chào hỏi. Biểu hiện chẳng khác nào mấy đứa trẻ cười thẹn thùng khi bị phát giác trò nghịch ngợm.

“Vậy là ngài Yamamoto sẽ nghỉ một đêm tại khách sạn của chúng tôi, phòng single, đúng không ạ?”

Nghe Naomi hỏi vậy, người đàn ông trung niên trả lời vẻ bối rối, “À, vâng, đúng rồi ạ.”

Làm thủ tục xong đâu đấy, nhân viên hành lý hướng dẫn khách đi về phía thang máy. Dọc đường người khách nọ còn ngoái lại nhìn Nitta thêm một lần.

“Cô vừa bảo vị khách ban nãy ở phòng 1050 nhỉ?” Nitta khẽ hỏi Naomi.

“Vâng, có chuyện gì sao?”

Nhưng Nitta không đáp lại, cứ thế rời khỏi quầy lễ tân. Anh rảo bước đến trước thang máy, ấn nút đi lên. Thang máy mãi không xuống. Nitta cứ đá đi đá lại mũi chân xuống mặt sàn.

“Anh Nitta.”

Có tiếng gọi từ đằng sau. Nitta chán nản ra mặt, không cần nhìn anh cũng biết đó là Naomi.

“Có chuyện gì vậy? Vị khách đó có vấn đề gì sao?”

Nitta lắc đầu.

“Anh ta là cảnh sát, không phải khách.”

“Cảnh sát?” Naomi nhíu mày.

“Có điều anh ta ở phòng cảnh sát địa phương. Không biết bên đó có ý đồ gì mà anh ta lại đến đây...”

Cửa thang máy mở. Nitta nói “tôi xin phép” rồi bước vào trong.

Lên đến tầng 10, Nitta sải bước tới phòng 1050 nằm giữa hành lang, đưa nắm tay gõ cửa. “Vâng.” giọng đáp chậm rãi vọng ra từ bên trong.

Cánh cửa mở ra, gương mặt tươi cười tròn trĩnh của người đàn ông trung niên xuất hiện.

“Cuối cùng cậu cũng tới. Tôi đang định bụng nếu cậu không lên, tôi sẽ gọi điện.”

“Có chuyện gì thế? Tôi không biết chuyện điều tra viên sẽ cải trang thành khách trọ đấy.” Nitta bước vào phòng, ngó một vòng rồi hỏi vậy. Túi xách và áo khoác của người đàn ông đang đặt trên chiếc giường đơn.

“Cậu không biết cũng phải. Tôi đang điều tra cá nhân thôi.”

“Cá nhân?”

“Không phải chúng ta cần kết hợp điều tra à? Vậy mà cứ ngồi không một chỗ thì khó chịu lắm. Tôi cũng muốn được một lần tận mắt xem xét hiện trường. Nhưng chỉ nhìn không thôi sẽ chẳng nắm được gì nên tôi mới quyết đặt phòng. Ôi đúng là xa hoa thật đấy. Từ sau đám cưới đến nay, giờ tôi mới lại được ở một khách sạn sang trọng như vậy. Hưng phấn thật. Trông cậu Nitta cũng hợp lắm. Thật không hổ,” người đàn ông mặt bầu bĩnh càng híp đôi mắt nhỏ lại.

Người đàn ông này tên Nose, thuộc Phòng Cảnh sát Shinagawa. Khi vụ án đầu tiên xảy ra, ban chuyên án điều tra đặc biệt được thành lập, Nitta và người này đã được chỉ thị hợp tác cùng nhau.

Ban đầu Nitta nghĩ trông anh ta chẳng khác nào một ông chú chậm chạp. Giọng nói anh ta có lẫn chút âm điệu làm người nghe nghĩ ngay đến mấy vùng phía Bắc Kanto. Tác phong người này có phần ì ạch, nhiều khi làm đối phương phát cáu. Nitta không thoải mái lắm với việc phải nằm vùng ở khách sạn nhưng cũng đã lấy làm vui mừng vì không phải ở gần anh ta nữa.

Nitta phẩy tay như thể khước từ mấy lời đãi bôi của Nose.

“Còn nhiều việc khác anh có thể làm mà, đâu cần phải lui tới chỗ này.”

“Đương nhiên xong việc tôi sẽ quay lại trụ sở chứ? Nose tiến lại chỗ túi xách, lôi ra một quyển sổ có vỏ bọc màu nâu như trong mấy bộ phim hình sự.

“Việc?”

“Tôi nắm được một vài thông tin khá thú vị xung quanh những mối quan hệ trai gái của nạn nhân và vẫn chưa báo cáo với cấp trên.

Vì nghĩ nên báo với cậu Nitta trước đã."

"Nạn nhân anh nói ở đây là?"

Nghe Nitta hỏi vậy, Nose chớp mắt liên hồi.

"Thì Okabe Tetsuharu, nạn nhân vụ đầu tiên đấy. Tôi là người của Phòng Cảnh sát Shinagawa mà."

"À vâng."

Việc ở khách sạn đã bù cả đầu nên Nitta cũng chẳng nhớ rõ từng vụ. Đúng là anh và Nose được cấp trên giao nhiệm vụ tìm hiểu các mối quan hệ xung quanh Okabe Tetsuharu, nạn nhân đầu tiên. Nhưng mới bắt tay vào làm thì Nitta lại nhận lệnh nằm vùng này.

"Tôi điều tra ra Okabe thường xuyên lui tới một quán rượu gần tòa nhà anh ta sống. Và nhân viên quán đó..."

"Khoan, đợi đã." Thấy Nose nhìn cuốn sổ và bắt đầu nói, Nitta vội ngăn lại. "Anh không cần báo cáo với tôi đâu."

Nose lại chớp đôi mắt bé xíu. "Sao vậy?"

"Sao...? Thì ngoài tôi anh còn những cộng sự khác nữa mà?"

"Ý cậu là ai?"

"Thì cộng sự mới của anh đấy. Chắc chắn sau tôi phải có người khác chứ."

Nhưng Nose bối rối khẽ lắc đầu.

"Đâu có, cộng sự hiện tại của tôi vẫn là cậu Nitta mà. Tôi không nhận được lệnh hợp tác với ai khác cả."

Nitta lại nhìn bộ mặt bầu bĩnh đó.

"Dù vậy, không cần nói anh cũng phải hiểu chúng ta không còn là một đội chứ?"

Nose chỉ mở lim dim mắt. "Cậu nhận được chỉ thị giải tán à?"

"Tôi không, nhưng mà..."

Nghe vậy, Nose cười ngoác đến tận mang tai.

"Nếu vậy chúng ta vẫn là một cặp thôi. Tóm lại cậu cứ nghe tôi nói đi. Theo như nhân viên quán rượu đó nhớ, Okabe đã có lần đến quán cùng một người phụ nữ. Khoảng mùa hè năm nay. Người đó nói trong họ rất thân thiết, anh ta còn tưởng đó là vợ Okabe. Vì lúc ra về, người phụ nữ đã thanh toán tiền từ ví của mình. Nhân viên quán

nghĩ vậy cũng chẳng có gì là lạ.”

Nitta ngồi xuống giường. Xem ra viên cảnh sát địa phương này vẫn chưa muốn dừng lại.

“Tôi thấy lạ vì tới giờ vẫn chưa thấy tên cô gái đó xuất hiện. Nếu mối quan hệ thân thiết đến mức người ta tưởng vợ chồng, lẽ ra chúng ta phải thấy cái tên ở đâu đó rồi chứ.”

“Chắc tại người đó không muốn liên quan thôi.” Nitta đáp mà chẳng buồn nghĩ ngợi sâu xa.

“Tôi cũng nghĩ thế. Vậy nên người đó không phải một cô bạn gái thông thường. Không phải mối quan hệ đúng luân thường đạo lý, tóm lại tôi nghi người này đã ngoại tình với Okabe.”

“Phụ nữ đã có chồng à?” Nitta nhíu mày. “Có thể lắm.”

“Theo như tôi điều tra, anh ta có vẻ là một tay chơi. Anh ta tuyệt đối sẽ không dính dáng tới mấy cô muốn kết hôn. Nên cặp với phụ nữ có chồng là phù hợp nhất.” Nói đoạn Nose gật đầu như tự đồng ý với chính mình.

“Anh Nose tự điều tra tất cả những chuyện này à?”

“Tôi chỉ được mỗi việc đi vòng vòng dò hỏi thôi mà. Tôi tìm ra quán rượu đó một phần cũng là nhà thông thuộc địa bàn. Có chuyện gì sao?”

“Không, không có gì.”

Từ lúc vào nằm vùng ở khách sạn này, Nitta chẳng buồn nghĩ xem mấy cảnh sát địa phương đang làm gì.

“Thế giờ ta đi thôi nhỉ?” Nose với lấy chiếc áo khoác.

“Đi đâu cơ?” Nitta hỏi.

“Quay lại phòng cảnh sát. Chúng ta phải dò hỏi và tìm cho ra chân tướng của người phụ nữ đó chứ.”

Nitta lắc đầu. “Làm việc đó cũng chẳng ích gì.”

Nose chu môi ngạc nhiên. “Không ích gì? Tại sao?”

“Ở vụ án đầu tiên, hung thủ đánh nạn nhân bằng vật tày rồi siết cổ bằng dây thừng. Thế nhưng ở hiện trường không hề tìm thấy những thứ đó. Tức là hắn đã tự tay chuẩn bị. Một phụ nữ định giết hại một người đàn ông mà lại chuẩn bị mấy đồ như thế thì không

được hợp lý cho lắm. Đàn bà mà dùng hung khí, chắc chắn sẽ là dao.”

"Ồ," Nose kêu lên cảm thán. “Nghe cậu nói vậy mới thấy có khi đóng thế thật.”

“Thế nên anh tìm cô gái đó chỉ tổ lãng phí thời gian.”

“Vâng.” Nose rên rỉ gọn lỏn. “Nhưng thôi, tôi vẫn cứ tìm xem sao, dù gì đây cũng là công việc của tôi.”

Nitta thở dài, đanh đá nghĩ thầm, “Vậy cứ làm gì mà anh thích.”

“Thế phòng này giờ anh tính sao, không dùng nữa à?”

“Sao lại vậy, tôi không lãng phí thế đâu. Đêm tôi sẽ lén quay lại chứ. Chẳng mấy khi nên tôi cũng muốn ngủ trên cái giường êm ái này xem sao.” Nose với lấy thẻ khóa phòng đang đặt trên bàn. “Cậu Nitta cứ thong thả rồi đi nhé. Phòng này khóa tự động nên chỉ cần đóng lại là được, đúng không? Vậy gặp cậu sau nhé.”

“À này anh Nose,” Nitta gọi với lại.

Nose đang mở cửa phòng cứ thế quay lại. Nhìn gương mặt tròn trĩnh đó, Nitta cất tiếng hỏi, “Ai điều tra Teshima thế nhỉ?”

“Teshima... Teshima Masaki ấy à?”

“Vâng.” Nitta toan vặc lại “Còn ai vào đây nữa” nhưng may đã kịp nuốt vào trong. “Ai phụ trách điều tra thế a?”

“À, chuyện đó thì... Hay để tôi thử hỏi xem nhé?”

“Không cần đâu, anh đi đi.”

“Vâng.” Nose gật đầu rồi rời khỏi phòng. Nitta nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhưng trong đầu lại hiện lên khuôn mặt xanh xao hốc hác, môi nhợt nhạt, mắt vô hồn ấy.

Nitta để mắt đến Teshima Masaki khi anh đánh hơi thấy sự đáng ngờ trong lối sinh hoạt của Okabe Tetsuharu. Phòng khách của anh ta toàn những thứ không hề ăn khớp với lối sống của một nhân viên văn phòng bình thường. Một tivi tinh thể lỏng 60 inch. Trên kệ đặt nào cốc Baccarat, đồng hồ đeo tay Franck Muller, trong tủ treo cả chục chiếc áo sơ mi Armani.

Anh kiểm tra thì phát hiện Okabe chỉ mới mua tất cả đống đồ hàng hiệu này trong vòng một năm nay. Và đều thanh toán bằng tiền

mặt, trong khi tài khoản ngân hàng không hề có nhiều tiền.

Vậy Okabe kiếm đâu ra số tiền lớn như vậy? Từ đó Nitta tra ra anh ta làm ở phòng kế toán của công ty.

Nitta tiên đoán như thần. Anh nhờ phía công ty kiểm tra, quả nhiên, họ tìm ra trong vòng một năm qua có khoảng trên hai chục lần tiền được xuất ra không minh bạch. Tổng số tiền đó lên tới một trăm triệu yên. Họ kiểm tra hóa đơn thì đều là các chứng từ bị làm giả, hoặc tự đóng dấu của người quản lý vào. Tất cả đều được làm rất kín đáo và tinh vi nên nếu chỉ kiểm tra qua loa thông thường, không phải trình độ của người phụ trách thì sẽ chẳng nhận thấy sự đáng ngờ.

“Nếu nghĩ theo hướng Okabe đã biến thủ, mọi chuyện nghe có vẻ hợp lý.” Viên trưởng phòng kế toán nói vậy trong khi hai thái dương nhễ nhại mồ hôi.

Thế nhưng, ngoài Okabe chẳng lẽ không còn ai giỏi tính toán? Và nếu Okabe có đồng phạm thì cái chết của anh ta ở vụ án lần này đúng là quá thuận lợi cho kẻ đó, Nitta nghĩ.

Từ suy luận này, Nitta nghĩ ngay đến Teshima Masaki, người cùng bộ phận với Okabe Tetsuharu. Teshima là đàn anh hơn Okabe ba tuổi, ở vị trí của anh ta chắc chắn sẽ dễ dàng hành động hơn Okabe. Teshima hiện giờ ó vẻ đã tu chí nhưng nghe nói khoảng tầm hai năm trước anh ta là một tay nghiện cờ bạc, nợ nần chồng chất.

Nitta nhanh chóng quyết định phải gặp Teshima. Anh ta sống trong khu dân cư ở quận Nerima. Đó là một tòa chung cư cũ, giấy dán tường đã ngả màu. Khác hẳn với phòng Okabe, Nitta không tìm thấy bất kỳ món đồ đắt tiền nào ở đó.

Tất nhiên Teshima biết về vụ án. Anh ta cũng nghe từ trưởng phòng chuyện có thể Okabe đã biến thủ công quỹ.

“Tất cả chuyện này thật khó tin. Chỉ riêng việc Okabe bị sát hại đã quá đột ngột,” Teshima lắc đầu với khuôn mặt vô cảm.

Nitta hỏi anh ta những câu như “Anh có thấy điểm gì đáng ngờ liên quan đến vụ án không?” hay “Anh thấy Okabe gần đây thế nào?” hòng tìm hiểu về mối quan hệ giữa hai người.

Thế nhưng những câu trả lời của Teshima hoàn toàn nhất quán. Hai người không hề giao lưu ngoài công sở, công việc cũng phân rõ ràng nên không nhận ra điểm nào đáng ngờ, và Teshima không biết chút gì về đời tư đối phương.

“Tôi không phải người thích tụ tập, Okabe cũng không giỏi giao tiếp. Hình như cậu ấy không có lấy một người bạn thân,” Teshima nói lầm bầm.

Nitta quyết định sẽ hỏi chứng cớ ngoại phạm của anh ta. “Đêm ngày 4 tháng Mười anh đã ở đâu?”

Teshima nói đêm đó anh ta ở nhà. Khi Nitta yêu cầu chứng minh, ban đầu Teshima thẳng thắn thừa nhận điều đó là không thể vì anh ta sống một mình. Nhưng một lát sau như sực nhớ ra gì đó, anh ta nói, “Hôm đó có người đã gọi điện cho tôi.” Hơn nữa không phải điện thoại cầm tay mà là điện thoại cố định.

“Người gọi đến là cô người yêu cũ của tôi. Cũng chẳng có chuyện gì to tát, nhưng được dịp nên chúng tôi đã nói chuyện khoảng năm phút.”

Anh ta nói lúc đó khoảng 8 giờ tối.

Điện thoại nhà anh ta là loại kiêm luôn máy fax.

“Hồi còn qua lại, sóng điện thoại khu này không được tốt lắm nên chúng tôi vẫn liên lạc qua máy bàn. Tôi đoán vì thế nên lần đó cô ấy mới gọi tới nhà.” Teshima nói vậy, và còn để lộ một nụ cười nhạt vẻ đắc thắng.

Tình cũ của Teshima là cô gái tên Honda Chizuru. Sau khi xác nhận, quả thật hôm ấy cô ta đã dùng điện thoại cầm tay gọi cho Teshima vào khoảng 8 giờ tối ngày 4 tháng 10. Cô ta còn nói lúc đó có cả bạn mình ở cùng, vậy nên Nitta quyết định sẽ hỏi chuyện luôn cô bạn ấy. “Không sai,” cô bạn kia quả quyết. Hơn nữa, nhật ký gọi đi cũng cho thấy họ không bịa đặt.

Từ nhà Teshima muốn đến được hiện trường ít nhất phải mất hơn một tiếng, dù là phương tiện nào chăng nữa. Nếu tin vào chứng cứ ngoại phạm đó thì khả năng gây án của anh ta bằng không.

Nhưng Nitta vẫn thấy không thuyết phục. Có hai điểm rất đáng

ngờ. Đầu tiên là cuộc điện thoại thông báo có án. Nhân viên pháp y dựa vào đó để xác định khoảng thời gian gây án, nhưng đó cũng chính là cơ sở để giúp Teshima có chứng cứ ngoại phạm. Việc người gọi giấu tên cũng rất đáng ngờ. Phải chăng chính Teshima là người gọi điện?

Và một điểm nữa là khuôn mặt của Teshima lúc hai người chia tay.

Nitta có cảm giác như anh ta đang muốn nói với mình rằng, “Có giỏi thì cứ điều tra xem!” Nhưng cũng có thể đây chỉ là một sự hiểu lầm tai hại. Vụ án đầu tiên là vậy, nhưng vụ thứ hai, thứ ba thì không hề liên quan gì đến Teshima. Cũng không thể giải thích gì về dãy số đó.

Nitta vò đầu bứt tai, thấy mình như con sâu nhỏ bị lạc trong một ngõ cụt.

6

Sau khi làm thủ tục nhận phòng cho người đàn ông trung tuổi có vẻ là nhân viên văn phòng xong, Naomi nhìn ra phía sảnh đối diện. Đúng lúc nhân viên gác cửa đang hướng dẫn một vị khách nữ vào trong. Người phụ nữ đó đeo kính râm, tay phải chống gậy. Trông điệu bộ cẩn trọng như vậy thì chắc là một người khiếm thi.

Naomi bất giác nhíu mày. Vì nhân viên hành lý gần đó nhất lại là cậu cảnh sát Sekine đang cải trang. Đúng như cô đoán, cậu ta đoạt lấy cái túi du lịch từ tay người phụ nữ rồi đẩy lưng bà đi. Chắc cậu ta không biết người mù mà bị đẩy đi như thế sẽ thấy lo lắng thế nào.

Nhìn ra tình hình, đội trưởng Sugishita hớt hải chạy tới. Anh gọi cậu chàng nhân viên hành lý giả rồi cầm lấy chiếc túi, tách Sekine ra khỏi người phụ nữ. Thế rồi anh đỡ lấy tay người phụ nữ vòng vào cánh tay mình và từ từ bước đi. Nhìn thấy nụ cười an tâm trên mỗi người phụ nữ, Naomi cũng như trút được gánh nặng.

Sugishita dẫn người phụ nữ đến quầy lễ tân. Vì người này đeo kính râm sẫm màu nên Naomi không thể nhìn rõ mặt bà, nhưng trong nước da, cô đoán bà tầm gần sáu mươi tuổi. Người bà thanh mảnh, dáng đi chuẩn mực nom rất hợp với bộ com lê màu ghi đen. Bà quàng một chiếc khăn trên cổ, túm tóc buộc đơn giản phía sau đã bạc gần một nửa.

“Đây là bà Katagiri, hình như bà có đặt phòng trước rồi,” Sugishita nói với nhân viên lễ tân trẻ Kawamoto.

“Bà Katagiri đúng không ạ? Xin bà chờ một lát ạ.”

Kawamoto chuẩn bị làm thủ tục nhận phòng.

Đúng lúc đó người phụ nữ khiếm thị giơ tay trái lên và nói, "Tôi xin lỗi." Giọng bà nghe khàn khàn nhưng vẫn êm tai.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Kawamoto hỏi.

Người phụ nữ trung tuổi sau khi từ tốn nhìn một lượt từ trái qua phải bèn chỉ tay trái đang đeo găng trắng về phía Naomi.

"Xin lỗi nhưng liệu có thể để cho cô ấy làm thủ tục giúp tôi được không?"

"Chuyện này..." Naomi lên tiếng. Người phụ nữ mỉm cười.

"Đúng là con gái rồi. Thế phiền cô vậy."

Kawamoto bối rối ngừng động tác. Naomi cũng chưa hiểu chuyện gì.

"Xin lỗi cậu nhé, không phải tôi không thích cậu hay gì đâu." Người phụ nữ ôn hòa xin lỗi Kawamoto. "Tại tôi vẫn luôn coi trọng tính tương thích và trực cảm của mình thôi. Có thể làm phiền mọi người nghe theo bà bác này không?"

Kawamoto chớp mắt rồi nhìn Naomi. Cô gật đầu rồi quay về phía người phụ nữ.

"Tôi hiểu rồi ạ. Vậy tôi xin phép được làm thủ tục cho quý khách ạ."

"Xin lỗi mọi người nhé," người phụ nữ chạm vào mép quầy rồi di chuyển đến trước mặt Naomi. "Cô tên là gì vậy?"

"Tôi là Yamagishi ạ."

"Cô Yamagishi nhỉ, tôi sẽ nhớ cái tên này."

"Phiếu thông tin quý khách định làm thế nào ạ, hay là tôi điền giúp quý khách luôn ạ?"

"Không sao đâu, nếu chỉ là tên và địa chỉ thì cứ chỉ cho tôi chỗ cần điền, tôi có thể tự viết được."

"Vậy phiền quý khách điền vào mặt sau phiếu thông tin ạ."

"Tôi hiểu rồi," nói đoạn người phụ nữ tựa cán gậy vào cạnh quầy.

"Phiếu thông tin đây ạ," Naomi nắm lấy tay phải người phụ nữ, đặt mặt trái tờ phiếu lên lòng bàn tay bà.

Người phụ nữ cầm lấy tờ phiếu bằng cả hai tay như muốn xác

định khổ giấy. Naomi chờ đến khi bà đặt nó trước mặt rồi mới đặt cây bút bi vào tay phải người phụ nữ, “Bút đây ạ, bút không có nắp nên quý khách cần thận a.”

“Chỉ cần tên và địa chỉ thôi đúng không? Số điện thoại thì sao?”

“Quý khách viết luôn được thì tốt quá ạ.

Người phụ nữ gật đầu, tay trái xác định vị trí tờ giấy, còn tay phải bắt đầu viết. Lưng bà vẫn duỗi thẳng không hề gập xuống. Khuôn mặt với chiếc kính râm đang hướng về phía Naomi. Ấy vậy mà chữ chẳng hề lệch, tên rồi địa chỉ, số điện thoại được viết thành hàng ngang ngay ngắn. Bà là Katagiri Yoko, ở Kobe. Naomi có phần bất ngờ vì nghe giọng bà không hề thấy có âm điệu vùng Kansai.

“Đây, thế này được chưa cô?”

“Dạ, xin quý khách đợi cho một lát ạ.”

Naomi thao tác trên thiết bị đầu cuối. Bà Katagiri đã đặt phòng từ hôm trước. Bà yêu cầu một phòng single hút thuốc. Naomi tiếp tục bất ngờ. Vì hầu hết những người phụ nữ trạc tuổi này đều yêu cầu phòng không hút thuốc.

“Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu. Quý khách sẽ nghỉ lại khách sạn một đêm và dùng phòng single đúng không ạ?”

“Đúng rồi. Phiền cô.”

“Chúng tôi đã chuẩn bị phòng 1215 cho quý khách. Thẻ khóa phòng tôi xin giao trước cho nhân viên hành lý ạ.”

Naomi ra hiệu rồi đưa thẻ khóa phòng cho Sugishita. Sugishita lại vòng tay người phụ nữ vào cánh tay mình như ban nãy rồi từ từ bước đi. Mọi việc giao cho anh ấy chắc sẽ không có vấn đề gì. Sugishita sẽ hướng dẫn khách cách dùng thẻ khóa.

Naomi vừa thở phào một cái thì cảm giác như có người đứng sau. Quay lại quả nhiên Nitta đang đứng đó. Anh ta đang nhìn theo lưng bà Katagiri lúc này đã đi được một đoạn.

“Anh chuyện trò với bạn xong rồi đấy à?” Nhưng Nitta phớt lờ câu hỏi của Naomi, chăm chăm nhìn bà Katagiri.

“Người phụ nữ đó có vấn đề gì sao? Thỉnh thoảng vẫn có những người như vậy đến đây thuê phòng mà.”

Nghe đến đây Nitta mới quay qua nhìn Naomi. Ánh mắt anh đầy sự cảnh giác.

“Dĩ nhiên rồi. Đối tượng của cảnh sát chúng tôi nhiều khi cũng là người mắt kém.”

“Thế sao anh cứ phải nhìn người ta chăm chăm vậy?”

“Thấy lạ nên tôi quan sát chút thôi mà.”

“Cái gì lạ vậy ạ?”

“Găng tay nilon ấy.”

“Găng tay?”

“Cô có thấy người phụ nữ đó hai tay đều đeo găng không?”

“Tôi thấy. Nhưng có vấn đề gì với việc đó à?”

“Theo kinh nghiệm của tôi.” Nitta tiếp tục, “người mắt kém thường không sử dụng găng tay. Vì đối với họ xúc giác cũng như thính giác, đều rất quan trọng. Găng tay nilon không giúp họ cảm nhận được sự cầm nắm nên chỉ tổ gây phiền phức. Hơn nữa lúc nào họ cũng nghĩ đến việc mình sẽ sờ nhầm vào những thứ bị ướt. Mà găng tay nilon đã ướt thì khó khô lại lắm, và như thế sẽ rất khó chịu.”

Naomi chớp mắt liên hồi trước lời giải thích của viên cảnh sát. Nghe anh ta nói vậy mới thấy đúng thật.

“Nhưng,” cô tranh luận, “biết đâu bà ấy có nội tình gì đó. Nhỡ tay bà ấy có sẹo hoặc bớt nên muốn che đi thì sao?”

“Dĩ nhiên vẫn có khả năng đó. Chúng ta không thể chỉ vì vậy mà quy chụp bà ấy có vấn đề được. Tôi cũng chỉ thấy hơi lạ chút thôi. Nghi ngờ là việc của cảnh sát chúng tôi mà.”

“Thế vị khách đó có gì đáng nghi vậy anh Nitta?”

“À thật ra tôi cũng đâu biết gì về vị khách đó. Chỉ là bà ta làm mấy việc chẳng giống người mắt kém đâm tôi thấy lạ, đang nghĩ không biết thật giả thế nào.”

Naomi nhìn thẳng vào mặt Nitta, người vẫn đang đối đáp vòng vo.

“Ý anh là vị khách ấy đang giả mù à? Để làm gì cơ chứ?”

“Ai biết được,” Nitta ngoẹo cổ. “Cái đó thì tôi chịu, bởi vậy tôi

nghĩ chúng ta cứ nên để ý tới bà ta thì hơn. Làm gì có ai đang yên đang lành lại đi giả mù chứ?”

“Tôi lại thấy anh đang nghĩ quá thôi.”

Môi Nitta hơi nhếch lên. “Còn hơn là nghĩ thiếu.”

Đúng lúc Naomi nổi đóa lườm nguýt Nitta thì chuông điện thoại ở bên cạnh reo. Kawamoto nhanh chóng bắt máy, nhưng nói được một hai câu, anh gọi Naomi.

“Anh Sugishita gọi ạ. Anh ấy bảo vị khách lúc nãy muốn gặp chị.”

“Để tôi nghe,” Naomi quay ra nhìn Nitta đang lộ rõ vẻ quan tâm rồi mới xoay lưng lại, cầm lấy ống nghe, áp lên tai. “Tôi Yamagishi đây, có chuyện gì vậy ạ?”

“Tôi xin lỗi nhưng vị khách ban nãy đang đòi chúng ta đổi phòng.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm. Khách cũng nói là không thể giải thích cụ thể được,” Sugishita ấp úng.

“Tôi hiểu rồi, giờ tôi sẽ lên đó ngay, anh cứ đợi ở đó với khách nhé.”

“Tôi hiểu rồi.”

Naomi đặt ống nghe xuống, nói với Kawamoto:

“Cậu thử tìm xem trên tầng 12 còn phòng nào có thể dùng luôn được không. Tìm được thì nhắn tất cả các số phòng đó vào điện thoại cho tôi.”

Nghe thấy câu trả lời “Tôi hiểu rồi ạ” của Kawamoto vang lên sau lưng, Naomi mới cầm lấy chùm chìa khóa chủ.

Lúc cô rời quầy lễ tân đi về phía sảnh thang máy thì nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo.

“Tôi cũng đi,” Nitta bước song hành với cô. “Vị khách lúc nãy đúng không? Tôi nằm vùng ở đây để điều tra mấy người đáng nghi như thế.”

Naomi bất lực thở dài, “Vậy tùy anh.”

Cửa thang máy mở, hai người bước vào trong. Nitta ấn nút tầng 12.

“Các cô có hay gặp mấy trường hợp gây khó dễ kiểu này không vậy?”

“Thường xuyên ấy chứ. Vừa hôm qua một vị khách đặt phòng không hút thuốc nhưng anh ta kêu có mùi thuốc lá nên chúng tôi đã phải chuyển người đó qua ở một phòng suite.”

“Hóa ra đó là cách để được ở phòng hạng sang với giá rẻ à. Cái bà ban nãy chắc cũng vậy rồi.”

Nitta nói giọng thành thật khiến Naomi trợn tròn mắt lên nhìn. Bình thường sẽ chẳng ai đi nghi ngờ một người khuyết tật như thế cả. Bởi thông thường người ta vẫn nghĩ cơ thể họ có thể bị thiếu sót nhưng tâm hồn vẫn rất đẹp. Nhưng anh cảnh sát này thì khác. Anh ta không hề nghĩ người khuyết tật thì sẽ không xảo trá. Mà không, anh ta còn đang nghi ngờ cả việc bà ấy là người khuyết tật cơ mà.

Đúng là chỉ biết nghĩ xấu về người khác. Nhưng cũng xem như anh ta có cặp mắt công tâm, không trông mặt mà bắt hình dong. Có khi đó là tư chất bắt buộc của một cảnh sát và cũng là ưu điểm của anh ta cũng nên, Naomi nghĩ.

“Mặt tôi có dính gì à?”

“À không... Thủ phạm vụ án các anh đang theo có khả năng là nữ giới a?”

“Không hẳn là không,” nói xong Nitta nhíu mày như thể hối hận vì đã lỡ lời. Bởi nói vậy có khác nào thừa nhận khả năng đó rất thấp.

Thang máy dừng lại ở tầng 12, cửa mở, Naomi bước ra ngoài trước.

Cửa phòng 1215 để ngỏ, Sugishita đang đứng cạnh lối vào. Anh nhìn Naomi thoáng bất ngờ, hẳn vì trông thấy cả Nitta ở phía sau.

Bà Katagiri Yoko đang ngồi trên chiếc giường đơn trong phòng, vẫn đeo kính râm và găng tay.

“Cô Yamagishi đến rồi ạ,” Sugishita thông báo với bà.

Người phụ nữ đang hơi cúi xuống bỗng ngẩng mặt lên và mỉm cười. Naomi thấy an tâm phần nào vì trông bà không giống đang tức tối.

“Xin lỗi vì đã để quý khách đợi lâu. Căn phòng này có vấn đề gì

vậy thưa quý khách?”

Bà làm mặt khó xử, khẽ lắc đầu.

“Tôi xin lỗi. Căn phòng này không hợp với tôi lắm. Có thể cho tôi xem qua phòng khác không?”

“Quý khách có chỗ nào không hài lòng ạ?”

“Chuyện này... hơi khó nói, nhưng chỗ này ồn ào quá. Hơi ồn thì tôi còn chịu được chứ như này thì...”

“Ồn... ý quý khách là tiếng ồn ấy ạ?” Naomi dỏng tai lên nghe. Căn phòng chống ồn tốt. Đúng là phòng nhìn ra mặt đường nhưng hầu như không nghe thấy tiếng xe chạy.

“Ý tôi không phải tiếng ồn,” bà Katagiri phẩy tay, chừng như bà đang muốn che giấu điều gì đó.

“Ý quý khách là sao ạ? Xin quý khách cứ thẳng thắn chia sẻ, nếu được chúng tôi rất muốn làm quý khách hài lòng.”

Người phụ nữ gục đầu ủ rũ như đang rất khó xử.

“Tôi xin lỗi. Có một đêm thôi mà... lẽ ra tôi không nên nói những chuyện lạ lùng thế này.”

“Không sao đâu ạ, quý khách không cần phải cố chịu đâu ạ. Vậy quý khách muốn căn phòng thế nào, để chúng tôi chuẩn bị ngay ạ?”

Bà Katarigi lại ngẩng mặt lên, sau khi ngoẹo cổ như đang do dự, bà lên tiếng.

“Vậy tôi xin nói thẳng. Nhưng các vị đừng lấy đó làm khó chịu. Nó cũng không ảnh hưởng gì đến việc kinh doanh cả. Và cũng không phải tôi đang làm khó các vị đâu. Nếu là người khác căn phòng này chắc chắn chẳng có vấn đề gì, chỉ là không hợp với tôi thôi.”

Naomi nhìn Sugishita rồi hỏi người phụ nữ: “Nghĩa là sao ạ?”

“Căn phòng này nhiều người quá. Dĩ nhiên họ không phải người xấu, và cũng không làm phiền gì đến khách. Nhưng suy nghĩ của những người đó khiến tôi thấy nặng nề và không được thoải mái cho lắm.”

Cuối cùng Naomi cũng hiểu bà đang nói gì. Đúng lúc đó, Nitta đứng ngay sau Naomi lên tiếng hỏi, chừng như cũng đã hiểu ra vấn đề, “Quý khách đang nói đến mấy hồn ma ạ?” Naomi hơi bất ngờ vì

anh đứng quá gần mình.

“Không phải ma đâu. Nhưng nói thế có lẽ mọi người sẽ dễ hiểu hơn. Tôi không thích dùng từ 'ma' cho lắm.” Bà Katagiri nói giọng khó chịu. “Tôi xin lỗi. Với các vị chắc đây chỉ là những lời nói quang nói xiên thôi nhỉ.”

“Không, làm gì có chuyện đó...” Naomi chưa nói hết câu thì điện thoại trong túi rung lên. “Xin lỗi quý khách, chắc là tin nhắn liên quan đến việc tìm phòng cho quý khách, tôi kiểm tra được chứ ạ?”

“Mời cô. Thật xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.” Naomi lấy điện thoại ra, quả nhiên là tin nhắn của Kawamoto. Có bốn phòng cũng ở tầng này đã dọn xong và có thể sử dụng ngay được.

“Quý khách.” Naomi cất tiếng gọi.

“Trên tầng này chúng tôi còn có mấy phòng trống nữa, hơi phiền nhưng quý khách có thể đi xem từng phòng và chọn ra một căn mà mình thích không ạ?”

“Chọn? Ý cô là tôi được chọn?” người phụ nữ đặt tay phải lên ngực mình.

“Vâng, đúng vậy. Chứ chúng tôi tự ý chọn rồi không hợp ý quý khách thì lại phiền hơn ạ.”

“Vậy à. Xin lỗi các vị nhé, nghe như tôi được voi đòi tiên ấy nhỉ.”

“Làm hài lòng quý khách là nhiệm vụ của chúng tôi. Chúng ta đi được chưa ạ?”

“Cảm ơn cô. Vậy chúng ta đi thôi.”

“Vâng ạ.”

Naomi ra hiệu bằng mắt với Sugishita. Anh đánh tiếng cho người phụ nữ biết rồi đỡ lấy tay bà. Người phụ nữ chống gậy đứng dậy rồi nắm lấy cánh tay Sugishita như ban nãy.

Khi họ ra đến hành lang, Naomi nói.

“Thưa quý khách, phòng single như phòng này có được không ạ? Hoặc nếu quý khách muốn đổi sang loại phòng khác chúng tôi xin được dẫn quý khách qua đó trước ạ.”

Người phụ nữ lắc đầu thật mạnh.

“Phòng loại nào cũng được, single thì càng tốt.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy trước tiên mời quý khách qua xem phòng 1219 ở ngay gần đây ạ.”

Naomi tiến đến cánh cửa cách đó hai căn rồi dùng chìa khóa chủ mở ra. Cô đẩy cửa rồi đợi Sugishita dẫn người phụ nữ đi vào. Theo sau đó là Nitta.

Sugishita dẫn bà vào trong căn phòng.

“Quý khách thấy thế nào ạ?” Naomi hỏi. “Đây cũng là phòng single giống hệt phòng 1215 ban nãy ạ.”

Bà Katagiri đứng nguyên tại chỗ, chậm rãi quay mặt một vòng như thể đang quan sát toàn bộ căn phòng. Chỉ có điều mắt bà đang khép.

Cuối cùng bà cũng mấp máy môi, rồi gật đầu.

“Ở đây yên tĩnh đấy, hình như không có ai cả. Vậy có thể đổi cho tôi sang phòng này được không?”

“Vậy quý khách ưng phòng này chứ ạ?”

“Vâng. Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.”

“Không có gì đâu ạ. Vậy tôi sẽ gọi người mang thẻ chìa khóa lên cho quý khách. Những việc sau đây nhân viên hành lý sẽ giúp quý khách, nếu có gì không ổn, quý khách vui lòng liên lạc với chúng tôi ạ.”

Sau khi nói nhỏ với Sugishita “Phiền anh”, và “Tôi xin phép” với người phụ nữ, Naomi rời khỏi phòng.

Đang lúc đi ra phía sảnh thang máy thì Nitta bước đến song hành với cô.

“Bà ta nói chuyện ma quỷ nghe ghê quá nhỉ. Đúng là mấy tin đồn kiểu này ở các khách sạn chẳng ít nhưng tôi không nghĩ lại có cả cách gây khó dễ như vậy.”

“Anh nói ‘gây khó dễ’ thì hơi quá. Việc đó rất quan trọng với bà ấy mà.”

“Cô tin mấy lời của bà ta à?”

Sau khi ấn gọi thang máy, Naomi quay sang nhìn Nitta.

“Tôi lại nghĩ cảm giác của mỗi người mỗi khác. Chẳng nói đến chuyện tâm linh gì ở đây, nhưng nếu khách thấy không hợp thì đổi

phòng cho họ là chuyện đương nhiên.”

“Ra là vậy. Dù sao mục đích của bà ta cũng không phải là thăng hạng phòng.”

“Tiếc quá, lần này trực giác của ngài cảnh sát sai rồi.”

Cửa thang máy mở ra, bên trong không có ai.

“Sai hay không còn chưa biết được đâu nhé,” vào trong rồi Nitta mới đáp lại.

“Anh nói vậy là sao?”

“Cô nhớ lúc cô đang trao đổi, tôi có hỏi chuyện bà ta không? Tôi hỏi ‘quý khách đang nói đến mấy hồn ma ạ?’ ấy. Sau đó bà ta trả lời ‘không phải ma đâu’. Từ lúc ấy sự lừa đảo của bà ta đã bị vạch trần.”

“Anh có gì không hài lòng về câu trả lời đó à?”

“Cái tôi đang nói không phải nội dung câu trả lời đó. Vấn đề là ở chỗ bà ta bị hỏi đột ngột mà không hề giật mình. Trước đó tôi không hề lên tiếng. Bà ta nhờ nhân viên hành lý gọi cô lên, đúng ra bà ta đâu thể nghĩ sẽ có cả người khác nữa. Và trong trường hợp đấy, khi một giọng nói chưa hề nghe qua đập vào tai, trước khi trả lời câu hỏi của tôi, không phải bà ta sẽ hỏi ‘cậu là ai?’ à. Nhưng bà ta không hề hỏi. Tại sao? Vì bà ta biết tôi ở đó. Rõ ràng bà ta nhìn thấy tôi. Trông thì như đang nhắm nhưng tôi nghĩ mắt bà ta mở hé.”

Nghe Nitta nói Naomi chỉ biết im lặng. Đúng là suy luận của anh ta rất đắt.

Nhưng cô có thể phản biện lại ngay ý kiến đó. Naomi quay lại nhìn viên cảnh sát.

“Đúng là có thể bà Katagiri biết anh ở đó. Nhưng tôi lại cho rằng không phải vì bà ấy nhìn thấy. Những người khiếm khuyết như vậy các giác quan khác của họ thường rất nhạy bén. Có thể bà ấy nhận ra vì tiếng bước chân của anh thì sao?”

Nitta cười đắc thắng.

“Nếu thế khi đó bà ta phải hỏi ‘hình như không chỉ có mình cô Yamagishi nhỉ, người này là ai vậy?’ chứ. Chỉ dựa vào tiếng bước chân đâu thể biết được người đó là nhân viên lễ tân hay hành lý. Rồi cũng có thể đó là một vị khách tình cờ đang đi cùng thì sao?”

Thang máy xuống đến tầng 1, cửa mở ra. Một cặp thanh niên nam nữ đang chờ bên ngoài. Nitta nhanh nhảu ấn nút “mở” rồi nói với Naomi “mời cô”.

Naomi cúi chào cặp đôi nọ rồi bước ra khỏi thang máy. Đợi hai người đi vào trong, Nitta mới nhanh chóng bước ra, anh cúi đầu chào họ cho đến tận khi cửa thang máy đóng lại. Anh làm y như Naomi đã hướng dẫn.

“Đấy, anh vẫn làm được đấy thôi,” Naomi khen.

“Ra dáng nhân viên lễ tân rồi à?”

“Ban nãy anh làm rất tốt, chuẩn nhân viên lễ tân rồi.”

“Cảm ơn cô. Nhưng dù có ra dáng thế nào thì người không nhìn thấy cũng chẳng thể cảm nhận được.”

Chừng như Nitta vẫn muốn tiếp tục câu chuyện về bà Katagiri.

“Vậy anh nói xem bà ấy giả mù thì được lợi lộc gì?”

“Tôi không biết, vậy mới đáng nghi. Chẳng ai khi không lại đi làm chuyện ấy cả. Tôi muốn biết mục đích của bà ta.”

“Việc đó liên quan đến vụ án à?”

“Không biết thế nào,” Nitta ngoẹo cổ. “Tóm lại cứ kiểm tra những người khả nghi thôi. Tôi ở đây là vì thế.”

Naomi cúi xuống rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Nitta.

“Tôi hiểu rồi. Anh nghi ngờ ai cũng được, chỉ cần anh hứa với tôi một chuyện. Nếu không có bằng chứng chứng minh bà Katagiri liên quan đến vụ án thì không được làm phiền bà ấy. Giả dụ, tôi nói giả dụ thôi nhé, đúng là bà ấy đang giả mù thật, việc đó cũng không phạm pháp. Và bà ấy vẫn là vị khách quan trọng của khách sạn này.”

“Nhưng bà ta làm phiền cô và nhân viên hành lý kia.”

“Như vậy chưa gọi là phiền. Nhiều khách còn đòi hỏi hơn nữa kìa. Tóm lại anh làm om hứa giúp tôi đi.” Naomi cúi đầu.

“Cô ngẩng lên đi. Được rồi, tôi hứa. Chẳng cần cô nói, đến giờ tôi cũng chưa nghĩ đến việc sẽ làm gì với bà ta cả. Tôi chỉ định quan sát kỹ hơn thôi.”

“Vậy phiền anh, và xin anh nhớ cho một việc, anh quan sát cũng đủ làm người ta khó chịu rồi.”

“Biết rồi, khổ quá, cô chẳng tin tưởng tôi gì vậy.” Mặt Nitta hơi khó chịu, anh vừa đưa tay quẹt ngang mũi vừa rảo bước đi.

Đến hơn 6 giờ tối hôm đó, bà Katagiri lại gọi điện tới quầy lễ tân. Khi đó Naomi đã hết ca làm, nhưng do Nitta vẫn chưa rời đi nên cô cũng phải ở lại theo. Cậu nhân viên lễ tân nghe máy, nói với Naomi: “Vị khách Katagiri phòng 1219 có việc muốn nhờ chị ạ” rồi chuyển ống nghe cho cô.

“Tôi, Yamagishi xin nghe, có chuyện gì vậy ạ?” Naomi hỏi.

“Tôi xin lỗi, tôi muốn trao đổi với cô về bữa tối ấy mà. Nghe nói khách sạn đây có một nhà hàng Pháp đồ ăn rất ngon, mà không biết liệu tôi đến đó một mình có được không nhỉ? Trước đây tôi có tới một nhà hàng khác, ở đó họ yêu cầu có người đi kèm.”

Naomi vẫn giữ ống nghe rồi gật đầu.

“Không sao đâu ạ. Ở đó còn có cả menu in chữ nổi đấy ạ.”

“Ôi thế thì may quá.”

“Quý khách đã đặt bàn trước chưa ạ?”

“À tôi chưa đặt.”

“Vậy tôi sẽ liên lạc với phía nhà hàng. Quý khách định dùng bữa lúc mấy giờ ạ?”

“Ừm, vậy cô đặt giúp tôi lúc 7 giờ nhé.”

“Quý khách đi một mình đúng không ạ?”

“Vâng.”

“Vậy tôi sẽ nói trước với nhân viên nhà hàng. Vị trí nhà hàng hơi khó tìm nên tầm 7 giờ kém tôi xin phép lên phòng đón quý khách ạ.”

“Được vậy thì tốt rồi. Phiền cô quá.”

“Không có gì ạ. Vậy hẹn gặp lại quý khách lúc 7 giờ kém ạ.”

Cô vừa cúp máy thì bắt gặp ánh mắt của Nitta.

“Lần này lại chuyện gì nữa vậy?”

“Không có gì, bà ấy hỏi chuyện cho bữa tối thôi.”

Naomi chỉ nói đại khái, và quả nhiên Nitta lộ rõ vẻ nghi ngờ.

“Người mù mà định một mình đến nhà hàng Pháp à. Càng lúc càng đáng nghi.”

“Anh đã nghi ngờ vậy sao không đóng giả làm khách rồi trà trộn vào nhà hàng đi?”

“Thế không được. Ban nãy đụng mặt, bà ta nghĩ tôi là nhân viên lễ tân rồi. Với lại trong nhà hàng cũng có người của chúng tôi đóng giả làm khách, họ sẽ lo liệu được thôi.”

“Vậy phiền các anh...”

“Không làm phiền đến khách đúng không? Tôi biết mà. Cô nói nhiều thật đấy.” Nitta rút điện thoại ra. Có vẻ anh ta định báo cáo với cấp trên về bà Katagiri.

7 giờ kém 15 phút, Naomi rời khỏi quầy lễ tân, đi tới phòng 1219. Đến trước cửa phòng, Cô nhìn đồng hồ kiểm tra giờ, chờ đến 7 giờ kém 5 phút rồi mới gõ cửa. Từ bên trong vòng ra tiếng đáp “vâng”, ngay sau đó cửa được mở ra. Bà Katagari đúng đó trong bộ com lê cùng cặp kính râm.

“Tôi đến hơi sớm ạ?”

“Không đâu, tôi cũng vừa nghĩ chắc Cô sắp tới.”

Bà chậm rãi ra khỏi phòng. Bà cầm gậy bằng tay trái, trên cổ tay đó còn đeo một chiếc đồng hồ màu bạc. Nhìn thoáng qua trông nó chẳng khác gì đồng hồ bình thường nhưng cô nhận ra đó là loại dành cho người mù. Nắp kính đồng hồ mở, còn mặt số thì được thiết kế để có thể sờ vào xác định giờ.

“Cô sao vậy? Thang máy ở phía này chứ nhỉ?” Bà Katagiri hỏi.

“À, vâng... xin lỗi quý khách. Quý khách vòng tay vào tay tôi đi ạ.” Naomi đỡ lấy tay phải bà vòng vào tay mình.

Nhà hàng Pháp nằm trên tầng cao nhất của khách sạn. Lúc đặt bàn, Naomi đã nói với phía nhà hàng trường hợp của bà Katagiri. Khi hai người Naomi lên đến nơi, vị quản lý nhà hàng quen thuộc niềm nở ra chào họ. Được người này dẫn đường, Naomi đưa bà Katagiri đến một chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Dĩ nhiên không phải họ muốn bà thưởng ngoạn cảnh đẹp nhìn từ đó mà có lẽ họ nghĩ chỗ trong góc sẽ yên tĩnh hơn. Những bàn khác, ngoài đĩa, nĩa, dao, cốc đặt trên khăn ăn còn có cả hoa tươi nhưng bàn bà ngồi lại trống không.

Người quản lý nói nhân viên của họ đã được tập huấn cho cả

những trường hợp khách khiếm thị đến dùng bữa tại nhà hàng. Anh ta giải thích rất tỉ mỉ về các món ăn rồi cách bày biện chúng lên đĩa.

“Vậy tôi xin phép. Có vấn đề gì quý khách cứ nói với nhân viên nhà hàng ạ, Naomi nói với bà Katagiri.

“Cảm ơn cô quá. May mà có cô.”

“Không có gì đâu ạ.”

Naomi đưa mắt chào viên quản lý rồi rời đi. Nhưng vừa ra đến cửa, cô cứ thấy lấn cấn nên quyết định nấp ở đó nhìn bà Katagari.

Chính đôi găng tay kia đã khiến cô như vậy. Ngay cả lúc dùng bữa mà bà cũng định không bỏ nó ra sao?

Một bồi bàn trẻ đứng cạnh đó, đưa thực đơn cho bà. Bà vẫn đang đeo đôi găng tay ấy. Bà mở thực đơn ra nhưng không có ý đụng đến nó.

Nhân viên bồi bàn giải thích gì đó và bà gật đầu đồng ý. Có vẻ bà đã chọn được món, cậu bồi bàn nhận lại quyền thực đơn, cúi chào rồi rời đi.

Naomi nhanh chóng đuổi theo người bồi bàn. Cô cất giọng gọi trước khi người đó bước vào bếp. “Tôi xin lỗi một chút.”

Cậu bồi bàn quay lại với vẻ mặt ngạc nhiên. “Có chuyện gì vậy ạ?”

“Tôi xem thực đơn một chút được không?”

“Cái này ạ?”

Naomi mở quyển thực đơn ra. Trong đó các dấu chấm nổi được sắp xếp rất quy tắc nhưng không hiển thị con chữ, chỉ có phần đầu là được đánh số. Tóm lại người bình thường sẽ không thể đọc được.

“Vị khách kia chọn món trong này à?”

“Không ạ, đây là thực đơn cho các món lẻ và *course* thôi ạ. Còn lại tôi đã giới thiệu các món đặc biệt khác bằng lời. Sau đó bà ấy đã chọn món mà đầu bếp giới thiệu.”

“Hừm.”

“Có chuyện gì sao ạ?”

“À, không. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền nhé.”

Naomi trả lại thực đơn cho cậu bồi bàn rồi quay gót bước đi.

Đúng lúc ấy Naomi bắt gặp ánh mắt của bà Katagiri.

Đúng hơn là cô cảm giác vậy. Vì cô thoáng thấy bà đã đánh cặp mắt dưới kính râm đi nơi khác.

Lẽ nào bà ấy đã nhìn thấy Naomi nói chuyện với người bồi bàn kia?

"Có lẽ nào," Naomi tránh ánh mắt của bà rồi nhanh chóng đi ra phía cửa. Nỗi lo lắng bắt đầu cuộn lên trong lồng ngực cô.

7

Kim giờ chiếc đồng hồ đeo tay của Nitta đã chỉ quá 11 giờ đêm. Anh mới chỉ tới gần phòng họp bên tòa văn phòng mà mùi khói thuốc lá đã xông ra nồng nặc. Cửa đóng kín thế mà... Nitta nín thở mở cửa ra.

Mấy điều tra viên đang ngồi đó, giữa làn khói mờ mờ. Một trong số đó là Motomiya. Anh đang ngồi trên ghế, khoanh hai tay, mắt nhắm nghiền.

Lúc Nitta ngồi xuống cái ghế gấp cạnh đó, anh mở mắt rồi nói "chào".

"Anh vất vả rồi. Đội trưởng đâu rồi ạ?"

Motomiya hừ một tiếng rồi cười khổ.

"Quay về sở cách đây hai tiếng rồi, đi với sếp Ozaki để báo cáo việc điều tra với trưởng phòng. Tình hình không có gì tiến triển nên bên trên có vẻ khó chịu lắm."

"Nói vậy chứ chúng ta cũng vừa mới nằm vùng ở đây thôi mà."

"Vấn đề ở đó đấy. Kiểu họ đã phải dùng đến cả ngón cho cảnh sát nằm vùng ở khách sạn mà vẫn không thu được kết quả gì thì sẽ rất khó coi ấy. Nhưng thủ phạm không động tĩnh gì thì chúng ta cũng bó tay thôi. Giá như có vị khách nào đó đáng nghi, ta còn dựa vào đấy mà lần theo, đằng này chẳng thấy gì."

"Thế vị khách nữ kia sao rồi ạ?" Nitta hỏi.

Motomiya gãi gãi ngón út phía trên hàng lông mày móng

"Vị khách tên Katagiri bị mù ấy à?"

"Vâng. Bà ấy chắc chắn đã dùng bữa ở nhà hàng Pháp nên em đã nói với đội trưởng cho người theo dõi mà."

“Tôi biết. Tôi đã giả làm khách hàng trà trộn vào quán.”

“Anh đến đó ấy ạ? Một mình sao?” Nitta bất giác mở to mắt.

“Một mình tôi thì sao? Không được à?”

“Không, không phải...” Nitta khổ sở nhịn cười. Tưởng tượng ra cảnh Motomiya với khuôn mặt dọa người ngồi một mình dùng bữa trong nhà hàng khiến Nitta không khỏi buồn cười. “Vậy anh nghĩ sao ạ?”

Motomiya chu môi, nắn nắn phía sau gáy.

“Tôi nhìn thì không thấy gì bất thường. Nếu bảo giả mù thì cũng không hẳn sai. Nhưng chẳng có gì để khẳng định. Cũng có thể do năng lực quan sát của tôi cùi bắp quá.”

“Đôi găng tay thì sao?”

“Bà ấy vẫn đeo, lúc ăn cũng không tháo ra. Hành động này đúng là lạ thật nhưng không đến nỗi quá bất thường. Có thể do sự tình gì đó.”

“Đúng là vậy, nhưng mà...”

Motomiya chống cằm lên bàn họp.

“Mà giả dụ đúng là bà ta đang diễn kịch thì cũng không liên quan gì đến vụ án của chúng ta. Nhìn thủ đoạn của mấy vụ đó đến nay, hung thủ chỉ có thể là nam. Người đầu tiên thì bị thắt cổ, người thứ hai bị bóp cổ, người thứ ba bị đánh bởi một loại hung khí tù đầu. Không lẽ nào phụ nữ lại làm được những việc đó. Bà lão yếu ớt kia lại càng không.”

Nitta chẳng thể phản biện lại ý kiến này. Bởi chính anh cũng chắc như đinh đóng cột thủ phạm không thể là nữ.

“Thôi, có khi tôi rút đây,” Motomiya đứng dậy. “Hẹn cậu ngày mai nhé.”

“Anh vất vả rồi,” Nitta nói. Nhóm người Motomiya được thu xếp nghỉ ngơi tại Phòng Cảnh sát Hisamatsu, cách khách sạn này khoảng mười phút đi bộ.

Nitta tiến lại gần cái bảng dán chi chít những tấm ảnh chân dung rồi nhìn qua một lượt. Vụ nhân viên văn phòng bị thắt cổ ở Shinagawa, rồi bà nội trợ bị bóp cổ ở Senjushinbashi, và vụ giáo viên

cấp ba bị đánh chết ở Kasai, ngoài những con số kỳ lạ được bỏ lại hiện trường, họ chẳng tìm ra thứ gì liên quan đến nhau. Thế nên nhóm Nitta mới phải nằm vùng ở đây như vậy, song trong lòng anh không khỏi phập phồng lo lắng liệu cách này có giúp họ tóm được hung thủ? Thay vì nằm vùng, họ cứ tiến hành điều tra triệt để mấy vụ kia có phải sẽ phá được án nhanh hơn không? Nitta vẫn luôn thấp thỏm, trong khi mình ngoan ngoãn sắm vai nhân viên khách sạn ở đây, không khéo đồng đội đã lập đầy chiến tích khác.

Chẳng rõ có phải vì tâm trạng ủ dột không mà đầu anh đau như búa bổ. Mà cũng có thể là do thiếu ngủ. Dạo gần đây một ngày anh chỉ ngủ được tầm hai, ba tiếng đồng hồ.

Nitta rời khỏi phòng họp. Tầng trên là văn phòng của khối buồng phòng, ở đó có chỗ thay đồ và nghỉ giải lao cho nhân viên. Nitta định bụng sẽ lên đó chợp mắt một lát.

Lên đến nơi anh thấy có người đang ngồi ở chỗ bàn chung. Anh không rõ mặt vì chỉ nhìn được từ đằng sau, người này vẫn đồng phục nhân viên lễ tân và đang ngủ gục xuống bàn.

Nitta lẹ làng tới gần và nhanh chóng nhận ra đó chính là Yamagishi Naomi. Phía trước cô là chiếc máy tính xách tay vẫn chưa tắt nguồn. Hơn nữa trên bàn còn ngổn ngang mấy tờ giấy in khổ A4.

Nitta nhòm vào thì thấy mấy bài báo hiện ra trên màn hình máy tính. Toàn những bài đưa tin về các vụ án mạng nhưng không liên quan gì đến nhóm Nitta cả.

Anh cầm một tờ giấy lên, trên đó cũng in bài về vụ án giết người. Hơn nữa còn là bài báo đưa tin vụ giết Okabe Tetsuharu ở Shinagawa mà anh nắm rất rõ.

Anh cũng liếc qua những tờ in khác, đều là những bài báo đưa tin về mấy vụ giết người gần đây. Một vài trong số đó liên quan đến chuyên án giết người hàng loạt các anh đang điều tra.

Nitta đã nắm được tình hình. Trước đó anh có nói với Yamagishi Naomi về ba trong số vụ giết người hàng loạt kia nhưng không nói rõ đó là những vụ nào. Cũng không giải thích rõ tại sao cảnh sát lại khẳng định vụ án tiếp theo sẽ xảy ra ở khách sạn này. Nhưng cô lại

không chấp nhận được chuyện đó. Hẳn vì thế mà cô muốn nắm rõ nội tình. Tóm lại cô ấy muốn tìm hiểu những vụ giết người trong thành phố xảy ra thời gian gần đây nên đã in hết mấy bài báo ra.

Nitta đứng cạnh Naomi, vỗ nhẹ vào vai cô.

Ngay tức thì, Naomi chậm rãi vươn người thẳng dậy, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Cô nhẹ nhàng cử động cơ thể, giật giật hai hàng lông mi rồi mới khẽ mở mắt ra.

"Cô Yamagishi," Nitta lên tiếng gọi. Tức thì, Naomi vươn thẳng vai như thể vừa bị điện giật, mắt mở thật to, cứ thế ngước lên nhìn Nitta.

"Ơ, anh Nitta... anh đến đây từ khi nào vậy?"

"Tôi vừa tới thôi. Cô ngủ ở đây cẩn thận bị cảm đấy."

Naomi lấy tay vỗ vỗ vào má, im lặng một hồi. Có lẽ đầu óc cô vẫn đang mơ màng. Chừng như nhận ra đống tài liệu trên bàn, cô vội vàng thu xếp lại.

"Cô cứ bình tĩnh. Dù sao tôi cũng tự tiện xem qua hết rồi."

Tay cô chợt ngưng lại nhưng rồi nhanh chóng tiếp tục dọn dẹp.

"Chắc anh đang muốn bảo tôi đừng làm mấy việc vô nghĩa này đúng không?"

"Không cần thiết thì đúng hơn. Như tôi đã nói nhiều lần rồi đấy, việc điều tra phá án cứ để chúng tôi lo. Cô không nên tham gia vào làm gì."

"Đây là do tôi tự ý làm, tôi nghĩ cũng đâu phiền gì đến anh Nitta nhỉ?"

"Tôi không nói cô làm phiền. Tôi đang nghĩ cho cô thôi. Tôi thấy có lỗi vì tại tôi mà cô phải ở lại khách sạn đến tận giờ này. Thế nên ít nhất cô hãy dùng giờ nghỉ vào việc có ích hơn."

"Nếu anh đã nghĩ vậy..." nói đến đây Naomi khựng lại, khẽ nhíu mày. "Không có gì đâu."

"Cô muốn tôi nói rõ mọi chuyện đúng không?"

"Dù sao anh cũng không thể cho người bình thường chúng tôi biết. Không sao đâu," cô tắt máy tính rồi đứng dậy. "Anh vất vả rồi. Chúc anh ngủ ngon."

“Người phụ nữ kia sau đó nói gì với cô vậy? Cái bà giả mù ấy.”

Naomi đang đi về phía phòng thay đồ bỗng dừng chân, quay lại nhìn Nitta.

“Bà ấy không nói gì cả. Có chuyện gì sao?”

“Không chỉ là tôi thấy lạ thôi.” Nitta đưa tay cọ cọ phía dưới mũi. “Chúng ta nên cẩn thận thì hơn.”

“Lúc trưa tôi cũng nói rồi, cứ cho là bà ấy đang diễn kịch, nhưng nếu hành động đó không gây hại gì thì chúng tôi không thể thay đổi thái độ phục vụ.”

“Nghe cô nói vậy có vẻ cô cũng nghi ngờ bà ta đang diễn kịch?”

“Có khi đúng là như vậy. Nhưng tôi không định kiểm chứng gì cả.”

“Cũng chẳng cần phải kiểm chứng. Bà ta đang diễn kịch. Dù tôi không đoán được bà ta làm thế vì mục đích gì.”

Naomi thở dài đánh thượt, quay hẳn người về phía Nitta.

“Khách của chúng tôi rất đa dạng. Trong đó cũng có cả những người tính cách rất khác biệt. Nhưng không thể chỉ vì thấy người ta khác biệt mà sinh lòng nghi ngờ họ có ý đồ gì được. Qua vụ áo choàng tắm, tôi biết anh Nitta có khả năng quan sát rất nhạy bén. Và tôi cần phải học hỏi thêm. Nhưng nói đi vẫn phải nói lại, nếu bà ấy không liên quan gì đến vụ án, thì chúng ta cứ kệ vậy thôi. Hoặc là anh có bằng chứng nào cho thấy bà ấy có liên quan gì đến vụ án anh đang điều tra chăng?” , lắc đầu.

Nitta khẽ cười

“Tôi không có. Có lẽ bà ta không liên quan gì đâu. Nhưng ý tôi không phải vậy, tôi đang nghĩ cho khách sạn và cô thôi. Việc giả làm người khuyết tật như thế vốn đã là lừa đảo mọi người. Làm gì có ai nói dối không mục đích. Cẩn thận thì vẫn hơn.”

Nghe xong, Naomi lườm Nitta vẻ thách thức, như thể đang sẵn sàng đáp trả anh.

Ấy vậy mà chỉ một thoáng sau, cô lại mềm mỏng nói.

“Rất cảm ơn anh vì lời khuyên. Ý kiến của người lão làng trong việc nghi ngờ người khác như anh Nitta đây, hẳn tôi phải ghi tạc

trong lòng rồi. Nhưng tôi cũng có tôn nghiêm của một người làm nghề chuyên nghiệp. Tôi muốn tin vào những gì mắt mình nhìn thấy. Nếu vị khách đó không liên quan gì đến vụ án các anh đang theo, vậy xin anh cứ để tôi lo chuyện của bà ấy.”

“Ý cô là tôi đừng nói ra chứ gì?”

Naomi khẽ cười như thể vừa nghe chuyện hài.

Phòng nghỉ giải lao nằm đối diện phòng thay đồ. Nitta vừa quay gót bước đi thì điện thoại để trong túi áo khoác anh rung lên. Anh lấy điện thoại ra, kiểm tra số gọi đến, là Nose. Nitta nhớ ra anh ta có bảo tối muộn sẽ quay lại khách sạn.

“Vâng, tôi Nitta xin nghe.”

“Tôi Nose đây. Cậu làm việc vất vả rồi.”

“Anh quay lại khách sạn chưa? Giường ngủ thoải mái chứ?”

“À, chuyện đó... còn nhiều việc quá thành ra chắc đêm nay tôi không quay lại đó được rồi. Tiếc quá.” Anh ta nói giọng tiếc nuối.

Chúc mừng anh, Nitta xấu bụng nhủ thầm.

“Tiếc thật đấy. Anh đã phải thuê cả căn phòng tốt thế, vậy mà...”

“Chính thế. Nên để không cảm thấy lãng phí tôi mới gọi cho cậu Nitta đây.”

“Ý anh là?”

“Dù sao cậu Nitta cũng sẽ phải ngủ ở đâu đó đúng không, chỉ bằng cậu cứ dùng luôn phòng ấy đi.”

“Hả? Ơ, không, thế thì không được đâu.”

“Tại sao? Hai người ở phòng single mới sợ chứ một mình cậu Nitta thì có sao đâu nhỉ?”

“Không phải chuyện đó, ý tôi muốn nói đó là phòng anh thuê nên tôi đâu thể dùng được.”

“Thì tôi không dùng được nên phải chấp nhận thôi. Cậu Nitta chịu dùng tôi còn nhẹ lòng hơn ấy. Chứ cứ để vậy sự ăn tiêu xa xỉ của tôi sẽ thành công cốc mất.”

Nitta im lặng. Nose hẳn không định bùng tiền phòng.

Phòng của anh ta là phòng 1015. Trong đầu Nitta hiện lên hình ảnh căn phòng single với màu sắc hài hòa. Phòng này mà không ai ở

thì thật phí phạm quá.

“Thật là đêm nay anh Nose không thể quay lại đây à?” Nitta hỏi lại cho chắc.

“Tôi e là vậy đấy. Xui thật. Để vụ này hòm hòm rồi tôi sẽ từ từ đến đó tận hưởng sau vậy. Thế nên đêm nay cậu Nitta cứ qua đó mà nghỉ ngơi nhé.”

Nitta chuyển điện thoại từ tay phải qua tay trái, bước ra phía cửa.

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi không khách sáo nữa. Nhưng tiền phòng hãy để tôi trả một nửa nhé.”

“Chuyện đó thì không được. Làm thế lại thành ra phiền cậu Nitta. Tôi tự đặt, tự nhận phòng nên có lãng phí thì cũng phải tự chịu. Không thể bắt cậu Nitta tiêu tiền được.”

“Nhưng mà...”

“Cậu đừng bận tâm chuyện đó. Mai tôi sẽ đến đó thanh toán tiền đàng hoàng. Chìa khóa phòng chắc cậu lo được đúng không?”

“À, vâng, chắc là vậy.”

“Thế thì tốt rồi. Vậy cậu từ từ nghỉ ngơi đi nhé. Chúc cậu ngủ ngon.” Chẳng chờ Nitta đáp lại, Nose ngắt phụt điện thoại.

Nitta rời tòa văn phòng, lấy chiếc thẻ từ chủ ở phòng lễ tân, đi lên phòng 1015.

Đương nhiên, trên vỏ đệm vẫn lưu lại dấu tích Nose ngồi lúc trưa. Anh tháo vỏ đệm ấy ra, chẳng buồn cởi bộ đồng phục, cứ thế quăng mình xuống giường. So với giường trong phòng giải lao thì đây đúng là thiên đường.

Nitta chợt nghĩ, bao lâu rồi anh mới lại ngủ trong một khách sạn ở Tokyo thế này nhỉ. Nghĩ tới nghĩ lui, anh nhớ ra lần cuối cùng là khoảng năm năm trước, khi ấy anh vào khách sạn cùng với cô người yêu đang hẹn hò dạo đó. Hôm ấy là lễ tình nhân trắng. Anh thì chỉ nghĩ đó là dịp để mấy hãng bánh kẹo kiếm lời, vậy mà cô người yêu lại đòi tổ chức sự kiện lãng mạn, thành ra anh quyết định họ sẽ qua đêm tại một khách sạn nhìn ra biển. Sáng ra, anh nhận được cuộc gọi khẩn cấp buộc họ phải trả phòng sớm hơn dự định, nhưng cô người

yêu thì cứ chôn chân trong phòng tắm. Anh nhớ là mình đã điên lên. Hình như khi đó cô ta đang bận trang điểm thì phải.

Kết quả là, sau đấy chẳng bao lâu họ chia tay. Nitta không ưa mấy cô nàng lề mề, còn cô kia cũng chẳng chịu nổi cái thói thiếu tinh tế của anh.

Nghĩ lại chuyện hồi đó, Nitta bỗng bật cười. Một kỷ niệm buồn nhưng mang lại cho anh một trải nghiệm đáng nhớ. Không có việc đó thì làm gì có chuyện anh được nghỉ ở một khách sạn trong thành phố kia chứ.

Đúng thật, thường những người sống ở Tokyo chẳng ai không dừng lại đi thuê khách sạn ở đây cả.

Thủ phạm lần này là người ở đâu nhỉ? Mấy vụ án trước đều xảy ra trong địa phận thành phố. Nếu vậy chẳng phải một là hắn sống ở Tokyo, hoặc không, thì cũng ở đâu đó gần Tokyo hay sao?

Những tên hung thủ hành động theo kế hoạch thường sẽ chọn những nơi mà chúng thông thuộc mọi đường đi lối lại. Khách sạn tuy chỉ là một tòa nhà nhưng bên trong lại phức tạp, chẳng khác nào một thị trấn nhỏ. Tóm lại thủ phạm lần này là người đang sống ở Tokyo hoặc những vùng lân cận, ngoài ra còn thường xuyên sử dụng dịch vụ khách sạn.

Ví dụ là những người thế nào nhỉ?

Nitta choàng dậy, đưa mắt nhìn quanh rồi dừng lại chỗ cửa phòng.

Trong cuộc họp với mấy người Inagaki, họ cũng đã nói đến vấn đề này. Cho dù khách sạn là nơi nhiều nhóm người ngẫu nhiên thường xuyên lui tới nhưng những địa điểm có thể gây án mà không bị chú ý lại hầu như chẳng có. Có chăng chỉ là các phòng trọ. Vậy hắn sẽ chọn cách nào để giết một người đang ở trong phòng trọ?

Nếu có thể ở chung phòng với nạn nhân thì việc gây án dễ như ăn kẹo. Hắn chỉ cần để cho nạn nhân nhận phòng trước, mình tới sau rồi ra tay là xong. Với lại, chú ý máy quay an ninh là được. Mà dù không ở chung phòng nhưng chỉ cần nạn nhân và hung thủ có quen biết thì việc tìm cách để hai người ở cùng một phòng không hề khó.

Nhưng nếu là vậy thì đâu cần phải chọn khách sạn làm địa điểm gây án? Nếu đã quen biết, dụ nạn nhân đến một chỗ ít bị chú ý hơn đâu có khó.

Ngược lại nếu nạn nhân không phải là người quen của hung thủ thì việc gây án trong phòng sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Vì chẳng có ai lại dễ dàng mời người mình không quen biết vào phòng cả. Nếu không rõ danh tính người gõ cửa, chắc chắn chúng ta sẽ chẳng bao giờ để người đó vào phòng.

Ánh mắt đang nhìn chằm chằm về phía cửa của Nitta đột nhiên di chuyển. Phía trên đầu đọc thẻ từ có gắn một hộp nhựa để đựng thẻ. Chiếc thẻ từ chủ Nitta cầm lên đang được để trong đó.

Bất giác một suy nghĩ lóe lên trong đầu Nitta. Khoảnh khắc ấy tim anh đập rộn lên đến mức ngực khẽ nhói đau.

Nitta tiến lại gần cửa, cầm lấy chiếc thẻ từ chủ. Anh nhìn chăm chăm vào nó, sắp xếp lại suy nghĩ vừa lóe lên kia.

Hắn có thể làm được.

Trong trường hợp là người không quen biết, hung thủ sẽ khó mà tiếp cận được với người trong phòng. Nhưng đối với một số người chuyện đó lại vô cùng đơn giản. Chỉ cần dùng thẻ từ chủ là được. Dĩ nhiên sẽ không thể vào nếu cửa đã bị khóa trong. Nhưng không phải khách nào cũng cẩn thận như vậy. Nếu thử, thể nào cũng sẽ có phòng không khóa.

Tại sao hung thủ lại chọn khách sạn này làm địa điểm gây án tiếp theo nhỉ? Có một câu trả lời hợp lý cho câu hỏi này.

Vì hắn là người của khách sạn.

8

Như thường lệ, Naomi đến khách sạn trước giờ giao ca. Cô tóm ngay lấy một nhân viên lễ tân trẻ đang rảnh tay để hỏi thăm tình hình của bà Katagiri Yoko. Có vẻ không có gì bất thường, Naomi thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng mấy chốc Kuga và mấy người Kawamoto cũng tới. Họ chào hỏi qua lại rồi tiến hành giao ca. Nội dung bàn giao cũng không ít, nào là quyết toán tiền phòng, tiền tiệc, phí dịch vụ sử dụng nhà hàng, quầy bar, trao đổi các mục quan trọng...

"Không thấy đệ tử của cô đâu nhỉ?" Giao ca xong, bắt đầu đúng quầy, Kuga hỏi Naomi.

"Tôi cũng đang thắc mắc đây. Có khi anh ta vẫn đang ở tòa văn phòng."

"Hừm. Cảnh sát mà cũng ngủ nướng thế à."

Đúng lúc Kuga nói vậy và cười khoe hàm răng trắng tinh thì Kawamoto thầm thì, "Vừa nhắc đã tới liền."

Naomi quay lại, đúng lúc Nitta trong bộ đồng phục đang hớt hải chạy tới từ sảnh chờ thang máy.

"Xin lỗi tôi tới muộn," Nitta nhanh nhảu cúi đầu.

"Tôi tưởng anh ở bên tòa văn phòng chứ ?" Naomi hỏi.

"À không, tôi đi xem qua các phòng một chút."

"Xem qua?"

"Thì đại loại xem ở cầu thang thoát hiểm hay hành lang có vật gì khả nghi không ấy mà. Cẩn thận vẫn hơn chứ. Tóm lại không có gì bất thường cả."

“Tôi không có ý kiến gì, nhưng anh nói người khác làm việc đó đi, chứ đến muộn thế này không được đâu.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi xin lỗi.” Hiếm khi Nitta lại xin lỗi thành khẩn như vậy.

Tóc phía sau của Nitta có chỗ dựng ngược lên, Naomi chỉ vào đó rồi nói “Tóc anh bị rối kìa.”

Nitta “Ối” một tiếng, dùng tay vuốt tóc xuống rồi cứ thế mở cửa văn phòng phía sau, mất hút vào trong.

Chẳng mấy chốc khách trả phòng lần lượt tới quầy. Naomi cũng đúng quầy, tất bật làm việc.

Thế rồi một vị khách nam dáng người thấp đậm bước tới từ sảnh chính. Cô nhớ người này. Nitta bảo anh ta là cảnh sát địa phương. Anh ta lấy tên Yamamoto nhưng không rõ thật giả thế nào.

Anh ta đi tới trước mặt Naomi, đưa cho cô thẻ phòng rồi yêu cầu làm thủ tục thanh toán.

“Xin hỏi quý khách có dùng thêm đồ trong tủ lạnh không ạ?”

Ngay lập tức, người này tỏ vẻ lúng túng. “À, đồ trong tủ lạnh à...”

Đúng lúc ấy, cô nghe thấy một giọng nói vang lên, “Không có đâu.” Là Nitta.

Naomi quay lại, đoạn hỏi “Ơ?”

“Anh ấy không dùng, cô cứ tính vậy đi.” Nitta mặt không biểu cảm nói.

Naomi nhìn hai người đàn ông. Người tên Yamamoto thì lúng ta lúng túng, còn Nitta thì lảng đi.

Biết là có nội tình gì đó nhưng Naomi chỉ nói, “Xin quý khách đợi cho một lát,” rồi quay ra làm thủ tục thanh toán.

Còn 5 phút nữa là đến 11 giờ, cũng là giờ trả phòng. Đúng lúc ấy điện thoại ở quầy lễ tân reo lên. Kuga nghe máy nhưng ngay lập tức anh gọi Naomi lại.

“Là bà Katagiri phòng 1219, khách muốn nói chuyện với cô này.”

Naomi giật mình, lần này là chuyện gì đây. Cô áp ống nghe vào tai rồi nói, “Vâng, tôi Naomi xin nghe ạ.”

“Xin lỗi vì làm phiền cô lúc đang bận, sắp đến giờ tôi phải trả

phòng đúng không nhỉ?"

"Không sao ạ. Quý khách cứ từ từ thu dọn, trả phòng muộn một chút cũng không sao đâu ạ."

"Thật ra tôi đang gặp chút chuyện, muốn nhờ cô giúp cho nên mới gọi điện."

Naomi nắm chặt ống nghe điện thoại. "Có chuyện gì vậy ạ?"

"Với người bình thường thì chuyện không có gì to tát. Chả là tôi không tìm thấy đồ. Nó ở đâu đó trong phòng nhưng tôi tìm mãi mà không ra."

Chừng như bà Katagiri đang tìm món đồ nào đó. "Tôi hiểu rồi ạ. Giờ tôi lên đó ngay đây ạ."

"Thật hả? Vậy phiền cô nhé."

"Không có gì đâu ạ. Vậy tôi xin phép."

Naomi cúp máy, thông báo tình hình với Kuga rồi rời khỏi quầy lễ tân.

"Cô Yamagishi," Nitta lại nhằng nhằng theo sau cô. "Tôi lên cùng chắc cũng không sao đâu nhỉ?"

Naomi nhíu mày. "Hai người cùng xông vào thì không hay lắm đâu."

"Sao bà ta biết có hai người được."

"Hôm qua tôi nói rồi mà. Bà ấy nghe tiếng bước chân là đoán được có bao nhiêu người."

"Thì cô cứ bảo có nhân viên hành lý đi cùng là được. Chứ không lẽ bà ấy nghe tiếng sột soạt quần áo mà biết được cả đồng phục của tôi?"

Cửa thang máy mở ra.

"Tùy anh. Nhưng anh đừng có tự ý vào phòng đấy."

Naomi bước vào thang máy, Nitta cũng theo sau.

Cô gõ cửa phòng 1219, bà Katagiri nhanh chóng đáp lại "Vâng". Cửa phòng được mở ra sau đó khoảng mười giây. Bà Katagiri chừng như đã sửa soạn xong xuôi, kính được đeo đâu vào đấy. Găng tay cũng đã ở đúng vị trí.

"Xin lỗi vì đã để quý khách đợi lâu." Naomi lên tiếng.

“Thật phiền cô quá,” bà Katagiri nói giọng hối lỗi. Nitta đứng ngay sau Naomi nhưng nhìn bà không có vẻ gì là đã nhận ra sự có mặt của anh.

“Không có gì đâu ạ. Quý khách đang tìm đồ gì vậy ạ?”

“Là cái này đây,” bà Katagiri nắm lấy phần nẹp áo khoác. “Áo bị thiếu mất một chiếc khuy cô ạ.”

"A..."

Đúng thật, không thấy chiếc khuy thứ hai từ trên xuống đâu cả.

“Hôm qua, cũng ở chính căn phòng này, lúc tôi thay áo ra, khuy vẫn còn, vậy mà giờ mặc lên lại không thấy đâu.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Quý khách cứ ngồi xuống đây đi ạ, tôi sẽ tìm thử xem sao.”

“Vậy phiền cô,” bà Katagiri lần tới giường rồi ngồi xuống đó.

Naomi nhìn quanh sàn nhà, khu vực dễ thấy thì không có. Cô bò trên sàn, nhòm hết dưới gầm ghế, bàn rồi cả giường. Naomi vừa tìm vừa tự vấn với nỗi hoài nghi trong mình. Liệu bà ấy có bị mù thật không nhỉ? Còn nếu là đóng kịch, tại sao lại bắt mình làm những việc thế này?

Hay bà ấy cố tình gây khó dễ, suy nghĩ ấy chợt lóe lên trong đầu cô. Có khi nào bà ấy từng thuê phòng ở đây, không vừa lòng chuyện gì đó nên lần này tới trả thù?

“Không thấy hả cô?” Bà Katagiri cất tiếng hỏi.

“Tôi xin lỗi.”

“Cô đâu cần phải xin lỗi thế chứ. Tôi mới là người có lỗi mà.”

“Nhưng mà,” Naomi vừa nói đến đây thì có tiếng gõ cửa phòng. Hẳn là Nitta.

“Một nhân viên hành lý của chúng tôi đang chờ ở ngoài. Tôi ra ngoài đó một chút được không ạ?”

“Vâng, cô cứ tự nhiên.”

Naomi đi đến gần, hơi hé cửa ra. Nitta đứng đó, mặt vô cảm.

“Tình hình thế nào rồi?”

“Tôi đang tìm khuy áo.”

“Khuy áo?” Nitta nhíu mày hồ nghi.

“Mình tôi ở đây là được rồi, anh Nitta cứ quay lại quầy đi, Naomi nói gấp gáp, phớt lờ Nitta như vẫn đang muốn hỏi gì đó, cứ thế đóng cửa lại.

“Tôi phiền mọi người quá,” bà Katagiri lên tiếng.

Naomi nhìn về phía bà, đoạn cười niềm nở.

“Quý khách đừng bận tâm đến chuyện đó. Mà tôi đang tính thế này, không biết có được không ạ. Giờ quý khách cứ xuống làm thủ tục trả phòng, trong khi đó nhân viên của chúng tôi sẽ dọn dẹp ở đây. Tôi sẽ nhờ họ tìm chiếc khuy kia, kiểu gì cũng sẽ thấy thôi ạ.”

Naomi nói đến đây thì dừng lại. Cô nhận ra một chiếc khuy màu đen đang yên vị ở chỗ cạnh giường, dưới chân bà Katagiri.

Naomi lại gần, nhặt chiếc khuy lên.

“Liệu có phải cái này không thưa quý khách?” Naomi nắm lấy tay trái bà, đặt chiếc khuy lên trên đó.

Bà Katagiri đưa tay phải cầm lấy chiếc khuy. Ngay lập tức, bà mỉm cười, gật đầu thật mạnh.

“Đúng là nó rồi. Cảm ơn cô nhé. Cô thấy nó ở đâu vậy?”

“Ở dưới chân của quý khách ạ. Chắc vì thế mà vừa nãy tôi không nhìn ra.”

Cô đã nói dối. Thật ra chỗ đó chắc chắn cô đã nhìn tận mấy lần. Chỉ có thể là nhân lúc cô nói chuyện với Nitta bà Katagiri đã đặt nó ở đó.

Tại sao bà ấy lại làm những chuyện như vậy chứ? Một đám mây u ám giăng kín lồng ngực Naomi.

“Tốt quá rồi. Giờ chúng ta đi thôi nhỉ,” bà Katagiri mỉm cười đứng lên.

Naomi dìu bà Katagiri xuống quầy lễ tân rồi làm thủ tục trả phòng cho bà. Nitta nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ nhưng Naomi cố tảng lờ đi.

Không rõ tại sao người phụ nữ này lại giả mù nhưng cô nghĩ tốt nhất là phải nhanh chóng để bà ta rời khỏi đây. Dù bà ta đến đây với mục đích trả thù và đã hài lòng với kết quả thì cũng không sao.

Bà Katagiri thanh toán bằng tiền mặt. Có điều bà ta không cần

nhìn vào ví mà vẫn lấy ra chính xác số tiền giấy và tiền xu. Chỉ nhằm gây khó dễ thì liệu có thể diễn đến mức này không nhỉ? Lại một nghi ngờ khác dấy lên trong cô.

"Cô Yamagishi này," làm thủ tục trả phòng xông xuôi, bà Katagiri lên tiếng gọi. "Cô có thể tiễn tôi ra đến sảnh chính không?"

"Vậy để nhân viên hành lý của chúng tôi..."

Bà Katagiri chậm rãi lắc đầu. "Tôi muốn phiền cô cơ."

Naomi liếc nhìn Nitta, rồi hít thở thật sâu.

"Được ạ. Vậy để tôi tiễn quý khách."

Naomi ra khỏi quầy lễ tân, dẫn bà Katagiri ra phía sảnh chính. Nitta cũng theo sau.

Họ đi gần tới trước cửa tự động ở sảnh chính thì bà Katagiri bất giác buông tay khỏi tay Naomi. "Ơ," Naomi quay sang phía bà.

Bà Katarigi dừng lại, nhìn thẳng về phía Naomi, cặp mắt phía sau chiếc kính râm mở thật to.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Naomi bối rối hỏi.

"Cô Yamagishi này, nói đoạn bà Katagiri tủm tỉm cười. "Từ hôm qua tới giờ cảm ơn cô rất nhiều. Và cũng thành thật xin lỗi cô."

"Sao cơ ạ?"

Bà Katagiri xích lại gần Naomi mà chẳng cần dùng đến chiếc gậy.

"Thật ra cô cũng biết mắt tôi nhìn được đúng không? Tối qua cô đã nói chuyện gì đó với nhân viên của quán ăn Pháp đó mà. Lúc ấy là tôi biết mình bị lộ rồi. Cô phát hiện ra từ lúc nào vậy?"

"Từ lúc nào ạ..." Naomi nhìn sang Nitta đúng cách đó không xa rồi lại đưa mắt về phía bà Katagiri. "Có thể là từ lúc quý khách nhận phòng. Nhưng thật ra tôi cũng không chắc chắn."

"Vậy à. Ra là tôi bị lộ ngay từ đầu. Thế mà tôi còn nghĩ mình đã diễn rất tốt cơ đấy..."

"Xin lỗi, nhưng tại sao quý khách lại làm vậy ạ?"

Bà Katarigi cúi xuống, chỉnh lại gọng kính râm, bờ môi khẽ cử động, trông như một thiếu nữ đang cười e ấp.

"Sắp tới ông nhà tôi sẽ lên Tokyo để gặp mặt hội bạn cũ. Chuyện đó dĩ nhiên rất bình thường, nhưng tôi thì lại hơi lo, thật ra ông nhà

tôi bị mù.”

“À,” Naomi bật kêu khẽ.

“Trước nay đi đâu đều có tôi đi cùng chăm sóc, thành ra ông ấy chưa đi du lịch một mình bao giờ. Nhưng lần này ông ấy lại bảo sẽ tự đi. Chả là hôm ấy tôi vướng đám cưới con gái một người bạn thân. Thấy tôi có vẻ háo hức mong chờ nên có lẽ ông ấy không muốn phiền đến tôi. Tôi đã bảo đám cưới thì vắng mặt cũng chẳng sao mà ông ấy cứ ngoan cố không nghe.”

Naomi đã hiểu rõ sự tình.

“Vậy nên quý khách mới muốn tìm hiểu khách sạn chúng tôi trước khi ông nhà đến ạ?”

Bà Katagiri gật đầu mãn nguyện.

“Đúng vậy. Ông nhà tôi cũng có đi đây đi đó trong ngày một mình nên chuyện đi lại không quá đáng lo. Tôi chỉ sợ chỗ nghỉ có vấn đề gì đấy thôi, đâm mới quyết định sẽ tìm một khách sạn thật đáng tin. Theo thông tin trên mạng, tôi biết khách sạn này được những người khuyết tật đánh giá rất cao. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn quyết sẽ tự mình đến kiểm tra xem dịch vụ đối với khách khuyết tật ở đây tốt đến mức nào.”

“Vậy quý khách nghĩ sao về dịch vụ của chúng tôi ạ?”

Nghe Naomi hỏi vậy, bà Katagiri khẽ ưỡn ngực, duỗi thẳng tấm lưng.

“Hơn cả kỳ vọng của tôi. Tôi rất hài lòng. Ngay cả khi tôi nói về chuyện tâm linh mà cô cũng vui vẻ chấp nhận cho đổi phòng. Nói thật với cô, ông nhà tôi cũng giống tôi, mà không, phải hôm ấy, khả năng ngoại cảm của chúng tôi đều rất mạnh. Thành ra tôi buộc phải xác nhận xem khách sạn có cho đổi phòng vì lý do như thế không. Thú thực căn phòng đầu tiên tôi nhận, phòng 1215 nhỉ, chẳng có vấn đề gì cả.”

“Vậy ạ.”

“Chuyện ấy chắc đã làm khó cô nhỉ? Tôi xin lỗi nhé,” bà Katagiri cúi đầu.

“Tại sao quý khách lại chỉ định tôi lúc nhận phòng vậy ạ?”

"Chuyện ấy thì tôi không nói dối đâu. Lý do tôi nói khi đó đều là thật. Tôi rất coi trọng sự tương hợp và trực giác của mình. Trực giác mách bảo tôi nên nhờ cậy cô. Tôi nói thật đấy."

"Vậy ạ. Quý khách hài lòng vậy là chúng tôi vui rồi ạ."

"Vừa nãy, nhìn cảnh cô bò cả xuống sàn mà tìm dù biết tôi giả mù, thật sự khiến tôi vô cùng áy náy. Nhưng cũng chính lúc đó tôi đã chắc chắn được rằng, nếu là cô gái này, nếu là khách sạn này thì không có gì phải lo cả." Bà chìa tay phải đang đeo găng tay ra. "Tôi sẽ liên lạc trước khi ông nhà tôi tới. Lúc ấy có thể phiền cô đúng không?"

Naomi nắm lấy tay bà Katagiri. "Vâng, tất nhiên rồi ạ."

"Chắc cô thắc mắc về đôi găng tay này lắm nhỉ?" Bà Katagiri hỏi.

"Vâng cũng hơi hơi ạ..."

"Vậy à, quả nhiên. Chả là hồi đó để che cho ông nhà tôi nên tôi đã bị bỏng nước nóng. Tôi dùng găng tay để che vết bỏng ấy mà, trông hơi mất tự nhiên nhỉ."

Không biết đáp lại sao cho phải, Naomi nở nụ cười.

"Vậy chuyện ông nhà tôi, phiền cô nhé."

"Nhờ bà chuyển lời đến ông nhà, tôi rất mong đến ngày được gặp ông ạ."

Bà Katagiri gật đầu, vui vẻ bước qua sảnh chính ra ngoài. Bà từ chối nhân viên hành lý chạy lại, tự mình lên taxi.

Nhìn chiếc taxi đi khuất, Naomi chưa quay lại quầy lễ tân ngay mà đứng tựa vào cột cạnh đó. Cô có cảm giác như cơ thể chẳng còn chút sức lực nào.

Nitta đến gần, lẩm bẩm: "Bất ngờ thật đấy."

"Cô nói quả không sai, khách đúng là nhiều kiểu thật. Ai mà ngờ được bà ấy tới ở thử vì chồng mình cơ chứ. Tôi chịu thua rồi." Nitta nói mà như thở dài.

Naomi khẽ lắc đầu.

"Tôi cũng đâu có hay ho gì. Thành thực mà nói tôi đã nghi ngờ bà ấy. Tôi đã cảnh giác, lo bà ấy âm mưu chuyện gì đó xấu xa. Ấy vậy mà bà ấy vẫn vui vẻ hài lòng như vậy... Thật đáng xấu hổ thay cho

một nhân viên khách sạn.”

Cô dùng hai tay ôm lấy hai má, mặt đỏ bừng bừng.

Nitta rút từ túi áo khoác ra một mẩu giấy. Sau một thoáng lừng khừng anh mới chìa về phía Naomi nói, “Cô xem cái này đi.”

Trên đó in một loạt dãy số.

45.761871

143.803944

45.648055

149.850829

45.678738

157.788585

“Cái này là gì vậy?” Naomi hỏi.

“Là thứ cô muốn biết,” Nitta trả lời. “Ám hiệu cảnh báo hiện trường vụ án tiếp theo sẽ xảy ra ở khách sạn này.”

9

Khu tổ chức lễ cưới của khách sạn Cortesia Tokyo nằm trên tầng 2. Naomi nhòm vào thì thấy nhân viên khách sạn đang bận tư vấn cho hai cặp vợ chồng sắp cưới. Ở giữa có đặt vách ngăn nên chắc chắn hai bên đều không biết gì về đối phương.

Thấy có bàn trống ở trong góc nên Naomi đi tới đó.

“Chỗ này được đấy. Bàn chuyện bí mật ở đây thì còn gì bằng.” Nitta ngồi xuống ghế, mãn nguyện nói.

Naomi mở chiếc máy tính xách tay mang từ văn phòng sang, kết nối mạng không dây. Theo lời Nitta, mạng internet sẽ giúp việc giải thích của anh dễ dàng hơn.

“Tôi chuẩn bị xong hết rồi,” Naomi thông báo.

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi.” Nitta đặt mẩu giấy ban nãy lên mặt bàn. Sáu dãy số phức tạp nằm ngay ngắn ở đó. “Thông điệp mà tên hung thủ để lại hiện trường thật ra là những con số. Hắn để lại mỗi hiện trường hai dãy số kỳ lạ này. Đã có ba vụ án nên tổng cộng có sáu dãy số.”

Naomi lại nhìn mấy dãy số đó. Ở giữa còn có dấu thập phân, giá trị vô cùng nhỏ. Dĩ nhiên cô chẳng hiểu chúng có nghĩa gì.

“Vụ đầu tiên xảy ra vào ngày 4 tháng Mười, ở Shinagawa. Hiện trường là bãi để xe cách ga Shinagawa Seaside của tuyến Rinkai khoảng năm phút đi bộ. Mẫu giấy có ghi hai dãy số này được đặt ở chỗ ngồi của nạn nhân. Dãy số trên cùng và thứ hai ấy.” Nitta chỉ vào hai dãy số trên cùng trong sáu dãy số kia.

45.761871

143.803944

“Vụ án tiếp theo xảy ra vào ngày 10 tháng Mười tại công trường xây dựng của một tòa nhà gần Senjushinbashi. Nạn nhân là một phụ nữ trung niên, tờ giấy có dãy số được tìm thấy ở trong áo nạn nhân. Nói cho chính xác, không phải những con số đó được viết vào mà có vẻ như chúng được cắt ra từ tạp chí và báo nào đó rồi dán lên giấy. Đây, dãy số thứ ba và thứ tư.” Ngón tay Nitta di chuyển xuống phía dưới một chút.

45.648055

149.850829

Nói đến đây, Nitta hơi nhoẻn miệng cười.

“Thế nào, cô có biết những con số này nói lên điều gì không?”

Naomi giật mình rụt cằm lại, lườm Nitta.

“Làm sao tôi biết được chỉ nhờ những gợi ý đó?”

“Cũng phải,” Nitta lãnh đạm nói. “Chúng tôi cũng chẳng khá khẩm hơn, không thể tìm ra điểm chung của hai vụ án đó. Cũng có ý kiến cho rằng có thể những con số chỉ tình cờ giống nhau. Nhưng nếu tình cờ thì chúng giống nhau quá mức tưởng tượng. Thế rồi vụ án thứ ba xảy ra. Hôm ấy là ngày 18 tháng Mười, trên con đường phía dưới nút giao Kasai, một giáo viên cấp ba khi đó đang chạy bộ đã bị giết. Mẫu giấy có in hai dãy số còn lại được nhét vào túi áo gió mà nạn nhân khoác bên ngoài.” Nitta chỉ vào hai dãy số cuối cùng.

45.678738

157.788585

“Thế nào, từ đây cô đã phát hiện ra được gì chưa?”

“Tôi chẳng hiểu gì cả.” Naomi đáp gọn lỏn. “Anh có nói cho tôi nghe được gì ngoài thời gian và địa điểm gây án đâu nhỉ? Chỉ có vậy mà anh bắt tôi tìm lời giải sao? Dĩ nhiên là tôi chịu rồi.”

Nitta gật đầu, mở to mắt như thể muốn nói anh cũng cho là vậy, rồi anh nhoài người tới.

“Thật ra những dãy số này ám chỉ thời gian và địa điểm.”

“Hả?” Naomi lại nhìn xuống mảnh giấy có in mấy dãy số kia.

“Cô hãy chú ý đến điểm các con số tạo thành một cặp mà xem.

Bình thường rất nhiều thứ phải dùng một cặp số để thể hiện, đúng không? Chẳng hạn như thị lực mắt trái và mắt phải này, cân nặng và chiều cao, rồi chiều rộng và chiều dài hình chữ nhật, ừm, ngoài ra còn gì nữa nhỉ?"

"Tiền phòng và tiền dịch vụ."

"Ừ nhỉ, đúng là nhân viên khách sạn."

"Lương cơ bản và tiền trợ cấp, lương nhận về và khoản bị khấu trừ, tài khoản thường và tài khoản tiết kiệm." Naomi nghĩ được gì nói nấy.

"Tuyệt vời. Cô có vẻ thích mấy chuyện về tiền nong nhỉ."

Naomi mặt hầm hầm.

"Tình cờ ấy mà, tôi được cái thành thật, nghĩ sao nói vậy. Ngoài mấy cái đó tôi cũng nghĩ ra vài thứ khác nữa đây. Ngày đến nơi, ngày khởi hành, hay như số ID và mật khẩu chẳng hạn."

"Cặp số ID và mật khẩu mà toàn bằng số thì hơi hiếm, dù gì cũng là vấn đề bảo mật. Mà sao cũng được, như khách sạn các cô chẳng phải số phòng cũng là một nhóm hai số đó sao."

Naomi nghiêng đầu, cô còn chưa hiểu Nitta đang ám chỉ điều gì.

"Ví dụ," Nitta giơ ngón trỏ lên. "Phòng số 3810 chẳng hạn. Nhìn qua thì là một số, nhưng nó mang hai ý nghĩa còn gì. Hai số đầu 38 là chỉ số tầng, còn hai số sau, 10 là chỉ vị trí ở tầng đó. Chuyện này lẽ ra tôi đâu cần giải thích với cô Yamagishi nhỉ."

"Đúng thật... Nhưng chuyện này quá hiển nhiên thành ra tôi cũng chẳng để ý."

"Tức là việc dùng hai số để chỉ một địa điểm không hiếm. Nhiều trường hợp không chỉ con số mà cả chữ cũng được sử dụng nữa. Như bãi đậu xe của khách sạn đây chẳng hạn, bên ngoài đề B15 đấy. Nhưng cũng có thứ xác định được địa điểm của toàn bộ địa cầu này chỉ bằng các con số. Nói đến đây chắc cô hiểu rồi chứ?"

Nghe thấy từ địa cầu, Naomi bèn nghĩ ngay tới quả địa cầu. Nhờ vậy mà cô nhanh chóng trả lời được luôn.

"Vĩ tuyến và kinh tuyến."

"Chính xác." Nitta dùng ngón tay gõ gõ xuống tờ giấy. "Những

con số này chỉ vĩ tuyến và kinh tuyến."

"Ồ" Naomi lại nhìn xuống những con số. "Hóa ra lại đơn giản thế à."

"Nhưng không đơn giản thế đâu. Ngay từ đầu đã có giả thuyết cho rằng phải chăng đó vĩ tuyến và kinh tuyến. Thế nhưng khi chúng tôi thử kiểm tra thì lại không ra. Nào, giờ phải nhờ đến mạng internet rồi đây. Trên mạng có một trang tiện ích, chỉ cần điền vĩ tuyến và kinh tuyến vào, nó sẽ tìm cho chúng ta bản đồ của địa điểm đó. Trước tiên cô truy cập vào trang đó đi. Mà thôi, để tôi làm cho nhanh." Nitta xoay máy tính về phía mình, gõ bàn phím rất thành thạo.

Loáng cái tên trang web đã hiện ra, cạnh đó là cột để gõ nội dung tìm kiếm.

"Tôi sẽ gõ hai dãy số được để lại hiện trường vụ án đầu tiên. Kết quả sẽ thế nào đây?"

Sau khi gõ hai dãy số đó xong, Nitta ấn vào nút tìm kiếm. Bản đồ của Goolge hiện ra ngay sau đó. Nhưng chẳng thấy địa điểm đâu, chỉ rặt một màu xanh.

"Đây là gì vậy?"

"Cô đoán xem. Được rồi, tôi sẽ thu nhỏ bản đồ lại xem sao nhé."

Nitta thu thật nhỏ kích thước lại. Cuối cùng phần đất liền cũng hiện ra từ một góc bản đồ. Hẳn phần bản đồ ban nãy là biển. Nitta tiếp tục thu nhỏ lại, giờ thì Naomi đã nhận ra phần đất liền đó.

"Hokkaido..."

"Đúng vậy. Đằng xa mạn phía Bắc biển Ohotsuku[1], ngay cạnh Karafuto[2] "

"Sao lại là ở đó? Vậy nghĩa là sao?"

"Trước khi trả lời câu hỏi đó, ta cứ thử tra luôn hai dãy ở hiện trường vụ án thứ hai xem sao nhé. Tôi sẽ gõ vào đây vĩ độ và kinh độ như ban nãy."

Nitta lại tiến hành tìm kiếm y như lúc trước. Kết quả hiện ra vẫn là màu xanh của biển. Nitta lại thu nhỏ kích thước, có điều lần này phần đất liền hiện ra nhanh hơn. Nhưng vẫn là một nơi trời ơi đất

hỡi như ban nãy.

“Đây là...”

“Từ chỗ vừa nãy di chuyển về hướng Đông. Trên cùng của quần đảo Kuril, phía Đông đảo Etorofu.”

Nitta ngẩng mặt lên khỏi máy tính. “Tìm được đến đây, một điều tra viên chúng tôi nảy ra một giả thuyết vô cùng thú vị. Phải chăng hung thủ đang gửi gắm một thông điệp nào đó về vấn đề tranh chấp lãnh thổ của Nhật?”

“Tranh chấp lãnh thổ?” Naomi tỏ ra bối rối trước cụm từ không thể ngờ tới này.

“Trước đây Karafuto và quần đảo Kuril đều thuộc lãnh thổ Nhật Bản. Nên giả thuyết biết đâu hung thủ muốn đề cao vấn đề chủ quyền lãnh thổ Nhật cũng không có gì là lạ.”

“Tôi hiểu. Nhưng sao hắn lại phải giết người chứ?”

“Nếu đó là hành vi đe dọa nhằm vào chính phủ thì sao? Kiểu nếu các người không nhanh chóng tuyên bố chủ quyền, sẽ còn nhiều mạng người phải hy sinh.”

Naomi nhìn mặt Nitta thật lung. “Anh đang nói thật đấy à?”

Nitta mặt méo xệch.

“Không phải tôi nghĩ đâu nhé. Mà là có cả giả thuyết như vậy. Nhưng quả thật tìm ra Karafuto và quần đảo Kuril như thế, chỉ có thể nghĩ đến khả năng đó thôi.”

“Đúng là vậy, nhưng mà...”

“Có điều giả thuyết đó đã nhanh chóng bị bác bỏ. Vì vụ án thứ ba đã xảy ra.”

Nitta gõ hai dãy số hung thủ để lại ở hiện trường vụ thứ ba, ấn nút tìm kiếm. Hiện ra trên màn hình vẫn là một địa điểm trên biển. Nitta lại thu nhỏ kích thước, lần này địa điểm nằm ở Đông Bắc quần đảo Chishima, ngay phía Nam bán đảo Kamchatka.

“Đây là đâu vậy?” Naomi bất giác hỏi.

“Bán đảo Kamchatka như cô biết thôi. Đến đây khả năng liên quan tới vấn đề tranh chấp lãnh thổ bị loại bỏ, thành ra chúng tôi hoàn toàn bế tắc. Bắt đầu có ý kiến cho rằng đó không phải vĩ độ và

kinh độ. Nhưng nếu thế, nó là gì? Chúng tôi lại phải mày mò suy nghĩ lại từ đầu.”

Naomi nhìn đồng hồ, thở dài.

“Tôi nghĩ anh Nitta cũng biết chúng ta đang trong giờ làm. Anh có thể nói luôn lời giải chính xác thay vì cứ vòng vo vào mấy giả thuyết lệch lạc kia không?”

“Cái gì cũng phải có trình tự của nó. Tôi muốn cô biết làm thế nào chúng tôi giải được ám hiệu đó. Với lại cũng sắp đến hồi kết rồi. Tôi biết cô thấy nó chán ngắt, nhưng xin hãy cố chịu đựng.” Nitta nói như đang rao giảng.

“Tôi đâu nói nó chán ngắt...” Naomi mơ hồ nói.

“Vậy ý nghĩa của mấy dãy số này là gì? Cuối cùng cũng có một người giải được ý nghĩa sâu xa của chúng. Nếu chúng ta bỏ qua mấy con số phía sau dấu chấm, dãy số đầu tiên chỉ còn lại 45, còn các dãy sau lần lượt là 143, 149, 157. Vậy sự thay đổi này có ý nghĩa gì? Tại sao số lại tăng lên? Cô hãy nhớ lại xem mấy vụ án kia xảy ra vào những ngày nào. Vụ đầu tiên là ngày 4 tháng Mười, tiếp đến là ngày 10 tháng Mười, vụ cuối cùng là ngày 18 tháng Mười. Các ngày đó cách nhau sáu và tám ngày. Sáu và tám. Cô có thấy các dãy số kia cũng tăng lên như vậy không?

“A,” Naomi khẽ kêu lên.

Nitta lôi từ trong túi ra một chiếc bút bi.

“Tức là nhiều khả năng tổ hợp số này thể hiện ngày tháng. Mà đúng là ngày, tháng cũng là một cặp số đi cùng nhau. Giờ tôi sẽ thử lấy các dãy số kia trừ đi số ngày, tháng mà các vụ án đã xảy ra.”

Nitta viết ra mấy phép tính đơn giản bên cạnh các dãy số, đoạn nói:

45.761871 - 10 = 35.761871

143.803944 - 4 = 139.803944

45.648055 - 10 = 35.648055

149.850829 - 10 = 139.850829

45.678738 - 10 = 35.678738

157.788585 - 18 = 139.788585

“Rồi, giờ chúng ta lại tìm vĩ tuyến và kinh tuyến dựa vào những số này xem sao nhé.”

Nitta gõ hai dãy số đầu tiên vào ô tìm kiếm, ấn phím return. Bản đồ hiện ra ngay trên màn hình. Và lần này không phải trên biển nữa.

Là Tokyo. Dòng chữ Kitazume, Senjushinbashi hiện ra.

“Mới nãy tôi có nói rồi nhỉ. Vụ án thứ hai xảy ra ở Senjushinbashi. Và cũng chính là địa điểm mà vĩ tuyến, kinh tuyến này chỉ.”

Naomi nín thở trước câu nói của Nitta, không thốt nên lời.

“Vậy tôi sẽ kiểm tra dãy số tìm được tại hiện trường vụ án ở Senjushinbashi nhé.”

Nitta gõ bàn phím trông rất thoải mái. Hiện ra trên màn hình ngay sau đó là nút giao Kasai của tuyến vành đai trung tâm thuộc đường cao tốc thành phố.

“Anh nói nạn nhân thứ ba bị sát hại khi đang chạy bộ đúng không?” Naomi hỏi lại.

“Đúng vậy, ngay trên con đường phía dưới nút giao Kasai,” Nitta tiếp tục. “Chắc cô hiểu ra vấn đề rồi đúng không. Hung thủ đã để lại những con số hàng thông báo trước địa điểm gây án tiếp theo của y. Dù chúng tôi không biết mục đích của hắn là gì.”

“Anh có thể tìm dãy số thứ ba giúp tôi được không?” Giọng Naomi run lên.

“Tất nhiên. Tôi giải thích nãy giờ là vì mục đích đó mà."

Nitta gõ dãy số đó vào ô tìm kiếm. Thứ hiện ra trên màn hình không nằm ngoài dự đoán của Naomi. Nhưng cô vẫn không khỏi thấy lạnh cả sống lưng.

Ở ngay chính giữa bản đồ là dòng chữ “Khách sạn Cortesia Tokyo".

“Đến đây chắc cô hiểu rồi chứ. Việc khách sạn này sẽ là địa điểm gây án tiếp theo ấy?”

Naomi hít thở thật sâu, rời mắt khỏi màn hình máy tính.

“Cảnh sát các anh nhiều người thông minh quá nhỉ. Người thường mấy ai nghĩ ra được vậy. Người giải được mấy con số này

hẳn phải tự hào lắm."

"Lúc giải được thôi." Nitta gãi gãi lỗ tai. "Khi ấy anh ta đâu có nghĩ mình lại bị bắt đi đóng giả làm nhân viên khách sạn như thế này."

Naomi chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Nitta. "Anh Nitta đã giải ra á?"

Nitta tặc lưỡi, khẽ nhún vai.

"Nhưng tôi không nghĩ thế là xong. Vì có thể hung thủ đã tiên liệu trước việc cảnh sát sẽ tìm ra bí mật đằng sau những dãy số này. Nếu đúng vậy, có thể hắn đang muốn tung hỏa mù."

"Tung hỏa mù?"

"Có thể việc cảnh sát chú ý tới khách sạn này sẽ có ích gì đó với hắn chăng. Có điều tôi cũng chẳng biết cụ thể đó là gì. Mà dù thế nào, việc chúng tôi có thể làm cũng chỉ là nằm vùng ở đây thôi."

"Hừm," Naomi hít một hơi thật sâu. "Tại sao hắn lại chọn khách sạn này nhỉ?"

Ánh mắt Nitta trở nên nghiêm nghị, rồi anh lắc đầu. "Tôi không biết. Chúng tôi cũng không rõ hắn chọn địa điểm gây án những vụ trước dựa trên cơ sở nào. Nhưng chắc chắn hắn luôn chọn trước địa điểm gây án cho vụ tiếp theo."

"Anh nghĩ hắn chọn địa điểm trước rồi tìm nạn nhân sau hay chọn nạn nhân trước rồi quyết địa điểm sau?"

"Cái này khó nói lắm. Trường hợp nào cũng có thể xảy ra."

Naomi đập tay vào trán, chớp mắt. Cô cần phải bình tĩnh lại mới được. Cô hiểu khách sạn đang ở trong hoàn cảnh nào nhưng biết được sự thật này khiến cô không khỏi bàng hoàng. Giờ thì cô biết đây đúng là sự thật rồi.

Cô càng hiểu hơn tại sao cấp trên lại không muốn cô biết chuyện này. Chỉ vậy thì mấy người bọn cô mới có thể bình tĩnh mà xử lý các tình huống được.

Naomi nhìn chằm chằm khuôn mặt ngăm ngăm đen của Nitta.

"Sao anh lại quyết định nói cho tôi chuyện này vậy? Chẳng phải anh vẫn luôn mồm đây là bí mật điều tra không thể tiết lộ sao?"

“Lẽ ra tôi không nên nói à?”

Sau một thoáng cúi gằm mặt xuống, Naomi lại nhìn về phía Nitta, đoạn lắc đầu.

“Không, cảm ơn anh đã cho tôi biết. Tôi sẵn sàng cho việc này rồi.” Naomi thật tâm đáp.

Nitta gật đầu.

“Tôi cũng mong vậy nên mới quyết định nói cho cô. Và sau đây chúng tôi còn cần cô hợp tác nhiều.”

Naomi nhíu mày. “Ý anh là sao?”

Mặt Nitta lại trở nên nghiêm túc, anh ngả lưng ra sau ghế. Chừng như anh đang phải lựa chọn từ ngữ ghê lắm.

“Tôi đã thử nghĩ xem tại sao hung thủ lại chọn khách sạn này làm địa điểm gây án. Phải chăng gây án ở đây sẽ thuận tiện cho hắn về mặt nào đó? Nhưng đó là gì? Tôi có nghĩ đến hai khả năng.” Nitta giơ hai ngón tay lên. “Một là hắn chọn được nạn nhân muốn ra tay mà người đó lại đang ở khách sạn này hoặc sắp tới sẽ đến đây. Hoặc hung thủ biết cách để gây án tại khách sạn này.”

Naomi nghiêng đầu.

“Tôi hiểu giả thiết đầu tiên nhưng không hiểu giả thiết thứ hai. Anh nói cách gây án là sao?”

“Tóm lại là,” nói đến đây Nitta ngắt lời, rồi tiếp tục nói với ánh mắt như đang thăm dò biểu cảm của Naomi. “Vì hắn biết hắn có thể đột ngột gõ cửa phòng của khách mà không bị nghi ngờ gì cả, không những thế hắn còn có thể tự do vào trong khi họ đã ngủ say.”

“Hả?” Sau khi lên giọng, Naomi hiểu ra điều Nitta đang nói. Ngay tức thì, cô thấy mặt mình đanh lại. “Anh đang nói hung thủ là một trong số nhân viên của chúng tôi?”

“Tôi đang nói đến khả năng. Cũng có thể lắm chứ, đúng không?”

“Không thể có chuyện đó. Tôi chỉ có thể nói... Tôi không tin có chuyện đó.”

“Cô bình tĩnh suy nghĩ xem. Chắc chắn phải có lý do gì đó hắn mới chọn khách sạn này làm địa điểm gây án."

“Anh Nitta mới là người cần bình tĩnh ấy. Nếu chọn cách gây án

đó, sẽ bị lộ ngay ra là người ở bộ phận kia chứ. Chẳng lẽ hắn lại ngu ngốc đến mức ấy?”

“Tôi không nghĩ vậy. Nếu đúng ắt hẳn hắn phải có mánh khóe nào đó. Một cách gì đấy để người ta không thể nghĩ đến người gây án là ai.”

“Thôi đủ rồi. Tôi không muốn nghe nữa, Naomi đùng đùng đứng dậy, gấp máy tính lại, đoạn cầm bên hông.

Nhưng cô chưa kịp đi ra phía cửa thì Nitta đã lên tiếng.

“Tôi biết cô cảm thấy khó chịu. Nhưng chúng tôi buộc phải nghĩ đến mọi khả năng. Vì gì thì gì, chuyện này cũng liên quan đến mạng người.”

Naomi quay người lại.

“Vậy tại sao anh lại muốn tôi hợp tác? Tôi cũng có thể là hung thủ mà?”

Nitta đứng dậy, lại gần phía Naomi.

“Vì tôi chắc chắn cô không phải hung thủ nên mới nhờ cô. Hung thủ chẳng đời nào lại đi nhận đào tạo nghiệp vụ cho cảnh sát cả.”

“Cái đó không chắc đâu. Làm vậy có thể nắm được hoạt động của cảnh sát đấy.”

“Thế à. Vậy xin hỏi cô đã nắm được hoạt động gì của cảnh sát chúng tôi chưa? Hôm nay là lần đầu tiên tôi nói về nội dung điều tra thì phải.”

Naomi chẳng tìm được câu chữ nào để đáp lại lời phản biện của Nitta. Bất giác cô đưa mắt nhìn xuống dưới.

“Với lại tôi đánh giá cao suy nghĩ chuyên nghiệp của cô.” Nitta nói thêm. “Dù cô có nghi ngờ đối phương cũng sẽ che giấu nó rất khéo và xử lý các tình huống vô cùng thích đáng. Nhìn cách cô đối đáp với bà Katagiri, tôi càng chắc chắn điều đó.”

“Thế nên...” Naomi lườm Nitta. “Nếu tôi có nghi ngờ đồng nghiệp mình, người đó cũng sẽ không thể nhận ra? Anh muốn nói thế đúng không?”

Nitta lắc đầu vẻ bực dọc.

“Tôi không định yêu cầu cô làm những việc khó xử. Chỉ mong

nếu cô nhận ra người nào đó có biểu hiện khác thường, làm ơn hãy cho tôi biết. Chỉ những người ở gần cô thôi cũng được.”

“Anh đang bảo tôi giám sát đồng nghiệp của mình đấy à?”

“Tôi chỉ nhờ cô lưu tâm chút thôi. Nói đi cũng phải nói lại, chuyện này liên quan đến mạng người.”

“Tôi xin phép được từ chối. Tôi tin tưởng đồng nghiệp của mình. Tôi không muốn nhìn họ bằng ánh mắt nghi ngờ, vả lại nếu sau này họ biết được chuyện đó, anh nghĩ liệu họ có còn coi tôi là đồng nghiệp không?”

“Tôi xin phép,” Naomi cúi đầu, đoạn quay gót đi. Cô định bụng lần này có bị gọi lại cũng sẽ không dừng bước. Nhưng Nitta không hề lên tiếng.

10

Nitta đi xuống tầng 1 sau Naomi chừng hai, ba phút. Anh làm vậy vì không muốn những nhân viên khác sẽ phát hiện ra cuộc trò chuyện bí mật ban nãy. Các điều tra viên đang nằm vùng mà phát giác chuyện anh cho Naomi biết về mấy dãy số lại càng không hay. Bởi đây đơn thuần chỉ là hành động bột phát của anh.

Nhưng Nitta không hối hận. Dù anh đã làm Yamagishi khó chịu, nhưng để phá được án, việc này là cần thiết. Dù Yamagishi Naomi phản ứng như vậy song anh dám chắc cô hiểu. Và nếu phát hiện ra điều gì, chắc chắn cô sẽ hành động.

Trên đường quay lại quầy lễ tân, anh trông thấy một người đàn ông ngồi ở góc sảnh đang khẽ vẫy tay với mình. Là Nose. Anh ta tới chỉ để trả phòng mà giờ còn chưa về sao?

Vừa để ý xung quanh, Nitta vừa tiến lại gần chỗ Nose. Phải diễn sao cho thật giống một nhân viên khách sạn đang đi về phía khách.

"Anh vẫn ở đây ạ?" Nitta đứng cạnh Nose, hỏi nhỏ.

"Tôi đang chờ cậu Nitta đây. Cậu ngồi xuống đi đã."

Chiếc xô pha bên cạnh còn trống. Nitta ngồi xuống nhưng không chạm vào tay vịn, hai tay đặt trên đầu gối.

"Anh thu hoạch được gì không?"

"À, không," Nose gãi gãi lông mày. "Chuyện người phụ nữ kia không có tiến triển gì cả. Thật ra tôi cũng mới nói chuyện này với cậu Nitta hôm qua thôi mà, đâu có dễ gì thu được kết quả nhanh như vậy."

"Thế anh chờ tôi vì việc gì?"

“À, chuyện đó...” Nose đảo mắt thật nhanh, rồi trầm giọng tiếp tục. “Sáng nay tôi quay lại văn phòng, trưởng phòng có nói với tôi điều này kỳ quặc lắm. Cảm giác như gió đã đổi hướng vậy.”

“Đổi hướng thế nào cơ?”

“Ừm...” Nose như đang co rúm người lại ghé mặt về phía Nitta. “Đại ý là sẽ chuyển qua điều tra theo phương châm từng vụ án đơn lẻ, theo kiểu việc của chúng tôi chúng tôi làm, việc của các anh các anh làm ấy.”

“Sao có thể!”

“Thật mà. Giờ phải xem xét lại toàn bộ về Teshima Masaki, kể cả chứng cứ ngoại phạm. Có cảnh sát còn được lệnh điều tra về khả năng có đồng phạm nữa.”

Chuyện này đúng là kỳ quặc thật. Trước đó Nitta không tìm thấy điểm nào liên quan tới những vụ khác nên mới không thể truy Teshima đến cùng.

“Thế những dãy số kia thì sao? Rõ ràng ba vụ kia có liên quan đến nhau mà. Cả vụ án thứ tư có thể sắp xảy ra nữa?”

Nose khoanh đôi cánh tay ngắn cũn của mình lại, nghiêng đầu thật mạnh.

“Chính là thế. Tôi cũng đã hỏi trưởng phòng của tôi câu y hệt. Thế rồi anh ta bảo, tạm thời không cần để ý đến nó.”

“Nói năng hàm hồ!” Nitta bất giác cao giọng. “Không để ý đến mấy dãy số đó thì tôi ở đây làm cái trò gì."

“Không đâu, không đâu. Anh ta nói là tạm thời mà. Làm gì có chuyện chúng không liên quan đến chuyên án chứ. Tóm lại trưởng phòng chỗ chúng tôi đã ra chỉ thị tiến hành điều tra độc lập với các vụ khác.”

“Chuyện này là sao đây? Điều tra theo cách đó sao có thể thấy được tổng quan cả vụ. Không hiểu họ đang vội vàng vì chuyện gì thế nhỉ?”

“Làm gì có, tôi lại thấy họ đang chuyển qua phong thái từ tốn đấy chứ. Họ chỉ yêu cầu chúng tôi thu thập chứng cứ, không cần dồn nghi phạm vào chân tường.”

“Tại sao chuyện lại thành ra như thế nhỉ?” Nitta chống cằm tì tay lên tay vịn, nhưng ngay lập tức, anh quay lại tư thế ban đầu. “Không biết hai phòng điều tra kia thì sao nhỉ?”

“Tôi xin lỗi, chuyện đó thì tôi...” Nose đưa tay gãi gãi mái đầu lưa thưa tóc của mình.

“Không sao, tôi sẽ tự mình điều tra chuyện này. Anh còn chuyện gì muốn nói nữa không?”

“Chỉ thế thôi. Tôi biết chuyện không có gì to tát nhưng cũng muốn báo để cậu biết.”

“Cảm ơn anh.”

Đúng lúc Nitta dợm đứng lên, Nose lên tiếng "À."

“Hôm qua cậu nghỉ ở căn phòng đó đúng không? Cảm giác thế nào?”

“Vâng.” Nitta gật đầu. “Căn phòng tuyệt lắm, rất thoải mái. Tiền phòng thật không sao chứ ạ?”

“Cậu đừng bận tâm đến chuyện đó. Vậy cậu có thu thập được gì không?”

“Thu thập?”

“Chẳng phải cậu Nitta toàn ở quầy lễ tân sao. Việc đó đúng là giúp cậu có thể quan sát khách đến và đi, nhưng để hiểu được cảm giác của khách thuê phòng, chỉ có cách ở thử mà thôi.”

“À... ra là vậy.”

“Vậy cậu thấy sao? Có hình dung ra được chút nào về cách hung thủ sẽ gây án không?”

Nitta khẽ lắc đầu.

“Chuyện đâu có dễ dàng như vậy. Rất tiếc, hôm qua tôi mệt quá đâm chỉ lăn ra ngủ.” Nitta không nhắc đến khả năng nhân viên khách sạn là hung thủ.

Tưởng đâu Nose sẽ ngán ngẩm, ai dè anh ta lại phá lên cười sung sướng.

“Vậy à. Đúng thế thật nhỉ.”

“Tôi xin lỗi. Tiền anh bỏ ra xôi hỏng bỏng không rồi.”

“Không đâu, không đâu. Mà thôi cậu đừng nhắc đến chuyện đó

nữa. Tôi xin phép," nói đoạn Nose rảo bước đi. Mãi đến khi anh ta đi mất dạng, Nitta mới đảo mắt khắp xung quanh. Motomiya đang ngồi đọc báo trên chiếc xô pha đặt sâu bên trong. Nói đúng hơn là anh ta đang giả vờ đọc.

Nitta vừa làm động tác chỉnh lại vị trí xô pha trống vừa tiến lại gần chỗ Motomiya.

"Mới trao đổi bí mật gì với cảnh sát địa phương thế?" Motomiya lên tiếng hỏi.

"Em mới nghe được chuyện này lạ lắm." Nitta cứ thế đứng đó nói cho Motomiya chuyện nghe được từ Nose.

"Thế là sao? Tôi chưa nghe gì về chuyện này cả."

"Tối qua anh bảo đội trưởng với chánh thanh tra tới sở báo cáo nhỉ? Hay lúc đó đã có tiến triển gì?"

"Cũng có thể. Tôi hiểu rồi. Để lát nữa đội trưởng đến tôi sẽ hỏi xem sao."

"Vậy nhờ anh. Có thể đây là nhầm lẫn gì đó thôi. Dù sao cũng chỉ là cảnh sát địa phương nói vậy."

"Không đâu. Nghe nói cái người tên Nose đó làm việc nhạy bén lắm đấy."

"Sao cơ ạ?" Trước đó họ không nhìn nhau nói chuyện, vậy mà nghe đến đây Nitta phải quay ra nhìn Motomiya chằm chằm. "Có lẽ nào lại vậy?"

"Thật mà. Mấy người từng làm việc với anh ta đều nhận xét thế. Nghe nói trước đây bên sở có ý gọi anh ta về mà anh ta từ chối. Có vẻ anh ta thích tận lực hiện trường hơn là gây dựng thành tích. Đúng là một kẻ lạ đời."

Nitta nhớ lại những cử chỉ chậm chạp của Nose. Người như vậy mà được gọi là nhạy bén sao.

Anh nhớ lại cuộc hội thoại ban nãy. Anh ta nói chỉ có ở thủ mới hiểu được cảm giác của khách. Có khi nào ngay từ đầu anh ta đặt phòng với mục đích nhường lại cho Nitta không?

"Cậu sao vậy?"

"À, không có gì đâu ạ. Vậy việc lúc nãy nhờ anh nhé."

Nitta rời đi, quay lại quầy lễ tân. Như mọi bận, Nitta lại đứng ra phía sau Naomi. Cô thoáng quay lại nhìn anh nhưng không nói năng gì cả.

Bao suy nghĩ cứ cuộn xoáy trong đầu Nitta khiến anh chẳng thể nào tập trung được. Có thật họ đã thay đổi phương châm điều tra rồi không? Mà nếu đúng thì tại sao họ lại làm vậy? Nose đang toan tính điều gì? Nếu đúng anh ta đang giả ngốc để thao túng Nitta thì thật đáng ghét.

Thời gian cứ thế trôi qua trong khi Nitta miên man suy nghĩ. Chẳng mấy chốc đã xuất hiện những vị khách muốn nhận phòng sớm.

Một cô gái chừng hai nhăm, hai sáu tiến lại gần quầy lễ tân, đứng trước mặt Naomi. Cô gái có khuôn mặt đặc biệt xinh đẹp, dáng người khá cao so với phụ nữ thông thường. Phía sau cô gái, nhân viên hành lý đang xách một chiếc túi du lịch to đùng.

Cô gái nói mình là Anno, đã đặt phòng trước. Thực tế đúng là như vậy. Yamagishi Naomi làm thủ tục như thường lệ. Từ phía sau, Nitta nhòm vào tờ thông tin trọ. Tên cô gái đó là Anno Eriko.

Naomi giao thẻ khóa phòng cho nhân viên hành lý. Anh ta bắt đầu dợm bước đi trước. Thế nhưng cô gái vẫn chưa chịu nhúc nhích, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Naomi.

“Tôi có thể phiền cô chút việc được không?” Cô gái lên tiếng với chất giọng khàn khàn.

“Chuyện gì vậy ạ, thưa quý khách?” Naomi hỏi.

Anno Eriko rút từ trong túi ra một tấm ảnh, đặt lên trên mặt quầy. Đó là bức ảnh một người đàn ông.

“Tuyệt đối không được để người đàn ông này lại gần tôi. Nếu hắn ta tới đây, Cô phải đuổi hắn ta đi ngay. Không được nói với hắn tôi thuê phòng ở đây. Cô hiểu chứ? Tuyệt đối không được nói.”

11

Mặt Naomi thoáng chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức trở lại bình thường. Dù không nhiều nhưng trước giờ cô cũng từng gặp việc thế này.

Naomi nhìn lại người đàn ông trong ảnh, rồi nhìn Anno Eriko. Cô dịu dàng mỉm cười trước khuôn mặt nghiêm nghị của Anno.

"Tôi xin lỗi nhưng người đàn ông này là?"

Ấy vậy mà biểu cảm của Anno Eriko vẫn không mềm mỏng đi chút nào.

"Chuyện đó cô không cần biết. Cô cứ làm như lời tôi nói là được. Người đàn ông này mà tới đây, mọi người hãy cẩn thận. Không được để hắn ta tới gần tôi. Cô hiểu rồi chứ?" Anno Eriko nói giọng đanh thép, cất tấm ảnh vào lại túi xách như thể chuyện đến đây là xong.

"Phiền quý khách đợi cho một chút. Nếu chỉ có vậy, chúng tôi không thể làm theo yêu cầu của quý khách được đâu ạ," Naomi thẳng thắn.

Anno Erika vẫn chưa rút tay ra khỏi túi xách, nhìn Naomi với ánh mắt như thể muốn nói "Cô có ý kiến gì về việc đó sao?"

Naomi duỗi thẳng lưng, thu cằm lại.

"Ngoài tôi, còn rất nhiều người khác cũng làm ở bộ phận lễ tân. Không có tấm ảnh đó, tôi không thể thông báo với họ đầy đủ yêu cầu của cô Anno được. Ngay cả tôi chỉ nhìn ảnh một lần như thế, giả dụ người đó có tới cũng khó mà đoán định được đúng người hay không."

"Cô là nhân viên chuyên nghiệp cơ mà. Gì chứ mặt người, tôi

nghĩ cô nhìn ảnh một lần là nhớ được.”

“Tôi xin lỗi,” Naomi cúi đầu.

“Lễ tân chúng tôi làm việc theo ca,” bỗng từ phía sau vang lên một giọng nói. Là Nitta. “Hay cô đang bảo cô ấy phải đứng đây 24/24?”

Naomi quay đầu lại phía sau, nhỏ tiếng trách móc, “Anh thôi đi.”

“Thật là,” Anno Eriko thở dài, rút ảnh từ túi ra, đặt xuống mặt quầy như thể đang đấm lên đó.

“Tôi chỉ có mỗi cái này thôi đấy, nhớ giữ gìn cẩn thận.”

Thế nhưng Naomi chỉ liếc nhìn một cái, không hề đưa tay ra.

“Tôi có thể biết nguyên do được không ạ? Chỉ có thế chúng tôi mới đưa ra các biện pháp xử lý được.”

Anno Eriko nhướn lông mày bên phải lên.

“Tại sao tôi lại phải nói chuyện riêng tư của mình cho người ngoài nghe nhỉ? Thế lúc tôi gửi đồ quý giá gì đó, cô cũng hỏi bên trong có gì à? Phải vậy không? Chuyện này cũng thế thôi. Tôi bảo đừng để người đàn ông trong bức ảnh này lại gần tôi, các cô cứ làm thế là được. Cần gì phải biết lý do. Cô đã hiểu chưa vậy?”

Naomi nhận ra khó mà hỏi rõ đầu đuôi ngọn ngành từ người phụ nữ này. Nhưng cũng không thể vì thế mà hứa bừa được.

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy ít nhất quý khách có thể cho tôi biết tên người này được không ạ?”

“Sao cô lại phải biết chuyện đó? Có ảnh là được rồi mà."

“Vì có thể người đó sẽ hỏi thông tin qua điện thoại. Nếu biết trước chúng tôi sẽ ứng phó kịp thời.”

Anno Eriko lắc đầu vẻ bực dọc.

“Dù là ai gọi điện đến hỏi thông tin về tôi, cô cứ nói tôi không có ở đây là được. Với lại tôi có nói tên hắn ta cũng vô nghĩa. Hắn có thể giả danh người khác mà. Cô không nghĩ vậy à?”

Naomi cúi xuống, khẽ thở dài. Cô biết giờ có nói gì cũng vô ích. Đã thế cô cũng cần làm rõ tình thế của khách sạn mới được.

Naomi cầm tấm ảnh, đưa cho Anno Eriko.

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy tôi xin trả lại tấm ảnh này cho quý khách.”

“Ý cô là sao? Vậy là cô không chịu làm theo yêu cầu của khách à?” Anno Eriko trợn mắt.

Ánh nhìn mạnh mẽ ấy toát lên vẻ áp bức đến nỗi một người đàn ông yếu đuối có lẽ cũng phải rụt người lại, nhưng quả thật nó càng làm nổi bật sắc đẹp của cô gái.

“Ý tôi không phải vậy. Tôi sẽ thông báo để tất cả nhân viên phụ trách không trả lời bất cứ điều gì với bất cứ ai hỏi về quý khách. Nếu đã vậy chúng tôi sẽ không cần đến tấm ảnh này, và cũng không cần phải biết tên người đàn ông kia.”

“Không chỉ thông tin cá nhân, các cô không được để người đàn ông này lại gần tôi. Bình thường các cô sẽ không để người lạ đến gần khách VIP đúng không? Tôi mong mình cũng được đối xử như vậy.”

“Nếu là như vậy, phiền cô Anno cho tôi biết các thông tin chi tiết. Đúng là ở khách sạn của chúng tôi, cũng có những vị khách cần được bảo vệ đặc biệt. Nhưng trường hợp đó, khách sẽ phải liên lạc trước.”

Nhìn vẻ mặt bất mãn của Anno Eriko thế kia hẳn cô ta chẳng chịu xuống nước. Nhưng chừng như không tìm ra lời phản biện nào, cô ta chỉ nói “Tôi hiểu rồi, vậy thôi đi”, rồi giật lấy tấm ảnh từ tay Naomi.

“Chúc quý khách có thời gian vui vẻ ở khách sạn của chúng tôi.” Naomi cúi đầu nói. Lúc cô ngẩng đầu lên, Anno Eriko đã quay người đi về phía sảnh thang máy. Cậu nhân viên hành lý dáng người nhỏ thó vội vã đuổi theo sau.

Naomi khẽ lắc đầu. Ở bên cạnh, Nitta đang nhìn về phía sảnh thang máy với ánh mắt nghi ngờ.

“Sao vậy?” Naomi hỏi.

“À không, tôi thấy tò mò chút thôi. Thái độ của cô gái kia không được bình thường cho lắm.”

“Vậy sao? Tôi lại thấy trường hợp như vậy cũng không hiếm.”

Nitta đổ người về phía sau như thể ngạc nhiên lắm. “Cô đang nói trường hợp khách mang cả ảnh tới rồi ra lệnh không được để người đàn ông này lại gần tôi không hiếm sao?”

“Đúng là trường hợp chuẩn bị cả ảnh như thế này không nhiều. Nhưng nhờ chúng tôi từ chối khách đến thăm thì cũng không ít. Đó

cũng là một phần công việc của chúng tôi.”

“Ầy, nghe vất vả quá nhỉ.”

“Tôi xin nhắc lại, khách đến đây vô cùng đa dạng.

Naomi gọi Kawamoto, truyền đạt lại nội dung Anno Eriko vừa nói.

“Cậu nói lại với cả quản lý Kuga nữa nhé. Nhớ lúc giao ca phải nhắc mọi người đấy.”

“Vâng ạ,” nói đoạn Kawamoto mất hút vào cánh cửa phía sau.

Nitta lại tới gần.

“Không biết người trong tấm ảnh có quan hệ thế nào với vị khách nữ kia nhỉ.”

“Tôi chịu thôi,” Naomi nhún vai. “Anh quan tâm vậy cơ à? Mà đúng là cô Anno đẹp thật đấy.”

“Hình như cũng lắm người bị bám đuôi chỉ vì đẹp. Tôi chỉ nhìn thoáng qua những người đàn ông trong ảnh trông cũng bảnh bao ra phết. Không khéo là người yêu cũ hay chồng cũ bám đuôi.”

Naomi hít một hơi, nhìn chằm chằm mặt Nitta.

“Chuyện này liên quan đến vụ án các anh đang theo à?"

“Không, chắc không đâu,” Nitta lắc đầu. “Chuyên án chúng tôi đang theo là một vụ giết người hàng loạt không rõ động cơ. Không thể đơn giản chỉ là bám đuôi được.”

“Nếu đã vậy chuyện này dừng ở đây thôi. Sắp tới giờ nhận phòng chính thức rồi,” Naomi kết luận. Đúng thật, một người đàn ông ra dáng doanh nhân đang đi về phía quầy.

12

Sau khi kết thúc bàn giao cho ca tối, Nitta đi sang tòa văn phòng. Tất nhiên sau đó anh sẽ quay lại quầy lễ tân, nhưng anh cần báo cáo và xác nhận một số việc trước đã.

Lúc tới phòng họp, Nitta đã thấy Inagaki và mấy người Motomiya đang bàn bạc gì đó. Chiếc gạt tàn để bên cạnh đã lại đầy ứ tàn thuốc như mọi khi.

“Cậu vất vả rồi,” Inagaki vẫy tay chào Nitta. “Không có chuyện gì xảy ra với người phụ nữ lần trước đúng không? Người cậu bảo là giả mù ấy?”

“À, vâng...”

Đúng là bà ấy giả mù thật nhưng bởi lý do không thể tưởng tượng được. Có điều đây không phải chỗ nói những chuyện ấy.

“Tôi xin lỗi vì đã làm toáng cả lên.”

“Cậu đừng để ý chuyện đó. Cảnh giác quá cũng đâu xấu. Mọi chuyện kết thúc suôn sẻ là tốt rồi.”

“Vâng,” Nitta gật đầu, nhìn Motomiya rồi nói, “À, tôi có chuyện này muốn hỏi...” Anh muốn biết chuyện Nose nói thực hư ra sao.

“Nếu là chuyện đó thì tôi hỏi rồi... Chuyện vừa nãy ấy ạ,” Motomiya nhìn sang Inagaki.

“À, à,” Inagaki gật gù. “Tôi nghe bảo trưởng phòng bên phía Phòng cảnh sát Shinagawa chỉ thị cấp dưới không cần quan tâm tới những manh mối liên quan đến hai vụ án kia à.”

“Vâng, tôi nghe bảo vậy. Tôi thấy lạ nên...”

“Ừm, đúng là lạ thật.”

Nitta nhìn chằm chằm người đội trưởng đang nói. “Đội trưởng cũng không biết gì về chuyện này ạ?”

“Chứ sao nữa. Tôi có gọi điện hỏi chánh thanh tra, anh ấy bảo không hề chỉ thị phòng Shinagawa như thế. Nghe vậy tôi đã gọi thẳng cho vị trưởng phòng kia, nhưng anh ta cũng bảo không có chuyện đó, chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm?”

“Ý anh ta là toàn bộ vụ án giết người hàng loạt phía Sở Cảnh sát sẽ phân tích, còn phòng cảnh sát địa phương sẽ điều tra vụ họ phụ trách như một vụ án độc lập. Chắc cậu Nose đã kết luận hơi vội.”

“Ra là vậy...”

“Vụ án giết người hàng loạt lần này chưa từng có tiền lệ, thành ra có đến tận ba tổ điều tra đặc biệt. Hơn nữa để ngăn chặn vụ thứ tư, còn có lực lượng đặc nhiệm của chúng ta. Thế nên hướng đi có khác nhau cũng đành chịu.” Inagaki nói như đang tổng hợp lại thông tin rồi gật đầu với Nitta. “Vậy nên, cậu đừng để ý đến những chuyện không đâu, cứ làm như từ trước đến giờ thôi.”

“Tôi hiểu rồi ạ.”

Nitta gật đầu nhưng khó mà nói anh đã chấp nhận đáp án đó. Có thật là Nose kết luận vội không? Nitta vừa nghe Motomiya bảo thật ra anh ta rất nhạy bén cơ mà.

“Ngoài ra còn chuyện gì không? Khách sạn có gì khác lạ không?” Inagaki hỏi.

“Cho đến giờ thì không có gì đặc biệt. Có một cô khách hơi bất thường chút thôi.”

Inagaki chau mày. “Vị khách thế nào cơ?”

“Chắc là cô ta đang bị bám đuôi.”

Nitta nói ngắn gọn về Anno Eriko. Vì anh chắc mẩm Inagaki sẽ quên mấy chuyện thế này ngay thôi. Vậy mà không ngờ viên đội trưởng lại rướn cả người lên.

“Cũng đáng để tâm đấy,” Inagaki hạ giọng nói.

“Vậy sao?”

“Nghe cậu nói xem ra cô ta nghĩ mình đang gặp nguy hiểm. Nếu

đúng vậy chúng ta không thể cứ để kệ thế được.”

“Quả vậy. Nhưng rõ ràng chuyện này chẳng liên quan gì đến ba vụ trước.”

“Sao cậu có thể chắc chắn thế?”

“Chuyện đó...” Nitta ngập ngừng tiếp tục. “Tôi nghĩ đó chỉ đơn giản là một vụ bám đuôi.”

Inagaki lắc đầu.

“Cậu không thể cứ tự quy kết như vậy. Ban nãy tôi nói rồi đấy thôi, cảnh giác quá cũng không phải chuyện xấu. Vì đến giờ chúng ta đâu đã có manh mối nào để xác định hung thủ.”

“Đúng vậy nhưng...”

“Hơn nữa, dù không liên quan gì đến mấy vụ trước, nhưng nếu cô ta gây chuyện rồi làm loạn cả lên thì cũng phiền. Đến lúc đó tên hung thủ cẩn trọng kia sẽ phát hiện có cảnh sát nằm vùng ở đây.”

Lời đội trưởng nói cũng rất có lý.

“Vậy ta phải làm sao ạ?”

“Trước tiên là phải nắm rõ lai lịch cô gái đó. Tôi muốn có những nội dung ghi trong phiếu thông tin khách trọ. Cậu bảo cô ta có ảnh gã kia đúng không? Hãy mượn tấm ảnh đó, photo màu ra làm nhiều bản, rồi phát cho mấy điều tra viên theo dõi.”

“Chúng ta có cần nói cho cô ta việc này không ạ? Biết đâu cô ta sẽ nói cho chúng ta tại sao mình lại phải tránh gã đàn ông kia?”

“Không được,” Inagaki gạt đi ngay tức thì. “Không thể để thông tin về vụ án lộ ra bên ngoài được. Phải kiếm cớ nào đó khác mà dò hỏi tình hình thôi. Kể cả không hỏi được, cũng phải chắc chắn kiếm được ảnh cho tôi...”

“Có cần cô ta phải đồng ý cho photo ảnh không ạ?”

“Không cần. Cô ta từ chối lại phiền hà ra. Chúng ta cũng đâu biết người đàn ông kia sẽ xuất hiện khi nào? Cậu cứ làm nhanh lên cho tôi.”

“Rõ,” nói đoạn Nitta đi về phía cửa ra vào. Nhưng lúc bước xuống cầu thang, Nitta cảm nhận thật rõ một suy nghĩ kỳ lạ đang xâm chiếm lấy lồng ngực anh. Đúng như lời Inagaki nói, họ chưa xác định

được chân tướng của tên hung thủ. Nhưng khó mà tưởng tượng được hắn sẽ lòi đuôi ra trong tình cảnh thế này. Nghĩ vậy nhưng anh đâu thể làm trái lệnh cấp trên.

Nitta quay lại quầy nhưng chẳng thấy bóng dáng Naomi đâu. Anh tìm tờ thông tin khách của Anno Eriko, thông báo các nội dung viết trên đó cho Motomiya qua điện thoại. Xong xuôi anh quay ra văn phòng phía sau quầy. Đúng lúc Naomi đang nói chuyện với quản lý Kuga.

"Tôi xin lỗi," nói rồi Nitta lại gần hai người họ.

"Tình hình có chút thay đổi. Giờ cô có thể cùng tôi lên phòng của vị khách Anno kia không?" Nitta hỏi Naomi.

"Thay đổi thế nào cơ? Anh nói không liên quan gì đến vụ án kia mà?"

"Họ bảo tôi không thể tự quyết định chuyện đó được. Tóm lại giờ chúng ta phải gặp vị khách đó và mượn tấm ảnh kia."

Naomi tỏ vẻ bối rối,nhìn Kuga đang đứng bên cạnh.

"Để tôi trao đổi với cấp trên đã," Kuga nói.

"Anh cứ báo cáo với cấp trên. Còn chuyện này chúng tôi đã quyết. Nếu không hài lòng, anh có thể gọi điện cho lực lượng đặc nhiệm ở ngay tòa văn phòng bên kia. Sếp tôi đang ở đó đấy."

Kuga mặt mũi tối sầm, đưa mắt nhìn lại phía Naomi. "Tôi sẽ nói chuyện này với trưởng bộ phận phòng và tổng quản lý."

"Phiền anh ạ," thấy Kuga đi khuất, Naomi mới lãnh đạm nhìn về phía Nitta. "Chúng ta phải nói với cô Anno thế nào đây?"

"À không, tôi sẽ nói với cô ấy. Cô chỉ cần đi cùng rồi đứng cạnh tôi là được."

"Tôi hiểu rồi. Nhưng xin anh hứa cho việc này. Khi anh tiếp xúc với khách, tuyệt đối không được quên mình đang là nhân viên khách sạn. Hãy chú ý lời ăn tiếng nói. Nhớ phải dùng kính ngữ đấy."

"Tôi biết mà, cô đừng lo."

Naomi nhìn Nitta nghi hoặc, rồi nhanh chóng tìm kiếm trên máy đầu cuối.

"Anno Eriko ở phòng 2510."

Nghe Nitta nói vậy, Naomi chẳng kiêng nể lườm anh một cái. Nitta chỉ biết ho khan.

“Tôi xin lỗi. Cô Anno ở phòng single 2510.”

Naomi thở dài, kết nối điện thoại nội bộ. Đầu dây bên kia chừng như bắt máy rất nhanh.

“Cô Anno phải không ạ? Tôi xin lỗi đã làm phiền trong lúc cô đang nghỉ ngơi... À không, không có ai tìm cô đâu ạ. Chỉ là phía chúng tôi muốn đề xuất với cô một giải pháp về chuyện kia, giờ chúng tôi lên chỗ cô được không ạ?”

Naomi trao đổi thêm hai, ba câu nữa rồi tắt máy.

“Cô ấy bảo sắp đi ăn tối nên không có nhiều thời gian, cho chúng ta năm phút để trình bày.”

Nitta tặc lưỡi.

“Người ta tính bảo vệ cho mà cô ả còn bày đặt kiêu căng.”

“Tạm thời anh sẽ niêm phong cách nói chuyện đó trong vòng mười phút, quyết định thế nhé.”

Hai người vừa đi vừa chạy tới phòng Anno Eriko. Naomi gõ cửa phòng, cô ta cứ thế mở cửa phòng ra, chẳng buồn đáp lại. Anno Eriko đã thay một bộ váy liền thân đen tuyền.

“Có chuyện gì vậy?” Cô ta khoanh tay, nhìn hết Naomi đến Nitta.

Nitta cất tiếng.

“Chuyện lúc trưa thôi ạ. Tôi có trao đổi với người phụ trách bộ phận cảnh vệ, chúng tôi nghĩ vẫn nên mượn cô tấm ảnh kia thì hơn.”

Cặp mắt to và đen của Anno Eriko đảo liên hồi, chĩa thẳng vào Nitta.

“Chỉ cần đưa ảnh, các anh sẽ bảo vệ tôi cẩn thận đúng không?”

“Nếu người đàn ông đó xuất hiện, hoặc hỏi về cô Anno, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ gì cả.”

“Thế chưa đủ, tôi muốn các anh khiến hắn tránh xa tôi ra.”

“Nếu có ảnh, chúng tôi có thể làm vậy.”

“Ban nãy cô ta mới nói không làm được mà.” Anno Eriko vẫn khoanh tay trước ngực, hất cằm về phía Naomi.

“Lúc đó chúng tôi buộc phải trả lời vậy. Giờ chúng tôi đã trao đổi

với người phụ trách bộ phận cảnh vệ, nên cô cứ yên tâm đi ạ," Nitta nhoẻn miệng cười.

Anno Eriko im lặng chừng như đang cảnh giác, nhưng rồi cũng nói, "Hai người chờ chút," đoạn biến mất vào trong phòng.

Một lát sau cô ta trở ra với tấm ảnh cầm trên tay. "Đây," Anno Eriko nói cụt lủn, đoạn chìa ảnh đưa cho Nitta.

Nhận ảnh xong, Nitta mới nói, "Người phụ trách bộ phận cảnh vệ ấy trước đây từng làm cảnh sát, tôi thấy bảo anh ấy cũng có máu mặt ở Sở Cảnh sát lắm. Nên nếu quý khách có gì muốn trao đổi thì xin cứ tự nhiên ạ. Dù là bất kể chuyện gì, nhiều khi nhờ người chuyên nghiệp vấn đề sẽ được giải quyết nhanh gọn hơn đấy ạ."

Trong một thoáng, mắt Anno Eriko ánh lên chút ngập ngừng, nhưng rồi cô ta vẫn lắc đầu.

"Tôi không cần... cảnh sát."

"Vậy ạ?"

"Phiền anh." Anno Eriko nói giọng khô khan, đoạn đóng cửa lại. Cả âm thanh ấy nghe cũng khô khốc.

Nitta quay ra nhìn Naomi, rồi đi về phía thang máy.

"Người đàn ông trong bức ảnh có thể liên quan đến vụ giết người hàng loạt à?" Cả hai bước vào thang máy rồi Naomi mới hỏi.

"Cái đó chưa biết được. Cứ phòng vậy thôi."

"Hồi trưa anh còn quả quyết là không liên quan mà?"

"Suy nghĩ cá nhân và phương châm điều tra không đồng nhất với nhau ấy mà. Chuyện này tôi gặp thường xuyên."

Vừa nói khỏi miệng Nitta đã hối hận vì lỡ lời.

Xuống đến tầng 1, Nitta thoáng thấy Motomiya ở phía sảnh. Anh ta đang ngồi trên xô pha, khẽ vẫy tay gọi anh lại.

Nitta lại gần, đứng cạnh đó. Để ý xung quanh không có ai anh mới nhanh chóng đưa bức ảnh vừa nhận từ Anno Eriko cho Motomiya.

"Tôi đã tra địa chỉ viết trong tờ thông tin của Anno Eriko" Motomiya thông báo. "Địa chỉ đó không tồn tại, số điện thoại cũng vậy. Có khi tên cũng là giả nốt."

Nitta hít một hơi thật sâu.

"Đúng rồi, tiền đặt cọc cô ta cũng không dùng thẻ mà trả bằng tiền mặt. Dễ là tên giả thật. Đội trưởng có nói gì không ạ?"

"Tạm thời cứ theo dõi tình trạng của cô ta đã. Trường hợp này cũng không thể ép hỏi cô ta được. Đâu thể bắt tội chỉ vì người ta dùng tên giả. Có thể nhờ đội dọn phòng nhắm lúc cô ta rời khỏi phòng kiểm tra hành lý nhưng đấy là vạn bất đắc dĩ thôi. Mà nếu cô ta đã chủ ý che giấu danh tính, hẳn trong phòng cũng chẳng có manh mối gì."

Đội dọn phòng mà Motomiya nhắc tới hơn là mấy điều tra viên đang nằm vùng.

"Anno Eriko sắp ra ngoài dùng bữa tối. Nhưng không rõ là đi đâu."

"Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ trao đổi với đội trưởng xem có cần cho người theo dõi cô ta không."

"Vậy phiền anh," Nitta nói nhỏ, đoạn rời khỏi chỗ Motomiya.

Không thấy Naomi ở quầy lễ tân, Nitta vòng vào phía văn phòng. Đúng lúc Naomi đang nói chuyện với trưởng bộ phận buồng phòng Takura. Thấy Nitta, Takura nói với Naomi "Vậy cứ thế nhé," rồi đi mất.

"Chuyện gì vậy?" Nitta hỏi.

"Tổng quản lý và những người khác cho rằng không thể cứ thế dùng ảnh của khách để điều tra mà không nói rõ với khách như vậy được," Naomi lạnh lùng nói.

Nitta hai tay chống nạnh, mặt nhăn nhó.

"Họ không hiểu đây là trường hợp cực chẳng đã à? Không lẽ đi nói với cô ấy chỗ này sắp là hiện trường của một vụ án giết người hàng loạt? Nếu không hài lòng, cô có thể qua tòa văn phòng..."

"Tôi hiểu. Nhưng các sếp cũng đã xuôi rồi, họ nói lần này đành chịu vậy."

"Cái gì quan trọng thì phải nói trước đi chứ."

"Nhưng chúng tôi có điều kiện. Hẳn các anh sẽ photo bức ảnh đó đúng không? Nếu xác định được người kia không liên quan gì đến vụ

án, phiền các anh hủy đống ảnh đó ngay cho. Ngoài ra, các anh tuyệt đối không được công khai việc điều tra lần này. Tổng quản lý sẽ nói chuyện đó với đội trưởng Inagaki của anh, nhưng tôi vẫn muốn anh Nitta, người phụ trách ở đây hứa với tôi chuyện này.”

Những lời này của Naomi nghe thật khẩn thiết. Từ tận tâm can, hẳn họ không hề muốn phản bội lại lòng tin của khách. Với cô ấy, ngay cả việc để một viên cảnh sát cải trang rồi đúng quầy đã là hành động phản bội khách hàng vô cùng nghiêm trọng rồi.

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi xin hứa,” Nitta nhìn thẳng vào mắt Naomi, trả lời.

Như thể vừa kết thúc một việc gì đó trọng đại lắm, Naomi thở ra một hơi thật dài kìm nén suốt nãy giờ. Sau đó cô kéo chiếc ghế ngồi xuống đó.

Nitta cũng ngồi xuống phía đối diện Naomi.

“Cô nói chuyện này không hiếm nhỉ?”

Nhìn gương mặt như muốn hỏi “Chuyện gì kia?” của Naomi, Nitta tiếp tục.

“Việc khách nhờ đuổi khéo những người tìm gặp ấy."

“À, vâng.” Naomi gật đầu. “Vì đúng là không phải ai chúng ta cũng muốn gặp mà.”

“Kiểu đòi tiền chẳng hạn?”

“Trường hợp đó cũng có đấy.”

“Tôi hỏi để tham khảo thôi nhé. Mấy người đến tìm kia có dễ dàng bỏ đi không? Chẳng phải họ sẽ nói mấy câu không phải chuyện của các người hay đừng có xía vào à?”

“Cái này là nghệ thuật cả đấy. Không thể cứ tằng tằng nói ‘khách của chúng tôi không muốn gặp các vị, phiền các vị về cho’ được. Nói vậy chỉ tổ làm họ nổi xung lên thôi. Đơn giản gọn nhẹ nhất là cứ bảo người các vị đang tìm không ở khách sạn của chúng tôi", vậy thôi.”

“À, tức là các cô sẽ nói dối.”

“Chúng tôi buộc phải làm vậy để bảo vệ khách. Thi thoảng cũng phải dùng đến biện pháp bất đắc dĩ ấy.”

“Vậy nếu đối phương biết người mình cần tìm đang thuê phòng ở

đây, chỉ hỏi số phòng thôi thì sao?”

“Nếu khách đã bảo tuyệt đối không được để ai biết việc họ đang ở tại khách sạn, thì dù thế nào chúng tôi cũng sẽ không nói ra. Mà dù khách không dặn trước, chúng tôi cũng sẽ xác nhận qua điện thoại với khách xem có cho người đó biết hay không. Với lại giờ mọi người đều dùng điện thoại. Nếu là người thân cận, hẳn họ sẽ biết số điện thoại của nhau, chỉ cần gọi điện luôn là được. Nếu đối phương không làm hoặc không thể làm vậy, thì chắc chắn có ẩn tình gì đó. Tất nhiên phải cẩn thận không được để đối phương nhận ra việc tôi trao đổi với khách.”

“Thế nếu đối phương trơ trẽn bảo sẽ không rời đi trừ khi biết được số phòng của vị khách kia thì sao?”

“Thì tôi đành tiếp tục cúi đầu xin lỗi thôi. Còn nếu người đó có hành động hay lời nói bạo lực, tôi sẽ gọi người phụ trách.”

Naomi trả lời rất trôi chảy. Nitta tin chắc cô đã học được điều này từ thực tế chứ không phải từ các lớp đào tạo.

“Nhưng nếu là người hiểu rõ cách đối phó của nhân viên khách sạn, chưa biết chừng hắn sẽ chọn phương thức đặc biệt hơn. Một mánh lới nào đó để không bị nghi ngờ.”

Nghe Nitta hỏi vậy, Naomi đưa mắt nhìn về phía xa xăm, chậm rãi gật đầu.

“Đúng là có nhiều khách rất nhanh nhạy.”

“Có vụ nào đặc biệt gây ấn tượng với cô không?”

“Nhiều lắm…” Ngưng một lát, Naomi tiếp tục. “Khoảng một năm trước, có một cô gái đã tới hỏi số phòng của một vị khách nọ. Cô ta bảo mình đang sống New York, là người yêu của vị khách kia, và rằng cô ta về nước đột xuất, vừa đáp xuống sân bay Narita.”

Câu chuyện khá thú vị. Nitta bất giác rướn người lên. “Rồi sao nữa?”

“Cô ta nói với tôi thế này. ‘Nhưng tôi chưa nói với anh ấy chuyện mình về nước. Tôi muốn đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng anh ấy, cho anh ấy bất ngờ.’”

“Ra là vậy,” Nitta ngẫm nghĩ. “Đúng là đã chuẩn bị từ trước.

Nhưng dù vậy chắc cô vẫn phải liên lạc với khách chứ. Thế rồi cô làm thế nào?”

“Tôi nói cô ta đợi cho một lát, rồi tôi đi vào văn phòng phía sau, gọi điện cho vị khách đó,” Naomi kể lại rất trơn tru.

“Sao cơ?” Nitta tròn mắt lên. “Thế chẳng phải món quà bất ngờ của cô gái kia đổ sông đổ bể hết à?”

“Chính là thế. Thực tình tôi cũng áy náy lắm. Nhưng cô gái đó khiến tôi có cảm giác mình buộc phải làm vậy.”

“Ý cô là sao?”

“Làm lâu cái nghề này tự nhiên tôi cứ như bắt được sóng ấy. Khoảnh khắc tiếp xúc với cô gái đó, tôi đã cảm thấy có thứ gì đấy không bình thường. Có thể gọi nó là một tia nguy hiểm cũng được. Tôi đã nghe theo trực giác của mình và gọi điện cho vị khách kia. Tôi định sẽ xin lỗi hai người họ nếu chỉ là tôi đã nghĩ quá lên.”

“Nhưng không phải cô nghĩ quá đúng không?”

Naomi gật đầu.

“Khi tôi nói với vị khách kia về cô gái đó, người ấy bảo cô ta tào lao đấy, và rằng tuyệt đối không được để cô ta biết số phòng, tốt nhất là đuổi cô ta đi hộ anh ta.”

Diễn biến rất bất ngờ. Vị khách nam kia có bối rối cũng không lấy gì làm khó hiểu.

“Vậy cô đuổi cô ta đi kiểu gì? Đâu thể nói vị khách kia bảo thế được.”

“Đương nhiên rồi. Tôi bảo với cô ta là vị khách kia không nghỉ ở đây. Nhưng cô ta vẫn không chịu đi. Cô ta bảo không thể thế được, chính người yêu cô ta nói anh ta đã đặt phòng ở đây. Hẳn là cô ta đã dùng cách nào đó để xác nhận từ trước. Đã vậy, không thể cứ để chuyện mập mờ như thế. Thành ra tôi đã trả lời cô ta rằng đúng là vị khách ấy có đặt phòng, nhưng đã hủy ngay trước ngày đến trọ.”

“Quá hay,” Nitta cảm thán. “Câu trả lời quá tuyệt vời. Nói thế cô kia chỉ còn cách đi thôi chứ còn gì nữa.”

“Nhưng cô gái ấy lại không dễ dàng bỏ cuộc như anh Nitta. Nói đúng hơn là cô ta không tin những gì tôi nói. Cô ta còn bảo nhất định

người yêu mình sẽ tới, còn muốn thuê phòng để chờ anh ta. Tôi đoán cô ta định sẽ tự tìm vị khách kia trong lúc ở đây.”

Trong khoảnh khắc, Nitta thấy lạnh cả sống lưng. “Cô ta cũng cố chấp quá nhỉ. Không biết người đàn ông kia đã làm gì cô ta mà đến mức thế.”

“Chắc cũng không phải chuyện vừa.”

“Thế cô xử trí thế nào? Nếu cô ta thuê phòng, nghiễm nhiên sẽ trở thành một vị khách đáng quý của khách sạn rồi còn gì.”

Naomi lắc đầu.

“Chúng tôi có quy định về thứ tự ưu tiên. Những vị khách đang nghỉ ở khách sạn phải được đặt lên hàng đầu. Tôi nói với cô ta tối đó chúng tôi hết phòng rồi. Dù dĩ nhiên phòng trống vẫn còn. Vậy mà cô ta vẫn không chịu từ bỏ, thế rồi tôi cứ cúi đầu xin lỗi một lúc, cuối cùng cô ta cũng đập quầy bỏ đi. Tôi đoán cô ta biết chúng tôi đã gọi điện xác nhận với khách.”

“Phù,” Nitta thở phào.

“Sau đấy mọi chuyện êm xuôi cả chứ? Người như thế, không thuê phòng được, dễ sẽ kiếm chỗ nào đó mà theo dõi cũng nên. Vì kiểu gì vị khách kia chẳng trả phòng. Cô ta cứ phục sẵn đâu đó ngoài khách sạn, khả năng cao sẽ bắt gặp người kia mà.”

“Có thể lắm.”

“Không biết vị khách nam kia có thoát được không nhỉ?”

“Tôi không rõ. Vì khi anh ta đã ra khỏi khách sạn, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm.”

“Tức là cô sẽ không quan tâm những chuyện xảy ra bên ngoài khách sạn đúng không?”

Mắt Naomi tối sầm lại trước câu hỏi của Nitta. Nhưng ngay lập tức cô trong ra khuôn mặt đặc trưng của một nhân viên khách sạn, tức là rất biết cách kiềm chế cảm xúc, kiên định nói.

“Chúng tôi lúc nào cũng nguyện cầu cho hạnh phúc của khách hàng. Nhưng chúng tôi cũng hiểu khả năng của mình có hạn. Thế nên khi khách ra về, lúc nào chúng tôi cũng kèm theo câu ‘Chúc quý khách thượng lộ bình an.’”

“Còn một khi khách nghỉ ở đây, chúng tôi sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ họ.” Nitta còn nghe thấy Naomi nói vậy.

Qua 12 giờ đêm mà vẫn không thấy người trong ảnh xuất hiện. Nitta bèn qua tòa văn phòng, nhòm vào phòng họp. Đúng lúc mấy người Motomiya đang rục rịch ra về. Inagaki hẳn đã về từ trước đó.

“Rốt cuộc hôm nay cũng chưa thấy gì nhỉ.” Motomiya nhìn Nitta bắt chuyện.

“Đúng là một ả phiền toái. Cô ta nghĩ người đàn ông trong ảnh đang bám theo mình, nhưng chắc không phải đâu.”

“Có khi nào là hoang tưởng bị hại do cảnh giác quá độ chăng?” Motomiya nhếch mép. “Có khả năng ấy lắm.”

“Thôi bỏ đi. Dù sao cô ta cũng chỉ ở đêm nay, sáng mai trả phòng rồi. Chúng ta đành chơi trò hoang tưởng bị hại đó với cô ta vậy.”

“Cậu định thức đến sáng luôn à?”

“Làm gì có chuyện. Em đang tính đánh tạm một giấc đây,” Nitta chỉ lên trần nhà. Ý chừng tầng trên có phòng nghỉ.

Lâu lắm rồi Motomiya mới lại về nhà. Hai người cùng ra khỏi phòng họp, Nitta sau đó đi lên cầu thang.

Nitta hơi giật mình vì giờ này mà Naomi vẫn chưa về. Cô đang nghĩ ngợi gì đó, trước mặt là chiếc máy tính cá nhân.

“Tôi tưởng cô về lâu rồi chứ?”

Nghe thấy giọng Nitta, vai cô đột ngột chuyển động. Cô quay lại, nói với Nitta, “Anh vất vả rồi.”

“Cô lại tự điều tra về vụ án đấy à?”

Naomi cười khổ.

“Tôi thì điều tra gì chứ. Anh Nitta cho biết về ba dãy số kia nên tôi tìm trên báo xem mấy vụ đó thế nào thôi ấy mà.”

Nitta lại gần, ngồi xuống bên cạnh Naomi. Màn hình máy tính đang hiển thị mấy bài báo liên quan đến vụ đầu tiên xảy ra ở Shinagawa.

“Hồi bị phân điều tra vụ này, tôi không nghĩ chuyện sẽ thành ra vậy đâu. Ai mà ngờ lại phải đóng giả làm nhân viên khách sạn chứ.”

"Chắc anh cũng chẳng nghĩ đến giết người hàng loạt đâu nhỉ?"

"Nghĩ sao được. Ngay cả dãy số tìm thấy ở hiện trường, tôi còn nghĩ là thứ chẳng liên quan đến vụ án nữa mà. Nhưng đợt đó tôi phát hiện có một nhân vật rất đáng nghi. Mà không, đúng hơn là giờ tôi vẫn nghi ngờ hắn ta. Chỉ có điều hắn lại có bằng chúng ngoại phạm, hơn nữa tôi cũng không tìm được sự liên quan giữa hắn và những vụ khác."

"Nếu đã có bằng chứng ngoại phạm, vậy chắc không phải rồi."

"Thì đúng là thế. Nhưng bằng chứng đó cũng rất đáng ngờ."

"Đáng ngờ?"

"Ý tôi là có thể hắn đã ngụy tạo ra bằng chứng đó." Nói xong, Nitta mới nhận ra hình như mình đã hơi thừa lời. Nhưng mặt khác anh lại nghĩ, nói thẳng ra với người này chắc cũng chẳng sao.

Anh lại nhìn về phía Naomi, rào trước "Đây là bí mật điều tra đấy nhé," rồi thuật lại ngắn gọn chuyện bằng chứng ngoại phạm kia. Nghi phạm ở nhà trong khoảng thời gian được cho là án mạng đã xảy ra. Hắn đã nói chuyện điện thoại với cô người yêu cũ. Hơn nữa nhà hắn lại cách xa hiện trường vụ án.

"Biết đâu người nói chuyện với cô bạn gái cũ kia là một kẻ có giọng nói giống nghi phạm thì sao?" Naomi suy đoán.

Nitta lắc đầu.

"Cuộc gọi kia chỉ là tình cờ. Hắn không lường trước được sẽ có cuộc gọi đó."

"Thế nếu cô bạn gái là đồng phạm thì sao?"

"Tôi cũng đã nghĩ đến trường hợp đó, nhưng khả năng ấy không cao. Nghi phạm chia tay người yêu cũ đã hai năm, mà cô này hiện cũng có bạn trai. Vả lại, lúc cô người yêu cũ kia gọi điện, bên cạnh còn có bạn của cô ta nữa. Người kia cũng đã xác nhận có cuộc gọi."

"Người bạn đó á?"

"Vâng. Rồi chuyện bị dừng ở đó. Nhưng nói thật, tôi vẫn chưa chấp nhận được. Tôi vẫn nghi hắn đã dùng mánh khóe nào đó. Nhưng trong lúc ấy, vụ thứ hai, thứ ba lại xảy ra. Tôi không thể cứ chăm chăm vào vụ đầu tiên..."

Nói đến đây, Nitta dừng lại. Vì trông Naomi giờ như người trên mây. Cô đang nhìn về nơi xa xăm nào đó. “Cô Naomi,” Nitta cất tiếng gọi.

Naomi chớp mắt. Đến giờ mắt cô mới tập trung nhìn về phía Nitta. “À, tôi xin lỗi.”

“Cô sao vậy?”

“À không, không có chuyện gì đâu. Tôi đang nghĩ vẩn vơ thôi ấy mà.”

“Lạ thật đấy, cô mà cũng nghĩ vẩn vơ trong lúc nói chuyện cơ à ?” Nitta nói vẻ bông đùa.

“Tôi xin lỗi. Tại tôi thấy hơi lạ.”

“Chuyện gì cơ?”

Nghe Nitta hỏi, Naomi ngập ngừng lên tiếng.

“Cô người yêu cũ kia gọi điện cho nghi phạm vì chuyện gì vậy? Chắc không phải muốn quay lại đâu nhỉ?”

Nitta cười, lắc đầu.

“Không đâu. Hình như không phải chuyện gì to tát.”

“Nếu không phải chuyện gì to tát,” Naomi nghiêng đầu. “Thì sao cô ta lại gọi điện lúc có bạn ở đấy nhỉ?”

“Sao cơ?” Nitta không khỏi ngạc nhiên, anh chớp chớp mắt.

“Tôi nghĩ lúc ở cùng bạn đâu cần phải gọi cho một người có quan hệ nhạy cảm thế. Phải có lý do đặc biệt gì đó mới gọi chứ.”

“Cái đó thì tôi chưa hỏi.”

“Dễ cô người yêu cũ kia nói dối rồi.”

“Tại sao?”

“Vì đó là chuyện khó nói với cảnh sát chăng? Tỷ như giờ cô ta vẫn còn tình cảm với nghi phạm, gọi điện vì muốn biết tình hình gần đây của anh ta. Nếu đúng vậy thì khó nói thật ra lắm.”

“À, Nitta gật đầu. “Tôi hiểu ý cô. Nhưng nếu là thế, cô ta sẽ càng không gọi điện lúc có bạn mình ở đấy chứ.”

Nghe vậy, Naomi bỗng nở một nụ cười ranh mãnh. Chẳng mấy khi thấy Naomi như vậy, Nitta có phần hơi bất ngờ.

“Tôi lại nghĩ ngược lại ấy.”

“Ý Cô là sao?”

“Nếu người bạn đó xúi thì sao? Kiểu hay cậu thử gọi cho anh ấy xem chẳng hạn. Nghe anh nói cô ta ở cùng bạn, tôi liền nghĩ ngay đến cảnh đó.”

Nitta bất giác trầm ngâm. Anh chưa hề nghĩ đến khả năng đó.

“Tôi xin lỗi, chỉ là ý kiến của người nghiệp dư. Anh cứ coi như chưa nghe thấy gì cũng được.”

“Không đâu, có khi cô nói phải đấy. Quả là chỉ có con gái mới hiểu nhau,” Nitta khoanh hai tay lại. Anh thấy cảm phục thật sự.

Nếu Yamagishi Naomi đoán đúng...

Thứ gì đó đang cuộn lên bên trong não Nitta. Anh có dự cảm cánh cửa bấy lâu bị đóng kín, giờ đã có cơ được mở ra.

Đúng lúc ấy, điện thoại trong túi Nitta rung lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Nitta tặc lưỡi, lôi điện thoại ra. Người gọi là Sekine. Giờ này hẳn cậu ta đang đóng giả nhân viên hành lý, trực sẵn ở gần sảnh chính.

“Tôi nghe đây. Có chuyện gì vậy?”

“Em Sekine đây ạ. Anh mau quay lại quầy lễ tân đi. Người đàn ông trong bức ảnh xuất hiện rồi.”

“Cậu nói sao? Không nhầm lẫn gì chứ?”

“Đúng là hắn ạ. Hắn vừa mới xuống khỏi xe taxi, giờ đang đứng hút thuốc ở bên ngoài đây.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi qua đó ngay.”

Nitta ngắt điện thoại, trình bày nhanh gọn tình hình với Naomi. Mặt Nitta lúc này trông đã khó đăm đăm, đoạn với chiếc áo khoác đang vắt trên lưng ghế, đứng dậy.

13

Vừa nhìn Naomi đã nhận ra ngay đúng là người trong ảnh. Tóc người này trông dài hơn một chút, lại đeo kính, nhưng không nhầm vào đâu được. Dáng người cao, vai rộng. Áo sơ mi mặc bên trong áo vest đen tuyền đã phanh đến tận chiếc khuy thứ hai.

Người đàn ông đi thẳng tới quầy lễ tân. Đứng quầy lúc này lẽ ra là cậu lễ tân trẻ tên Ono nhưng Naomi quyết định sẽ tiếp người đàn ông nọ. Nitta đứng sau Naomi.

Naomi cảm nhận được trống ngực mình đang đập thình thịch. Nhưng không thể để lộ ra bên ngoài. Naomi biết má mình đang căng lên, bèn tự nhủ, “Cười như mọi khi nào”.

Thấy người đàn ông mặt mũi bặm trợn dừng bước, Naomi mới cúi đầu xuống.

“Chào mừng quý khách đến với khách sạn của chúng tôi. Quý khách sẽ nghỉ lại đây ạ?”

Không, tôi có chuyện này muốn hỏi thôi, Naomi đoán câu trả lời sẽ là vậy. Rồi hẳn người này sẽ chìa một tấm ảnh ra hỏi “Người phụ nữ này có ở đây không?” Và dĩ nhiên người trong ảnh là Anno Eriko.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với dự đoán của cô, người đàn ông gật đầu.

“Tôi là Tatebayashi.”

“Sao cơ ạ?” Naomi bất giác hỏi lại. Mặt người đàn ông sầm lại.

“Tatebayashi. Tôi đã đặt phòng trước rồi cơ mà.”

“À... tôi xin lỗi. Xin quý khách đợi cho một chút ạ.”

Naomi vội vàng kiểm tra thiết bị đầu cuối. Quả nhiên cô tìm thấy

ngay cái tên Tatebayashi Mitsuhiro. Nhận phòng lúc 12 giờ đêm, phòng suite, nghỉ một đêm.

Naomi lúng túng. Nếu là khách đã đặt phòng, cô không thể đuổi người đi được. Cũng có thể lấy cớ sai sót trong khâu nhận đặt phòng, xin lỗi khách rồi tìm cho người này một khách sạn khác. Nhưng liệu có phải làm đến mức ấy không? Cũng chưa chắc người này sẽ gây nguy hại đến Cô Anno Eriko.

“Sao thế? Không tìm thấy tên tôi à?” Tatebayashi hỏi.

“À, không ạ. Ngài Tatebayashi Mitsuhiro đúng không ạ. Vậy ngài sẽ nghỉ lại khách sạn của chúng tôi một đêm, phòng suite đúng không ạ?”

“Đúng rồi.”

Naomi đưa tờ thông tin khách ra hướng dẫn.

“Vậy phiền quý khách điền họ tên và địa chỉ vào đây được không ạ?”

Tatebayashi Mitsuhiro lẳng lặng cầm bút viết. Naomi nhìn chằm chằm vào cánh tay ấy. Những đường bút hết sức tự nhiên, nhưng cũng có thể người này đã quen với việc viết tên giả.

Naomi nhanh nhẹn tìm phòng trống trên máy đầu cuối. Đã đến nước này chỉ còn cách chọn một phòng nào đấy cách xa phòng của Anno Eriko mà thôi. Anno Eriko phòng 2510, tức là trên tầng 25.

Phòng 1530 đang trống. Phòng này chắc được rồi. Naomi nhanh chóng chuẩn bị thẻ chìa khóa.

“Vậy được chưa?” Tatebayashi chìa tờ thông tin ra. Trên đó đã điền đầy đủ tên, địa chỉ ở thành phố Takasaki, số điện thoại.

“Được rồi ạ. Quý khách thanh toán bằng tiền mặt chứ ạ?”

“Ừm. Ý cô là tiền đặt cọc chứ gì?”

Tatebayashi lấy ví từ túi trong áo khoác ra, rút đại mấy tờ một vạn yên, rồi bằng động tác điệu nghệ, đếm lấy 10 tờ.

“Từng này đủ chưa?”

“Dạ đủ rồi ạ.”

Naomi in giấy biên lai, đưa lại cho Tatebayashi. Vừa lấy thẻ chìa khóa ra, Naomi vừa đánh mắt với cậu nhân viên hành lý ở cạnh đó.

Người này không ai khác ở chính là viên cảnh sát Sekine. Hẳn giờ tất thảy mấy điều tra viên trà trộn trong khách sạn này đều đang theo dõi nhất cử nhất động của Tatebayashi.

Sekine nhanh chóng đi tới, đưa tay nhận lấy thẻ chìa khóa. Thế nhưng Tatebayashi đã kịp chặn lại.

"Không cần đâu. Tôi tự đi được," nói đoạn Tatebayashi giật lấy tấm thẻ.

"Nhưng thưa quý khách, chúng tôi còn hướng dẫn về cửa thoát hiểm nữa."

Naomi nói vậy nhưng Tatebayashi chỉ lắc đầu vẻ khó chịu.

"Tôi xem bản đồ của tầng đó là biết thôi. Tôi không thích có người đi cùng.

Khách đã nói vậy thì cũng chẳng thể bắt ép được. "Tôi hiểu rồi ạ. Vậy quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ."

Chẳng buồn nghe Naomi nói hết câu, Tatebayashi đã quay gót bước đi. Sekine kiên trì bám theo, "Để tôi dẫn quý khách ra thang máy ạ," nhưng vẫn bị từ chối thẳng thừng, "Không cần."

"Cho tôi xem phiếu thông tin," Nitta đang đứng phía sau lên tiếng. "Tôi sẽ kiểm tra địa chỉ đó xem sao. Tôi nghi hắn dùng tên giả."

"Sao anh biết?"

"Takasaki là thành phố thuộc tỉnh Gunma. Tôi nhớ không nhầm thì tỉnh này còn có địa điểm tên Tatebayashi nữa."

"Ồ..."

"Đưa tôi phiếu thông tin."

Chuyện này có khi để cảnh sát giải quyết thì hơn. "Nhờ anh vậy," nói đoạn Naomi đưa phiếu cho Nitta.

Trong lúc Nitta gọi điện đi đâu đó, Naomi cũng cầm ống nghe lên. Cô gọi tới phòng 2510, Anno Eriko nhanh chóng bắt máy.

"Xin lỗi vì đã làm phiền trong lúc quý khách đang nghỉ ngơi. Nhưng có chuyện này tôi nhất định phải báo với quý khách." Mào đầu vậy xong, Naomi thuật lại chuyện người đàn ông trong ảnh đã tới khách sạn. Nhưng anh ta đã đặt phòng trước nên cô buộc phải làm thủ tục nhận phòng như thường lệ.

Chẳng rõ có phải vì bất ngờ hay không mà Anno Eriko im lặng mất khoảng mấy giây. Sau đó Naomi nghe thấy tiếng thở hắt ra đập cả vào ống nghe.

"Tôi đã bảo các cô không được để anh ta đến gần tôi rồi đấy nhé."

"Tôi xin lỗi. Có điều tôi đã xếp người đó ở cách xa phòng của quý khách nên sẽ không có chuyện đụng độ nhau ở hành lang đâu ạ."

"Có thật là sẽ ổn không đấy? Hắn ở tầng mấy, phòng nào?"

"Phòng 1530 tầng 15 ạ."

Anno Eriko lại thở hắt ra.

"Thôi được, tôi hiểu rồi."

Điện thoại bị ngắt cái rụp. Naomi nhìn chằm chằm ống nghe rồi mới đặt lại chỗ cũ.

Đúng lúc đó, Nitta đứng bên cạnh cũng vừa nói chuyện điện thoại xong.

"Địa chỉ đấy là thật. Nhưng là một xưởng nhuộm, không ai sống ở đó cả."

"Thế đúng là tên giả rồi."

"E là vậy. Anno và Tatebayashi đều dùng tên giả, chuyện này là sao nhỉ?"

"Có thể anh ta biết sẽ không dò hỏi được gì ở chỗ chúng ta nên mới quyết định thuê phòng ở đây rồi tự tìm."

Nitta vừa dứt lời, cậu Ono đứng im lặng bên cạnh nãy giờ lên tiếng, "Em xin lỗi."

"Em nghĩ vị khách đó đã có lần nghỉ ở khách sạn của chúng ta rồi."

"Sao cơ?" Naomi nhìn chằm chằm mặt cậu đàn em. "Thật à?"

Ono vừa nghiêng cổ vừa gật đầu.

"Lúc xem ảnh em không nhận ra nhưng nhìn người thật thì nhớ ngay. Không nhầm đâu ạ. Lần đó cũng tầm giờ này, khi đó em đúng quầy mà. Cũng là phòng suite luôn."

"Cậu nhớ tên hắn dùng lúc đó không?" Nitta hỏi.

"Cái đó thì... Nhưng hình như không phải tên Tatebayashi đâu ạ."

“Chắc chắn hắn không dùng một tên đâu,” Naomi khẳng định. “Khách sạn có lưu lại tên khách mà. Chỉ cần người đó lại đặt phòng sẽ nhận ra ngay.”

“Ra là vậy,” Nitta vuốt vuốt cằm. “Cô báo với Anno Eriko chuyện hắn ta nhận phòng rồi đúng không? Cô ta phản ứng thế nào? Có tỏ ra sợ sệt gì không?”

“Cô Anno có vẻ khá bất ngờ. Nhưng tôi không nghĩ là cô ấy đang sợ, hoặc có thể cô ấy đang tỏ ra cứng rắn.”

“Đúng là trông cô ta khá mạnh mẽ thật. Có thể cô ta không muốn tỏ ra yếu đuối. Nhưng nếu cô ta đã cảnh giác Tatebayashi đến vậy, giờ trả phòng luôn có phải hơn không nhỉ?”

“Vào giờ này sao? Trả phòng rồi cô ấy kiếm đâu chỗ mà ở?”

“Ừ nhỉ,” Nitta nhăn mặt. “Tóm lại chúng ta phải cảnh giác thôi. Giờ tôi sẽ tới phòng bảo vệ. Hắn ở trên tầng 15 nhỉ. Tôi sẽ dặn cảnh sát viên đang theo dõi camera chú ý phòng đó.”

Nitta ra ngoài từ cửa phía sau. Nitta đi rồi, Naomi mới thầm nghĩ “Mình nên làm gì đây?” Nhìn bộ dạng anh ta thế kia, chắc chắn chưa chịu đi ngay. Mà có khi còn đòi theo dõi cả đêm luôn không chừng.”

“Chị Yamagishi cứ về nghỉ đi ạ. Ở đây có bọn em lo rồi. Mà nếu có chuyện gì chúng ta cũng phải nhờ cảnh sát giải quyết thôi,” Ono nói như thể nhận ra Naomi đang băn khoăn không biết làm thế nào.

“Nhưng anh Nitta kia chắc sẽ vẫn ở đây đấy.”

“Giờ này rồi chắc anh ấy sẽ không phải tiếp xúc với khách đâu chị. Em lo chị làm quá sức rồi ngã bệnh hơn ấy.”

Cậu Ono này nói nghe cũng có lý.

“Thế à? Thế nhờ mọi người vậy. Tôi sẽ đi nói với anh Nitta.”

Naomi vòng ra đằng sau, đi vào thang máy dành cho nhân viên. Phòng bảo vệ ở dưới tầng B1.

Cửa phòng bảo vệ đang để mở toang hoang. Naomi thấy lưng Nitta. Anh đang nói chuyện gì đấy với mấy người trong phòng.

Naomi lại gần, ngó vào trong. Những chiếc màn hình quan sát xếp thành hàng. Bảo vệ và một người đàn ông mặc sơ mi trắng đang đứng phía trước đó. Người đó hẳn là cảnh sát.

Viên cảnh sát đó nhìn về phía Naomi. Nitta cũng quay lại theo phản xạ.

"Có chuyện gì vậy cô Yamagishi?"

"À không, tôi chỉ muốn báo với anh tôi xin phép về trước thôi."

"À," Nitta gật đầu thật mạnh. "Cô về đi. Không đến mức cả cô cũng phải thức qua đêm luôn đâu. Cô theo chúng tôi có mà đổ bệnh mất. Tôi cũng đang tính nhờ họ rồi đi đánh tạm một giấc đây."

"Tôi xin lỗi. Vậy tôi xin phép vậy."

Đúng lúc Naomi nói "Tôi xin phép" thì người đàn ông mặc áo sơ mi trắng gọi "Anh Nitta".

"Có ai đó vừa vào phòng 1530."

"Sao cơ?" Nitta lại gần màn hình quan sát. "Cậu chắc chứ?"

"Chắc chắn ạ. Em thấy có bóng người trên hành lang tầng 15 nên để ý nãy giờ mà."

"Tôi hiểu rồi, cậu tua lại đi."

Naomi cũng nhòm vào từ đằng sau. Màn hình quan sát hiển thị hành lang và những khung cửa xếp thành hàng ở hai bên. Trước hành lang có một ngã rẽ.

Viên cảnh sát dùng tay điều khiển chiếc máy. Thế rồi hình ảnh một người phụ nữ trẻ đang đi lại từ ngã rẽ kia hiện lên. Cô ta khoác một chiếc áo choàng trắng muốt. "Con gái à?" Nitta lầm bầm.

Người phụ nữ vừa nhìn bảng số phòng vừa tiến về phía trước. Cuối cùng cô ta dừng bước, gõ cửa. Loáng cái cửa phòng đã mở ra, người phụ nữ mất dạng vào trong.

"Đúng là phòng 1530 rồi," viên cảnh sát nói.

"Chuyện này là sao nhỉ? Nếu đúng Tatebayashi bám đuôi Anno, không lý nào hắn lại dẫn đàn bà vào phòng thế được," Nitta lầm bầm như đang độc thoại. "Thôi cứ quan sát thêm xem sao vậy," nói đoạn Nitta quay qua nhìn Naomi. "Chuyện ở đây cứ giao cho chúng tôi, cô về nghỉ đi."

Naomi gật đầu. Cô không yên tâm thật đấy nhưng lại cũng chẳng giải quyết được gì. Với lại giờ xảy ra chuyện cũng không phải nghiệp vụ của cô nữa mà phải nhờ cảnh sát.

“Vậy tôi xin phép.”

“Cô vất vả rồi.”

Nghe Nitta dứt lời, Naomi mới ra khỏi phòng bảo vệ. Cô đi tới thang máy dành cho nhân viên, ấn nút.

Cô lo lắng về Anno và Tatebayashi nhưng cũng chưa chắc đã có chuyện gì. Phòng hai người ở cách xa nhau. Vả lại cô cũng đã thông báo cho Anno biết chuyện Tatebayashi đang ở khách sạn. Anno Eriko chắc sẽ không ra khỏi phòng, mà Tatebayashi cũng chẳng biết cô ấy ở đâu.

Cửa thang máy mở, Naomi bước vào trong.

Rồi cánh cửa thang máy chậm rãi đóng lại. Đúng khoảnh khắc đó, một tia sáng chạy roẹt qua não bộ cô. Ngay lập tức, Naomi ấn nút “Mở”.

Cô ra khỏi thang máy, rảo bước về phía phòng bảo vệ.

Thấy Naomi mới đó đã quay lại, Nitta trợn tròn mắt ngạc nhiên. “Có chuyện gì à?”

“Tầng 25 thì sao?” Naomi hỏi. “Phòng 2510 ở màn hình nào vậy?”

“Để tôi xem nào... chắc là cái này.” Viên cảnh sát lại điều khiển chiếc máy, hình ảnh trên màn hình quan sát liền thay đổi.

Naomi tiến lại gần, nhìn chằm chằm vào màn hình. Ở góc quay này hình ảnh khác với hình ảnh phòng 1530 ban nãy. Vì phòng này nằm ngược hướng với sảnh thang máy.

Nitta tiến đến cạnh Naomi. “Cô Yamagishi, tóm lại cô đang định...”

“Anh Nitta này, tôi ở đây thêm một lát được không?”

“Sao cơ?”

“Hình như tôi đã gây ra một lỗi vô cùng ngớ ngẩn.”

Nitta chau mày trước câu nói của Naomi. Đúng lúc đó viên cảnh sát kia “A” lên một tiếng. Ở phía đối diện, Naomi nhìn vào màn hình. Một người phụ nữ vừa bước ra khỏi căn phòng nào đó. Chẳng cần phải kiểm tra lại số phòng cũng nhận ra người đó chính là Anno Eriko.

“Giờ này mà cô ta còn định đi đâu không biết.”

Naomi chẳng còn tâm trí đâu mà sửa mấy câu thô lỗ đó của Nitta. “Sảnh thang máy,” Naomi hét lên. “Anh mở màn hình sảnh thang máy trên tầng 25 nhanh đi.”

Trên màn hình theo dõi giờ là hình ảnh của sảnh thang máy. Thế rồi Anno Eriko từ từ xuất hiện từ phía bên phải. Cô ta ấn nút, rồi đúng đó chờ. Mặt cô ta nghiêm nghị, tay cầm chặt túi xách.

Thang máy tới, cô ta đi vào. Đó là thang số 3, một trong số sáu thang máy ở sảnh.

Màn hình bên cạnh đã hiện hình ảnh thu được từ chiếc camera gắn trong thang máy. Anno Eriko đang đứng nhìn về hướng camera, biểu hiện cứng nhắc. Họ không biết cô ta đã ấn nút tầng nào.

“Anh mở hình ảnh của tầng 15 giúp tôi,” Naomi đề nghị.

Màn hình chuyển sang hình ảnh sảnh thang máy tầng 15. Đúng lúc đó Anno Eriko bước ra từ thang máy số 3

“Quả nhiên,” Naomi lao ra khỏi phòng bảo vệ. “Cô Yamagishi,” Nitta gọi với từ đằng sau, nhưng Naomi vẫn chạy phăng phăng về phía thang máy.

Cũng may lúc đó thang máy đang dừng ở dưới tầng hầm. Cửa thang máy nhanh chóng mở ra, Naomi vội vã bước vào trong. Nitta hộc tốc chạy tới vừa kịp lúc cửa thang máy đóng lại.

“Cô giải thích đi chứ. Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“Tôi đã mắc một lỗi mà nhân viên khách sạn không bao giờ được mắc phải.” Nitta vẫn chưa hiểu đầu cua tại nheo ra làm sao, Naomi lại tiếp tục. “Dù có thế nào cũng không được tiết lộ số phòng của khách, vậy mà tôi đã nói cho cô Anno Eriko biết số phòng của ngài Tatebayashi.”

Nitta mở to mắt ngạc nhiên. “Ý cô là không phải Tatebayashi theo dõi Anno Eriko mà ngược lại à?”

“Giờ tôi chỉ có thể nghĩ vậy thôi.”

Thang máy dừng ở tầng 1. Hai người tranh nhau bước ra khỏi thang máy. Họ chạy hết hành lang, băng qua văn phòng, lao qua quầy lễ tân. Mấy người Ono há hốc mồm ngạc nhiên nhưng họ cũng chẳng có thời gian đâu mà giải thích.

Về khoản chạy thì cánh đàn ông vẫn nhanh hơn. Nitta đến sảnh thang máy trước, ấn nút mở cửa thang máy, đứng chờ Naomi. Naomi bước vào trong, cố lấy lại nhịp thở. Trống ngực cô đập thình thịch, nhưng chắc chắn không phải chỉ vì vừa chạy xong.

“Anno Eriko định làm gì thế nhỉ?” Nitta vừa gõ gõ chân phải xuống sàn, vừa thắc mắc. “Tôi thấy nghi cái túi xách cô ta cầm lắm. Có khi trong đấy chứa cái gì rất quan trọng cũng nên.”

“Hay trong đấy có... vũ khí?”

Thay vì trả lời, Nitta nhìn Naomi chằm chằm.

Thang máy dừng lại, cửa mới mở được một nửa, Nitta đã lách người qua. Naomi cũng theo ngay phía sau.

Phòng suite nằm ở trong cùng hành lang. Nhưng chẳng thấy bóng dáng Anno Eriko đâu cả. Có khi cô ta đã vào trong.

Hai người dừng lại phía trước cửa, nhìn nhau. Nitta làm động tác ra chiều hỏi “tôi gõ cửa nhé”, Naomi chỉ im lặng rụt cằm lại.

Nitta tiến lại gần cửa, lăm le giơ nắm tay lên. Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cửa đột nhiên mở bật ra, suýt thì đập thẳng vào mặt Nitta.

Nhưng người lao ra khỏi phòng lại không phải Anno Eriko mà là người phụ nữ đã vào phòng từ trước. Cô ta vận chiếc váy liền thân mỏng, tay ôm túi xách cùng áo choàng. Nhìn kỹ mới thấy cô ta còn đang cầm cả quần tất. Trông thấy hai người Naomi, cô ta như giật nẩy mình lên, nhưng chẳng nói chẳng rằng, cứ thế hộc tốc chạy đi.

Cánh cửa chuẩn bị đóng thì Nitta giơ tay chặn lại. Từ phía sau, Naomi nhòm vào trong phòng.

Anno Eriko đang đứng giữa phòng, nhìn chằm chằm Tatebayashi trong áo choàng tắm. Còn Tatebayashi thì đang ngồi trên xô pha, ủ dột cúi gằm mặt xuống.

“Quý khách đang làm gì vậy ạ?”

Nghe thấy có người hỏi, Anno nhìn lại, vẻ thảng thốt. Tatebayashi cũng khẽ đưa mắt nhìn lên. Chừng như cả hai người đều không hề nhận ra Naomi và Nitta đã ở đó.

“Ý anh là sao? Anh hỏi tại sao tôi lại ở đây ấy à?” Anno cao giọng

Naomi đẩy Nitta ra, tiến lên phía trước.

“Chúng tôi vô tình thấy quý khách tới phòng này nên sợ có rắc rối gì chăng.”

Eriko lắc đầu vẻ khó chịu. “Được rồi. Mấy người cứ kệ tôi đi.”

“Nhưng mà...”

Naomi vừa dứt lời, Anno Eriko hùng hổ bước tới. Mặt cô ta hơi cúi xuống, nhưng đến khi tới gần hai người Naomi, Anno Eriko ngẩng mặt lên.

“Chúng tôi là vợ chồng.”

"Ơ..."

Anno Eriko mở túi xách, lấy tập tài liệu rồi giở ra cho Naomi xem. Đó là một lá đơn xin ly hôn. Người chồng là Murakami Tatebayashi, còn Murakami Eriko là tên người vợ.

“Tôi đến để đưa cái này cho anh ta. Nên hai người không cần lo lắng gì đâu.”

Giọng cô như khản lại. Naomi đoán người này chắc phải đang kiềm chế lắm.

“Thế còn... người phụ nữ vừa ra khỏi đây là?”

Nghe Naomi hỏi vậy, Anno, mà không, Murakami Eriko miệng méo xệch.

“Chắc là tiếp viên quán nào đó ở Roppongi. Anh ta thích chỗ đấy lắm mà.”

Không biết đáp lại thế nào, Naomi liếm môi.

“Không sao đâu,” Murakami Eriko nói. Giọng cô nghe yếu ớt hơn bao giờ hết. “Tôi xin các người đấy, cứ để kệ tôi đi. Tôi không giết anh ta đâu, nên hai người khỏi lo hão.”

Naomi nín thở, nhìn chằm chằm khuôn mặt trầm lặng của Murakami Eriko. Môi cô ta hơi mỉm cười nhưng ánh mắt lại chan chứa đau thương.

Nitta đặt tay lên vai Naomi, “Chúng ta đi thôi.”

Naomi gật đầu, lùi lại phía sau. Cũng may cô đã kịp kìm lại trước khi bất giác thốt ra câu “Quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ.” Ra tới hành lang, Nitta mới từ từ khép cửa lại.

Naomi thở phù một tiếng. Đứng bên cạnh, Nitta nhìn lên camera

chống trộm, giơ tay chữ V tạo dáng.

Vào thang máy rồi hai người mới quay ra nhìn nhau, cười khổ.

“Rủi nhỉ,” Nitta lên tiếng. “Đúng thật là...” Naomi đáp lại.

Hai người xuống tầng 1, quay lại quầy lễ tân. Nitta đi tới phòng bảo vệ, còn Naomi ở lại giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện cho Ono đang vô cùng lo lắng. Ono chỉ biết há hốc mồm từ đầu đến cuối.

“Hóa ra là vậy ạ. Nhưng cũng may không phải chuyện gì nghiêm trọng.”

“Ừm, với khách sạn chúng ta thì đúng là như vậy...”

Naomi rời khỏi quầy lễ tân, ngả lưng xuống chiếc ghế xô pha ở sảnh. Toàn thân cô nặng trĩu. Sự căng thẳng vừa đi qua, giờ cái mệt ập đến.

“Không được, cứ thế này mình sẽ ngủ thiếp đi mất,” nghĩ vậy Naomi ngồi thẳng dậy, xoay cổ qua trái lại qua phải. Đúng lúc đó cô trông thấy Murakami Eriko đang từ sảnh thang máy đi tới, trên tay cầm túi hành lý. Naomi bèn đứng dậy.

Murakami Eriko đi tới quầy lễ tân, chìa thẻ khóa phòng ra. “Quý khách trả phòng ạ?” Ono hỏi. “Đúng vậy,” cô trả lời.

Ono làm thủ tục xong xuôi, Murakami Eriko cứ thể bước đi, bỏ lại tờ hóa đơn trên mặt quầy. Cô ta có liếc nhìn Naomi nhưng không tỏ thái độ gì, lặng lẽ đi qua. Nhưng rồi đột nhiên cô ta dừng chân, quay đầu lại.

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền mọi người nhiều quá.

Naomi vừa lấy bức ảnh từ trong túi ra, vừa tiến lại gần Murakami Eriko.

“Quý khách có cần nó nữa không ạ?”

Murakami Eriko nhìn bức ảnh, chớp mắt như thể đang đắn đo.

“Vậy nhờ cô...” Nói đến đó, cô ta lắc đầu, chìa tay ra. “Mà không, tôi vẫn nên tự xử lý thì hơn.”

Murakami Eriko nhìn tấm ảnh vừa nhận từ Naomi thật lung, sau đó cất vào trong túi.

“Tôi biết mỗi lần lên Tokyo công tác, anh ta đều phản bội tôi. Nhưng trước giờ tôi không có bằng chứng. Mặc dù chỉ có bắt tận tay,

day tận trán mới giải quyết được mọi chuyện nhưng bình thường nhân viên khách sạn đâu chịu tiết lộ số phòng nếu khách không cho phép, đúng không?”

“Bảo vệ sự riêng tư của khách là công việc của chúng tôi.”

“Tôi hiểu. Nên tôi mới buộc phải làm cách này.”

“Tôi đã hoàn toàn sập bẫy.”

“Tôi thật sự xin lỗi. Nhưng nhờ vậy mà mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ. Giờ tôi thấy thoải mái lắm.”

“Quý khách biết hai người đó sẽ không cùng nhận phòng ạ?”

“Đương nhiên. Trước đây...” Murakami Eriko hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực lên. “Anh ta cũng bảo tôi làm vậy mà. Trước khi anh ta chia tay vợ cũ ấy.”

“À...” Naomi cố nuốt đoạn “hóa ra là vậy” lại.

Murakami Eriko mỉm cười, nhún vai.

“Người xưa chẳng vẫn nói đấy sao. Gieo nhân nào gặt quả ấy, cướp của người khác rồi cũng sẽ lại bị người khác cướp mất thôi. Tôi cứ nghĩ mình là trường hợp ngoại lệ, nhưng đúng cuộc đời chẳng như mơ.”

Naomi biết không thể đáp bừa những lời như này, bèn im lặng gật đầu.

“Vậy tôi xin phép nhé. Tôi muốn về sớm còn sửa soạn dọn đồ đi nữa.”

“Để tôi tiễn quý khách ra tới chỗ bắt taxi.”

Eriko và Naomi bước qua sảnh khách sạn không một bóng người. Sảnh lên taxi ở ngay bên cạnh lối ra từ cửa chính. Chiếc taxi đen tuyền đang đậu ở đó. Khi Murakami Eriko tới gần, cửa sau taxi lặng lẽ mở ra. Cô cúi người, chui vào trong.

“Rất mong lại được đón tiếp quý khách ạ.” Naomi cúi đầu xuống.

Cửa đóng lại, chiếc xe rời đi. Naomi ngẩng mặt lên. Lúc chiếc xe chạy vòng lại, Naomi trông thấy Murakami Eriko vùi mặt trong chiếc khăn tay.

14

Nose trong dáng người to đậm xuất hiện ở sảnh trước quầy lễ tân khi bên ngoài cửa chính trời đã bắt đầu tối dần. Anh ta vẫn vận bộ com lê nhàu nát như mọi khi. Nhác thấy Nitta ở quầy lễ tân, anh ta khẽ cúi chào với vẻ hớn hở, rồi ngồi xuống chiếc xô pha trống.

"Tôi ra đằng này một chút nhé," Nitta nói với Naomi đang đứng bên cạnh, chỉ tay về phía Nose.

Có vẻ Naomi vẫn nhớ viên cảnh sát địa phương quê mùa này. Cô nở một nụ cười đầy ẩn ý, khẽ trả lời, "Tôi hiểu rồi."

Nitta vừa nhìn xung quanh vừa đi tới chỗ Nose. Ở sảnh vẫn có vài điều tra viên đang làm nhiệm vụ theo dõi. Cũng may hình như chẳng ai để ý đến hành động của Nitta. Hẳn đối với họ việc anh đi đi lại lại như một nhân viên khách sạn như vậy đã trở nên quá quen thuộc.

Nitta ngồi xuống bên cạnh Nose.

"Xin lỗi đã đường đột gọi anh tới thế này," Nitta xin lỗi. "Chắc anh đang đi nghe ngóng tin tức à?"

"Làm gì có, nghe chuyện kia rồi, tôi sao mà ngồi yên được cơ chứ," Nose làm điệu bộ như sắp liếm môi.

"Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ bất chợt của tôi thôi."

"Không đâu, phải nói cậu quan sát rất tài tình đấy. Tôi chỉ còn biết cảm thán 'Đúng thật'. Quả là thường chẳng ai lại đi gọi điện cho người yêu cũ khi đang ở cùng bạn mình cả. Nhưng nếu bị bạn xúi thì cũng có thể lắm. Quả nhiên cậu Nitta giỏi thật, để ý cả những thứ ấy. Có vẻ cậu rất hiểu tâm lý phụ nữ."

Nitta nén cười khổ trước những lời tán tụng của Nose. Nào có

phải anh nghĩ ra đâu, ấy là ý kiến của Naomi đấy chứ. Nhưng cũng không cần thiết phải giải thích cả những chuyện hậu trường ấy.

“Thế nên tôi muốn nhờ anh Nose điều tra giúp...”

Nitta mới nói đến đây, Nose đã giơ tay phải lên trước mặt, ý chừng anh không cần nói hết ra.

“Tôi biết. Điều tra Inoue Hiroyo đúng không?” Anh ta mở cuốn sổ tay lôi từ túi áo trong ra. “Cô người yêu cũ gọi điện cho Teshima Masaki hôm ấy là Honda Chizuru. Và người bạn ở cùng cô ta khi đó là Inoue Hiroyo. À thôi chết, tôi vẫn phải gọi là cô Inoue Hiroyo chứ nhỉ.”

Nose chừng như đã hiểu ra ý định của Nitta.

Nitta hơi tiến lại gần anh ta.

“Có hai chúng ta với nhau, anh gọi Inoue Hiroyo không cũng được mà. Nếu cô ta đúng là đồng phạm của Teshima, tôi nghĩ chúng ta sẽ giải quyết được vụ bằng chứng ngoại phạm kia. Vì cuộc gọi tình cờ của Honda Chizuru khiến cả Teshima cũng bất ngờ ấy vẫn là vấn đề nan giải của chúng ta mà,” Nitta vừa để ý xung quanh, vừa nói nhỏ. Khách đã đành, anh cũng không muốn mấy điều tra viên khác nghe được chuyện này.

Nose gật đầu thật mạnh.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Theo báo cáo của cậu Nitta, Inoue Hiroyo là bạn đại học của Honda Chizuru đúng không? Cô ta 28 tuổi, đã kết hôn và hiện đang sống ở Omori...” Nose vừa nhìn sổ vừa nói.

Nitta cắn môi, nhớ lại chuyện lúc điều tra về Inoue Hiroyo. Cô ta có khuôn mặt không nổi bật, nhưng nhờ chút son phấn mà rạng rỡ hẳn lên. Inoue Hiroyo vận toàn đồ hiệu, Nitta đoán chồng cô ta là một người thành đạt. Cô ta rất kiệm lời, hỏi sao trả lời vậy, không thêm thắt gì. Khi ấy Nitta còn nghĩ có lẽ cô ta thận trọng bởi chuyện này liên quan đến án giết người, nhưng biết đâu cô ta còn có dụng ý khác.

“Khi ấy tôi chỉ nghĩ cô ta đơn giản là một nhân chứng củng cố thêm cho lời khai của Honda Chizuru, nên điều tra có vậy.”

“Nhưng đúng là thế mà. Khi đó, xét từ mọi góc độ, cô ta chỉ là

người ngoài cuộc.”

Nitta chỉ biết nhún vai trước những lời nghe như đang an ủi của Nose. “Nhưng cũng chưa khẳng định được cô ta là người trong cuộc.”

Nghe Nitta nói vậy, Nose làm động tác như thể muốn nói “không đâu”. Nitta không khỏi ngạc nhiên, bởi mắt anh ta đã trở nên sắc bén tự bao giờ.

“Tôi nghĩ không sai đâu. Lúc nhận được điện thoại của cậu Nitta, trực giác đã mách bảo tôi như vậy. Tôi cũng không rõ lý do, nhưng lúc ấy ngực tôi đã đập rộn lên. Đương nhiên là theo nghĩa tốt ấy. Sẽ ổn cả thôi.”

“Được vậy thì tốt quá.

“Tôi sẽ tức tốc điều tra về Inoue Hiroyo xem sao. Nếu Inoue và Teshima có liên hệ với nhau, chuyện sẽ thú vị lắm đây. Với lại chắc cũng phải điều tra thêm Honda Chizuru. Chúng ta phải làm rõ chuyện có phải cô ta bị Inoue Hiroyo xúi giục gọi điện cho Teshima hay không. Tôi sẽ hỏi rõ lý do tại sao cô ta lại gọi điện cho Teshima.” Nose bắt đầu ghi chép gì đó vào quyển sổ.

“Nếu lý do gọi điện cho Teshima mà Honda đã khai báo là giả, hẳn cô ta có điều khó nói. Liệu anh có hỏi ra được không vậy?”

Nghe Nitta hỏi, Nose đang cất sổ bỗng dùng tay lại, ngẫm nghĩ. Nhưng ngay sau đó, anh ta gật gù cái cổ mập mạp.

“À, chắc sẽ có cách gì đó thôi. Thu thập được gì tôi sẽ báo cho cậu ngay,” nói đoạn Nose dồn sức đứng dậy.

“À, anh Nose này,” Nitta cũng đứng lên theo. “Chuyện này tạm thời anh đừng nói với ai vội nhé.”

Nose trợn tròn mắt nhìn về phía Nitta.

“Cả sếp cũng không à?”

“Nếu được.”

Viên cảnh sát với khuôn mặt bầu bầu tặc lưỡi, gật gù cái cổ lộ rõ hai cằm.

“Tôi hiểu rồi. May mà giờ tôi đang hoạt động tự do. Tôi sẽ không báo cáo lại với cấp trên đâu.”

“Vậy tốt quá. Cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo. Vậy tôi đi nhé.”

Nose bước đi còn nhẹ nhàng hơn cả lúc đến. Chờ anh ta đi khuất, Nitta mới quay lại quầy lễ tân. “Anh quay lại rồi à.” Naomi bắt chuyện.

“Hai người chuyện trò say sưa quá nhỉ. Có gì tiến triển không?” Naomi hạ giọng, hỏi.

“Chúng tôi không nói chuyện điều tra,” Nitta tiếp tục. “Gợi ý của cô có khi lại dùng được đấy. Nếu thu được kết quả tốt, tôi sẽ hậu tạ xứng đáng.”

Naomi nhìn lên vẻ bất ngờ. “Tôi đã gợi ý khi nào vậy?”

Nitta đưa ngón trỏ lên miệng, ý bảo Naomi “đừng nói ở đây”. Naomi chỉ biết thở dài, cười khổ. Nhưng nhìn cô không hẳn đang khó chịu.

Trời tối, khách đến nhận phòng đông dần. Nitta vẫn vừa đứng đó diễn vai một nhân viên lễ tân như thường lệ, vừa nhớ lại cuộc trò chuyện với Nose.

Nitta không hoàn toàn tin vào câu chuyện người đàn ông trông có vẻ chậm chạp kia thật ra lại là một cảnh sát ưu tú. Nhưng lúc này anh chỉ có thể trông cậy vào tay cảnh sát địa phương này thôi. Tất nhiên, lẽ ra anh định bàn bạc với Inagaki và Motomiya. Chắc chắn họ sẽ chấp nhận giả thuyết Inoue Hiroyo và Teshima Masaki là đồng phạm. Nhưng cũng chưa chắc vì thế mà họ sẽ giao cho anh phụ trách điều tra việc này. Hẳn Inagaki sẽ giao cho một người khác. Và nếu điều tra ra được gì, người hưởng lợi là viên cảnh sát đó chứ không phải Nitta.

Nitta quyết định sẽ báo cáo với Inagaki khi mọi việc đã chắc chắn hơn, nên chỉ còn cách nhờ cậy cả vào Nose.

Hơn nữa...

Cứ cho là giữa Inoue Hiroyo và Teshima Masaki có mối liên hệ nào đó nhưng nếu Nitta không chứng minh được họ là đồng phạm thì cũng chẳng có nghĩa lý gì. Buộc phải tìm cho ra họ đã dùng mánh khóe nào. Dù Inoue Hiroyo có xúi giục nhưng thực tế vẫn là Honda Chizuru đã gọi điện cho Teshima. Cô ta khẳng định mình đã gọi tới số

máy bàn và người nghe chắc chắn là Teshima.

Giả sử có giải mã được bí ẩn này, anh sẽ lại phải nghĩ đến một chuyện khác nữa. Chẳng cần nói, chính là mối liên hệ với những vụ còn lại. Mà ở thời điểm hiện tại, anh chưa tìm ra được sự liên quan đó.

Đúng lúc Nitta đang miên man nghĩ ngợi, anh nghe tiếng ai đó gọi "Này, cậu." Thế nhưng Nitta lại nghĩ chắc không phải gọi mình. Bởi ngoài anh ra còn có nhân viên lễ tân khác, và anh còn đứng sau mọi người nữa.

"Tôi đang gọi cậu đấy, không nghe thấy à?"

Mãi Nitta mới nhận ra. Một người đàn ông dáng người ục ịch đứng ở cạnh quầy lễ tân đang gọi anh. Như để cho hợp với thân hình mập mập kia, mặt anh ta cũng rất tròn trịa, tóc đen, cắt ngắn gọn gàng. Đôi mắt một mí húp lên làm Nitta khó mà đọc được biểu cảm và đoán ra tuổi của anh ta. Nhưng làn da nhẵn nhụi, đẹp đẽ lại khiến mặt anh ta trông như trẻ con.

Yamagishi Naomi nhanh nhẩu đáp lời. "Quý khách nhận phòng ạ?"

Ấy vậy nhưng người đàn ông chẳng có ý định quay ý sang nhìn cô, chỉ tay về phía Nitta.

"Sao cậu lại không trả lời tôi?"

Naomi bối rối ngoảnh lại. Hai người nhìn nhau, thế rồi Nitta bước lên.

"Quý khách muốn hỏi tôi chuyện gì ạ?"

"Cậu còn hỏi chuyện gì à? Khách gọi mà cậu lờ đi như thế là sao?"

"Tôi không có ý đó... Tôi xin lỗi," Nitta cúi đầu xuống.

Người đàn ông chau mày, nhìn Nitta chằm chằm. Nhìn người đàn ông đó, Nitta bỗng thấy ngực mình rộn rạo lên. Hình như anh đã gặp người này ở đâu rồi.

"Kurihara," người đàn ông nói cụt lủn.

"Sao cơ ạ?"

"Tôi là Kurihara, đã đặt phòng."

“À, vâng ạ. Xin quý khách đợi cho một lát ạ.”

Nitta quả đã học được đại khái cách làm thủ tục nhận phòng cho khách, nhưng thực tế anh chưa tự làm chuyện này bao giờ. Nitta bối rối nhưng anh quyết định cứ đưa tờ thông tin khách cho người đàn ông đã.

“Phiền quý khách điền thông tin vào đây ạ.”

Người đàn ông khó chịu cầm bút viết. Ở bên cạnh, Naomi đã nhanh nhảu thao tác trên máy đầu cuối, đoạn chỉ tay vào màn hình. Đúng là người đàn ông có tên Kurihara Kenji này đã đặt phòng. Anh ta sẽ nghỉ lại một đêm, phòng single, yêu cầu phòng không hút thuốc.

Kurihara, Kurihara, Kurihara Kenji. Nitta lặp đi lặp lại tên người đàn ông trong đầu. Anh có cảm giác đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó rồi nhưng lại không nhớ rõ.

“Tôi điền xong rồi,” Kurihara thông báo.

Nitta cầm lấy tờ thông tin. Địa chỉ đề ở tỉnh Yamagata.

“Xin hỏi quý khách muốn thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?”

"Thẻ."

“Vậy phiền quý khách cho tôi mượn thẻ ngân hàng ạ.”

Mặt Kurihara vẫn khó đăm đăm, rút thẻ từ trong ví ra. Nitta photo chiếc thẻ. Trên thẻ in tên KURIHARA KENJI thật.

Naomi đứng bên cạnh đưa thẻ khóa phòng 2210 cho Nitta.

Nitta đặt chiếc thẻ trước mặt Kurihara.

“Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu. Chúng tôi đã chuẩn bị một phòng trên tầng 22 cho quý khách rồi ạ.” Vừa nói vậy Nitta vừa đưa thẻ khóa cho một nhân viên hành lý đã chờ sẵn bên cạnh.

Kurihara liếc nhìn Nitta như có ẩn ý gì đó, rồi anh quay lưng lại, chậm rãi bước đi.

“Có chuyện gì với vị khách đó à?” Thấy Nitta cứ nhìn theo mãi, Naomi hỏi.

“Không, tôi chỉ đang nghĩ sao anh ta lại chỉ đích danh tôi thôi ấy mà.”

“Chắc do tình cờ đập vào mắt nên vậy.”

“Vậy sao?”

"Hay anh nghĩ có lý do gì đó à?"

"Không hẳn là lý do, nhưng tôi nghĩ mình đã gặp người này ở đâu rồi."

Naomi căng mắt lên nhìn. Đến nỗi má cô như bị co lại vậy.

"Anh biết người này à?"

"Tôi không biết nữa," Nitta lắc đầu. "Tôi chỉ cảm giác thế thôi. Cũng có thể chỉ là do tôi tưởng tượng."

"Nhưng nếu không phải tưởng tượng thì sao?" Naomi liếm môi. "Nếu thế thì gay đấy. Rất gay là đằng khác."

"Đúng đấy."

Nitta nhìn quanh, thấy nhân viên hành lý Sekine đang đứng đó, anh bèn vẫy tay gọi lại.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Sekine mặt hoảng hốt chạy lại.

Nitta giải thích ngắn gọn rồi đưa tờ thông tin của Kurihara cho cậu ta xem.

"Có thể người này biết tôi."

Sekine nhìn như đang nín thở.

"Nói mới nhớ, vị khách ban nãy đúng là đã đứng cách quầy lễ tân một đoạn quan sát rất lâu. Hay khi đó anh ta nhìn anh Nitta nhỉ?"

"Có thể lắm."

"Có khi nào vị khách ấy biết anh qua một vụ án nào đó không?"

"Cũng có thể. Tôi không nghĩ anh ta có tiền án, nhưng cứ kiểm tra trong kho lưu trữ thông tin của Sở Cảnh sát giúp tôi xem nhé."

"Em hiểu rồi ạ. Để em trao đổi với đội trưởng hoặc anh Motomiya xem sao ạ."

"Nhờ cậu vậy."

Sekine tay cầm tờ thông tin, rảo bước rời đi. Vừa nhìn theo Sekine, Nitta vừa khẽ nắm chặt hai tay lại. Hai nắm đấm đều đã ướt đẫm mồ hôi.

Đúng lúc đó, điện thoại nội bộ reo. Naomi cầm lấy ống nghe. Nói được vài câu, mặt cô đanh lại, ánh mắt nhìn qua phía Nitta.

"Có chuyện gì à?" Nitta hỏi.

"Nhân viên hành lý gọi, cậu ta bảo khách Kurihara phàn nàn về

phòng trọ...”

Một dự cảm chẳng lành lan khắp lồng ngực Nitta.

“Anh ta có nói phàn nàn chuyện gì không?”

Naomi lắc đầu.

“Tôi không rõ. Cậu ấy chỉ nói khách bảo phòng đó không ổn và muốn nhân viên lễ tân ban nãy lên đó.”

“Nhân viên lễ tân ban nãy ý là tôi ấy hả?”

“Hình như vậy.”

Nitta cắn môi, nghiêng đầu. “Hắn ta là ai vậy nhỉ.”

“Thôi ta cứ lên đó xem sao đã. Nhanh kẻo khách sẽ càng khó chịu.”

“Không, tôi sẽ lên đó một mình. Tôi cũng nắm được đại khái thủ tục đổi phòng rồi, trước cô có chỉ cho tôi mà. Tôi sẽ gọi điện xuống khi đã nắm rõ tình hình. Cô giúp tôi tìm phòng khác trước đi được không?”

“Cứ giao việc đó cho tôi. Nhưng liệu có ổn không vậy?”

“Không sao đâu. Hơn nữa có thể người này biết rõ tôi là ai nên mới cố ý gây chuyện để được gặp riêng tôi.”

“Đúng là... cũng có thể như thế lắm.”

“Vậy tôi đi đây. Phòng 2210 nhỉ.” Sau khi đã xác nhận số phòng, Nitta rời khỏi quầy lễ tân.

Lúc đứng chờ ở sảnh thang máy, Nitta nhớ lại gương mặt của Kurihara. Chắc chắn anh đã gặp người này ở đâu đó rồi. Nhưng Nitta không tài nào nhớ ra. Anh ta có khuôn mặt rất đặc trưng nên nếu từng gặp ở phòng thẩm vấn, chắc chắn anh sẽ không quên.

Từ lúc họ quyết định giao cho anh nhiệm vụ đóng giả làm nhân viên khách sạn, anh đã nói với mấy người Inagaki về rủi ro có thể sẽ tình cờ gặp phải người nào đó biết anh là cảnh sát. Nhưng khi đó họ chỉ kết luận xác suất đó rất thấp. Họ nói sẽ chẳng nhiều người nhớ rõ mặt viên cảnh sát lấy lời khai của mình một, hai lần đâu. Thông thường, lúc nói chuyện với cảnh sát, người dân chẳng dám nhìn thẳng mặt nữa là. Mà nếu có nhớ, thấy anh trong bộ dạng nhân viên khách sạn như thế, họ cũng sẽ không nghĩ là cùng một người. Nếu

nhớ rõ mặt Nitta, hẳn người đó phải là nghi phạm anh từng thẩm vấn, nhưng thế thì Nitta cũng sẽ nhớ ra ngay. Nitta phải thường xuyên quan sát khách trọ, nên nếu người như thế xuất hiện, anh sẽ nhận ra trước. Inagaki và những người khác đều đồng tình với ý kiến này. Nitta cũng không ngoại lệ.

Nhưng trong lúc nóng vội thì sao? Nitta chợt nghĩ. Trí nhớ của con người không phải là thứ tuyệt đối. Nếu ai đó hỏi anh có nhớ hết những người mình từng thẩm vấn không, Nitta cũng không dám chắc.

Nitta đi thang máy lên tầng 22, sau đó di chuyển trên hành lang. Cửa phòng 2210 đang đóng. Anh nắm chặt tay, gõ cửa.

Cửa cứ thế được mở ra, không lời đáp lại. Người mở cửa là cậu nhân viên hành lý trẻ tuổi. Mặt cậu ta lộ rõ vẻ bối rối.

"Tôi xin phép," nói đoạn Nitta bước vào trong. Kurihara đang đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía này, vẫn vận bộ com lê ban nãy.

"Ở đây cứ giao cho tôi, cậu quay lại sảnh chờ đi." Nitta nói nhỏ với cậu nhân viên hành lý.

Cậu ta chớp mắt, ý chừng muốn hỏi "Vậy có được không ạ?". Thấy Nitta gật đầu, cậu nhân viên mặt trẻ măng e ngại nhìn về phía Kurihara, cúi đầu thật thấp, đoạn ra khỏi phòng.

Nitta lại nhìn về phía Kurihara.

"Phòng này có vấn đề gì sao, thưa quý khách?"

Kurihara chẳng nói chẳng rằng. Đôi vai ngắn tũn dưới cái đầu quá khổ của anh ta đang nhún lên nhún xuống.

"Xin lỗi," Nitta đang toan gọi lần nữa thì cuối cùng gương mặt nhi đồng kia cũng chịu quay lại. Thế nhưng ánh lên trong đôi mắt ấy lại là những tia sáng toát lên nét gì đó gian trá của một người đàn ông trung niên.

"Cậu làm ở khách sạn này mấy năm rồi?"

Nitta giật nẩy mình trước câu hỏi đột ngột. Nitta cũng đã tính đến chuyện anh ta sẽ hỏi về thân thế của mình lúc chỉ có hai người.

"Khoảng... năm năm rồi ạ." Trước mắt, anh trả lời bừa.

"Năm năm à? Thế trước đó thì sao? Cũng làm ở khách sạn à?"

“À không, trước đó thì tôi làm việc này việc kia.” Nitta trả lời trong khi không hề đoán được ý đồ của câu hỏi.

“Hừm,” Kurihara khịt mũi.

“Ra là người không thể ở lâu một chỗ à. Thế thì năm năm chắc cũng chẳng thể trở thành một nhân viên khách sạn tử tế được đâu nhỉ?”

Nitta không phải là nhân viên khách sạn thật, nhưng anh bắt đầu cảm thấy bị xúc phạm. Đồng thời anh chắc mẩm người đàn ông này không biết anh là cảnh sát.

“Tôi đã mắc lỗi gì sao ạ?”

Kurihara nhếch môi, nhìn lên Nitta.

“Mắc lỗi gì ấy à? Cậu để tôi ở cái phòng này mà còn hỏi được câu đó à?”

“Vậy xin hỏi phòng này có vấn đề...” Nitta chưa kịp nói hết câu đã bị Kurihara chặn họng, anh ta chỉ tay ra bên ngoài cửa sổ.

“Bên ngoài làm sao cơ ạ?”

“Lúc tôi đặt phòng, mấy người có hỏi muốn phòng thế nào, tôi đã bảo muốn ở căn phòng có thể ngắm cảnh đêm. Khách sạn các cậu nổi tiếng về thứ ấy mà.”

“Nếu vậy có vấn đề gì đâu ạ. Ở khách sạn chúng tôi, phòng nào cũng có thể ngắm cảnh đêm, thưa quý khách.”

“Vớ vẩn,” Nitta kéo phăng cái rèm đăng ten ra. “Cảnh đêm ở đâu hả? Cậu định xỏ tôi đấy à?”

Nitta bước gần tới phía cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Bên dưới là đường cao tốc. Vô số đèn pha ô tô chuyển động, trông chẳng khác nào một dòng sông ánh sáng.

“Cảnh đêm này không hợp mắt quý khách ạ?”

“Còn phải hỏi à. Tôi nói từ nãy rồi, tôi muốn ở một căn phòng có thể ngắm cảnh đêm. Thế này có khác gì lừa đảo không?”

Nitta cố nén tiếng thở dài lại. Khách hàng là “sách điều lệ”. Anh vẫn nhớ câu nói này của Naomi, nhưng cái suy nghĩ ấy đúng thật là vớ vẩn.

“Thưa quý khách, mỗi người quan niệm về cái đẹp mỗi khác.

Thật tiếc quý khách lại không ưng cảnh này, chứ với tôi mà nói, cảnh đêm như vậy cũng không đến nỗi tệ."

Kurihara lườm lại.

“Gì đây? Cậu tính trả treo với khách đấy à? Ý cậu là tôi sai?”

Nitta vội vã lắc đầu.

“Tôi không hề có ý đó. Chỉ là quý khách bảo chúng tôi lừa đảo nên tôi cũng phải giải thích rõ suy nghĩ của chúng tôi cho quý khách hiểu. Tôi sẽ nhanh chóng chuẩn bị một phòng khác cho quý khách, xin quý khách đợi cho một chút ạ.”

Nitta toan lại gần điện thoại thì Kurihara lên tiếng “Cậu đợi đã,” nói đoạn anh ta lôi chiếc máy tính xách tay từ trong cặp ra.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Cậu cứ đợi đó cho tôi.”

Kurihara bắt đầu bấm máy tính, đoán chừng đang vào mạng internet. Nitta đứng đó nhìn, nghĩ bụng “người này lại định làm gì nữa đây?” Đúng lúc đó, Kurihara quay màn hình máy tính về phía anh. “Cậu nhìn đi.”

Màn hình hiển thị trang web chính thức của khách sạn này.

“Nghĩa là sao ạ?”

“Còn sao trăng gì nữa. Đây không phải có hình cảnh đêm của khách sạn các cậu à? Hiểu chưa hả?”

Kurihara gõ gõ đầu ngón tay vào màn hình. Đúng là ở trang đầu có hình cảnh đêm Tokyo thật. Ở giữa còn có tháp Tokyo.

“Các cậu treo chình ình cái ảnh này ở trang web ở chính thức, ai chẳng nghĩ phòng nào ở đây cũng sẽ ngắm được? Không cần chuẩn bị phòng khác, nhưng hãy nhớ lời tôi nói đấy.”

Nitta ngạc nhiên hết nhìn màn hình máy tính lại quay qua nhìn Kurihara.

“Sao? Còn muốn ý kiến gì à?” Kurihara miệng lưỡi sắc bén.

“À không ạ. Thật ra bức ảnh này chỉ là hình minh họa để quảng cáo thôi ạ...” Nói đến đó, Nitta tự nhiên im bặt. Anh nhận ra có giải thích thêm cũng vô ích. Người này biết thế nhưng vẫn cố tình gây khó dễ cơ mà.

“Ý cậu là sao? Là tại tôi tự hiểu lầm à?”

“Không đâu ạ, thành thật xin lỗi quý khách. Vậy tôi xin phép một lát được không ạ? Tôi sẽ xuống dưới thảo luận với cấp trên rồi quay lên ngay ạ.”

“Thảo luận gì? Nói trước là tôi chỉ đích danh cậu rồi đấy. Đừng có đẩy qua người khác. Cậu tự nghĩ cách đi. Hiểu không hả?”

"... Tôi hiểu rồi ạ.”

Nitta cúi chào, ra khỏi phòng. Lúc khép cửa, anh cố gắng để không đóng sầm lại. Thay vào đó, anh đá vào tường bên cạnh.

Nitta quay lại quầy lễ tân ở tầng 1, trình bày sự tình với Naomi. Cô nhăn mặt, liếc nhìn chiếc máy đầu cuối.

“Vị khách ấy phàn nàn thế à. Cũng thỉnh thoảng có khách kêu ca nội dung không như tờ rơi, nhưng lôi ảnh trên trang web ra để kiếm chuyện thế này chắc là lần đầu.”

“Vậy ta nên xử trí thế nào? Hay bảo anh ta không thích thì đừng thuê nữa?”

Naomi trợn ngược mắt lên. “Anh nói vớ vẩn gì thế hả?"

“Nhưng rõ ràng hắn cố tình gây sự. Hắn chọn tôi vì nhận ra tôi không có kinh nghiệm. Bực thật!”

“Thế nên nếu anh kích động, mọi chuyện sẽ đúng ý vị khách đó. Anh cứ đường hoàng mà xử lý thật thỏa đáng đi,” nói đoạn Naomi bắt đầu thao tác trên máy đầu cuối. “Phòng ở phía Tây sẽ thấy được tháp Tokyo, chúng ta sẽ chọn cho vị khách ấy một căn phòng ở trên cao.”

Đúng lúc ấy cậu lễ tân trẻ Kawamoto đi đến, trên tay cầm tập tài liệu gì đó.

“Trong danh sách mấy vị khách hay gây chuyện ở các khách sạn khác không thấy tên vị khách đó. Khách dùng thẻ ngân hàng nên cũng khó mà dùng tên giả được.”

“Hay đây là màn ra mắt của hắn?” Nitta nêu ý kiến. “Và hắn ta nghĩ tôi sẽ dễ dàng sập bẫy?”

“Nhưng nói tóm lại, danh tính của anh Nitta chưa bị lộ đúng không?” Naomi hỏi.

“Chắc vậy,” anh trả lời. “Tôi vẫn có cảm giác đã gặp hắn ở đâu rồi. Nhưng cũng có thể tôi nhầm hắn với ai đó.”

Naomi gật đầu, sau đó viết gì đấy vào tờ giấy ghi nhớ cô đang cầm, đoạn chìa ra cho Nitta.

“Trên tầng 34 có mấy phòng đủ tiêu chuẩn. Ngoài phòng single, còn có cả một phòng twin và phòng deluxe nữa. Mấy phòng này mà vẫn không được, anh gọi lại cho tôi nhé.”

Trên tờ giấy nhớ có viết mấy số phòng.

“Tôi đóng giả nhân viên khách sạn đâu để làm mấy việc này cơ chứ.”

“Trong mắt khách trọ, anh Nitta chỉ là một nhân viên khách sạn. Anh chịu khó vậy.” Naomi đưa cho anh chìa khóa chủ.

Nitta im lặng nhận lấy, thở dài.

Lúc anh trở lại phòng 2210, Kurihara trông còn khó chịu hơn cả lúc trước. Anh ta phàn nàn Nitta làm việc quá chậm chạp.

“Tôi còn có việc nữa. Mỗi chuyện đổi phòng khác thôi mà sao lâu thế hả? Việc của tôi có trục trặc gì, anh chịu trách nhiệm nhé?”

“Xin lỗi quý khách. Vì chúng tôi phải tìm phòng phù hợp với yêu cầu của quý khách ạ.”

“Vấn đề là ở chỗ ấy đấy. Tại sao ngay từ đầu mấy người không cho tôi ở một căn phòng như thế đi?”

“Xin lỗi quý khách ạ.” Nitta lặp lại.

“Phòng lần này chuẩn rồi đấy chứ?”

“Vâng ạ.” Nitta mở cửa, toan bước ra ngoài hành lang trước.

“Đợi đã. Cậu định để tôi cầm cái này à?” Kurihara chỉ vào chiếc cặp.

“Tôi xin lỗi,” nói đoạn Nitta cầm chiếc cặp lên. Chắc do bên trong đựng máy tính cá nhân nên chiếc cặp khá nặng.

Đầu tiên Nitta dẫn Kurihara tới căn phòng single 3415. Cửa sổ phòng nhìn ra hướng Tây, có thể trông thấy tháp Tokyo. Bên ngoài cửa sổ là quang cảnh chẳng khác bức ảnh trên trang web khách sạn là mấy.

“Quý khách thấy thế nào ạ?” Nitta kéo rèm ra.

Nhưng Kurihara chừng như chẳng có ý định nhìn ra. Anh ta ngó nghiêng căn phòng một lượt, mặt không biểu cảm nhìn Nitta hỏi, “Còn phòng nào khác không?”

“Quý khách không ưng phòng này ạ?”

“Chắc các cậu cũng chuẩn bị sẵn mấy phòng rồi đúng không? Đã vậy cứ cho tôi xem hết một lượt đi. Xem xong tôi sẽ chọn. Không thể để cậu chọn phòng cho tôi được.”

Nitta nghiến chặt răng. Anh chỉ muốn đấm cho cái khuôn mặt trẻ con không nhìn ra tuổi của hắn ta một đấm, nhưng cố kìm lại.

“Tất nhiên rồi ạ. Vậy tôi xin phép dẫn quý khách đi ạ.” Cơn tức giận làm giọng anh nghe hơi run run.

Nitta vừa nhìn tờ giấy Naomi đưa cho, vừa dẫn Kurihara tới phòng twin và deluxe. Cảnh nhìn từ phòng nào cũng tuyệt đẹp. Nhưng rõ ràng Kurihara chẳng buồn bận tâm đến chuyện đó. Hắn ta đâu có định ngắm cảnh.

“Còn phòng nào khác không?” Kurihara khó chịu hỏi.

“Tối nay chúng tôi chỉ còn những phòng này thôi ạ.”

“Thật không? Tôi có thể nhờ người quen kiểm tra phòng trống đấy nhé,” Kurihara trầm giọng nói. Nghe qua không thấy có sự uy hiếp nhưng chắc chắn hắn ta đang ngầm hăm dọa Nitta.

“Xin quý khách đợi cho một lát ạ.”

Nitta sử dụng điện thoại phòng gọi xuống quầy lễ tân, Naomi đã bắt máy.

“Tôi Nitta đây.”

“Chuyện sao rồi?”

“Chuyện này...”

“Khách không chịu à?”

“Vâng, thế đấy.”

Sau khi im lặng một thoáng, Naomi tiếp tục, “Tôi hiểu rồi.”

“Anh dẫn khách đến phòng 3430 nhé. Phòng Suite đấy.”

“Thế cũng được à?”

“Giờ đành chịu thôi. Anh Nitta cũng muốn kết thúc cho nhanh đúng không?”

“Tôi hiểu rồi.”

Nitta ngắt điện thoại, nhìn Kurihara.

“Chúng tôi chuẩn bị phòng cho quý khách rồi ạ. Giờ ta đi xem chứ ạ?”

“Gì đây, chẳng phải vẫn còn phòng đấy sao?”

“Ban nãy là do chưa dọn phòng xong thôi ạ. Giờ đã xong rồi nên tôi xin phép dẫn quý khách đi xem ạ.” Nitta cầm lấy chiếc cặp của Kurihara.

Ngay khi bước vào trong, Kurihara một tay vẫn để trong túi quần, đi vòng quanh một lượt, cuối cùng dừng lại ở ngay chính giữa phòng.

“Quý khách thấy sao ạ?” Nitta hỏi.

Kurihara ngả người về phía Nitta.

“Cậu nghĩ tôi đang bày trò để thăng hạng phòng đúng không?”

“Làm gì có chuyện đó ạ.”

“Thôi không phải giả vờ. Mặt cậu đang viết rõ mấy chữ đó kìa.” Kurihara nghiêm túc bước qua chỗ Nitta, đi về phía cửa sổ.

“Vậy quý khách chọn phòng nào ạ?”

Kurihara khó chịu quay lại.

“Tôi ở phòng single lúc đầu. Cậu dẫn đường đi.”

“Phòng 3415 ấy ạ?”

“Không phải. Tôi bảo phòng lúc đầu cơ mà. Phòng trên tầng 22 ấy, 2210.”

"Ơ..."

“Tôi đang vội, cậu nhanh lên cho,” Kurihara hung bạo mở cửa.

15

“Thật không thể hiểu nổi. Tại sao hắn lại làm vậy nhỉ? Đã thế ngay từ đầu hắn ta phàn nàn làm gì cơ chứ? Gì mà cảnh đêm không giống ảnh trên trang web. Có mà muốn gây chuyện thì có.”

Nitta vừa càu nhàu vừa thao tác trên máy tính cá nhân, mắt lướt trên màn hình tinh thể lỏng. Trên đó hiển thị thông tin liên quan tới các vụ án mà họ đã phụ trách trước đây.

“Đúng là lạ thật đấy. Nếu muốn chứng minh không gây chuyện để thăng hạng phòng, hắn ta có thể chọn phòng twin hoặc deluxe cũng được. Vậy mà cuối cùng lại chọn phòng ban đầu. Không hiểu làm vậy vì mục đích gì nữa.” Motomiya cũng nghiêng đầu thắc mắc.

Nitta đã tới phòng họp bên tòa văn phòng, do phải báo cáo tình hình nên anh vừa thuật lại chuyện của Kurihara. Đội trưởng Inagaki vẫn chưa tới.

“Hay hắn biết thân thế của anh Nitta thật ạ? Thế nên mới cố ý gây chuyện để anh lộ ra điểm yếu?” Nhân viên hành lý giả Sekine phán đoán. “Chứ em nghe chuyện thấy rõ ràng hắn ta đang nhắm vào điểm yếu của anh Nitta.”

Nitta đăm chiêu, tựa người vào ghế. “Không được rồi. Tôi chẳng nhớ ra gì cả. Có lẽ tôi nhầm thật.”

“Chắc không phải người liên quan đến án chúng ta phụ trách đâu nhỉ?”

Motomiya để thêm vào, nhưng Nitta vẫn không thể gật đầu chắc chắn.

“Chắc không phải…”

Motomiya hờ hững tặc lưỡi.

"Tức thật. Có thể để em làm rõ việc này được không?"

"Trong dữ liệu những người mắc tiền án tiền sự hình như không có hắn ta đâu ạ." Sekine bổ sung.

Nitta xua tay.

"Có tiền án tức là bị bắt rồi còn gì. Nếu là vậy tôi phải nhớ chứ. Nạn nhân và những người có quan hệ với hung thủ, chắc chắn tôi cũng sẽ không quên. Vấn đề ở chỗ những người tôi lấy lời khai qua qua kìa."

"Nhưng nếu là vậy đối phương cũng sẽ không nhớ đâu. Mà có nhớ, cũng chẳng có lý do gì để hắn gây chuyện với cậu thế cả." Ý kiến của Motomiya nghe rất hợp lý.

Nitta gãi đầu, toan quay lại màn hình máy tính. Đúng lúc đó, tiếng mở cửa sau lưng anh vang lên.

Motomiya và Sekine đang nhìn về hướng đó nhanh chóng chỉnh đốn tư thế. Nitta ngoảnh lại đúng lúc chánh thanh tra Ozaki đi vào. Theo sau là Inagaki.

Nitta cũng vội vã đứng dậy, nhưng Ozaki đã xua tay, ý chừng được rồi, được rồi".

"Không cần hoảng lên vậy đâu. Tôi chỉ ghé qua xem tình hình thế nào nào thôi." Ozaki ngồi xuống một chiếc ghế trống, đưa mắt nhìn Inagaki.

"Sau đó có chuyện gì nữa không?" Inagaki hỏi mấy người Nitta. Sáng nay họ đã báo cáo về vụ của Anno Eriko.

"Bộ phận tiện và chiêu đãi không có gì đặc biệt ạ." Motomiya trả lời.

"Bộ phận phòng thì sao?" Inagaki quay qua nhìn Nitta.

"Chuyện này chắc cũng không có gì quan trọng, nhưng mà..." Nitta ngập ngừng báo cáo chuyện về Kurihara Kenji.

Mặt Inagaki tối sầm lại. Ozaki xem chừng cũng vậy.

"Hắn chỉ phàn nàn về phòng nghỉ thôi à? Ngoài ra có nói gì nữa không?"

"Cho đến giờ thì chỉ có vậy thôi ạ."

"Thế à," Inagaki gật đầu. "Nếu người đàn ông tên Kurihara kia thật sự biết danh tính của Nitta, có thể hắn liên quan gì đó đến vụ án lần này, đã vậy không thể làm ngơ được. Với lại nếu đột nhiên hắn lật tẩy danh tính của cậu lúc có những vị khách khác thì hỏng hết chuyện. Hung thủ thật đánh hơi được đã đành, khi ấy còn phiền đến khách sạn đây nữa."

"Hay tôi sẽ tìm cách tránh mặt hắn?"

Nitta đề xuất, nhưng Inagaki nghiêng đầu, "Không được."

"Kích động thì tất nhiên là không, nhưng cũng không được hành xử thiếu tự nhiên. Trường hợp nếu hắn có dã tâm thật, biết cậu tránh mặt thế, có khi còn dẫn đến những hành động quá khích hơn. Ngược lại, cậu cứ chuẩn bị tiếp đón hắn bất cứ lúc nào cho tôi."

"Mấy đứa trẻ nghịch ngợm mà bị phớt lờ lại càng dễ nổi điên, nên tốt nhất là phải chơi luôn cùng chúng. Ý anh là vậy đúng không ạ?"

Inagaki nở nụ cười thỏa mãn trước cách so sánh tài tình của Motomiya. "Ừm, cứ cho là vậy đi."

"Tôi hiểu rồi. Tóm lại tôi sẽ cẩn thận với vị khách đó," Nitta trả lời.

"À không, nói vậy nhưng khách sạn còn bao nhiêu khách khác nữa. Ozaki im lặng nghe chuyện từ ban nãy giờ mới lên tiếng. "Inagaki cũng có kể cho tôi mấy chuyện kia. Cái cảnh phải diễn kịch cùng mấy người kỳ dị cũng chẳng khác cảnh sát là mấy nhỉ."

"Vâng, đúng thật ạ."

"Còn hơn ấy chứ." Nitta muốn nói vậy song cố kìm lại.

"Nhưng chúng ta chưa nắm được danh tính của hung thủ, lại không thể đoán định nạn nhân nên đành phải làm theo cách như bây giờ. Tôi biết giao mấy việc lạ lẫm này là làm khó các cậu, nhưng mong các cậu cố gắng vậy." Ozaki nghiêm nghị nhìn Nitta và Sekine. Hóa ra người này đến đây không phải để chỉ thị gì cụ thể mà là muốn dỗ ngon dỗ ngọt à.

"Mấy việc điều tra khác thì sao? Có tiến triển gì không ạ?" Nitta nhìn mặt mấy vị sếp hỏi.

“Tất nhiên vụ nào chúng ta cũng đang tích cực điều tra,” Inagaki liếc nhìn Ozaki, trả lời. “Chỉ tiếc là chưa có thành quả gì đáng nói. Những kiểu gì cũng ra thôi. Tôi biết các cậu muốn có chút manh mối gì đó về tên hung thủ sẽ xuất hiện ở đây, nhưng cố đợi thêm chút nữa đi.”

Nitta bắt đầu thấy khó chịu trước cách nói chuyện trừu tượng của vị sếp.

“Có thể cho chúng tôi biết tình hình điều tra của mấy vụ kia được không? Như vụ ở Senjushinbashi chẳng hạn, nạn nhân đã mua nhiều loại bảo hiểm sinh mệnh đúng không? Vụ đó sau thế nào rồi ạ?”

“Nitta,” Inagaki đưa tay ra, ý chừng muốn anh ngừng lại. Mặt Inagaki trông có vẻ khó chịu.

“Các cậu cứ tập trung việc ở đây là được. Còn tin tức quan trọng, chúng tôi sẽ liệu chừng thông báo. Không phải lo về mấy vụ kia. Việc đó cứ để chúng tôi. Hiểu rồi chứ?”

“Nhưng mà,” nói đến đấy, Nitta bỗng ngậm miệng lại. Ozaki ngồi bên cạnh Inagaki đang chu môi lên, nhìn chằm chằm vào khoảng không.

“Tôi hiểu rồi a,” Nitta trả lời.

Rời phòng họp, Nitta cùng Sekine quay lại sảnh chờ. Nhưng đương nhiên cảm giác bất mãn vẫn âm ỉ trong lòng Nitta.

“Nghe chừng họ vẫn chưa có tiến triển gì anh nhỉ.” Sekine thỏ thẻ. “Chứ nếu biết được gì họ đã báo với ta rồi.”

“Tôi lại không nghĩ vậy.”

“Thật ạ?”

“Tôi nghĩ có chuyện gì đó mà họ không thể nói với mấy tên lính quèn như chúng ta.”

“Lại kiểu kịch câm ạ? Họ đúng là thích mấy trò này thật đấy,” Sekine vừa nói vừa cười khổ.

Đúng là cấp trên vẫn thường có kiểu chỉ huy cấp dưới mà chẳng thèm tiết lộ thông tin gì. Lý do thì cũng dăm ba loại, sợ lộ thông tin cơ mật, hoặc cũng có thể là lo ảnh hưởng đến chuyện thăng quan tiến chức. Nhưng lần này Nitta cảm thấy có gì đó khang khác.

Vừa ra khỏi tòa văn phòng, điện thoại của Nitta báo có cuộc gọi đến từ Yamagishi Naomi.

“Tôi Nitta nghe đây.”

“Tôi Yamagishi ạ. Tôi xin lỗi, anh vẫn đang họp à?”

“Tôi vừa họp xong. Giờ đang quay lại đó đây. Có chuyện gì à?”

“Vậy anh về rồi tôi nói luôn vậy. Tôi đang ở quầy lễ tân.”

“Tôi hiểu rồi,” Nitta ngắt điện thoại, nghiêng đầu.

“Chị Yamagishi gọi ạ?” Sekine hỏi.

“Cô ấy biết có thể tôi đang họp mà vẫn gọi điện, chắc có chuyện gì rồi.”

“Hay lại vị khách đó chăng.

“Mong là không phải vậy,” Nitta rảo bước đi về phía tòa nhà chính.

Nhưng trời lại không chiều lòng người. Naomi đã đợi sẵn ở quầy lễ tân, đưa cho anh mảnh giấy nhớ, trên đó có viết dãy số 2210, cũng chính là số phòng Kurihara Kenji đang trọ.

“Vị khách đó lại có vấn đề gì à?”

Naomi thở dài gật đầu.

“Khách yêu cầu người lên phòng ngay, dĩ nhiên là chỉ đích danh anh. Tôi cũng đã nói hiện anh đang ra ngoài, tôi sẽ lên thay, nhưng ông ấy không đồng ý.”

Nitta nhăn mặt, tặc lưỡi.

“Lại gì nữa đây không biết. Hay hắn định phàn nàn nhà vệ sinh khó dùng quá?”

“Anh Nitta, thái độ vậy là không được đâu nhé.” Naomi khẽ nói, lắc qua lắc lại ngón trỏ. “Anh có nhớ ra được gì về ngài Kurihara không?”

Nitta lắc đầu.

“Không. Tôi đã thử xem lại mấy vụ án cũ mà không tài nào nhớ ra được gì. Có thể tôi đã gặp hắn ta ở nơi nào đó ngoài công việc.”

“Nếu vậy có khi vị khách ấy nghĩ anh là nhân viên khách sạn này thật cũng nên.”

“Vâng, cũng có thể.”

“Đã thế,” Naomi hơi ưỡn ngực, nhìn Nitta chăm chú. “Thì chuyện rất đơn giản. Anh cứ hành xử như một nhân viên thực thụ của khách sạn này thôi. Không cần nghĩ ngợi chuyện này chuyện kia làm gì.”

“Nhưng rõ ràng hắn đang muốn bày trò gì đó.”

“Kể cả vậy, đã là nhân viên khách sạn, anh buộc phải làm như tôi nói.”

“Ý cô là không được cãi lại khách, khách là ‘sách điều lệ’?”

“Không phải khách, mà là các vị khách.” Nói đoạn Naomi cúi đầu xuống. “Anh đi nhanh đi, ngài Kurihara đang đợi đấy.”

Nitta lườm Naomi một cái, quay gót đi về phía sảnh thang máy.

Đến trước cửa phòng 2210, Nitta hít một hơi thật sâu rồi mới gõ cửa. Không nghe thấy tiếng đáp lại, Nitta toan nắm tay gõ thêm lần nữa, đúng lúc ấy cửa phòng mở ra. Kurihara nhìn anh với ánh mắt đục ngầu, miệng cong lên khó chịu.

“Cậu làm gì mà giờ mới tới hả?”

“Xin lỗi quý khách, tôi có chút việc không rời đi được. Quý khách gọi người khác thì họ đã tới ngay rồi ạ.”

“Người khác thì còn ý nghĩa gì nữa. Phải là cậu, vì cậu là người chịu trách nhiệm.” Kurihara nhấn mạnh vào chữ “cậu”, miệng liến thoắng.

“Căn phòng này lại có vấn đề gì ạ?” Nitta hỏi. Hắn nói Nitta phải chịu trách nhiệm, vậy chắc chỉ có chuyện liên quan đến căn phòng này thôi.

Thế nhưng Kurihara lại lắc đầu thật mạnh, vẻ tức giận.

“Không phải phòng chiếc gì ở đây cả. Cậu lại đây mà xem.”

Nghe Kurihara ra lệnh vậy, Nitta bước vào phòng. Trên bàn viết là máy tính cá nhân mà lần trước Kurihara đã cho anh xem.

“Đây, xem đi nhé,” Kurihara ấn nút khởi động.

Nhưng chiếc máy tính không có phản ứng gì, cả tiếng cũng không. Màn hình tinh thể lỏng vẫn đen thui.

“Chuyện này…” Nitta liếc nhìn Kurihara. “Là sao ạ?”

“Cậu còn hỏi là sao à. Nó chết cứng rồi. Cậu tính thế nào đây?”

“Sao cơ ạ?” Nitta há hốc miệng, nhìn thẳng xuống Kurihara. “Ý

quý khách là máy tính hỏng rồi ạ?”

“Chứ sao nữa. Lúc trước nó vẫn còn bình thường. Cậu cũng chứng kiến còn gì, lúc đó tôi ấn nút khởi động này, máy vẫn chạy êm ru.” Kurihara vừa kích động hét lên, vừa ấn ngón tay liên tục vào nút khởi động. “Nhưng vừa nãy tôi định dùng thì máy thành ra vậy. Cứ thế này tôi không thể làm việc được. Với lại trong máy còn có biết bao nhiêu dữ liệu quan trọng nữa. Tóm lại cậu tính thế nào đây?”

Đây là lần thứ hai từ nãy đến giờ hắn hỏi anh định làm thế nào. Nitta chắc mẩm hắn đang muốn đổ tội cho anh.

“Xin lỗi nhưng tôi nghe như quý khách đang bảo tại khách sạn chúng tôi nên chiếc máy mới hỏng?”

“Không phải khách sạn các cậu mà là cậu, cậu đã làm hỏng nó.” Kurihara mặt đỏ bừng bừng nói.

“Tôi... tôi ấy ạ? Quý khách đang nói gì vậy ạ? Tôi còn chưa động tới chiếc máy.”

“Cậu còn nói vậy được à? Cậu chẳng động vào rồi còn gì?”

“Tôi động vào lúc...” nói đến đây, Nitta chợt nhớ ra. “Ý quý khách là lúc tôi cầm chiếc cặp sao?”

“Chứ còn lúc nào nữa. Vậy mà cậu còn định cãi không động vào.”

“Nhưng tôi đâu có động chạm trực tiếp vào máy. Tôi cũng không lấy nó ra khỏi cặp.”

“Chuyện đó thì liên quan gì. Máy tính được cấu tạo từ những linh kiện rất tinh vi, dù có để trong cặp, nhưng chỉ cần va chạm nhẹ vào đâu đó là cũng đủ hỏng rồi. Cậu tính thế nào đây? Nói đi, cậu định thế nào? Trả lời đi chứ.”

Hắn ta tuôn một tràng, giọng đe dọa làm Nitta bối rối. Đúng là anh đã cầm chiếc cặp. Nhưng anh không nhớ mình có va đập nó vào đâu. Song nếu giờ hắn ta hỏi anh đã cầm nó cẩn thận chứ, anh cũng không dám trả lời chắc chắn. Vì trong đầu anh lúc ấy chỉ nghĩ đến chuyện dẫn Kurihara đến mấy căn phòng kia.

“Sao cậu cứ im lặng mãi thế hả? Nói gì đi chứ, này!”

“À, vâng, tôi hiểu ý quý khách, nhưng cũng đâu thể khẳng định lỗi là tại tôi ạ?”

“Cậu vẫn còn định chối à? Không phải tại cậu thì tại ai?”

“Cái đó... Cũng có thể quý khách đã gây ra lỗi gì đó khi dùng thì sao ạ?”

“Cậu nói gì hả?” Mắt Kurihara đỏ ngầu lên. “Cậu lại định đổ vấy cho tôi đấy à?”

“Không ạ, tôi chỉ nói cũng có khả năng như vậy thôi.”

“Tại cậu. Ngoan ngoãn nhận tội đi. Cậu đã làm hỏng máy tính của tôi.” Kurihara giơ tay phải ra, gí đầu ngón trỏ vào mũi Nitta.

Ngay lập tức Nitta hất tay hắn ra. Một hành động hoàn toàn vô thức. Ngay sau đó, anh nghĩ, thôi xong rồi.

“Thái độ của cậu như vậy là sao? Còn hất cả tay khách ra thế à?” Đôi mắt một mí trợn tròn lên.

“Tôi xin lỗi ạ. Chỉ là vô tình đụng trúng tay quý khách thôi ạ.”

“Đừng cố biện minh. Cậu đứng đó cho tôi, cấm đi đâu cả.” Nói đoạn Kurihara vươn tay với lấy chiếc điện thoại đặt trên bàn.

16

“Tóm lại đêm nay tôi đã đưa cho vị khách ấy một chiếc máy tính khác để dùng rồi ạ. Còn về chiếc máy tính hỏng, tôi có đề nghị để chúng ta với người đến sửa nhưng ngài Kurihara nói sẽ mang tới cửa hàng mà mình tin tưởng.” Yamagishi Naomi đứng nghiêm trang báo cáo tình hình.

“Vậy cô bảo với khách, khi nào có hóa đơn thanh toán tiền sửa thì đưa lại cho chúng ta.” Người vừa lên tiếng là Fujiki, tổng quản lý khách sạn.

“Tôi cũng đã nói vậy nhưng khách bảo là không cần ạ.”

Fujiki nghiêng đầu. “Thế nghĩa là sao nhỉ?”

“Chắc vị khách ấy muốn thể hiện rằng tôi không định bắt các người bồi thường, hoặc tôi không tức giận vì mấy chuyện như thế chăng ạ?”

“Thế là vì chuyện gì?”

“Chuyện này,” nói đến đó Naomi dừng lại. Nitta đứng bên cạnh nhận ra dường như Naomi đang nhìn mình.

“Hay vì vị khách ấy không ưng thái độ của anh Nitta?" Fujiki hỏi.

“Ngài Kurihara đã nói thế đấy ạ.”

“Hừm,” Fujiki ôn hòa nhìn qua Nitta. “Tôi nghe nói có thể anh biết vị khách đó? Anh vẫn chưa nhớ ra gì à?”

“Tôi xin lỗi. Nhưng có lẽ tôi đã gặp người này ở đâu đó rồi. Nếu không ông ta đã chẳng làm những việc như vậy.”

“Không làm… Anh cho rằng vị khách đó cố ý gây ra những chuyện này à?”

Nitta gật đầu thật mạnh.

“Vụ phàn nàn về phòng ở cũng đã được tính toán trước. Tôi nghĩ hắn ta làm vậy là để cho tôi xem máy tính, và sau đó bắt tôi cầm cái cặp đựng chiếc máy kia.”

“Vậy người làm hỏng chiếc máy tính là...”

“Tôi nghĩ tự hắn ta đã làm hỏng.” Nitta quả quyết. “Máy để trong túi xách, tôi cũng không làm va đập mạnh vào đâu mà lại bị hỏng như thế, không phải rất lạ sao?”

Fujiki quay lại nhìn Naomi. “Cô nghĩ sao?”

Naomi ho khan một tiếng rồi mới trả lời.

“Tôi không rành về máy tính lắm. Nhưng trước có nghe loáng thoáng nếu máy đang mở, chỉ va chạm nhẹ vào đâu đó thôi pin cũng có thể bị hỏng, còn nếu máy đang tắt, có va chạm chút thì hình như không sao. Vả lại, không có bằng chứng gì mà đã đổ cho khách tự làm hỏng như thế tôi e hơi nóng vội.”

“Không, có bằng chứng đấy.” Nitta đáp trả. “Cứ kiểm tra cái máy tính ấy là sẽ rõ nó vô tình bị hỏng hay ai đó đã cố ý làm hỏng ngay thôi.”

“Nhưng không có lý do gì để ngài Kurihara làm việc đó cả. Ngài ấy nói sẽ tự trả tiền sửa máy.”

“Hừm,” Nitta thở hắt ra, nhìn Fujiki. “Nói gì thì nói hắn ta đã tính toán đâu vào đấy. Hắn ta không nhắm vào tiền mà cố ý công kích cá nhân tôi. Dù tôi cũng không biết hắn ta làm vậy với mục đích gì.”

“Kể cả vậy, cậu kích động thế là sai rồi. Dù bất cứ lý do gì, chúng ta cũng không thể động thủ với khách được.”

“Đúng là tôi đã bất cẩn...” Nitta cúi mặt xuống, nhẫn nhịn.

“Anh Inagaki này,” Fujiki gọi. Inagaki đang ngồi trên ghế xô pha cùng trưởng bộ phận phòng Takura.

“Các anh định thế nào? Có thể vị khách Kurihara đã lờ mờ biết được thân phận thật của anh Nitta đây. Thế nên ngài ấy mới cố tình làm ra những việc này để lật tẩy anh Nitta, à không, tôi xin lỗi, lật tẩy việc che giấu thân phận của anh Nitta.”

Inagaki ngẫm nghĩ một hồi, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Hiện tại chúng tôi không có ý định thay đổi kế hoạch. Cứ thế này theo đến cùng thôi. Giả dụ đúng là anh Kurihara kia định lật tẩy thân phận của Nitta, mà cậu ấy lại rời đi như thế, có khi chuyện còn ầm ĩ hơn.”

“Ra là vậy. Anh nói nghe cũng có lý,” Fujiki đan các ngón tay vào nhau đặt trên mặt bàn. Nhìn cặp lông mày chau lại kia, hẳn ông đang suy nghĩ lung lắm. Cuối cùng, ông ngẩng mặt lên. “Tôi hiểu rồi. Vậy chúng ta cứ theo dõi tình hình thêm xem sao. Có điều anh Nitta nhớ cẩn thận hành động và lời nói. Đừng để lộ bất cứ sơ hở nào.”

“Tôi sẽ chú ý.”

Nitta trả lời, đúng lúc đó tiếng gõ cửa từ phía sau vang lên. “Mời vào,” Fujiki đáp lại.

Người mở cửa bước vào là Kuga. Anh bối rối nhìn một lượt quanh phòng.

“Ngài Kurihara lại vừa gọi điện xuống phòng lễ tân. Ngài ấy muốn anh Nitta lên đó ngay.”

Mọi người nhất loạt buông tiếng thở dài.

“Ngay bây giờ à?” Fujiki hỏi. “Anh Nitta nắm được tinh thần rồi đúng không? Dù ngài Kurihara có đưa ra yêu cầu khó đến mấy, anh cũng phải cố gắng nhẫn nhịn đấy.”

“Tôi hiểu rồi ạ,” Nitta cúi đầu, ra khỏi phòng tổng quản lý.

Kurihara đã đợi sẵn trên phòng 2210 với bộ mặt khó đăm đăm. Trên bàn đặt chiếc máy tính cá nhân khách sạn cho mượn.

“Máy tính không có vấn đề gì chứ ạ?” Nitta hỏi.

“Khó dùng quá. Chắc do khác loại,” Kurihara nói cụt lủn. “Nhờ phúc của cậu mà tôi được một phen khốn đốn đấy.”

Hắn ta nói như thể Nitta làm hỏng máy tính thật. Hay hắn chỉ đang diễn thôi nhỉ?

“Chắc là do tôi cầm cặp không cẩn thận.”

“Giờ đã chịu thừa nhận rồi đấy à.”

“Tôi không thể nói rõ tại sao chiếc máy lại hỏng, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức trợ giúp để công việc của quý khách không bị ảnh hưởng ạ. Tôi xin chịu trách nhiệm về việc đó.” Naomi đã dạy anh lời

thoại này.

“Được, nói lời phải giữ lấy lời đấy.”

Kurihara với lấy chiếc cặp đang đặt bên cạnh, lôi từ trong đó ra một quyển sách. Chỉ có điều đó lại là một cuốn tài liệu bằng tiếng Anh.

“Đây là tài liệu tham khảo giải thích các mẫu câu tiếng Anh với rất nhiều ví dụ khác nhau.” Kurihara đặt cuốn tài liệu lên trên bàn. “Tôi phải đánh máy hết chỗ này.”

“Dạ, cả tập này ấy ạ?”

“Phải, tất cả. Vốn dĩ tôi đã gõ xong hết, vào cái máy cậu làm hỏng ấy. Mà không có cái này công việc của tôi sẽ tanh bành. Ngày mai tôi cần.”

Nitta cầm cuốn tài liệu lên, giở lướt qua một lượt. Phần lớn các trang đều in những câu tiếng Anh khá dài.

“Tức là đêm nay phải đánh máy hết chỗ này ạ?”

“Đừng nói cậu không làm được nhé. Cậu bảo sẽ chịu trách nhiệm rồi đấy.” Kurihara nói mà phun cả nước bọt ra.

Thôi xong, Nitta nghĩ bụng. Gõ hết đống này phải ngốn nhiều tiếng đồng hồ chứ chẳng chơi. Nhưng anh không thể từ chối. Với lại, anh cũng có thể cầu viện mà.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng ạ. Gõ xong tôi sẽ mang máy trả cho quý khách ạ.”

“Mang trả? Cậu nói gì vậy? Cậu cứ làm ở đây đi.”

“Nhưng mà...”

“Tôi đang bảo cậu làm cơ mà. Cậu không làm thì còn ý nghĩa gì nữa. Tôi không chấp nhận việc nhờ vả người khác.”

“Nhưng việc này nhiều người làm sẽ hiệu quả hơn chứ ạ.”

“Nhiều lời quá,” Kurihara đấm xuống bàn, đứng dậy. “Ý tôi là cậu tự làm một mình đi, nếu thấy bản thân phải có trách nhiệm, hãy làm như tôi bảo. Hiểu không hả?”

Đây là công kích cá nhân chứ gì nữa. Hắn chỉ muốn gây khó dễ cho Nitta chứ chẳng phải khách sạn này. Tại sao hắn lại làm như vậy? Và hắn là ai?

“Ánh mắt đó là sao?” Kurihara lườm lại. “Cậu định ý kiến?”

“À, không ạ.” Nitta nhìn xuống phía dưới. Tự nhiên mắt anh trở nên đáng sợ.

Kurihara nhìn đồng hồ đeo tay.

“Giờ là 9 rưỡi. Tôi sẽ ra ngoài, trong lúc ấy cậu cố mà làm đi. Tôi nói rồi đấy, không được nhờ người khác, cậu phải tự làm một mình.”

“Vâng... tôi hiểu rồi ạ.”

“Cậu có cầm điện thoại đấy không?”

“Điện thoại ấy ạ? Có ạ...”

Kurihara với lấy điện thoại của mình đang đặt trên bàn, chìa về phía Nitta.

“Lấy máy này gọi tới số của cậu đi.”

Cực chẳng đã, Nitta đành làm theo. Chiếc điện thoại Nitta đang để trong túi trong rung lên. “Được rồi.” nói đoạn Kurihara lấy lại điện thoại của mình.

“Cậu kiểm tra lại số điện thoại của tôi đi. Thỉnh thoảng tôi sẽ gọi cho cậu để kiểm tra nhưng sẽ tắt máy luôn nên cậu không cần trả lời. Sau đó, trong vòng ba mươi giây, cậu phải dùng điện thoại của phòng này gọi lại cho tôi. Cậu phải gọi bằng điện thoại của khách sạn đấy nhé, đừng có nhầm.”

Nitta chớp mắt. “Tại sao lại phải làm vậy ạ?”

“Để giám sát cậu chứ còn gì nữa. Có như vậy cậu mới không thể đi đâu hoặc nhờ ai đó làm giúp được. Không biết tôi gọi điện lúc nào nên cậu sẽ không thể rời khỏi căn phòng này.”

“À, hóa ra là vậy ạ.”

“Cậu có muốn lừa tôi cũng không được đâu nên làm cho tử tế vào.” Kurihara quát lên rồi cầm lấy thẻ khóa phòng, đoạn rời đi.

Nghe thấy tiếng cửa bị đóng sầm lại, Nitta bần thần mất một lúc. Nhưng sau đó anh bắt đầu sôi máu. Tại sao anh lại gặp phải chuyện này? Anh chỉ đang nằm vùng để điều tra thôi cơ mà?

Đúng lúc đó, điện thoại của Nitta rung lên. Nitta còn đang nghĩ Kurihara sao đã gọi nhanh vậy, nhưng hóa ra là điện thoại từ Naomi. Hẳn cô thấy anh đi lâu nên lo đây mà.

“Chuyện thế nào rồi ạ?” Naomi hỏi.

“Tệ lắm,” đoạn Nitta thuật lại sự tình. Anh không kiềm được, cứ thế nói với Naomi bằng giọng lỗ mãng. “Rõ ràng hắn ta cố ý chơi xấu tôi. Đã vậy tôi sẽ nói toạc ra luôn tôi là cảnh sát.”

“Anh không thể làm vậy. Đừng vội, chưa chắc ngài Kurihara đã biết danh tính của anh Nitta đâu. Ngài ấy không biết mà anh làm vậy chuyện sẽ rùm beng lên đấy.”

“Thì... đúng là vậy, nhưng mà...” Cô ấy nói không hề sai.

“Anh đợi nhé, giờ tôi sẽ lên đó.” Nói đoạn Naomi cúp máy, chẳng buồn đợi Nitta trả lời.

Năm phút sau cô đã có mặt, vẫn vận bộ đồng phục nhân viên lễ tân ban nãy. Đêm nay hẳn cô cũng không về sớm được rồi. Nghĩ vậy Nitta lại thấy thương thay cho cô.

“Đây là tiếng Anh cấp ba nhỉ?” Naomi nói sau khi nhìn cuốn tài liệu tham khảo. “Có lẽ anh ta là giáo viên cấp ba hoặc thầy giáo ở trung tâm dạy thêm chăng.”

“Tóm lại tôi chẳng nhớ gì cả. Mà tôi cũng không nghĩ mình đã từng gây sự với ai.”

“Nhưng nghe chuyện thì có vẻ ngài Kurihara kia đã biết anh Nitta từ trước.”

“Không những biết mà còn hận tôi kìa. Nhưng nghề của tôi nó vậy, không thể biết mình đã từng gây thù chuốc oán với ai, ở đâu và khi nào.”

Nitta vừa nói xong thì chiếc điện thoại di động đặt trên bàn rung lên. Lần này chắc là Kurihara. Chuông kêu được ba tiếng rồi tắt ngúm.

Nitta với lấy chiếc điện thoại trên bàn, gọi cho Kurihara. Điện thoại vừa kết nối, Nitta đã nghe thấy giọng nói cộc cằn của hắn ta. “Tôi đây.”

“Tôi Nitta đây ạ.”

“Hừm, ít nhất thì cậu cũng đang ở trong phòng. Vẫn đang làm việc chăm chỉ đấy chứ?”

“Vâng, tôi vừa mới bắt đầu đây ạ.”

“Liệu có xong được không đấy? Tôi sẽ gọi lại nên đừng có lơ là, chịu khó làm cho xong đi.”

Điện thoại ngắt cái rụp. Nitta nhìn chiếc điện thoại, lắc đầu. “Thôi xong rồi.”

Naomi cởi áo khoác, xắn tay áo, ngồi xuống trước chiếc máy tính xách tay.

“Cố định gõ hộ tôi đấy à?” Nitta ngạc nhiên hỏi.

“Vâng... nhìn thế này thôi chứ tôi gõ bàn phím lành nghề phết đấy.”

“Thật ngại quá...”

“Anh đừng để ý. Mặc dù không thể rời khỏi đây, nhưng anh cứ chuẩn bị sẵn tinh thần có thể hành động bất cứ lúc nào đi. Việc này cứ để tôi lo.” Nitta nghe thấy trong giọng điệu trầm thấp bình tĩnh ấy là cả niềm kiêu hãnh và sự giản dị của một nhân viên khách sạn chuyên nghiệp.

“May mà có cô,” Nitta cúi đầu.

Đúng là lành nghề thật, ngón tay Naomi lướt êm ru. Cô gõ những đoạn tiếng Anh dài vô cùng trơn tru, chẳng hề mắc lỗi, trong khi mắt không cần nhìn bàn phím.

“Được của nó đấy chứ.” Nitta nhòm vào từ phía sau khen. “Tôi gõ tiếng Nhật không đã chẳng đâu ra đâu rồi.”

“Gõ tiếng Anh nhàn hơn tiếng Nhật nhiều chứ, vì không phải mất công đổi phím mà,” Naomi trả lời mà chẳng cần ngơi tay.

“Thế sao? Nhưng dù gì mấy đoạn văn này nội dung có vẻ khó nhỉ,” Nitta nhìn tập tài liệu nhận xét. “Như kiểu mấy đoạn trích trong sách triết học ấy.”

Naomi dùng tay, quay đầu lại.

“Anh hiểu à? Đúng là anh Nitta có khác.”

“Đại khái thôi.”

“Hóa ra ngoài giao tiếp, anh Nitta còn giỏi cả đọc hiểu nữa nhỉ,” Naomi nói vậy có lẽ vì lúc đào tạo Nitta, cô đã kiểm tra trình độ của anh. Hồi cấp hai, do công việc của bố, anh đã sống ở Los Angeles hai năm.

“Giờ họ vẫn dạy mấy thứ tiếng Anh cổ thế này ở trường học à? Tôi nhớ hồi tôi mới quay lại Nhật, nhìn sách giáo khoa tôi đã ngạc nhiên lắm.”

“Tôi nghĩ là tùy trường và tùy giáo viên ấy.”

“À, cũng có thể nhỉ.”

“Trong mắt những người như anh Nitta, mấy thầy cô giáo đang ngày ngày nỗ lực dạy ôn thi tiếng Anh chắc trông nực cười lắm nhỉ?”

“Làm gì đến mức ấy…” nói đến đây trong đầu Nitta lóe lên một ý nghĩ. Anh cảm thấy một mảnh ghép chẳng hề liên quan đến mọi chuyện tự nhiên lại vừa khít với một ô trống mà anh không hề ngờ tới. Anh thấy sửng sốt, và sau đó là thất vọng trước sự ngu ngốc của bản thân.

“Anh sao vậy?” Naomi hỏi.

“Tôi nhớ ra rồi,” Nitta nói. “Tôi đã gặp hắn ta hồi cấp ba.”

17

"Thực tập?" Naomi hỏi vậy rồi nghiêng đầu, chớp chớp mắt. Hẳn là vì cô vừa nghe thấy một từ ngoài sức tưởng tượng. Nhưng chính Nitta còn không hề nghĩ mình sẽ nói ra từ đó nữa là... Chuyện từ thời học cấp ba, ai mà nghĩ được cơ chứ.

"Anh ta đã dạy thực tập môn tiếng Anh ở lớp tôi. Hình như đúng là cái tên Kurihara Kenji đấy, mặc dù tôi cũng không nhớ rõ lắm. Anh ta dạy ở lớp tôi đâu khoảng hai tuần gì đó." Nitta khoanh hai tay lại, lục lọi đống ký ức cũ kỹ. Anh vẫn nhớ tên bạn học cùng, thậm chí có mấy người tới giờ anh vẫn còn liên lạc. Anh còn có thể miêu tả chi tiết lớp học đó thế nào, nhìn từ cửa sổ trông ra sao.

Nhưng anh lại chẳng có chút ký ức nào về thời gian thực tập đó cả. Chắc do kỳ thực tập ngắn, mà giáo sinh thực tập lại không phải một cô giáo xinh tươi nào đó. Với lại thường mấy học sinh cấp ba già dặn sẽ không coi sinh viên thực tập làm giáo viên là người lớn.

Nói vậy nhưng vẫn có một việc để lại chút ấn tượng. Chuyện xảy ra lúc Nitta học lớp 11. Giáo sinh thực tập môn tiếng Anh của lớp Nitta khi đó có cái đầu to quá khổ. Tóc thì cắt ngắn kiểu bảy ba, thái dương che nút cả gọng kính. Bởi vậy mà ngay từ giây phút xuất hiện, anh ta đã trở thành trò tiêu khiển của cả lớp. Ngay cả việc anh ta mắt đỏ ngầu và nổi xung lên khi bị học sinh chỉ ra một lỗi sai nhỏ nào đấy, cũng trở thành đề tài để đám học sinh lôi ra châm chọc.

Trường Nitta thuộc top trên nên hầu như không có mấy thành phần du côn, bạo lực. Vì thế ai mà nghĩ được những học sinh ấy lại muốn gây khó dễ cho một giáo sinh thực tập chỉ hơi khác người một

chút. Còn người đứng trên bục giảng thi thoảng nhìn xuống lại bắt gặp những ánh mắt coi thường như thế, tất nhiên sẽ khó chịu.

Nitta có một cậu bạn thân tên Nishiwaki. Cậu bạn này của anh chẳng ưa gì vị giáo sinh thực tập kia. Điên tiết vì mấy lần đứng lên đọc bài trước lớp đều bị anh ta bắt lỗi phát âm, Nishiwaki đã buông những lời khiêu khích vị giáo sinh trẻ.

“Em không hiểu thầy bắt bọn em đọc mấy câu tiếng Anh này với mục đích gì? Toàn là đáp án thế này đọc nhẩm thôi cũng được rồi mà ạ?”

Ngay lập tức một giáo sinh thực tập được đặt biệt danh “Mặt trẻ con” kia đỏ au lên.

“Các em đang học ngôn ngữ nên tập đọc rất quan trọng.”

“Thầy nói ngôn ngữ nhưng chắc gì sau này bọn em đã dùng đến thứ tiếng Anh này ạ. Thầy bảo hội thoại quan trọng thì em còn hiểu.”

“Quan trọng chứ, nó sẽ giúp các em luyện phát âm.”

“Phát âm? Thầy đang nói nghiêm túc đấy ạ?” Chẳng hiểu sao Nishiwaki lại nhìn sang phía Nitta, cười khẩy.

“Ý em là sao? Tôi nói sai à?” Giáo sinh thực tập hỏi.

“Vậy thầy đọc mẫu cho bọn em nghe một lần đi ạ.”

“Tôi đọc?”

“Vâng ạ. Ở đây thầy là chuyên gia mà.” Nishiwaki . đưa tay ra, ý chừng muốn nói “mời thầy, mời thầy”.

Vị giáo sinh thực tập chau mày, nhìn xuống cuốn sách giáo khoa. Cứ ngỡ người này còn đang băn khoăn, ấy vậy mà anh ta đã bắt đầu đọc những câu tiếng Anh một cách rất trơn tru. Giáo sinh đọc rất lưu loát, chứng tỏ anh ta đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm qua quá trình thực tập. Chỉ có điều, thứ tiếng Anh này người nước ngoài sẽ khó mà hiểu được.

“Ok, ok, thầy dừng ở đó được rồi ạ.” Nishiwaki lại quay qua nhìn Nitta. “Thế nào Nitta, cậu hiểu đoạn tiếng Anh vừa rồi chứ?”

“Ra vậy,” Nitta đọc vị được ý đồ của bạn mình. Nhưng anh chỉ nghĩ việc này thật phiền phức.

“Chuyện này là sao?” giáo sinh thực tập hết nhìn Nishiwaki lại

nhìn Nitta.

"Cậu ấy đã từng sống ở Mỹ, nói tiếng Anh như gió đấy ạ."

Mặt giáo sinh mới nãy còn đỏ bừng giờ đã cắt không còn giọt máu, mắt quắc lên.

"Thế nào? Cậu nghĩ người Mỹ nghe đoạn vừa rồi có hiểu không?" Nishiwaki hỏi. Nitta liếc nhìn phía sau. Giáo viên hướng dẫn vẫn im lặng, chắc định theo dõi tình hình xem sao đây mà.

Nitta thở dài ngao ngán. Cậu đùa hơi quá rồi đấy, Nishiwaki. Nhưng đã đến nước này, Nitta cũng không thể phản bội bạn mình được. Giáo sinh thực tập dạy có mấy tuần nhưng đời học sinh của cậu thì còn dài lắm.

"Ừm, chắc là không." Nitta trả lời. "Với lại lúc nói chuyện chẳng mấy khi người ta dùng mấy từ cổ thế cả."

"Phát âm thì sao?" Nishiwaki vẫn tiếp tục. Cậu ta muốn đuổi cùng giết tận đây mà.

"Cậu đang bảo tôi đọc đi đấy à?"

Nitta không định đùa, vậy mà cả lớp đã cười ồ lên.

"Nitta, cậu đọc thử mấy câu đi xem nào." Nishiwaki đề nghị.

"Tôi á? Tại sao?"

"Có sao đâu, đọc một ít thôi mà. Tôi muốn nghe xem khác nhau thế nào."

Đám bạn xung quanh cũng bắt đầu nhao nhao lên bắt Nitta đọc. Giờ mà ngoan cố không nghe, hẳn sẽ bị chúng nó gán cho cái mác nhạt nhẽo cho mà xem.

Cực chẳng đã, Nitta đành đứng đó đọc hai dòng đầu tiên, giọng khàn khàn.

Nishiwaki huýt sáo. "Quả nhiên, giọng chuẩn có khác."

Được thể mọi người cũng cứ thế vô tư vỗ tay theo.

Nitta nhìn vị giáo sinh thực tập. Chừng như toàn thân "Mặt trẻ con" đang túa mồ hôi, miệng thì mấp máy như chú cá chép hồ.

Nitta chỉ nhớ đến đấy. Còn sau đó mọi chuyện diễn biến thế nào, giáo sinh thực tập kia ra sao, anh không tài nào nhớ được. Anh nhớ là giáo viên hướng dẫn chẳng nói năng gì, nhưng cũng có thể anh đã

nhầm. Đến giờ anh vẫn qua lại với cậu bạn Nishiwaki, nhưng họ chưa hề nhắc tới chuyện đó. Vì nếu muốn ôn chuyện cũ, họ còn đi kỷ niệm thú vị hơn nhiều.

Nitta kể lại chuyện đó cho Naomi nghe. Cô nghe vô cùng chăm chú.

"Giáo sinh thực tập khi đó tên là Kurihara Kenji."

Naomi ngạc nhiên nhìn Nitta.

"Anh Nitta mà cũng có lúc nghịch mấy trò trẻ con như vậy nhỉ."

"Có phải tôi đầu têu đâu. Tôi bị bạn kéo vào, không có đường lui đấy chứ. Cô cũng hiểu đúng không? Không thể đơn thương độc mã thành con ngoan trò giỏi được đâu."

"Nhưng bị học sinh đối xử thế, chắc vị giáo sinh kia sốc lắm nhỉ. Có khi còn không gượng dậy nổi ấy chứ. Dễ anh ta sẽ hận mấy cậu học sinh kia, cả đời chẳng quên được cũng nên."

Hiểu cô ám chỉ điều gì, Nitta ôm đầu ngao ngán.

"Khoan. Tức là anh ta đang trả thù tôi về việc hồi đó à? Đừng đùa chứ. Chuyện đó bạn tôi đầu trò, tôi chỉ miễn cưỡng hùa theo thôi mà."

"Có thể đúng là vậy nhưng làm sao biết ngài Kurihara nhìn nhận chuyện đó thế nào. Có thể ngài ấy nghĩ hai anh thông đồng thì sao."

"Đừng đùa chứ." Nitta lặp lại. Anh bắt đầu rung đùi. Chỉ vì hùa theo bạn mà anh thành người xấu à? Nhưng như vậy cũng bớt được một mối lo.

"Tóm lại hắn không hề biết thân phận thật của tôi, vậy là yên tâm rồi. Giờ tôi sẽ không để hắn tự tung tự tác nữa đâu."

"Anh định làm gì?"

"Tôi chẳng định làm gì cả, chỉ muốn hắn dùng ngay trò hành hạ người khác thôi."

Đúng lúc đó di động của Nitta lại báo có cuộc gọi đến. Kurihara đang gọi. Chuông lại reo đúng ba hồi rồi tắt ngúm y như ban nãy.

"Đúng lúc quá." Nitta nhấc ống nghe điện thoại đang để trên bàn.

Nhưng khi Nitta đang định ấn số thì Naomi đã dùng tay ngăn lại.

"Cô làm gì vậy?"

"Anh định nói với ngài Kurihara anh đã nhớ ra ngài ấy chính là giáo sinh thực tập kia à?"

"Tất nhiên. Tôi sẽ bảo hắn ta muốn trả thù thì cũng phải đường đường chính chính mà làm. Đừng có giở trò hèn hạ thế này."

Mắt Naomi vô cùng cương quyết, cô lắc đầu. "Anh không thể làm vậy được."

"Tại sao?"

"Vì anh đang là một nhân viên khách sạn. Đã là nhân viên khách sạn, dù có gặp người quen anh cũng không được nói ra nếu người đó im lặng. Vì khách cũng có sự tình riêng của khách."

"Đợi đã. Thế khác nào tôi không thể phản kháng?"

"Đúng vậy. Anh không được phép phản kháng, Naomi lườm Nitta.

Nitta chẳng nói chẳng rằng cứ thế hất tay Naomi ra, bắt đầu ấn số. Đã quá ba mươi giây.

Điện thoại vừa kết nối, Nitta đã nghe thấy giọng như đang gắt lên của Kurihara. "Cậu làm gì mà chậm chạp thế hả?"

"Tôi xin lỗi, tôi vừa chạy đi vệ sinh. Lần tới quý khách có thể du di thành một phút thì tốt quá."

"Đừng có cằn nhằn nữa. Thế tình hình công việc thế nào rồi? Gõ được nhiều chưa?"

"Chắc được khoảng hơn hai mươi phần trăm rồi ạ."

"Làm cho nhanh nhanh lên. Không xong thì đừng trách tôi." Nói đoạn anh ta cúp máy.

Nitta vừa lắc đầu vừa đặt ống nghe điện thoại xuống, nhìn Naomi.

"Phiền anh Nitta phải chịu đựng rồi." Naomi cúi đầu.

"Lúc nào chúng ta cũng phải theo khách thế sao? Rõ ràng hắn thù tôi nên mới làm vậy mà? Chúng ta phải phản kháng lại chứ? Cô cũng đang bị làm phiền đấy thôi?"

"Chúng ta phải xử lý chứ không thể phản kháng. Không thể hành động theo cảm tính được. Anh không phải lo cho tôi. Chỉ là gõ bàn phím thôi mà."

Quả nhiên con người hâm việc này lúc nào cũng lạnh lùng như

vậy. Nitta vừa gãi đầu vừa đi lòng vòng quanh phòng, sau đó ngồi lại vào ghế.

"Cô đã gặp trường hợp thế này bao giờ chưa? Kiểu người quen đến thuê phòng nhưng người đó lại vô cùng hận mình ấy?"

Naomi vừa gõ bàn phím vừa nghiêng đầu.

"Người quen thì có. Nhưng người thù tôi thì hình như không. Ít nhất tôi cũng chưa bị làm khó bao giờ. Nhưng đời vốn nhiều kiểu người mà, nên chuyện thế này tôi nghĩ cũng bình thường. Ban nãy anh Nitta cũng có nói nhỉ, cảnh sát các anh chẳng biết đã gây thù chuốc oán với ai, ở đâu và khi nào. Nhân viên khách sạn chúng tôi cũng vậy. Lắm lúc chúng tôi phục vụ tận tình nhưng lại làm khách khó chịu đấy."

Kiểu làm dâu trăm họ đây mà. Chuyện này cũng dễ hiểu.

"Nói như cô thì nhân viên khách sạn cũng có thể trở thành mục tiêu đấy nhỉ."

"Mục tiêu?"

"Ý tôi là vụ án giết người hàng loạt ấy. Nhưng gã Kurihara này có vẻ không liên quan. Tôi e nạn nhân tên hung thủ nhắm đến không chỉ giới hạn trong khách trọ. Cũng có thể hắn sẽ nhắm tới nhân viên nào đó của khách sạn này."

Naomi ngưng tay, quay lại. "Tại sao lại là nhân viên?"

"Cái đấy thì tôi không biết. Tôi chỉ đang nói tới khả năng thôi."

"Nếu vậy hiện trường sẽ không phải ở phòng nhỉ?"

"Tại sao?"

"Thì nếu nhân viên bị giết trong phòng, nghiễm nhiên chủ phòng đó sẽ bị nghi là hung thủ chứ sao. Làm gì có chuyện hung thủ và nạn nhân lại ở trong phòng của một vị khách không hề liên quan khác chứ. Không phải hung thủ cũng sẽ nghĩ thế à?"

"Ra vậy," Nitta đồng ý. Nói ra thì đúng thế thật.

"Chẳng hạn như lần này đây, anh Nitta và vị khách kia có đến tận mấy lần ở riêng với nhau. Nếu anh Nitta bị giết ở một thời điểm nào đó trong khoảng thời gian ấy, đương nhiên ngài Kurihara sẽ bị nghi ngờ đầu tiên."

“Đúng thật nhỉ,” miệng Nitta méo xệch đi, anh nhìn màn hình máy tính thật lung. “Chắc hắn không giết được tôi nên mới nhẫn nhịn bày trò thế này đây.”

“Nói như anh chuyện kết thúc vậy là tốt lắm rồi còn gì.” Naomi mỉm cười, tiếp tục gõ bàn phím.

Nhìn dáng lưng của Naomi, Nitta lại thấy lộn hết cả ruột gan. Gã Kurihara kia quá vô lý, sao có thể ôm hận vì chuyện ngày đó được nhỉ. Nhưng hắn chọn cách này để trả thù cuối cùng lại chỉ làm phiền đến người khác. Anh tuyệt đối không thể tha thứ cho hắn được. Dù khó chịu, thì cứ ba mặt một lời giải quyết có phải hơn không.

Nitta lại gần chiếc cặp của Kurihara đang đặt ở một góc giường.

“Anh định làm gì vậy?” Dường như cảm nhận được điều gì đó, Naomi cất lời.

“Tôi định điều tra hắn xem sao, biết đâu lại nắm được điểm yếu của hắn.”

“Không được.” Naomi rời khỏi ghế, lao tới chỗ Nitta như thể vừa trượt trên sàn, chìa hai tay ra giữa anh và chiếc cặp. “Riêng chuyện này thì không được.”

“Tôi chỉ xem bên trong một chút thôi chứ có lấy trộm đâu.”

“Không được. Tuyệt đối không được mở hành lý của khách. Tôi không rõ cảnh sát các anh thế nào, nhưng dù là điều tra, cũng không thể tự tiện thế đúng không? Anh phải được đối phương cho phép đã chứ? Còn nếu là cưỡng chế thì phải có lệnh khám xét.” Naomi cương quyết nói.

Nitta thở dài, từ bỏ ý định. Naomi để cặp lại chỗ cũ.

“Cô đúng là tấm gương sáng của các nhân viên khách sạn. Tôi không nói kháy đầu, tôi nghĩ vậy thật đấy.”

“Gương gì đâu. Chuyện đương nhiên thôi.” Naomi quay lại ghế ngồi. Cô nhặt cuốn tài liệu vừa bị rơi xuống sàn lên. Đúng lúc ấy Nitta nhìn ra thứ gì đó.

“Đợi đã, cho tôi xem cái đấy đi.” Nitta lật bìa sau cuốn tài liệu lên. Trên đó có dán miếng băng dính in dòng chữ “Trung tâm học thêm Imai, chi nhánh Ikebukuro”.

“Đúng là thầy giáo dạy thêm này,” Naomi từ bên cạnh nói.

Nitta cầm điện thoại, gọi cho Motomiya. Chắc chắn anh ấy vẫn đang ở tòa văn phòng.

“Có chuyện gì vậy?” Motomiya hỏi.

“Tôi biết nơi làm việc của Kurihara rồi. Có vẻ hắn ta là một thầy giáo dạy thêm.”

Nitta thuật lại chuyện bị Kurihara bắt gõ lại cuốn tài liệu tiếng Anh. Nhưng lại không hé miệng vụ người này là giáo sinh thực tập hồi cấp ba của mình.

“Cậu không nhớ ra chuyện gì à?” Motomiya hỏi.

“Xin lỗi, nhưng em không nghĩ ra được gì cả.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ trao đổi với đội trưởng rồi cấp tốc điều tra thân thế của hắn xem sao.” Sau khi cho Nitta nghe được đúng câu trả lời anh mong đợi, Motomiya cúp máy.

“Sao anh không nói chuyện mình đã nhớ ra?” Naomi khó hiểu nhìn lên.

Nitta thọc hai tay vào túi áo, nhún vai.

“Tôi nói chuyện đó để các sếp quên hắn luôn à. Rồi lấy ai cất công điều tra hắn giúp tôi?”

Naomi trố mắt ra. “Anh còn lừa cả đồng nghiệp của mình nữa à. Thế giới này đúng là đáng sợ thật đấy.”

“Nói dối cũng là một cách mà. Với lại cũng chưa chắc hắn vô hại.”

Cô nhân viên lễ tân lại bắt đầu gõ bàn phím, như thể chẳng buồn đôi co với Nitta.

Sau đó khoảng ba mươi phút, Kurihara lại gọi điện tới. Nitta gọi lại cho hắn. Mặc dù họ chỉ trao đổi dăm ba câu nhưng Nitta chắc mẩm hắn đã hơi ngà ngà.

“Sao hắn lại làm mấy chuyện phiền phức thế này nhỉ.” Nitta nghiêng đầu. “Nếu muốn biết tôi có ở đây không, hắn chỉ cần gọi thẳng vào số điện thoại phòng này là được mà.”

“Tôi chịu thôi,” Naomi chỉ lẩm bẩm có vậy, chừng như đang rất tập trung vào việc đánh máy.

Đến khi ngày mới sắp sang thì Naomi cũng hoàn thành công việc. Hai người soát lỗi xong xuôi, Naomi mới chậm rãi hết xoay tay lại xoay cổ.

“Cô vất vả quá,” Nitta đứng dậy, lịch sự cúi đầu. “Để tôi làm có khi giờ còn chưa được một nửa. Thật sự rất cảm ơn cô.”

Naomi vắt chiếc áo khoác cởi ra từ ban nãy lên cánh tay, mỉm cười.

“Như thế này mà ngài Kurihara bỏ qua cho thì tôi cũng mừng.”

Đúng lúc Nitta nhăn mũi, chẳng biết trả lời thế nào thì di động báo Kurihara gọi. Anh nhìn đồng hồ, vừa đúng 12 giờ đêm.

“Thế nào rồi?” Kurihara hỏi.

“Tôi vừa mới xong ạ.”

“Ok, giờ tôi sẽ về luôn đây, cậu cứ đợi ở đó đi.” Giọng hắn có vẻ ngọng nghịu khang khác. Nói xong hắn cúp máy cái rụp.

“Hắn đang quay lại đấy. Cô nhanh về văn phòng đi. Nếu biết không phải tôi đánh máy, có khi hắn sẽ lại nổi khùng lên cho mà xem.” Nitta nói với Naomi. “Mà cô cứ về luôn đi cũng được.”

“Mong anh Nitta hãy hứa với tôi một chuyện. Dù có bị nói gì, anh cũng...”

“Biết rồi khổ lắm nói mãi,” Nitta giơ tay phải ra, ngăn cô nói tiếp. “Tôi sẽ không nói gì đâu. Tôi tôn trọng quy tắc của nhân viên khách sạn này mà.”

Mắt Naomi ánh lên vẻ nghi ngờ. Đúng lúc đó di động Nitta lại reo lên. Lần này là Motomiya gọi.

“Tôi có thông tin về Kurihara rồi đây. Đúng như cậu nói, hắn là giáo viên trung tâm dạy thêm. Nhưng đến hai tuần trước thôi.”

“Đến hai tuần trước? Nghĩa là sao?”

“Hắn bị đuổi việc. Hình như hắn cũng mới được tuyển vào hồi tháng Tư năm nay thì phải, nhưng bị học sinh chê nên họ hủy hợp đồng. Trước đó có vẻ hắn cũng đổi hết trung tâm này đến trung tâm khác.”

Nitta nhớ lại chuyện hắn nói anh là người “không thể ở lâu một chỗ” và coi anh chẳng ra gì. Có lẽ nào hắn đang nói chính mình?

“Tóm lại không có gì đặc biệt đáng nghi. Cũng chẳng dính dáng gì tới cậu cả. Còn việc đã gặp ở đâu đó, có khi chỉ là do cậu tưởng tượng ra thôi.”

Có lẽ họ vẫn chưa điều tra những chuyện khi hắn làm giáo sinh thực tập.

“Trước khi dạy ở trung tâm hắn ta dạy ở trường ở nào hay sao ạ?” Tóm lại Nitta cứ hỏi đã.

“Trước đó hình như hắn là một nhân viên văn phòng thôi, không có kinh nghiệm dạy học gì cả. Nghe đâu hồi xưa hắn cũng muốn trở thành giáo viên nhưng lại gặp vấn đề gì đó. Không lấy được bằng giảng dạy thì phải. Muốn lấy được bằng cần qua quá trình thực tập, mà hồi đi học hắn không thực tập hay sao đó.”

Nitta giật mình. “Sao hắn lại không thực tập nhỉ?”

“Tôi cũng không rõ. Cậu cảnh sát đi lấy thông tin hình như không hỏi những chuyện đó. Tóm lại gã Kurihara này không có vấn đề gì cả. Hắn ta gây chuyện với cậu thật nhưng thôi cứ để đó theo dõi tiếp xem sao.”

“Em hiểu rồi ạ.”

Ngắt điện thoại, Nitta trình bày ngắn gọn lại cho Naomi nghe. Nghe đến giữa chừng, cô chau mày lại.

“Thế việc thực tập ở lớp anh sau đó thế nào?”

“Nếu đúng Kurihara không có kinh nghiệm thực tập như thông tin điều tra được thì chắc hồi đó hắn đã bỏ dở giữa chừng. Hẳn vì quá thất vọng.”

“Và nguyên nhân đó là...”

“Tại chúng tôi rồi,” Nitta ngồi xuống ghế. “Có khi hắn còn nghĩ tại mấy đứa trẻ ranh nghịch ngợm hồi đó mà mình mới không thể trở thành giáo viên cũng nên.”

Naomi vẫn đứng sững ra đó. Có lẽ cô chưa tìm được lời nào đáp lại.

“Thôi cô Naomi quay lại văn phòng đi. Chắc hắn sắp về tới nơi rồi đấy.”

Naomi gật đầu, đoạn nói “Có chuyện gì cứ gọi tôi nhé,” rồi ra

khỏi phòng.

Nitta vùi tay vào đống tóc mái, gãi đầu sồn sột. Cảm giác của anh lúc này như vừa nuốt phải cục chì.

Nhưng anh cũng lại nghĩ "Mặc kệ." Mới có thế đã bỏ cả thực tập thì làm được trò trống gì chứ. Nghề nào chẳng có chuyện này chuyện kia. Vừa bị trêu chọc chút xíu đã chạy trốn như thế cũng chẳng có tư cách làm giáo viên.

Nhưng nói thật, anh cũng muốn xin lỗi anh ta. Dù gì anh cũng góp phần vào việc cướp đi ước mơ của Kurihara Kenji.

Ngoài cửa phát ra tiếng động. Mấy giây sau của mở, Kurihara bước vào.

"Quý khách đã về rồi ạ" Nitta đứng lên.

Kurihara gườm gườm nhìn Nitta. "Văn bản tiếng Anh đâu?"

"Đây ạ. Mời quý khách kiểm tra lại ạ." Nitta chỉ cả hai tay vào chiếc máy tính.

Kurihara nghi ngờ bước lại gần bàn. Thế nhưng đi được một đoạn anh ta bị mất thăng bằng, đổ ập người xuống. Nitta chắc mẩm anh ta đã say quắc cần câu. Mùi rượu xộc lên khắp căn phòng.

Kurihara quăng mông ngồi xuống ghế, bắt đầu dùng máy tính. Thỉnh thoảng anh ta lại nấc cụt thành tiếng rõ to.

"Này," đột nhiên anh ta quay qua nhìn Nitta. "Có thật cậu tự gõ hết chỗ này không vậy? Không nhờ ai đấy chứ?" Tự nhiên anh ta nói như gió.

"Tôi đã làm đúng như lời quý khách dặn ạ."

Anh ta hừm một tiếng rồi quay lại nhìn màn hình máy tính. Sau đó tiếp tục nấc thành tiếng.

"Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép ạ."

Kurihara chẳng nói chẳng rằng. "Vậy tôi xin phép." nói đoạn Nitta cúi đầu, đi ra phía cửa.

"Đợi đã," Kurihara nói như réo lên. "Cậu đọc thử chỗ này đi."

"Dạ?"

Kurihara hất cằm về phía màn hình máy tính.

"Tôi bảo cậu đọc thủ đoạn tiếng Anh này xem. Đọc thành tiếng

ấy. Chẳng phải cậu giỏi tiếng Anh lắm sao. Giỏi thì đọc tôi nghe thử đi.”

Mới đầu Nitta thấy khó chịu nhưng ngay sau đó một cảm giác khác đã tràn ngập trong lòng. Quả nhiên chuyện hồi đó đã làm người đàn ông này tổn thương rất sâu sắc.

Nitta lại gần bàn, cầm máy tính lên. “Đọc từ đầu ạ?”

“Cậu thích đọc chỗ nào thì đọc,” Kurihara đáp cụt lủn.

Sau khi hít một hơi thật dài, Nitta bắt đầu đọc đoạn văn tiếng Anh đang hiện trên màn hình. Trong này có nhiều từ vựng khó hiểu, hiếm gặp trong hội thoại nhưng anh cứ phát âm đại khái cho qua.

“Được rồi...” Kurihara lí nhí nói.

“Được rồi ạ?”

“Tôi nói được rồi còn gì. Cậu đi đi!”

Nitta đặt máy tính lên bàn, cúi chào, quay gót đi. Chỉ lúc ra khỏi phòng, anh mới quay lại nhìn. Kurihara vẫn ngồi trên ghế, ôm lấy đầu gối, vùi mặt vào đó.

18

Nitta tới phòng giải lao nghỉ ngơi. Naomi trước khi về còn nói sẽ cố gắng đi làm sớm. Xem ra cô vẫn bận lòng về chuyện của Kurihara Kenji.

Nitta nằm xuống chiếc giường thô sơ, nghĩ lại chuyện với Kurihara. Nếu bị một người nào đó đem lòng thù hận khi làm cảnh sát hẳn tâm trạng anh sẽ không nặng nề nhường này. Ngược lại có khi anh còn thấy tự hào vì được làm một công việc cần đến sự tuyệt tình như vậy. Nhưng đây lại là chuyện hồi cấp ba, nên anh không thể lấy công việc ra làm cái cớ. Chính vì chẳng có chút ý thức nào về tội lỗi nên anh mới thấy thất vọng về bản thân.

Nhưng hóa ra trên đời vẫn có những người gàn dở như vậy. Yamagishi Naomi nói cũng phải, kết thúc thế này là tốt lắm rồi. Hóa ra nhân viên khách sạn cũng không phải nghề nghiệp an toàn gì.

Đã thấm mệt nên Nitta ngủ thiếp lúc nào không biết. Thế rồi anh bị tiếng điện thoại đánh thức. Chỉ có điều không phải báo thức mà là chuông báo cuộc gọi đến. Nitta nhìn dãy số, chắc quầy lễ tân có chuyện tìm anh.

Đã 8 rưỡi sáng. Nitta không nghĩ mình đã ngủ nhiều như vậy.

"Tôi Nitta đây," giọng anh khàn khàn Nitta ho lên một tiếng.

"Xin lỗi vì đã gọi anh sớm thế này. Tôi là Suzuki ở bộ phận lễ tân ạ. Ngài Kurihara lại vừa gọi, ngài ấy bảo giờ sẽ trả phòng ạ..."

"Thế hả. Tốt quá." Nitta thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng anh cũng được giải thoát.

"À không, ngài ấy lại gọi anh Nitta ạ."

“Gọi tôi á?”

“Tôi nên làm thế nào bây giờ ạ? Tôi đã giải thích giờ không phải ca làm của anh Nitta nhưng có vẻ ngài không chịu hiểu cho.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ tới đó ngay.”

Nitta ra khỏi giường, mặc lại bộ đồng phục đã cởi vào. Anh thấy hơi đau đầu. Và hình như không chỉ do thiếu ngủ.

Nitta làm vệ sinh qua loa ở bồn rửa mặt, sau đó rời khỏi tòa văn phòng, rảo bước tới quầy lễ tân. Nhân viên lễ tân trẻ Suzuki đang đứng đó trong dáng vẻ bối rối. Thấy Nitta, anh ta liếc mắt ra phía sảnh. Kurihara đang ngồi trên ghế xô pha ở phía đó. Trên bàn đặt chiếc máy tính của khách sạn.

Nitta khẽ đằng hắng rồi tiến lại gần chỗ Kurihara. Như biết có người đến, anh ta ngẩng mặt lên.

“Xin chào quý khách. Quý khách sắp rời đi ạ?”

Kurihara uể oải hất cằm về phía chiếc bàn.

“Đi thế nào được. Đây, chuyện này là sao?”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Cậu còn giả ngơ à,” Kurihara gõ bàn phím máy tính. Đoạn văn tiếng Anh hiện lên trên màn hình. “Vừa nãy tôi mới kiểm tra kỹ, còn thiếu bao nhiêu chỗ đây này. Cậu nghĩ tôi sẽ không nhận ra nên tính lừa tôi phỏng?”

“Sao có chuyện đó được ạ.”

“Sao trăng gì. Cậu nghĩ mọi chuyện thế là êm xuôi hết đúng không?” Kurihara mở cuốn tài liệu ra, đối chiếu với nội dung trên màn hình. “Đây cậu nhìn xem, thiếu hẳn cả một trang này còn gì.”

“Không thể thế được. Rõ ràng tôi đã gõ rất đầy đủ.”

Thật ra Yamagishi Naomi mới là người đánh máy nhưng sau đó cả hai bọn họ đã kiểm tra lại. Không thể nhầm được.

Tóm lại Kurihara đã xóa chúng. Còn vì sao thì không phải nghĩ. Nitta ngạc nhiên nhìn xuống Kurihara.

“Gì vậy, ánh mắt đó là sao? Cậu lại định phản kháng?”

“Không, tôi không hề có ý vậy...” Nitta nhìn tránh đi.

“Giờ cậu tính thế nào? Hôm nay tôi cần nó để dạy ở trung tâm.

Mà thế này thì dùng kiểu gì được?"

"Trung tâm?" Nitta bất giác chau mày lại.

"Đúng vậy, tôi là giáo viên trung tâm dạy thêm. Không được à?"

"Không ạ." Nitta lại cúi đầu xuống. Anh không thể mở miệng nói "Không phải anh mới bị đuổi việc rồi à?"

"Thế cậu tính thế nào đây?" Kurihara đứng dậy. "Cậu nói gì đi chứ," hắn đấm thụp một cái vào ngực Nitta.

Nitta bắt đầu thấy má mình căng lên.

"Tôi đã đánh máy rất đầy đủ. Tôi có thể khẳng định điều đó. Nên bị thiếu như vậy chỉ có thể là do lỗi khi dùng máy."

"Ý cậu là tại tôi? Cậu lại định đổ lỗi cho người khác đấy à? Trong khi chính mình đã gõ thiếu?"

"Gõ thiếu?"

"Không phải gõ thiếu thì là gì. Cậu nghĩ văn bản dài nên tôi sẽ không để ý đúng không?"

Đúng là không thể chịu nổi nữa rồi. Yamagishi Naomi biết hắn ta đang làm khó nên cứ thế lẳng lặng gõ hết đống tài liệu không kêu ca gì. Chính anh đã ngồi sau chứng kiến dáng vẻ đó. Anh không thể đứng im nghe công sức của cô bị nhạo báng thế được.

"Anh hãy..." Nitta cố nén hai chữ "thôi đi" đang định nói ra. Vì anh trông thấy Motomiya đang lo lắng nhìn về phía họ từ đằng xa.

Không chỉ có Motomiya. Ở ngoài sảnh này còn biết bao nhiêu điều tra viên khác. Và cả khách nghỉ nữa. Nitta nhận ra Motomiya đang nhìn về phía họ.

"Sao, cậu bất mãn gì nào?" Kurihara mắt đỏ ngầu, gườm gườm nhìn Nitta.

Nitta điều chỉnh lại hơi thở, chờ cơn giận lắng xuống.

Ngay lúc này đây, hơn ai hết anh phải cư xử cho ra dáng một nhân viên khách sạn, Nitta nghĩ. Anh không thể để lộ thân phận được. Lại càng không thể để mọi người nghĩ mình là một nhân viên khách sạn tồi. Vì như vậy anh sẽ làm mất hết uy tín của khách sạn.

"Tôi không cố ý gây ra chuyện đâu ạ. Quả thật tôi đã đánh máy theo đúng yêu cầu của quý khách. Nên hãy để chúng tôi kiểm tra lại

máy tính. Có cả chuyên gia máy tính ở đây, biết đâu họ sẽ khôi phục lại được dữ liệu."

Cách xử lý của anh đã có hiệu quả. Trong một khoảnh khắc, Kurihara trở nên yếu ớt như thể đã bị đánh trúng điểm yếu. Sau đó hắn vội vàng lắc đầu.

"Tôi đang rất vội, không có thời gian cho những chuyện đó."

"Nhưng mà, thưa quý khách..."

"Cậu xin lỗi đi," Kurihara chỉ xuống chân Nitta. "Nếu cậu chịu quỳ xuống xin lỗi, tôi sẽ bỏ qua. Quỳ xuống chắp tay xin lỗi tôi đi."

Hắn chẳng khác nào một đứa trẻ khó bảo. Nitta thật chỉ muốn đấm vỡ mũi mấy kẻ như vậy. Nhưng anh cố nhẫn nhịn. Mình phải diễn thật đạt vai một nhân viên ưu tú. Ưu tú... thì phải như Yamagishi Naomi. Nếu là cô, những lúc như này cô sẽ làm thế nào nhỉ. Cô ấy sẽ quỳ xuống chăng? Không, làm thế lại không giống cô ấy lắm.

"Quý khách." Nitta nhìn thẳng vào mặt Kurihara.

Kurihara giật mình lùi lại. Chắc hắn nghĩ mình sắp bị táng.

"Tôi nghĩ mình có quỳ xuống vấn đề vẫn sẽ ở đó. Tôi muốn làm gì có ích cho quý khách hơn. Hay quý khách cứ để tôi thử khôi phục lại dữ liệu xem sao ạ?"

Kurihara xua tay. "Tôi không có thời gian."

"Thế nên tôi mới bảo chúng ta cứ nhờ thợ xem sao. Biết đâu họ lại sửa được ngay."

"Tôi bảo không cần rồi cơ mà. Cậu xin lỗi đi là được. Nhanh quỳ xuống đi."

"Nếu không khôi phục được văn bản, quý khách có bắt tôi quỳ hay làm gì cũng được. Thế nên cứ để thợ sửa xem sao đi ạ."

"Phiền quá. Cậu quỳ xuống nhanh cho tôi, cúi đầu xuống đi." Đột nhiên Kurihara lao tới.

Nitta nhanh chóng định né đi nhưng đúng lúc đó anh ngưng lại.

Kurihara tóm lấy cổ áo Nitta, lắc người anh. "Chết tiệt, tại sao? Tại sao lại thế chứ? Tại sao?"

"Quý khách hãy dừng lại đi ạ. Xin hãy bình tĩnh lại." Nitta cố đẩy

Kurihara ra. Nhưng đến khi nhìn vào mặt anh ta, Nitta lại như chẳng còn chút sức lực nào. Kurihara đang khóc.

“Tại sao? Tại sao cậu lại không nổi điên lên? Tại sao cậu không đánh tôi?” anh ta nói rấm rứt.

Mấy nhân viên và bảo vệ khác cũng đã chạy tới. Trong số đó có cả Sekine. Nitta bèn vẫy cậu ta lại. “Vị khách này tâm trạng đang không được tốt, cậu dẫn ông ấy tới phòng tiếp khách nghỉ ngơi nhé.”

Sau khi giao Kurihara lại cho Sekine, Nitta cầm lấy máy tính xách tay và chiếc cặp đang đặt trên bàn lên. Đến lúc ấy anh mới nhận ra mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình.

“Xin lỗi mọi người vì đã làm ồn ào. Không có việc gì đâu nên mọi người cứ tiếp tục chuyện trò vui vẻ ạ.” Nitta cúi người, rời khỏi đó.

Nitta trông thấy Yamagishi Naomi lúc đang đi tới phòng tiếp khách. Hình như cô đã chứng kiến hết đoạn hội thoại ban nãy. Cô nhìn Nitta, tay làm dấu hiệu chữ V, khẽ giơ lên.

“Cậu có nhớ tôi không?” Kurihara thì thầm hỏi. Anh ta đang ngồi cuộn tròn trên ghế xô pha trong phòng tiếp khách.

“Nhớ chứ. Thầy Kurihara đúng không ạ?”

Kurihara ngạc nhiên ngẩng mặt lên. “Ngay từ đầu sao?”

“Không ạ. Tối qua em mới nhớ ra. Nhờ tập tài liệu tiếng Anh đó.”

“Thế à? Tôi thì đã nhận ra ngay khi nhìn thấy cậu ở quầy lễ tân. Vì tôi không thể nào quên cậu được.”

“Ấn tượng về em xấu đến thế cơ ạ?”

“Xấu? Không phải, tôi thấy sợ thì đúng hơn.”

“Sợ? Thật thế ạ? Em không nghĩ mình lại gây ra chuyện gì đáng sợ đến vậy.”

“Ý tôi không phải thế,” Kurihara cọ cọ vào mặt. “Hồi đó mấy suy nghĩ kiểu ‘mấy đứa học sinh này thật đáng ghét’, ‘khéo chúng lại lôi vụ phát âm của mình ra mà làm trò cười mất’, rồi ‘khéo chúng sẽ nghĩ mình thật ngốc’ hay ‘có khi thầy ta chả biết tiếng Anh đâu’ cứ bám riết lấy tôi. Cuối cùng tôi thấy sợ việc thực tập nên sau đó đã bỏ dở giữa chừng.”

“… Ra là thế ạ…”

Chuyện cỏn con thế mà, Nitta nghĩ vậy nhưng anh không thể nói ra. Rõ ràng chúng ta không thể biết người khác sẽ vì những chuyện thế nào mà tổn thương.

Kurihara rũ đầu xuống, đan các ngón tay vào nhau.

“Vì thế tôi đã không thể trở thành giáo viên. Cực chẳng đã, tôi xin vào làm việc tại một công ty nọ nhưng được một năm thì xin nghỉ vì thấy công việc ở đó quả không hợp với mình. Sau đó tôi còn chuyển qua chuyển lại nhiều việc nữa nhưng chỗ nào cũng làm chẳng được bao lâu. Thế rồi tôi bắt đầu đi dạy thêm ở trung tâm, bán thời gian thôi. Tôi nhận ra công việc này mới hợp với mình. Học sinh ở đó ngoan ngoãn, lại rất nghiêm túc. Tôi thì nghĩ công việc như vậy là được quá rồi nhưng họ lại không nghĩ vậy.”

“Họ là ai cơ ạ?”

“Phía trung tâm dạy thêm ấy. Họ bảo cách dạy của tôi không phù hợp với phương châm của họ. Thành thử chỗ nào cũng được khoảng một năm là lại bị hủy hợp đồng. Chỗ nhanh có khi chỉ tầm ba tháng.”

Nitta dám cá phía trung tâm đã nói lái đi. Chứ thực ra ý của họ là học sinh ở đây không thích thầy.

“Nói thật với cậu tôi đã tính sẽ về quê ở Yamagata. Chỉ định bụng tới đây tiêu tiền lần cuối.”

“Vậy mà em… cậu học sinh hồi đó lại đang ở đây.”

“Tôi bất ngờ một thì tức giận mười. Tại sao mình thì thất nghiệp mà cậu ta lại được vận trên mình bộ đồng phục của một khách sạn cao cấp, điềm nhiên đứng ở đó như vậy? Tôi đã nghĩ thế đấy. Nghĩ đến việc có thể vì cậu giỏi tiếng Anh nên tôi lại càng điên tiết. Thế là tôi quyết định sẽ làm khó cậu, nhất định tôi phải lột cái mặt nạ điềm nhiên như không kia xuống. Hôm qua lúc cậu hất tay tôi ra, nói thật tôi đã cười thầm trong bụng. Tôi nghĩ nếu cậu ra tay không biết chúng tôi sẽ có thể khiến cậu bị đuổi việc cũng nên.” Nitta cứ tưởng anh ta đưa hai tay ôm mặt nhưng không, Kurihara vò đầu làm tóc tại rối bù lên.

“Ấy vậy mà cậu lại rất điềm tĩnh. Sau đó tôi có khiêu khích thế

nào cậu cũng vẫn như không. Lúc nãy cũng vậy, cậu thật sự rất bình tĩnh. Cũng ghế đấy, tôi chợt nhận ra. Hóa ra chuyên nghiệp là thế này đây. Một người chỉ vì bị học sinh trêu chọc mà bỏ cả thực tập đúng là không thể thành người chuyên nghiệp." Anh ta vẫn vò đầu bứt tai nhìn Nitta. Những giọt nước mắt trên mặt Kurihara đã khô hết cả nhưng mắt thì vẫn đỏ ngầu. "Tôi sai rồi, tôi xin lỗi. Tôi nghĩ cậu cũng biết, nhưng máy tính đúng là do tôi đã cố ý làm hỏng."

Nhìn thấy Kurihara cúi đầu xin lỗi, Nitta bối rối vô ngần. Chuyên nghiệp? Tôi sao? Nitta vừa buồn cười vừa hơi ngượng, nhưng cũng lại thấy tự hào.

"Thầy ngẩng mặt lên đi ạ," Nitta nói. "Em mới là người phải xin lỗi. Hồi đó em đã làm một chuyện thật chẳng ra gì. Mong thầy lượng thứ ạ."

Kurihara vẫn cúi người, khẽ lắc đầu.

"Cậu đâu có làm gì sai. Cậu cũng nghĩ thế đúng không? Tại tôi vô dụng, chẳng làm được việc gì ra hồn thôi."

Nghe thấy câu thoại quen thuộc của mấy kẻ thất bại, Nitta chỉ muốn nổi xung lên. Nhưng anh cố nén lại, lên tiếng.

"Thầy vẫn chưa bỏ cuộc, đúng không? Em nghĩ vẫn chưa muộn đâu ạ. Thầy có thể học lại, xin thực tập rồi thì làm giáo viên. Em mong thầy không chỉ dạy bán thời gian mà sẽ trở thành một giáo viên thực thụ." Nitta nói những lời ấy vô cùng tự nhiên.

"Không được đâu... Đã quá muộn rồi."

"Chưa muộn đâu ạ. Một vận động viên bóng chày nọ sau khi về hưu vẫn quyết tâm học hành để trở thành giáo viên cấp ba dạy môn bóng chày đấy ạ. Rồi một người rất nổi tiếng trong giới âm nhạc sau cũng trở thành giảng viên đại học nữa. Không có gì là muộn đâu ạ."

Kurihara vẫn cúi gằm, không động đậy gì. Nitta ngồi tạm xuống ghế xô pha, hai tay để trên đầu gối, chờ Kurihara lên tiếng. Nitta giật mình vì nhận ra lưng mình đang duỗi ra rất thẳng.

Đợi mãi cuối cùng Kurihara cũng ngẩng mặt lên. Anh ta khổ sở mỉm cười.

"Cậu đã nói vậy chắc tôi cũng phải thử xem sao."

“Thầy nhất định phải thử đấy ạ,” Nitta gật đầu. Đúng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên. Nitta vừa mới nói “Mời vào” đã thấy Yamagishi Naomi đứng đó. Theo sau còn có cả Sekine.

“Ngài Kurihara, tôi mang bảng kê tiền phòng tới ạ. Ngài thanh toán luôn tại đây hay ra quầy ạ?” Naomi hỏi.

Kurihara nhận lấy tờ bảng kê, liếc mắt nhìn qua nội dung, cười với Nitta.

“Vậy là cậu đã giữ đúng lời hứa, đánh máy trong phòng ấy nhỉ.”

Nitta nghiêng đầu vẻ không hiểu gì. Thấy vậy Kurihara chỉ vào bảng kê, nói “Đây này.”

“Ở đây có liệt kê hết những lần dùng điện thoại trong phòng. Nó đã chứng minh cậu luôn ở đó.”

“Chỉ vì muốn có thứ này mà quý khách phải làm việc phiền phức ấy sao ạ?”

“Ừm. Nếu tôi gọi đến số điện thoại của phòng đấy thì thông tin cuộc gọi sẽ không được lưu lại. Đã vậy làm sao biết được có đúng là tôi được kết nối tới phòng đó không. Có thể cậu ở đâu đó khác và nhờ người trực tổng đài nối máy tới đó thì sao. Không muốn bị cậu qua mặt nên tôi đành cất công.”

“Ra là thế. Đúng như quý khách nói thật ạ,” Nitta gật đầu. Nitta còn chẳng hề nghĩ tới chuyện đó.

“Tôi sẽ thanh toán ở quầy lễ tân. Tôi không muốn phiền mọi người thêm nữa.” Kurihara cầm cặp, đứng dậy. Nitta cũng đứng lên.

“Tôi hiểu rồi ạ.” Naomi nói, đoạn quay lại phía Sekine. “Cậu dẫn khách tới quầy nhé.”

Sekine gật đầu, đoạn mở cửa phòng. Kurihara lại nhìn về phía Nitta.

“Cảm ơn cậu rất nhiều.”

Nitta cúi đầu. “Rất mong lại được đón tiếp quý khách.”

Kurihara chớp mắt, rời khỏi phòng. Thấy cửa phòng đóng lại rồi, Nitta mới ngồi lại xuống ghế xô pha. Trông anh như kiệt lực. Nhưng tâm trạng lại khá tốt.

“Anh vất vả rồi. Lần này anh diễn rất chuyên nghiệp đấy,” Naomi

trêu chọc. Nitta đoán cô đã nghe được hết cuộc trò chuyện dưới sảnh ban nãy.

“Còn căng thẳng hơn cả lúc lấy lời khai của tội phạm. Thật là!”

“Hy vọng ước mơ của ngài Kurihara sẽ thành hiện thực.”

“Chắc sẽ ổn cả thôi. Anh ta là người thông minh. Chỉ là trước giờ hơi cứng nhắc quá. Chứ bình thường mấy ai nghĩ ra điện thoại trong khách sạn dùng thế nào.”

“Đúng thật nhỉ. Quả là tôi cũng không hề nghĩ tới có thể dùng cách đó.”

Nitta gật đầu. Nhưng ngay giây tiếp theo, có thứ gì đó vụt hiện lên trong đầu anh. Nitta đứng dậy mà như thể nhảy bổ ra khỏi chỗ ngồi.

19

Đến giờ ăn tối, khi khách bắt đầu nườm nượp kéo tới nhà hàng, Nose xuất hiện ở sảnh khách sạn. Anh ta không đi vào từ cửa chính mà đi lên từ thang cuốn dưới tầng hầm. Tầng hầm của khách sạn này nối thẳng ra ga tàu điện ngầm.

Nose có vẻ đã nhận ra Nitta. Đột nhiên anh ta cúi đầu, rồi ngồi xuống ghế xô pha gần đó.

Không thấy Yamagishi Naomi đâu, nên Nitta chỉ báo với nhân viên lễ tân trẻ bên cạnh rồi rời khỏi quầy lễ tân. Nitta đi thang cuốn lên tầng 2, cố gắng không nhìn về phía Nose. Anh chỉ quay lại đúng một lần trước khi bước lên thang. Nose vừa áp điện thoại lên tai, vừa chậm rãi bước theo sau. Điện thoại trong trường hợp này hẳn chỉ là một trò làm màu.

Trên tầng 2 là một dãy phòng tiệc. Có lần anh và Yamagishi đã trao đổi bí mật trong khu tổ chức hôn lễ ở y ngay trước những phòng tiệc ấy. Lúc này ở đó cũng vắng hoe, bàn ghế trống không.

Nose đi thang cuốn lên. Nitta vẫy tay gọi Nose vào trong khu tổ chức hôn lễ.

"Xin lỗi tôi tới hơi muộn. Tại trưởng phòng cứ hỏi này hỏi nọ mãi." Vừa bước tới bàn, Nose đã dùng khăn mùi soa lau mồ hôi trán. Khăn của anh ta trông có vẻ được là lượt khá cẩn thận. Trái ngược hoàn toàn với bộ vest sàn cũ. Chắc anh ta đã về nhà hoặc ai đó đã mang đồ thay tới. Nhưng trường hợp nào, Nitta cũng dám chắc vợ anh ta rất đảm đang.

Sáng nay Nitta đã gọi điện cho Nose, bảo anh ta tới khách sạn để

trao đổi chút chuyện. Chả là Nitta có việc muốn nhờ Nose điều tra giúp. Đến giờ phút này, anh chẳng còn gì e ngại nữa cả. Nose thậm chí đã qua mặt sếp anh ta điều tra giúp anh.

“Anh bị họ kêu ca gì về việc điều tra Inoue Hiroyo à?”

Nghe Nitta hỏi vậy, Nose xua tay, “À không.”

“Chúng tôi không nói về chuyện đó. Họ hỏi tôi đã điều tra được các mối quan hệ trai gái của nạn nhân hay chưa. Trước tôi cũng có nói rồi. Nạn nhân là một tay chơi bời, hắn qua lại với rất nhiều phụ nữ. Chỉ có điều hắn chủ trương yêu đương hẹn hò lâu kiểu gì cũng bị ép cưới thành thử sẽ cắt đứt với những cô gái đó trước. Chuyện hơi phức tạp đâm giải thích với cấp trên mất nhiều thời gian quá.”

“Trưởng phòng anh nghi hung thủ là phụ nữ à?”

“Có vẻ là vậy. Mà quả thật, hắn ta thay người yêu như thay áo thế, trong số kia kiểu gì chẳng có người muốn hắn xuống lỗ.”

“Inoue Hiroyo thì sao?” Nitta hỏi. “Cô ấy đã có gia đình nhưng trước đây chẳng phải anh Nose từng suy đoán có thể cô ta đang qua lại với nạn nhân à? Anh có nghĩ tới trường hợp cô ta là hung thủ không?”

Nose gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện đó. Thế nên tối qua tôi mới đưa cho nhân viên quán rượu mà nạn nhân và một người phụ nữ trông giống vợ y tới xem thứ này.”

Nose lôi từ trong túi ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, thao tác gì đó, đoạn nói “Đây, cậu xem”. Trên màn hình tinh thể lỏng là ảnh một cô gái mặt vô cảm. Cách trang điểm đậm hòng che đi cặp mắt một mí và đôi môi mỏng này Nitta thấy quen quen. Chính là Inoue Hiroyo.

“Trước khi tới quán rượu, tôi đã gọi điện cho Inoue Hiroyo và bảo có chuyện này nhất định phải hỏi lại nên đã hẹn cô ta ở một quán nước gần nhà. Ảnh cũng được đấy chứ? Gì chứ khoản chụp lén này tôi tự tin lắm. Nhìn thế này thôi chứ hồi cấp ba tôi cũng là thành viên câu lạc bộ nhiếp ảnh đấy.”

Nitta chực hỏi “Rốt cuộc anh đã chụp cái gì vậy? nhưng cố kìm lại. “Thế nhìn ảnh xong nhân viên quán rượu đó nói gì?”

“Anh ta bảo nhìn có vẻ giống nhưng cũng không chắc. Hình như anh ta không nhớ lắm thì phải. Anh ta bao biện cứ nhìn chằm chằm một người phụ nữ thế thì bất lịch sự lắm. Mà đúng vậy thật nhỉ.”

Nitta thì hai khuỷu tay xuống bàn, chống cằm lên hai mu bàn tay đang đè lên nhau.

“Nếu Inoue Hiroyo đã ngoại tình, và nạn nhân lại là bạn tình của cô ta thì liệu có ta có động cơ gây án không nhỉ?”

“Cũng có thể lắm,” Nose trả lời tức thì. “Khoảng cách giữa tình yêu và thù hận cũng chỉ mong manh như tờ giấy thôi. Phản bội, ghen ghét, trả thù, giữa đàn ông và đàn bà, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Chỉ có điều Inoue Hiroyo không thể gây án được. Cô ta có chứng cứ ngoại phạm. Lúc án mạng xảy ra cô ta đang ở nhà Honda Chizuru. Cô ta ở ngay bên cạnh lúc Honda Chizuru gọi điện cho Teshima Masaki.”

“Chiếc điện thoại đó rất đáng ngờ.”

“Đúng vậy. Tôi lấy đại cớ muốn hỏi thêm về chuyện Honda Chizuru gọi điện cho Teshima Masaki hòng gọi cô ta ra chụp ảnh. Và quả nhiên phản ứng của cô ta khi đó không được tự nhiên cho lắm. Tôi có cảm giác cô ta dùng chiêu ‘tôi không nhớ rõ lắm’ để nhanh chóng kết thúc câu chuyện.”

Nếu đúng Inoue Hiroyo đang giấu giếm điều gì đó về chiếc điện thoại, thấy cảnh sát tìm đến như vậy, cô ta có tật giật mình cũng dễ hiểu.

“Anh đã hỏi trực tiếp Honda Chizuru chưa?” Nitta hỏi.

“Sáng nay tôi đã tới công ty cô ta đang làm.” Nose khẽ nhếch môi cười ẩn ý, đoạn cất chiếc máy ảnh vào trong túi và lấy quyển sổ tay ra. Anh ta chậm rãi giở quyển sổ, trông đến là trịnh trọng. “Cô ta bảo hình như là vậy.”

“Hình như là vậy?”

“Tóm lại chuyện là thế này. Hôm đó cô ta và Inoue Hiroyo đang ôn lại chuyện cũ, chẳng biết thế nào họ lại lái sang chuyện người yêu của Honda Chizuru. Thế rồi Inoue Hiroyo được đà đề xuất: “Tiện đây hay cậu gọi cho anh người yêu đó xem sao?' Nose khó nhọc gập người về phía trước.

"Anh người yêu đó?"

"Dĩ nhiên ý cô ta là Teshima. Hình như trước đó Honda Chizuru đã kể cho Inoue Hiroyo nghe về Teshima. Tiếp này, chuyện sau đó hơi phức tạp." Xung quanh chẳng có ai mà Nose vẫn nói năng thậm thụt. "Có vẻ Honda Chizuru vẫn còn quyến luyến Teshima. Cô ta với anh người yêu mới cũng không được cơm lành canh ngọt lắm thì phải. Hình như cô ta còn có ý muốn quay lại với Teshima nữa kìa."

Nitta nhìn lại tay cảnh sát mặt tròn trịa đang nói chuyện rất nghiêm túc.

"Honda Chizuru nói cả chuyện đó với anh à?"

"Không, làm gì có chuyện cô ta nói rõ ra như vậy. Chúng tôi trao đổi mấy chuyện lặt vặt rồi tôi tự rút ra như thế thôi. Nên cũng có thể là tôi đã nhầm."

Nose nói năng nghe có vẻ khiêm nhường, nhưng nhìn khẩu hình của anh ta thì lại rất tự tin. Hẳn là anh ta rất giỏi chuyện đồ đoán tâm tư người khác. Nitta lại nhớ tới lần Motomiya bảo thật ra anh ta là một cảnh sát rất cừ.

"Rồi mọi chuyện sau đó thế nào? Honda Chizuru trả lời sao khi Inoue hỏi cô ta có còn liên lạc với người yêu cũ không?"

"Cô ấy trả lời là không. Nghe xong Inoue liền bảo 'cậu vẫn còn quan tâm vậy hay giờ thử gọi cho anh ấy xem'."

Nitta mở to mắt, tay phải đập mạnh xuống bàn.

"Quả nhiên là vậy à, Inoue đã dụ Honda gọi điện."

"Cậu đã đoán đúng. Inoue biết Honda vẫn còn tình cảm với Teshima nên mới mớm chuyện như vậy. Dĩ nhiên Honda không nói trắng ra nhưng trước đó hình như cô ta cũng muốn liên lạc với Teshima rồi, chỉ là không có lý do gì nên còn do dự thôi."

"Inoue và Teshima đã lợi dụng tình cảm đó của Honda. Họ là đồng phạm," Nitta quả quyết.

"Nhưng mà, vấn đề quan trọng ở đây là..." Nose giơ cả hai tay ra ý chừng ngăn Nitta lại. "Dù Honda bị xúi giục gọi điện thật nhưng chứng cứ ngoại phạm thì vẫn rành rành ra đó."

Giờ lại đến lượt Nitta nở một nụ cười đắc thắng. Thấy Nitta hơi

nhếch một bên mép lên, Nose ngạc nhiên chớp mắt.

“Dù có bị Inoue dụ dỗ, sự thật vẫn là Honda đã gọi điện cho Teshima. Nhưng cũng chưa chắc là gọi đến phòng của Teshima.”

Nghe Nitta nói vậy, Nose tròn mắt lên ngạc nhiên. “Ấy, ý cậu là sao cơ?”

“Honda đã lưu số Teshima trong điện thoại của mình. Thế nên khi cần cô ta chỉ cần chọn rồi ấn gọi là xong. Giả dụ đấy là một số điện thoại khác cô ta cũng sẽ không nhận ra.”

Nose chỉ hé nửa miệng, ngả lưng ra đằng sau rồi lại gập người về phía trước.

“Ý cậu là ai đó đã đổi lại số trong danh bạ điện thoại của Honda Chizuru?”

“Anh nghĩ nếu là Inoue Hiroyo, người đã ở cùng phòng Honda Chizuru khi ấy thì có thể làm chuyện đó không? Lợi dụng lúc Honda Chizuru không để ý chẳng hạn. Cũng nhiều người vứt điện thoại lung tung trong phòng lắm.”

“Có thể. Nhưng vẫn còn nhiều vấn đề.”

“Ý anh là lịch sử cuộc gọi đúng không. Tôi cũng có nghĩ tới chuyện đó, Nitta giơ ngón trỏ lên, bắt đầu giải thích. “Bước đầu tiên. Inoue Hiroyo tới phòng của Honda Chizuru, tìm thời cơ rồi đổi số điện thoại của Teshima được lưu trong điện thoại thành một số khác. Cùng lúc đó Teshima đợi ở chỗ có số điện thoại kia. Và nơi ấy gần sông Shinagawa, cũng chính là hiện trường gây án vụ đầu tiên.”

“Ra là vậy. Sau đó Inoue dụ dỗ để Honda gọi cho Teshima,” Nose tiếp tục. “Honda gọi cho Teshima theo số đã lưu trong danh bạ mà chẳng hề nghi ngờ gì. Tiếp đó Teshima bắt máy từ địa điểm giả kia.”

“Tiếp theo là bước thứ hai. Đợi Honda nói chuyện với Teshima xong, Inoue lại tìm thời cơ đổi lại số điện thoại như cũ. Sau đó cứ thế gọi tới số điện thoại này.

Nose chu miệng lên như thể muốn nói “Ồ. Cô ta làm vậy để làm gì?”

“Để lịch sử cuộc gọi sẽ chứng minh rằng thời điểm đó Honda Chizuru đã gọi tới phòng Teshima bằng điện thoại của mình. Nếu tôi

đoán không nhầm có lẽ điện thoại trong phòng của hắn khi đó để chế độ vắng nhà. Rồi, cuối cùng là bước thứ ba. Xóa lịch sử cuộc gọi của Honda trước đó. Vậy là xong.”

“Hừm, ra là vậy,” Nose khoanh hai tay lại, ngẫm nghĩ. “Lại có cả cách như vậy nữa à.”

“Bình thường nếu không rảnh chẳng mấy ai đi kiểm tra lại số đã lưu trong điện thoại cả. Nên nếu số đó có bị đổi cũng sẽ không nhận ra. Hẳn ngay cả trong mơ Honda cũng không thể ngờ được mình đã nói chuyện với một người đang ở chỗ hoàn toàn khác.”

Nhờ có Kurihara Kenji mà Nitta mới nhận ra được chuyện này. Nếu người trực tổng đài cố ý nối máy tới một chỗ khác thì người gọi điện cũng sẽ chẳng thể biết được. Thế là anh mới nghĩ có khi nào hung thủ đã dùng mánh này trong vụ án đầu tiên không.

“Đúng thế thật. Ai chứ ngay chính tôi đây bao nhiêu năm nay rồi cũng chẳng còn bỏ công sức vào cái việc nhớ số điện thoại của người khác.”

“Teshima khai đã nói chuyện với Honda khoảng năm phút. Nhưng theo lịch sử cuộc gọi, Honda gọi tới phòng Teshima chỉ có hai phút thôi. Tại sao lại là hai phút? Tôi đoán và thời gian cuộc gọi ghi âm tối đa chỉ được chừng đó. Để không bị lộ, tên Teshima kia đã nói vống lên. Lẽ ra tôi phải nhìn ra điểm này sớm hơn mới phải.”

“Không đâu. Cậu Nitta nghĩ ra được thế là giỏi lắm rồi. Chuyện kiểu này mấy ai nghĩ ra được đâu. Cậu cừ lắm đấy,” Nose vừa lắc đầu vừa nhìn Nitta.

“Tình cờ thôi. Mà có chuyện này tôi muốn nhờ anh Nose xác nhận lại giúp.”

Nose đưa tay phải lên phía trước mặt mình.

“Giữ bí mật với mọi người. Cái này tôi biết. Nếu cậu Nitta đoán đúng, chắc chắn điện thoại của Honda vẫn còn lưu chi tiết lịch sử cuộc gọi giả kia. Tôi sẽ xác nhận lại ngay chuyện đó.”

“Còn chuyện này nữa.”

“Cậu muốn nói đến mối quan hệ giữa Inoue Hiroyo và Teshima đúng không?” Nose nhe hết hai hàm răng ra. “Teshima và nạn nhân là

đồng nghiệp. Nếu Inoue và nạn nhân từng tằng tịu với nhau, hẳn hai người họ cũng có cơ hội quen biết. Tôi sẽ điều tra theo hướng đó xem sao.”

“Vậy phiền anh. Với lại có khi ta cũng cứ điều tra luôn mối liên quan giữa Inoue Hiroyo và Noguchi Fumiko, cả Hatanaka Kazuyuki nữa nhỉ?”

Mặt Nose nghiêm túc trở lại, đôi mắt một mí nhỏ tí xíu nhìn Nitta.

“Hai người đó là nạn nhân vụ thứ hai và thứ ba đúng không nhỉ?”

“Đúng vậy. Lúc trước, khi nghi ngờ Teshima là hung thủ, tôi đã không tài nào tìm ra được mối liên quan giữa họ. Nhưng nếu Inoue Hiroyo là đồng phạm thì lại là chuyện khác.”

“Ra là vậy. Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ điều tra cả chuyện đó nữa.”

Họp tác chiến điều tra xong, hai người ra khỏi khu tổ chức hôn lễ. Nose khẽ giơ tay lên chào, đi về phía thang cuốn. Nitta lo nếu hai người họ đi cùng nhau có khi sẽ bị hội Motomiya hỏi han gì đó nên đành đợi một lát rồi mới xuống sau.

Vừa nhìn theo bóng lưng đẫy đà của Nose khuất dần, Nitta vừa nghĩ có lẽ lần này anh đã được gửi cho một đồng đội tuyệt vời cũng nên. Người này không hẳn có phát kiến gì lớn nhưng ở anh ta có sự khiêm nhường, luôn luôn cố gắng hiểu suy nghĩ của đối phương. Điểm mạnh của anh ta là luôn làm từng việc, từng việc vô cùng cẩn trọng, không bao giờ nghĩ đến chuyện cắt xén, đi đường tắt. Nếu là người khác, bị một người kém tuổi mình, tất nhiên dù có là cảnh sát tổ hình sự đi chăng nữa, dương dương tự đắc bắt làm việc này việc kia thì còn lâu mới vui vẻ nhận lời như vậy. Mà đây còn là điều tra bí mật. Bình thường sẽ chẳng ai đồng ý cả.

Chỉ cần đi tới giữa tầng 2 là có thể nhìn xuống dưới sảnh tầng 1. Nitta tới gần thanh vịn, nhìn quanh một lượt. Đèn trong phòng trà mờ mờ không hắt bóng, không gian này có khi hợp với một ly cốc tại hơn là trà, Nitta nhủ thầm.

Quán kín chỗ, khách có lẽ phải chờ tới lượt nên xô pha bên ngoài người ngồi đã quá nửa. Cũng có khách cứ đứng luôn đó mà quan sát xung quanh. Mấy điều tra viên thì di chuyển liên tục để tránh bị

những vị khách kia chú ý, nhưng cũng không để mất dấu vì biết đâu sẽ có người cần tìm gặp. Mặt họ lúc nào cũng tươi cười.

Nitta chợt nghĩ Nose mà làm nhân viên khách sạn hẳn sẽ ưu tú lắm. Anh ta không hề nghĩ tới chuyện bản thân phải nổi bật, luôn điềm tĩnh suy nghĩ làm thế nào để tốt cho mọi người và còn có thể chuyển những suy nghĩ ấy thành hành động.

Vừa nghĩ đến đấy Nitta nghiêng đầu. Anh chợt nhớ ra một chuyện khá buồn cười. Chỉ e tính cách và cả thân hình đó, sẽ không hợp với đồng phục của nhân viên khách sạn cho lắm.

Phải đến khi thấy khách bắt đầu ùn ùn kéo tới quầy, Nitta mới dợm bước đi xuống.

20

Tổng quản lý Fujiki đan các ngón tay vào nhau, đặt lên mặt bàn, trên môi nở nụ cười ôn hòa. Ánh mắt dịu dàng của ông chăm chú nhìn Naomi đang lãnh đạm báo cáo. Đứng bên cạnh, trưởng bộ phận phòng Takura cũng hơi cúi xuống. Hai vị sếp của cô chẳng hề thay đổi tư thế cho đến tận khi Naomi báo cáo xong.

"Đó là cuộc trò chuyện giữa ngài Kurihara và anh Nitta ạ. Sau đó ngài Kurihara đã trả phòng bình thường, rồi lên taxi ra về. Tôi đoán ngài ấy đã đi taxi tới ga Tokyo. Vì ngài ấy bảo sẽ về quê ở Yamagata." Naomi dừng lại một chút rồi đưa mắt nhìn hai vị sếp. "Tôi báo cáo xong rồi ạ."

Cô vừa báo cáo lại chuyện về vị khách Kurihara Kenji từ tối qua đến giờ cho hai sếp của mình. Fujiki ra ngoài suốt cả ngày hôm nay nên giờ cô mới báo cáo sự tình cho ông được.

"Ra là vậy. Cũng nhiều chuyện xảy ra quá nhỉ. Nhưng cũng may không có chuyện gì quá nghiêm trọng," Fujiki nói, gật đầu với Takura.

"Anh cảnh sát kia cũng ra trò đấy nhỉ." Takura nói giọng giễu cợt.

"Anh Nitta đã xử lý rất cừ đấy ạ. Với người không có kinh nghiệm làm nhân viên khách sạn như anh ấy, làm được vậy tôi cho là kỳ tích rồi. Chứ tôi hồi mới vào chắc chắn sẽ không làm được thế."

Fujiki bất giác nhướn hai bên lông mày lên, nhăn trán.

"Lạ thật đấy. Chẳng mấy khi lại thấy cô khen anh ta như vậy."

Naomi hơi bối rối.

"Làm tốt thì đương nhiên phải khen rồi ạ. Tôi cũng chỉ đưa ra ý

kiến khách quan vậy thôi." Chẳng hiểu sao nghe như cô đang phân bua vậy.

"Ừm. Tôi hiểu rồi. Tóm lại không có chuyện gì là may rồi. Mà không ngờ vị khách ấy lại là giáo sinh thực tập dạy anh Nitta nhỉ. Nhiều chuyện đúng là tình cờ và lạ thật đấy. Cả chuyện người đó ôm mối hận suốt bấy lâu này nữa chứ."

"Cũng nhờ việc này mà anh Nitta đã phát hiện ra một chuyện," Naomi thêm vào. "Đối tượng mà tên hung thủ giết người hàng loạt lần này nhắm tới không chỉ giới hạn trong những vị khách thuê phòng mà còn bao gồm cả toàn bộ nhân viên của khách sạn chúng ta nữa. Nghe anh ấy nói vậy tôi mới nghĩ đúng là có khả năng đó thật. Chúng ta ngày ngày tiếp xúc với biết bao nhiêu khách hàng, chắc chắn không tránh khỏi việc gây thù chuốc oán với ai đó. Mà đâu chỉ có vậy, như anh Nitta còn bị tư thù vì những chuyện chẳng hề liên quan tới công việc nữa kìa."

Fujiki lại nhìn Takura. Chẳng biết có phải do Naomi đã nhắc tới vụ án kia không mà ánh mắt Fujiki không còn ôn hòa như ban nãy.

"Cũng có thể lắm" Fujiki trầm giọng nói. "Mới gần đây cũng có chuyện xảy ra đấy. Người đàn ông nọ bị phát giác quỵt tiền ăn, xấu hổ quá nên đã xuống tay với nhân viên phục vụ nhà hàng."

"Chuyện vừa xảy ra hôm trước thôi," Takura nhanh chóng bổ sung thêm.

"Trước giờ tôi không hề nghĩ tới những chuyện đó. Nhưng đúng là nguy hiểm thật. Đặc biệt là trong hoàn cảnh như bây giờ."

Fujiki nhíu mày vẻ khó hiểu. Ánh mắt ông như thể đang cố hiểu tâm ý của Naomi.

"Ý cô là sao?"

"Nhân viên khách sạn đều đã biết rất nhiều cảnh sát đang nằm vùng ở đây. Họ cũng biết ấy là vì hung thủ của vụ án nào đó có thể sẽ xuất hiện ở khách sạn. Nhưng hầu hết mọi người đều cho rằng khách của chúng ta đang gặp nguy hiểm mà chẳng hề nghĩ chính mình cũng trong tình cảnh tương tự."

Mặt Fujiki như thể vừa bị trúng đòn nhưng ông ngay lập tức hiểu

ra vấn đề, gật đầu quay qua Takura hỏi, “Anh nghĩ sao?”

“Không biết giờ có phải lúc nghĩ tới chuyện này không.” trưởng bộ phận phòng đáp lời, “Nhưng chúng ta cũng không thể làm quá lên được. Anh nghĩ xem, nếu nhân viên của chúng ta nghi ngờ khách thì vấn đề không còn nằm ở dịch vụ nữa.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Đã nghi ngờ thì kiểu gì cũng sẽ lộ ra bên ngoài. Chỉ vì việc đó mà khiến khách khó chịu thì không được,” Fujiki nhìn Naomi với ánh mắt kẻ cả. “Cô nghĩ sao về chuyện này?”

Naomi dựng thẳng lưng. Cô biết thế nào hai vị sếp cũng sẽ nói như vậy nên đã chuẩn bị trước câu trả lời ứng phó.

“Chúng ta sẽ không nghi ngờ khách. Chúng ta cứ phục vụ tận tình như trước nay vẫn làm là được ạ.” “Ý cô là sao?” Fujiki nghiêng đầu.

“Người có khả năng cao phải đi riêng với khách là những nhân viên hành lý nhưng ở hành lang và thang máy đều đã gắn camera theo dõi. Những nơi này cũng thường xuyên có nhiều người qua lại nên có lẽ hung thủ sẽ không chọn để gây án. Thế nên chúng ta cũng không cần phải cảnh giác khi phục vụ khách.”

“Hừm. Thế chúng ta phải cảnh giác ở đâu?”

Naomi trả lời câu hỏi của vị tổng quản lý ngay tức thì, “Ở sân sau ạ.”

“Sân... ra là vậy.”

Từ “sân sau” này được dùng để chỉ khu vực dành riêng cho nhân viên khách sạn.

“Có rất nhiều chỗ chúng ta không hay lui tới như hành lang, cầu thang thoát hiểm, nhà kho, rồi phòng ăn, nhà bếp để không. Trong số đó cũng có nơi người ngoài rất dễ đột nhập vào. Tôi nghĩ chúng ta nên tính tới khả năng hung thủ sẽ tìm cơ hội để gây án ở những nơi đó.”

Fujiki gật đầu, đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Phía cảnh sát cũng đã tính đến khả năng hung thủ sẽ dùng lối đi dành riêng cho nhân viên. Thế nên chúng ta đã giới hạn những người có thể ra vào, ai không có giấy thông hành sẽ không được đi qua cửa. Nhưng đấy là họ chỉ tính đến chuyện hung thủ sẽ dùng nó như lối di

chuyển chứ không phải địa điểm gây án. Cô Naomi nói đúng đấy, nếu hung thủ nhắm tới nhân viên của khách sạn, chúng ta nên cẩn trọng ở những nơi đó.”

“Nói vậy không phải bộ phận buồng phòng mà bộ phận nấu ăn và phòng tiệc nên cẩn trọng thì hơn.” Takura bày tỏ quan điểm. “Gì chứ muốn đi từ một phòng tiệc để không nào đó tới khu vực dành cho nhân viên thì dễ như bỡn.”

“Tôi hiểu rồi. Anh gọi người phụ trách hai bộ phận đó tới đây đi, chúng ta phải nhờ họ giúp sức thôi. Tôi sẽ nói chuyện với đội trưởng Inagaki của Sở Cảnh sát.” Fujiki nói với vẻ mặt nghiêm nghị, sau đó mỉm cười với Naomi. “Ý kiến của cô rất có ích, cảm ơn cô. Chúng tôi chỉ chăm chăm nghĩ việc bảo vệ khách mà quên mất cả nhân viên.”

“Tôi xin lỗi vì chỉ toàn nghĩ những chuyện không đúng phận sự.”

“Không đâu, nếu cô lại nghĩ ra điều gì đó thì cứ trao đổi với chúng tôi nhé.”

“Vâng.” Naomi dõng dạc trả lời vị tổng quản lý.

Khi Naomi quay lại quầy, ba nhân viên lễ tân vẫn đang làm thủ tục nhận phòng cho khách. Naomi không khỏi ngạc nhiên vì một trong số đó lại là Nitta. Anh đang một mình tiếp khách mà không cần hỗ trợ. Anh kiểm tra tình trạng đặt phòng trong thiết bị đầu cuối, xử lý phiếu thông tin khách hàng, nhận tiền đặt cọc rồi đưa thẻ khóa cho nhân viên hành lý. Mọi động tác đều rất trơn tru, chẳng có gì thừa thãi, lời nói lại vô cùng lịch sự. Chừng như thái độ của anh đã mềm mỏng hơn rất nhiều.

“Quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ,” cúi đầu chào vị khách nữ xong, Nitta quay ngay lại phía sau. “Cô có gì muốn nhắc nhở à?”

Có vẻ anh đã nhận ra cô đứng nhìn mình từ nãy. Cô lắc đầu.

“Tôi ngưỡng mộ còn không hết. Có điều nếu được anh nên bỏ thói quen xưng hô kiểu suồng sã đi, anh xem thỉnh thoảng anh vẫn bị buột miệng đúng không?”

Nitta nhăn mặt, cọ cọ phía dưới mũi.

“Khổ nỗi tôi dùng từ lịch sự quá cũng không được. Sau này về lại đồn, họ sẽ kỳ thị tôi mất.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Tôi hiểu rồi, phải diễn cho thật đạt, đúng không? Mà cô vừa đi đâu về vậy?”

“Tôi ở chỗ tổng quản lý. Ông ấy vừa ra ngoài về nên tôi phải qua đó báo cáo mấy chuyện. Chuyện của ngài Kurihara ấy.”

“À, à, ra là vậy, mặt Nitta trông hơi ngượng ngùng.

“Hình như sau khi ngài Kurihara ra về, anh Nitta đã phát hiện ra điều gì đó rất quan trọng nhỉ? Thế sau đó có gì tiến triển không?”

“À, chuyện đó hả?” Nitta vội vàng nhìn quanh một lượt, sau đó mới ghé mặt về phía Naomi. “Có thể tôi đã nhìn ra được manh mối của vụ án này rồi. Tôi đang bí mật điều tra. Cô chờ thêm chút nữa nhé.” Nitta thì thầm bên tai Naomi.

Naomi nhìn khuôn mặt hơi ngăm đen của Nitta.

“Thật à? Anh phát hiện ra gì rồi?”

“Không phải phát hiện mà là nhìn ra thì đúng hơn. Nhưng chưa làm rõ được thì vẫn phải..., kể cả đối với cô Naomi.” Nitta giơ ngón trỏ lên, áp vào môi.

21

Tối hôm đó Nitta đứng quầy đến tận lúc sắp qua ngày mới. Một phần vì thỉnh thoảng lại có vài vị khách đến nhận phòng muộn nhưng chủ yếu là do bộ phận tác chiến hiện trường bên tòa văn phòng không liên lạc gì với anh. Bình thường ăn tối xong họ sẽ gọi anh tới để báo cáo tình hình trong ngày. Vậy mà hôm nay phải hơn 12 giờ đêm Motomiya mới gọi điện bảo anh qua đó. Nitta thấy lạ nên hỏi lại, "Có chuyện gì vậy ạ? Không thấy có tiến triển gì em còn tưởng hôm nay nghỉ họp chứ."

"Ngược lại ấy," Motomiya bực dọc đáp. "Họ sắp đổi phương châm điều tra đến nơi rồi ấy chứ không tiến triển cái nỗi gì. Các sếp họp bàn tới giờ mới xong đây."

"Ồ? Lần này ai lập công thế ạ?" Nitta chỉ quan tâm đến chuyện này.

"Chuyện đó cậu cứ qua đây rồi sẽ rõ. Nhanh lên nhé, mọi người đang chờ đấy."

"Mọi người?" Nitta vừa nói đến đây thì Motomiya đã cúp máy cái rụp.

Nitta đi về phía tòa văn phòng, lòng đầy băn khoăn. Anh thử ngước lên nhìn, bỗng thấy ánh đèn hắt ra từ bên trong rèm cửa sổ trên tầng 2 sáng hơn hẳn ngày thường. Trong khi lẽ ra giờ này họ sẽ hạn chế tối đa việc bật đèn để không gây sự chú ý với mọi người xung quanh.

Nitta bước vào tòa nhà, đi lên cầu thang. Vừa tới nơi anh bắt gặp một cảnh sát có vẻ đang nhận nhiệm vụ gác trước cửa phòng họp.

Việc này chưa từng có tiền lệ. Khi Nitta tới gần, viên cảnh sát trẻ trong bộ đồng phục chỉ lặng lẽ cúi chào.

Không nghe thấy gì vọng ra từ bên trong phòng họp cả. Nitta đoán không có mấy người trong đó. Thế mà khi mở cửa ra, như thể cả rừng người đang chĩa mắt nhìn về phía anh vậy. Họ đã ngồi kín cả chục chiếc ghế, có mấy người còn phải đứng.

“Cậu vất vả rồi,” Inagaki lên tiếng. Ngồi bên phải ông là chánh thanh tra Ozaki. Còn bên trái kia là… Ô, sao cả Nose cũng ngồi thu lu ở đó thế nhỉ. Khi mắt họ chạm nhau, Nose gượng gạo khẽ cúi đầu chào.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Ai đó nhường chỗ cho cậu ấy đi.”

Nghe Inagaki nói vậy, một điều tra viên trẻ đang ngồi phía đối diện ông đứng dậy. Nitta liền ngồi xuống đó, đưa mắt nhìn quanh một lượt. Thấy mặt người nào người nấy đều đang căng thẳng tột độ, Nitta mới quay lại nhìn mấy vị sếp. “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy ạ?”

“Về vụ giết Okabe Tetsuharu ở Shinagawa, phía ta đã xác định được đồng nghiệp của nạn nhân, Teshima Masaki và vợ của chủ quán ăn, Inoue Hiroyo là hai kẻ tình nghi. Hiện chúng ta vẫn chưa bắt giữ họ nhưng cần chuẩn bị để có thể hành động bất cứ lúc nào. Ngoài ra, chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật với giới truyền thông. Cả người của khách sạn này nữa. Cậu rõ rồi chứ?”

Nghe thấy vậy, Nitta giật nảy mình. Anh chưa kịp trả lời, Inagaki đã bực dọc hỏi lại, “Cậu không nghe thấy à?”

“Có ạ, nhưng chuyện đó nghĩa là sao ạ? Xác định Teshima và Inoue Hiroyo là sao?”

“Thì là như vậy chứ sao nữa. Chúng tôi nghi ngờ Teshima đã giết Okabe, còn Inoue đã giúp hắn tạo bằng chứng ngoại phạm. Chúng tôi đã điều tra lịch sử cuộc gọi trong điện thoại Honda Chizuru, nhân chứng của bằng chứng ngoại phạm kia. Theo đó trước khi gọi tới phòng Teshima, Honda Chizuru đã gọi tới số điện thoại của một quán mì ramen hiện đã không còn kinh doanh nằm ở Higashishinagawa.

Thế nhưng Honda Chizuru lại khai cô ta không nhớ mình đã gọi tới số điện thoại đó. Mấu chốt ở chỗ cho đến hai tháng trước, chủ nhân quán mì kia chính là chồng Inoue Hiroyo. Từ hiện trường sát hại Okabe đi bộ tới đó mất chưa đầy hai mươi phút. Chúng ta không tìm được dấu vân tay của Teshima lưu lại trên điện thoại ở quán mì nhưng đã thu thập được tóc và bã nhờn quanh đó. Chúng tôi đã nhờ bên giám định DNA kiểm tra luôn rồi." Inagaki tuôn ra một tràng, không hề ngắc ngứ. Cảm tưởng như người này không muốn để hở ra chút nào cho Nitta đặt câu hỏi.

"Đợi đã, đợi đã," Nitta vẫy thật mạnh tay phải. "Tối qua tôi vừa mới nói với anh Nose về việc có thể Inoue Hiroyo đã giở trò với điện thoại của Honda Chizuru. Có phải các anh điều tra dựa trên manh mối đó không?"

"Cậu Nitta tự đánh giá bản thân mình hơi cao đấy." chánh thanh tra Ozaki chen ngang. "Cậu nghĩ chúng tôi không nghĩ ra chuyện đó à. Nếu không chúng tôi làm sao điều tra bằng chứng nhanh thế được. Có thể cậu cũng nghĩ tới khả năng đó, nhưng tôi e là hơi muộn."

Nitta chớp mắt. Anh nhận ra mắt mình đang đảo liên tục. Trong một thoáng Nitta không thể thốt nên lời.

"Giờ chúng ta đang điều tra mối quan hệ giữa Teshima và Inoue," Inagaki tiếp tục. "Inoue đã từng có thời gian làm nhân viên phái cử ở công ty của Teshima và Okabe. Có thể trong khoảng thời gian này họ đã trở nên thân thiết."

Nitta vừa nghe mà thấy như cơ thể mình đã bị rút cạn sức lực. "Ra là vậy." Nitta không rõ do đâu nhưng xem ra mấy người này đã phát hiện chuyện anh và Nose bí mật điều tra. Thế nên họ mới chỉ đạo điều tra trên diện rộng bằng chứng phạm tội trước để răn đe hai người bọn anh rằng, họ sẽ không chấp nhận việc chơi trội như vậy.

"Đến đây cậu còn gì thắc mắc không?" Inagaki hỏi, nhìn thẳng vào Nitta. Tóm lại cuộc họp này mở ra vì anh. Họ rào trước để sau này anh không thể phàn nàn sau lưng họ chuyện bị cướp công.

"Mọi người nghĩ Teshima và Inoue là thủ phạm của vụ giết người hàng loạt lần này ạ?" Nitta hỏi dò.

“Chúng tôi cho rằng khả năng cao là vậy,” Inagaki trả lời.

“Vậy những vụ khác cũng đã có lời đáp? Hai người đó cũng chính là hung thủ vụ án thứ hai và thứ ba? Các anh đã xác định nghi phạm, thế tức là chúng tôi không cần nằm vùng ở khách sạn này nữa?”

Thế nhưng vị đội trưởng của anh không gật đầu. Sau khi nhìn chánh thanh tra ông ta quay lại nhìn Nitta một lượt.

“Nitta này, cậu nghĩ tôi định cướp công cậu nên mới bày ra cuộc họp này đấy à? Còn với cả chánh thanh tra tới đây?”

Nitta thu cằm, ra chiều cảnh giác trước cách nói khó chịu của Inagaki. Anh ngước nhìn vị sếp của mình.

“Không phải thì là gì ạ?”

Inagaki hít một hơi rồi mới tiếp tục.

“Chuyện phức tạp hơn cậu nghĩ nhiều đấy. Mà không, phải nói là đơn giản mới đúng chứ nhỉ. Tóm lại không phải cứ bắt được hai người bọn họ là xong đâu. Ngược lại giờ mọi chuyện mới bắt đầu.”

“Giờ mới bắt đầu?” Nitta nhìn thẳng mặt sếp. “Ý anh là sao? Không phải Teshima và Inoue là thủ phạm à? Đã vậy bắt họ là xong mà?”

“Nhưng chuyện không phải vậy... Này, cậu đưa cái đó...” Inagaki lườm một cảnh sát trẻ cấp dưới.

Anh ta đặt một tập tài liệu trước mặt Nitta.

“Cái gì đây ạ?”

“Thì cậu cứ xem đi.”

Nitta giở tập tài liệu với vẻ bất mãn chẳng buồn che đậy. Tập tài liệu gồm vài tờ giấy khổ A4 được in ra. Nội dung hình như toàn mấy dòng thư điện tử gửi qua máy tính. Vừa mới đọc lướt qua mấy dòng chữ đó, trong người máu Nitta đã sôi lên, người nóng hầm hập.

“Cái này...”

“Giật mình đúng không? Lần đầu nhìn thấy tôi cũng run không đứng dậy nổi.”

“Ai tìm thấy và tìm được ở đâu vậy ạ?”

“Mấy người điều tra vụ Senjushinbashi tìm được đống thứ này khi điều tra máy tính ở xưởng sắt của Noguchi. Hơn nữa chúng đều

đã bị xóa khỏi phần mềm thư điện tử. Có lẽ gã Noguchi này không biết chuyện có thể khôi phục lại thư từ ổ đĩa cứng.”

“Gã Noguchi đó là...”

“Noguchi Yasuhiko. Chồng của Noguchi Fumiko, nạn nhân vụ thứ hai.”

Nitta bất giác dụng thẳng lưng. Sau đó lại dán mắt vào nội dung các dòng thư.

Thư đến: Ngày 4 tháng 10 22:10:45
From: x1
Subject: Hoàn thành kế hoạch 1
To: x2, x3, x4
Tôi vừa kết thúc việc m của kế hoạch 1. Mọi chuyện có vẻ tốt đẹp cả.
Gửi x2: Không thể quay lại được nữa đâu. Nhất định phải ra tay ở địa điểm đã hẹn.

Thư đến: Ngày 5 tháng 10 18:12:23
From: x2
Subject: Về kế hoạch 2
To: x1, x3, x4
Tôi đã thấy việc m của x1 trên báo và tin tức tivi. Rất tuyệt vời. Dĩ nhiên tôi sẽ không thay đổi địa điểm. Tôi sẽ tiến hành vụ m ở đúng địa điểm có tọa độ kinh và dĩ tuyến như hôm trước đã trao đổi.
Xác nhận lần cuối với x3: Bên đó có muốn thay đổi địa điểm tiến hành việc m không? Nếu có hãy liên lạc lại ngay. Hết.

Thư đến: Ngày 11 tháng 10 02:28:43
From: x2
Subject: Hoàn thành kế hoạch 2
To: x1, x3, x4
Đã hoàn thành việc m của kế hoạch 2. Đã để lại lời nhắn. Bằng bất cứ giá nào x3 cũng phải tiến hành ở đúng địa điểm đã hẹn. Tôi nghĩ từ ngày mai P sẽ xuất hiện. Không cần phải gửi mail cho tôi nữa. Hết.”

Nitta đã nín thở khi đọc những dòng chữ này. Sau đó anh ngẩng mặt lên, thở hắt ra.

“Nhân vật tự xưng là x1 này gửi thư vào ngày 4 tháng Mười. Cũng chính là hôm xảy ra vụ đầu tiên đúng không nhỉ?”

“Đúng vậy. Và x2 gửi thư ‘Hoàn thành kế hoạch 2’ cũng vào đúng ngày 11 tháng Mười, ngày chúng ta phát hiện ra thi thể Noguchi Fumiko.”

Nitta lắc đầu. Không thể nào là trùng hợp được.

“Tức là hung thủ vụ án lần này không chỉ có một người, và bọn chúng đã để lại dấu vết khi bàn bạc về vụ sắp tới qua đống thư điện tử này?”

“Có khả năng lắm chứ.”

Sau khi nhìn gương mặt nghiêm túc của Inagaki, Nitta quay qua nhìn mấy người xung quanh. Anh đoán họ đã biết hết. Chẳng ai tỏ ra yếu đuối ủy mị.

Nitta lại nhìn xuống nội dung thư điện tử.

“Những thư điện tử này được tìm thấy trong máy tính của Noguchi, tức hắn là x2 nhỉ.”

“Chắc chắn rồi.”

“Nếu vậy chúng ta ép hắn là được mà. Trong thư cũng đã đề cập cả tới kinh và vĩ tuyến, chúng ta có thể bắt hắn tự khai ra.”

“Không cần cậu nhắc bọn tôi đã ép hắn từ lâu rồi.” Ozaki từ bên cạnh chêm vào. “Chúng tôi chưa bắt giữ hắn nhưng vẫn đang tiếp tục hỏi cung.”

“Noguchi có thừa nhận đã gây án không?”

“Gần như là đã nhận,” viên chánh thanh tra hờ hững buông lời.

Nitta quay qua nhìn Inagaki, “Thật ạ?”

“Ừm,” Inagaki rụt cằm lại. “Noguchi khai hắn đã bóp chết vợ mình lúc 7 giờ tối ngày 10 tháng Mười, tại phòng khách. Sau đó hắn cứ để cái xác như vậy, ra ngoài nhậu cùng bạn. Dĩ nhiên là để tạo bằng chứng ngoại phạm. Sau khi về nhà vào khoảng 1 giờ đêm, hắn lấy băng keo ni lông bọc xác lại, sau đó vứt cái xác tại một tòa nhà

đang xây gần Senjushinbashi. Xong xuôi hắn mới gửi thư điện tử. Thời gian hoàn toàn khớp với nhật ký gửi thư đi.”

“Động cơ là gì?”

“Đúng như chúng ta đã đoán. Hắn muốn được hưởng số tiền bảo hiểm từ cái chết của vợ mình.”

Nitta vuốt tóc mái, phập phồng cánh mũi.

“Vậy là sao? Chuyện đơn giản thế thôi à?”

“Vừa nãy tôi chẳng báo chuyện đơn giản chứ không hề phức tạp còn gì. Chỉ vì dãy số kia chúng ta mới phức tạp hóa mọi chuyện lên. Nói thẳng ra là chúng ta đã sập bẫy bọn chúng.”

“Bọn chúng?”

Inagaki chỉ vào nội dung thư.

“Trong thư cuối cùng Noguchi gửi có đoạn “Tôi nghĩ từ ngày mai P sẽ xuất hiện đúng không? P ở đây chắc là chỉ cảnh sát chúng ta. Ngay từ lúc ủ mưu, hắn đã xác định nếu cảnh sát tìm ra xác vợ, hắn sẽ là người bị nghi ngờ đầu tiên. Thế nên hắn mới vào trang chủ đó để tìm cách đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát. Ý tôi là web đen, nơi tiếp tay cho mấy việc nguy hiểm, phạm pháp ấy. Trong hệ thống đó, ‘việc m’ là ám ngữ và nó có nghĩa là giết người. Hẳn là chữ viết tắt của từ *murder*.”

“Web đen...” Nitta như thấy thứ gì đó đăng đắng đang lan khắp khoang miệng. “Ý anh mấy địa chỉ x1, x3, 14 này là của những người hắn quen trên trang web đó à?”

“Chắc là vậy. Bọn chúng có tất cả bốn người, tính cả Noguchi. Chúng không hề biết nhau, ngay cả tên thật. Chúng chỉ trao đổi về người mà mình muốn giết.”

Nitta lờ mờ nhìn ra được cục diện của vụ án. Dù anh vẫn hơi bán tin bán nghi. Lại có người suy nghĩ ngốc nghếch như vậy sao? Nhưng rồi Nitta cũng nghĩ lại. Trước đây cũng đã từng có vụ án mấy kẻ quen biết nhau qua web đen ra tay sát hại người qua đường.

“Ban đầu hình như hắn ta định thuê sát thủ trên đó,” Inagaki bổ sung. “Tuy nhiên chuyện lại không đơn giản như hắn tưởng. Nhưng không lâu sau hắn nhận được thư từ một nhân vật nọ. Người này

chính là kẻ sau đấy tự xưng x4. Nội dung thư như sau: 'Tôi không thể giết người thuê cho anh nhưng tôi có thể hợp tác để cảnh sát không thể bắt được anh. Không cần thù lao gì cả. Chỉ có điều anh cũng phải giúp đỡ tôi. Nếu có hứng thú, hãy liên lạc lại.' Thư chỉ có vậy."

"Và Noguchi đã liên lạc lại?"

"Đúng vậy. Sau đó tên kia cũng trả lời ngay. Trong thư hắn bày cho Noguchi cách đánh lạc hướng cảnh sát vô cùng tỉ mỉ. Cách nào thì chắc cậu cũng đoán ra rồi đúng không?" Inagaki nhìn sang Nitta.

"Biến nhiều vụ giết người đơn lẻ thành vụ giết người hàng loạt do một người hoặc một nhóm người gây ra?"

Inagaki nhếch môi, mắt còn nghiêm nghị hơn cả lúc trước.

"Bọn chúng đã để lại tại tất cả các hiện trường gây án cùng một tin nhắn. Chỉ cần làm như vậy, cảnh sát sẽ nghĩ đó là chủ ý của một tên tội phạm. Có điều nếu là tin nhắn gì đó dễ dàng bị bắt chước, khả năng cao những kẻ khác sẽ gây án ăn theo. Tin nhắn này bắt buộc phải là thứ thể hiện sự liên quan các vụ với nhau. Cuối cùng bọn chúng đã làm ra tin nhắn chỉ địa điểm gây án của vụ sau. Nhưng nếu cứ để nguyên dãy số đó lại, cảnh sát sẽ truy ra, nên bọn chúng đã sử dụng một chút mánh khóe. Bọn chúng đã cho cả ngày tháng gây án vào. Chúng còn dự định sau khi gây án xong cả bốn vụ sẽ gửi ý nghĩa của những tin nhắn đó tới phòng điều tra đặc vụ. Có thế cảnh sát mới hoàn toàn kết luận đây là vụ giết người hàng loạt do một tên tội phạm gây ra. Dù người nào đó bị tình nghi ở vụ án bất kỳ, chỉ cần cảnh sát không tìm ra được mối liên quan giữa người đó với các vụ còn lại thì người này sẽ không thể bị xem là nghi phạm. Cuối cùng vụ án sẽ bị rơi vào mê cung." Sau khi nói một tràng trơn tru như thể đã luyện tập rất nhiều lần, Inagaki lấy hơi, tiếp tục. "Đó là kế hoạch tên x4 đã chỉ cho Noguchi. Ngoài ra tên x4 này đã có một bạn đồng hành từ trước, sau đó thêm một tên nữa tham gia, thành ra cả thảy có bốn tên. Và bọn chúng vẫn đang liên lạc với Noguchi về kế hoạch thực hiện."

"Hai tên kia là x1 và x3?"

"Hẳn là vậy."

“Nếu máy tính của Noguchi vẫn còn lưu dữ liệu, chẳng phải chúng ta có thể tra ra địa chỉ IP của mấy tên còn lại sao?”

Inagaki hừ một tiếng.

“Cậu nghĩ bọn tôi chưa làm chắc?”

“Tức là các anh đã tra rồi nhưng vẫn chưa xác định được hung thủ? Vậy chắc bọn chúng dùng cafe internet à?”

“Chúng thận trọng vậy có lẽ để tránh bị cảnh sát tìm ra tung tích trong trường hợp ai đó bị tóm. Cafe internet thì chắc chắn rồi. Nhưng những quán này đều nằm ở ngoại thành Tokyo, có thể tự do sử dụng mà không cần đưa thẻ căn cước, đã vậy còn chẳng có hệ thống camera giám sát. Dĩ nhiên vì thế nên chúng mới tới đó. Chỉ có Noguchi mới bất cẩn dùng máy tính cá nhân thôi.”

“Ra là vậy,” Nitta tựa người vào thành ghế, nhìn lên trần nhà.

Hóa ra bọn chúng đã dùng mánh khóe này. Làm vậy cảnh sát sẽ không tìm ra được điểm chung của những người có liên quan. Ngay từ đầu những vụ này đã chẳng có gì liên quan với nhau cả.

“Năm năm trước Noguchi đã từng tham gia một bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn này nhỉ? Chuyện đó...”

“Chỉ là tình cờ thôi,” Inagaki tiếp lời. “Nghĩ lại cũng không có gì khó hiểu. Khách sạn một năm phải có đến vài chục bữa tiệc của các doanh nghiệp. Kể cả một người nào đó liên quan tới vụ án đã tình cờ tham gia một trong số những bữa tiệc ấy cũng không có gì lạ.”

“Ra vậy,” Nitta lắc đầu. “Mọi người đã biết những chuyện này từ bao giờ? Noguchi khai khi nào vậy?”

Inagaki chưa trả lời câu hỏi của Nitta ngay, quay qua nhìn Ozaki như để xin chỉ thị. Ozaki khẽ gật đầu ý chừng bảo Inagaki cứ tiếp tục.

“Bên giám định kiểm tra máy tính cá nhân của Noguchi mấy ngày trước thôi,” Inagaki đáp. “Phòng điều tra đặc vụ Senjushinbashi gửi yêu cầu được tự do giám sát Noguchi cách đây ba ngày.”

“Ba hôm trước?” Nitta nhảy dựng người lên. “Ra là thế...” Nitta quay qua nhìn Nose vẫn đang ngồi thu lu ở đó. “Hình như cũng chính là hôm Phòng điều tra đặc vụ Shinagawa ra chỉ thị không cần để ý tới

sự liên quan giữa các vụ đúng không ạ? Hóa ra là vì Noguchi đã khai?”

Inagaki dùng đầu ngón tay gãi gãi cánh mũi. “Ừ thì… đúng là vậy.”

“Vậy tại sao lại không cho tôi biết? Tôi nhớ hôm đó có hỏi đội trưởng rồi mà? Tôi hỏi nghe nói phía Shinagawa ra chỉ thị thế, không biết là có ý gì? Chẳng phải đội trưởng bảo đó chỉ là hiểu nhầm thôi à? Đúng không ạ?” Nitta nói một mạch.

“Đúng là tôi đã nói thế,” Inagaki khó chịu trả lời.

“Vậy nghĩa là sao? Tại sao lúc đó không cho tôi biết sự thật? Anh làm gì lạ vậy?” Nước bọt bắn ra tung tóe từ miệng Nitta.

Inagaki chống hai khuỷu tay xuống mặt bàn.

“Hung thủ không phải chỉ có một người, và chúng không hề liên quan gì tới nhau. Các phòng điều tra đặc vụ đều đã tiến hành điều tra riêng. Cậu nghĩ sao nếu tôi nói với cậu như vậy?”

“Chuyện đó…”

“Chẳng phải cậu từng nói muốn quay lại Phòng điều tra đặc vụ Shinagawa để tiếp tục theo vụ đầu tiên đó sao? Trên thực tế, có lúc nào cậu thôi nghĩ về vụ đó đâu.” Vừa nói vậy Inagaki vừa nhìn về phía Nose.

“Không được sao ạ? Tôi là một cảnh sát điều tra. Việc của tôi là tìm ra hung thủ gây án.”

“Ngăn ngừa một vụ giết người sắp xảy ra cũng là nhiệm vụ của cảnh sát điều tra. Cậu không nghĩ thế à?”

“Cái đó thì tôi hiểu…”

“Tôi có nghe Inagaki và Motomiya báo cáo về công việc của cậu ở đây,” Ozaki ngồi bên cạnh chêm vào. “Đúng là cậu đã rất cố gắng. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà trông cậu đã rất ra dáng một nhân viên khách sạn. Chỉ có cậu mới làm được như thế. Chẳng có ai thay thế cậu được. Chúng tôi quyết định không cho cậu biết việc Noguchi khai ra là để cậu có thể tập trung việc ở đây. Tôi đã yêu cầu họ làm vậy.”

Nitta cúi gằm mặt xuống, siết chặt hai nắm đấm đang đặt trên

đầu gối. Anh nhìn chiếc quần vải thụng một ly mình đang mặc. Công việc đòi hỏi cảnh sát điều tra các anh luôn phải chạy chỗ nọ chỗ kia thành ra quần áo kiểu gì cũng sẽ nhăn nhúm hết. Nhìn qua, cả cái Đội điều tra số Một này quả chẳng có ai hợp với bộ đồng phục nhân viên lễ tân thật. Nhưng anh vẫn không thể chấp nhận chuyện này.

“Nhưng mà,” Nitta ngẩng mặt lên nhìn Ozaki. “Nếu các anh để tôi quay lại Phòng Cảnh sát Shinagawa có phải mọi chuyện sẽ nhanh hơn không?”

“Ý cậu là sao?”

“Nếu tôi chuyên tâm vào vụ đó có khi đã lật tẩy được mánh khóe của Teshima sớm hơn rồi.”

Ozaki vừa cười nhạt vừa lắc đầu như thể nói với Nitta “Cậu vẫn chưa hiểu nhỉ.”

“Vừa nãy cậu không nghe Inagaki nói à? Rằng không phải cứ bắt Teshima và Inoue là xong chuyện, ngược lại mọi chuyện giờ mới bắt đầu thôi? Anh ấy đã nói thế còn gì? Cốt lõi ở đây là chuyện sắp tới kìa.”

“Ý anh là sao ạ?”

Ozaki khéo léo rướn lông mày bên phải lên.

“Vậy để tôi nói lại nhé, hung thủ là nhiều người riêng biệt. Bọn chúng bao gồm bốn tên. Noguchi là x2, x1 thì chắc là Teshima. Còn về x3, kẻ đã gây ra vụ án thứ ba, chúng ta cũng đang tiến hành điều tra chân tướng tên này. Và tôi tin sẽ chẳng mấy mà có kết quả. Nhưng tuyệt đối không được quên, dù chúng ta có điều tra ra bao nhiêu chuyện về các vụ trước thì cũng không thể tìm được gì về tên x4, kẻ đã khởi xướng toàn bộ kế hoạch này. Chúng ta chẳng có manh mối gì về tên x4 này cả. Y là nam hay nữ, già hay trẻ, giàu hay nghèo, chúng ta hoàn toàn mù tịt. Chúng ta chỉ biết duy nhất một điều là chẳng mấy nữa hắn sẽ ra tay sát hại ai đó tại khách sạn này. Ban đầu chúng ta đã phát cho mỗi điều tra viên nằm vùng ở đây một danh sách ảnh của những người có liên quan đến toàn vụ án nhưng hiện đã thu hồi lại. Đống ảnh đó chắc chắn sẽ chẳng giúp ích được gì. Tôi đã nói đến nước này, dù có cứng đầu thế nào, cậu cũng phải

hiểu mọi chuyện đang vô cùng cấp bách rồi chứ?”

Giọng trầm trầm của viên chính thanh tra vang khắp phòng. Nitta cũng thấy lồng ngực mình đang rung lên. Đúng là chuyện này không hề đơn giản. Trước giờ anh luôn nghĩ chỉ cần tìm ra được manh mối quan trọng liên quan tới vụ nào đó, chân tướng mọi thứ khác sẽ dần sáng tỏ. Nhưng giờ không trông chờ gì vào chuyện đó được rồi.

“Cậu từng đoán hung thủ là nam dựa trên cơ sở vụ Shinagawa nhỉ?” Inagaki hỏi. “Cậu đoán không hề sai. Nhưng x4 có thể lại là phụ nữ. Còn dựa theo tính chất phạm tội, cậu cũng nói hung thủ không thuộc loại bám đuôi. Nhưng biết đâu x4 là kẻ bám đuôi thì sao? Chúng ta không thể xác định gì cả.”

“Ra là vậy,” Nitta đã thông suốt mọi chuyện. Bảo sao lúc báo cáo về vụ Anno Eriko và Kurihara Kenji, Nitta đã nghĩ hẳn họ chẳng liên quan gì tới vụ án nhưng sếp anh lại phản ứng hoàn toàn trái ngược. Ngay từ lúc đó họ đã nghĩ hung thủ có thể là bất cứ loại người nào.

Ozaki chậm rãi đứng dậy, nhìn mọi người một lượt.

“Chúng ta sẽ tiếp tục điều tra về vụ án thứ ba. Còn về vụ thứ nhất, thứ hai, thì vẫn phải điều tra dựa theo lời khai của nghi phạm. Tuy nhiên, việc chúng ta cần ưu tiên nhất lúc này là bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn chặn được vụ thứ tư. Sau đây tôi sẽ cử hết những điều tra viên đang rảnh việc tới nằm vùng tại khách sạn. Mọi người cứ theo tinh thần đó nhé.”

“Rõ ạ” tất cả trả lời hừng hực quyết tâm.

Sau đó, Inagaki còn đưa ra vài chỉ thị cụ thể nữa rồi họ mới giải tán. Nitta đang định đứng lên thì bị Inagaki gọi lại. “Cậu Nitta này.”

“Đừng có để lộ chuyện ban nãy với mấy người của khách sạn.”

“Tất nhiên rồi ạ. Tôi đâu có rảnh để buôn chuyện. Nhưng không phải chúng ta cũng nên thông báo với họ thật ra mấy vụ này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nhau à? Chúng ta cần họ phối hợp trong công tác bảo vệ mà.”

Thế nhưng Inagaki lại nghiêm nghị lắc đầu.

“Không được. Tuyệt đối không thể tiết lộ chuyện này cho họ. Chúng tôi sẽ tự lo việc bảo vệ.”

“Anh nói vậy thì tôi cũng chịu nhưng chỉ có nhân viên ở đây mới hiểu về nơi này nhất thôi.”

“Cậu không nghĩ một trong số họ có thể là x4 à?”

Nghe Inagaki nói vậy, Nitta bất giác dụng thẳng lưng.

“Ý anh là sát hại đồng nghiệp?”

“Khả năng đó cũng không phải thấp. Noguchi và Teshima cũng thế, chúng đã lường trước việc sau khi cảnh sát phát giác, chúng sẽ bị nghi ngờ đầu tiên nên mới dày công lập kế hoạch như vậy. Thế nên xác suất x4 cũng là một nhân vật dễ gây nghi ngờ khá cao. Giả dụ một khách trọ bị sát hại giữa đêm đi. Những người có thể tự do sử dụng chìa khóa chủ sẽ bị nghi ngờ đầu tiên.”

Nitta không thể phản bác lại ý kiến của Inagaki. Bởi chính anh cũng đã nghĩ tới khả năng đó nên mới có lần nhờ Yamagishi Naomi hợp tác chuyện này. Dù chuyện ấy chỉ khiến cô ta nổi khùng lên.

“Tôi hiểu ý đội trưởng. Chỉ là nhiều nhân viên ở đây đã biết chuyện cảnh sát đang nằm vùng khách sạn. Giả sử x4 có là một trong số đó thì hắn cũng đã sớm thay đổi kế hoạch rồi.”

“Cái đó cũng chưa chắc. Có thể hắn nghĩ chúng ta giải mã được bí ẩn đằng sau dãy số kia nhưng chưa biết chuyện hung thủ là những tên riêng biệt thì sao? Lơ là là kẻ thù số một.”

“Nhưng chí ít cũng nên tiết lộ với những người đang cộng tác với chúng ta chứ? Như ông Fujiki, tổng quản lý hay Cô Yamagishi Naomi chẳng hạn...”

Inagaki đưa mặt lại gần phía Nitta.

“Teshima và Inoue đã đành, nhưng cậu nghĩ tại sao chúng ta chưa phát lệnh bắt giữ Noguchi? Hắn đã khai nhận toàn bộ, vốn dĩ có thể bị tống giam. Ném hắn vào trại tạm giam có phải hơn là kè kè canh giữ 24/24 giờ không? Vậy mà chúng ta vẫn chưa bắt hắn? Cậu biết tại sao không?”

Nitta thật sự không biết nên chỉ im lặng. Inagaki lại hạ giọng thấp hơn, tiếp tục.

“Nếu bắt hắn chúng ta sẽ phải thông báo với giới truyền thông. Rồi chuyện sẽ thế nào? Teshima với hung thủ vụ thứ ba thì sao cũng

được. Đằng nào bọn chúng cũng đã gây án. Nhưng tên x4 kia mới là vấn đề. Biết Noguchi bị tóm cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ nhận ra kế hoạch của mình đã hoàn toàn phá sản và tất nhiên, hắn ngu gì mà ra tay ở khách sạn này nữa."

Nitta chớp mắt, nhìn sếp.

"Tức là các anh đang dụ tên x4 hành động?"

"Đúng vậy. Như chánh thanh tra vừa nói đấy, chúng ta không có chút manh mối gì về tên x4. Tất nhiên, vì hắn đã làm gì đâu. Nếu hắn bỏ dở kế hoạch, vĩnh viễn chúng ta sẽ không thể tìm ra x4. Mà không, kể cả có tìm ra tên đó, chắc gì chúng ta buộc tội hắn được. Hắn cứ khăng khăng cuộc trao đổi qua thư kia chỉ là một trò đùa thì chúng ta cũng chẳng thể làm gì hắn. Như thế khác nào chúng ta thua? Cậu nên nhớ tên x4 mới là đầu sỏ vụ này. Nếu Noguchi và Teshima không bị hắn xúi giục theo cách quái đản như vậy, chưa chắc họ đã gây án. Và cũng đã chẳng có những nạn nhân xấu số. Vậy nên chúng ta phải tóm bằng được tên x4 này rồi tống hắn vào tù. Mà để làm được điều đó, chúng ta phải chứng minh được hắn có chủ ý giết người chứ không phải đang đùa cợt."

Anh đoán cấp trên đang lên kế hoạch để bắt và khởi kiện x4 với tội danh giết người không thành hoặc âm mưu sát hại người vô tội.

"Ra vậy," Nitta lầm bầm.

"Các anh lo nếu phía khách sạn biết tin này, có thể họ sẽ công khai với giới truyền thông?"

"Tôi mà là người phụ trách khách sạn, chắc chắn tôi sẽ công khai," Inagaki thẳng thắn. "Chỉ có vậy mới ngăn được tên hung thủ gây án ở khách sạn của họ. Họ sẽ không quan tâm đến việc chúng ta có bắt được tên hung thủ ấy hay không đâu. Vì việc này chẳng liên quan gì đến họ cả. Bình thường ai chẳng nghĩ vậy."

"Tức là chúng ta sẽ phải nói dối phía khách sạn..."

"Đâu phải chúng ta nói dối nhỉ. Chúng ta có nói gì đâu. Chúng ta chỉ không nói những việc không cần thiết."

"Như vậy có ổn không? Nếu sơ suất gì sẽ thành chuyện lớn đấy ạ."

“Kiểu gì sau này họ cũng sẽ phàn nàn. Nhưng không sao. Vì chúng ta sẽ ngăn được tên x4,” Inagaki đặt tay lên vai Nitta. “Nhỉ?”

“Tất nhiên là như vậy, nhưng mà...”

“Thôi được rồi. Tôi biết cậu rất tâm đầu ý hợp với cô lễ tân kia, nhưng tuyệt đối không được hé răng với cô ta đâu đấy. Có biết chuyện cô ta cũng chỉ khó nghĩ hơn thôi.”

Nhìn sếp cười châm chọc rồi bỏ đi Nitta mới ngộ ra. Hóa ra họ không cho anh biết sự thật không phải chỉ vì anh muốn quay lại Phòng Cảnh sát Shinagawa. Họ nghi anh sẽ tiết lộ mọi chuyện với Yamagishi Naomi.

Nitta thở dài, nhìn qua chỗ khác nhưng không ngờ lại bắt gặp ngay ánh mắt của Motomiya. Anh ta cười khổ, đưa tay cọ cọ phía dưới mũi. Nitta vừa khẽ lườm lườm vừa lại gần chỗ đó.

“Anh Motomiya đã biết từ trước chuyện hung thủ không phải là một người đúng không?”

“Tôi cũng mới biết gần đây thôi. Lúc cậu hỏi tôi về lời đồn ở phòng Shinagawa ấy, tôi đã hỏi đội trưởng.

“Và anh được dặn không nói với tôi nhỉ?”

“Cậu đừng nghĩ quá. Tôi đây cũng muốn quay lại phòng Shinagawa lắm chứ. Cậu có hiểu cảm giác của người ngày ngày phải cải trang làm khách trọ, rồi ngồi đó chờ một kẻ còn chẳng biết có xuất hiện hay không thế nào không? Nhưng tôi hiểu mọi chuyện. Còn họ lại nghĩ cậu không hiểu chuyện bằng tôi.” Motomiya chỉ tay vào ngực Nitta, đoạn nói “Tôi đi đây” rồi ra khỏi phòng họp.

Ozaki cũng đã mất hút từ lúc nào. Nhưng Nose thì vẫn chán nản ngồi đó.

“Chúng ta ra ngoài thôi nhỉ?” Nitta hỏi nhỏ.

Nose im lặng gật đầu, đứng dậy.

Họ rời phòng họp, quay lại tòa nhà chính. Nose đi sau Nitta một chút. Đến đoạn từ lối chuyên dụng rẽ sang tòa nhà chính, Nitta dừng chân, quay lại.

“Anh cũng biết chuyện hung thủ là nhiều người rồi đúng không?”

Nose co rúm người lại vẻ hối lỗi.

“Tôi có nói cho cậu nghe chuyện trưởng phòng chỗ chúng tôi ra chỉ thị điều tra độc lập rồi nhỉ? Sau đó ít lâu anh ta gọi tôi tới, nói cho tôi về chuyện x1, x2 ban nãy. Rồi ghim luôn chuyện này tạm thời tuyệt mật, không được tiết lộ với những điều tra viên khác.”

“Thế là anh không nói với cả tôi à? Người đã đồng hành cùng anh tới tận bây giờ?”

Nose cúi gằm cái đầu chỉ còn lơ thơ tóc của mình xuống.

“Phải giữ bí mật với cậu tôi cũng khổ sở lắm đấy chứ. Nhưng đúng là phải để cậu tập trung vào việc ở đây. Chánh thanh tra Ozaki nói đúng đấy, việc này chỉ có cậu mới làm được.”

“Tôi không vui vẻ gì khi anh nói vậy đâu.”

“Tôi hiểu, nhưng mà...”

“Rồi sao nữa? Anh chỉ giấu tôi chuyện đó thôi à? Làm gì có. Anh còn báo cáo với cấp trên toàn bộ những nội dung chúng ta đã trao đổi với nhau, đúng không? Cả mánh khóe tạo bằng chứng ngoại phạm của Teshima kia nữa?”

Nose vẫn cúi gằm mặt im lặng. Thấy vậy Nitta quay đi. “Hóa ra thật à. Anh đang làm cái quái gì vậy hả?”

“Nhưng cuối cùng cậu Nitta cũng giải quyết được vụ Shinagawa rồi còn gì? Chẳng phải ban nãy chánh thanh tra cũng đã nói như vậy rồi sao? Rằng họ sẽ công nhận công lao của cậu?”

“Tôi không nói đến chuyện đó. Thôi được rồi, bỏ đi,” Nitta giơ một tay lên gạt Nose ra, rảo bước đi về phía quầy lễ tân.

22

Chứng kiến cảnh Nitta vặn người ra sau, cố nén lại cơn ngáp, Naomi tự hỏi không biết đêm qua đã có chuyện gì. Cả sáng nay anh cứ như vậy suốt. Trước nay dù đêm có thiếu ngủ đến mấy sáng ra anh vẫn làm việc rất hăng hái. Naomi luôn thầm ngưỡng mộ tinh thần làm việc chăm chỉ ấy của các cảnh sát. Vậy mà hôm nay trông Nitta lại chẳng có chút nhiệt huyết nào. Cứ như thể mấy nhân viên mới mắc bệnh tháng Năm [3] vậy.

Như thường lệ, mấy người Naomi đang ở quầy lễ tân. Đã hơn 2 giờ chiều. Thỉnh thoảng cũng có khách tới làm thủ tục nhận phòng nhưng không đến nỗi quá bận rộn.

“Phiền cậu chút nhé, Kawamoto.”

Naomi nói với cậu lễ tân trẻ, đoạn lại gần Nitta.

“Anh đang bận à?”

Nitta không trả lời, quay qua nhìn Naomi. Mắt anh trông đục ngầu. Hình như hôm qua anh tan làm khá muộn. Nhưng nhìn mắt này cô đoán anh có uống rượu. Naomi không ngửi thấy mùi cồn nhưng mặt anh trông hơi sưng lên.

“Tôi có chút chuyện muốn hỏi anh Nitta. Chúng ta vào phòng đi,” Naomi mở cánh cửa phía sau. Nitta đi theo, mặt vẫn một vẻ uể oải như vậy.

Hai người bước vào phòng, Naomi nhìn Nitta. “Tôi pha cà phê cho anh nhé, một cốc đen đậm, được không?”

Nitta bĩu môi bất mãn. “Sao tự nhiên lại muốn pha cà phê cho tôi vậy?”

“Thì tôi thấy hình như anh vẫn chưa tỉnh ngủ mà. Hay anh mệt?”

Nitta vỗ đốm đốp vào má mình hai cái.

“Chết thật, nhân viên khách sạn mà lại trưng cái bộ mặt buồn ngủ cấm kỵ này ra. Tôi xin lỗi. Từ giờ tôi sẽ chú ý.”

Naomi khoanh tay lại. “Đã có chuyện gì vậy?”

Nitta có vẻ bất ngờ khi Naomi hỏi vậy, anh mở mắt thật to. Nhưng ngay lập tức mặt anh quay về trạng thái buồn bực. “Có chuyện gì đâu,” anh trả lời. Naomi chợt nghĩ ngay đến cậu bạn cùng lớp thời cấp ba của cô, người mà cứ hễ nói dối là sẽ bị chính mặt mình tố cáo ngay. Nhắc mới nhớ người bạn ấy cũng vô cùng chính trực.

“Đêm qua anh Nitta nói có thể anh đã tìm được manh mối phá án rồi nhỉ? Sau đấy chuyện thế nào rồi? Đã cho tôi biết được chưa vậy?”

Nitta nghiêm mặt lại, thở hắt ra, chau mày lườm Naomi.

“Tôi đâu thể tiết lộ chuyện điều tra cho người không liên quan. Phải không?” Giọng anh sắc bén.

“Nhưng hôm qua anh bảo tôi chờ thêm...”

Nitta bực dọc lắc đầu.

“Khi nào có thể công khai mọi chuyện với giới truyền thông, tôi sẽ nói với cô. Bảo cô chờ thêm là ý đó.”

“Nhưng chí ít cũng cho tôi biết việc điều tra có tiến triển gì không chứ. Chẳng phải anh Nitta đã nói với tôi về dãy số đó sao? Tôi còn tưởng vì anh đã tin tưởng tôi...”

“Cô phiền quá rồi đấy.”

Naomi sửng sốt trước câu nói của Nitta. Nhưng cô lại càng thảng thốt hơn vì nhận ra dường như chính anh mới đang bị tổn thương.

“Tôi xin lỗi,” Nitta nói như thể thầm thì, khẽ cúi đầu. Sau đó anh còn cúi thấp hơn, cứ thế tiếp tục. “Điều tra viên chúng tôi thật ra cũng chỉ như những quân tốt thôi ấy mà. Đã là quân thì đâu thể nhìn thấy cục diện của ván cờ. Nó tiến triển ra sao chúng tôi làm sao mà biết được.”

“Anh Nitta...”

“Tôi quay lại vị trí đây. Cảm ơn cô đã giúp tôi tỉnh cả ngủ,” nói

đoạn Nitta mở cửa, ra khỏi phòng.

Nishina Rie ở phòng hôn lễ thuộc bộ phận tiệc cưới cũng vào làm ở khách sạn này cùng đợt với Naomi. Tuy hai người làm khác bộ phận nhưng lại khá thân thiết.

Khoảng hơn 4 giờ chiều hôm ấy, Rie gọi điện cho Naomi. Rie gọi trực tiếp tới điện thoại di động của Naomi chứ không qua máy nội bộ. Vừa đoán chừng chắc Rie gọi vì việc riêng, Naomi vừa nghe máy.

"Xin lỗi, giờ cậu có tiện nghe máy không?" Rie hỏi, giọng đè nén cảm xúc.

"Ừm, không sao đâu," Naomi lui vào sâu bên trong quầy lễ tân.

"Chả là tớ có chút việc muốn hỏi ý kiến cậu. Giờ cậu đến đây luôn được không..."

"Ý cậu là tới chỗ phòng tổ chức hôn lễ ấy hả?"

"Ừm, tớ biết cậu đang bận, xin lỗi nhé. Nhưng nói chuyện với trưởng phòng xong tớ thấy chuyện này nhất định phải trao đổi với cậu."

Trưởng phòng mà Rie nhắc tới tất nhiên là trưởng bộ phận tiệc cưới.

"Sao lại là tớ?"

"Chuyện đó cậu cứ tới đây rồi tớ sẽ nói. Tớ không nói qua điện thoại được. Phiền cậu vậy."

Naomi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. Cô chưa từng làm ở bộ phận tiệc cưới, càng không nghĩ mình có thể trao đổi gì với họ về công việc. Nhưng nghe giọng điệu Rie như vậy, cô đoán mấy người họ hẳn đang gặp phải chuyện gì đó cấp bách lắm.

"Tớ hiểu rồi. Tớ tới đó ngay đây."

"Cảm ơn cậu. Tớ đợi nhé."

Nói chuyện điện thoại xong, Naomi quay ra nói với Nitta sẽ tới khu tổ chức hôn lễ một lát. Nitta trông vẫn thất thần. Anh chẳng buồn hỏi cô có chuyện gì, cứ thế gật đầu.

Naomi đi thang cuốn lên tầng 2, nhòm vào khu tổ chức hôn lễ. Nishina dáng người nhỏ nhắn đã chờ sẵn quầy tiếp đón ngay lối vào.

Gương mặt tròn trịa khả ái người người mến mộ hôm nay đượm một màu u ám. Vừa thấy Naomi, Rie đã vội vàng cúi đầu vẻ hối lỗi.

"Xin lỗi cậu, phiền cậu quá."

"Không có gì đâu, cậu đừng để ý. Thế tóm lại là có chuyện gì vậy?"

"Ừm, cậu lại đằng này cái đã."

Tất thảy bàn tiếp khách đều trống trơn. Họ ngồi xuống đối diện nhau ở một bàn.

"Trước tiên tớ muốn hỏi cậu, vụ án kia là thế nào vậy?" Rie hỏi.

"Cậu nói vụ án là sao?"

"Thì chuyện sắp tới sẽ có vụ án gì đó xảy ra ở khách sạn chúng ta ấy. Họ không nói rõ với bọn tớ, nhưng chắc bộ phận buồng phòng các cậu phải biết gì đó chứ? Tớ nghe bảo cái người đàn ông hay ở cùng cậu là cảnh sát à?"

"À..." Naomi cúi gằm xuống một lát rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Rie. "Chuyện đó... tớ chỉ nhận chỉ thị hỗ trợ vị cảnh sát đó chứ cũng không rõ cụ thể thế nào."

"Nhưng ít nhất cậu cũng biết chút gì đó đúng không? Cậu hỗ trợ cảnh sát cải trang làm nhân viên lễ tân cơ mà, chắc chắn họ phải cho cậu biết ít nhiều chứ."

"Chuyện đó... Nhưng họ đã dặn tớ không được bất cẩn làm lộ chuyện ra bên ngoài." Phải giấu giếm bạn bè quả chẳng dễ dàng gì. Naomi vô cùng bối rối.

"Cậu hiểu lầm rồi. Tớ không bảo cậu kể mọi chuyện cho tớ. Cậu không cần kể gì cả. Chỉ cần cậu phán đoán giúp tớ thôi."

"Phán đoán?" Naomi chớp mắt. Cô không hiểu ý bạn mình.

"Thật ra có một vị khách đang đợi ở phòng trong kia. Người này sẽ tổ chức hôn lễ và tiệc cưới vào thứ Bảy tuần này," Rie thì thầm.

"Vị khách đó có vấn đề gì à?" Naomi cũng hạ thấp ' giọng.

Rie nhoài người tới, mặt nghiêm nghị.

"Khoảng một tuần trước, bọn tớ nhận được một cuộc điện thoại lạ lắm. Người gọi là đàn ông, tự xưng là anh trai của Takayama Keiko và muốn xác nhận lại lịch trình của buổi lễ."

"Takayama Keiko...?"

“Tên của cô dâu. Là vị khách ngồi trong kia kìa.”

“Tại sao anh trai cô dâu lại gọi cho bọn cậu?”

“Anh ta bảo muốn tạo bất ngờ cho cô em gái.”

“Bất ngờ?”

“Anh ta bảo sẽ mời một vị khách bất ngờ tới nên muốn nắm rõ lịch trình cụ thể để chọn thời điểm thích hợp cho người kia xuất hiện.”

“Hừm, chuyện này có vẻ đáng ngờ nhỉ.”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Lịch trình thì cứ viện đại một lý do nào đó, hỏi thẳng cô dâu cũng được mà.”

“Vậy cậu nói sao với anh ta?”

“Tớ bảo hiện giờ người phụ trách không ở đây, bọn tớ sẽ liên lạc lại sau, rồi xin số điện thoại của anh ta. Biết số ta có thể hỏi lại cô em gái mà. Nhưng anh ta lại bảo không muốn bị làm phiền trong lúc đang làm việc nên sẽ gọi lại sau, rồi cứ thế ngắt máy. Rất khả nghi đúng không?”

“Thế sau anh ta có gọi lại không?”

Rie lắc đầu. “Không thấy gì cả.”

Naomi gật đầu, thở hắt ra. Có vẻ ở phòng hôn lễ chuyện thế này xảy ra như cơm bữa.

Hôn lễ vốn dĩ là một nghi thức tượng trưng cho hạnh phúc, song dường như không phải ai cũng thật lòng chúc phúc cho niềm hạnh phúc đó của cô dâu chú rể. Quả thật khi ai đó đã chọn được cho mình một người bạn đồng hành khác giới, những người khác nghiễm nhiên sẽ trở thành thừa thãi. Và trong số ấy có người bất mãn tự hỏi “Tại sao lại không phải là mình?” thì cũng dễ hiểu. Bất mãn thôi đã đành nhưng nếu bất mãn ấy biến thành nỗi oán hận, mọi chuyện sẽ vô cùng phức tạp. Họ sẽ lên kế hoạch để biến hôn lễ thành nơi trả thù. Chẳng vậy mà phòng hôn lễ có quy định, nếu không xác nhận được danh tính đối phương, tuyệt đối không được tiết lộ bất cứ điều gì về hôn lễ và tiệc cưới.

“Thế cậu muốn bàn bạc với tớ chuyện gì?” Naomi hỏi. “Chẳng

phải cậu đã rất quen với những việc như này rồi sao?”

“Đúng là vậy. Nhưng chuyện ở trong đó kìa.” Rie đăm chiêu nhìn căn phòng bên trong, nhíu mày vẻ nghiêm trọng. Hôm nay thấy có mỗi cô Takayama tới nên tớ mới đánh liều hỏi chuyện xem sao. Chứ việc này ai lại hỏi lúc có mặt cả chú rể, đúng không?”

“Ừm.”

Nếu nguyên nhân là do cô dâu chưa cắt đứt hoàn toàn với người cũ thì e mọi chuyện sẽ loạn cả lên mất. Rie đã suy nghĩ rất chu toàn.

“Nhưng cô Takayama lại bảo cô ấy không có anh trai. Đúng là người kia đã giả mạo.”

“Ối, cũng may mà cậu không bị lừa.”

Ấy vậy nhưng Rie vẫn nghiêm nghị lắc đầu.

“Nhưng đó không phải tình huống có thể yên tâm được. Cô Takayama bắt đầu run lẩy bẩy. Nhìn là biết ngay. Tớ phát hoảng lên ấy.”

“Có chuyện gì à?”

“Tớ cũng hỏi cô ấy có chuyện gì thì cô ấy bảo ‘Đúng là không phải tôi tưởng tượng rồi, dạo này tôi cứ có cảm giác bị ai đó theo dõi’. Lúc ấy tớ căng thẳng quá chẳng thốt nên lời. Mãi sau mới bình tĩnh lại, hỏi ra được ngọn ngành câu chuyện. Cô ấy còn bảo chuyện này có khi chúng ta sẽ không giải quyết được.”

“Thế nghĩa là sao?”

Rie liếm môi, vừa nhìn Naomi chằm chằm vừa nói.

“Tớ đồ là cô Takayama nghĩ cô ấy đang bị bám đuôi.”

“Sao cơ?” Naomi buông tiếng, nín thở. “Thật à?”

Rie gật gật đầu.

“Cô Takayama sống một mình, nhưng gần đây thường xuyên không nhận được bưu phẩm, hoặc nhận được đồ có dấu hiệu đã bị ai đó mở ra xem trước, thành ra cô ấy rất sợ hãi. Cô ấy không biết nên làm thế nào vì chẳng có bằng chứng gì, có khai báo với cảnh sát chắc cũng bị bỏ đó.”

Naomi bất giác duỗi thẳng lưng. Chuyện này xem ra nghiêm trọng đây. Nghe thì đúng là bám đuôi chứ chẳng sai.

“Vậy cái người gọi điện thoại kia đúng là kẻ bám đuôi rồi nhỉ?”

Nghe Naomi hỏi vậy, Rie gật đầu. “Ngoài khả năng đó tớ không nghĩ ra được gì khác.”

“Cô Takayama có nghĩ tới người nào… đáng nghi không?”

“Tớ có hỏi rồi mà cô ấy bảo không. Nhưng tớ đọc sách thì thấy bảo chuyện này không hiếm. Nhiều gã đàn ông mình chẳng hề biết tên tuổi, cũng chưa từng nói chuyện lại tự nhiên thích mình rồi bắt đầu bám đuôi ấy.”

Chuyện này Naomi cũng có nghe qua.

“Tức là kẻ bám đuôi đó biết cô Takayama sắp kết hôn nên muốn phá rối đúng không?”

“Ừm. Bình thường chuyện kiểu này cũng không có gì phải cuống lên. Thi thoảng chỗ bọn tớ vẫn nhận được điện thoại nặc danh đòi hủy hôn lễ, rồi đúng hôm lễ cưới có người gọi tới chia buồn. Còn có cả vụ người yêu cũ của chú rể mặc tang phục đến nữa kìa.”

Nghe Rie kể những chuyện đó điềm nhiên như không, Naomi không khỏi cảm thán “Đúng là một nơi làm việc thật đặc biệt!” Bề ngoài trông hào nhoáng là thế mà bên trong biết bao nhiêu chuyện.

“Tớ có nói chuyện với trưởng phòng, anh ấy cũng bảo lần này e là không giống những lần trước. Thứ nhất, bọn tớ không biết kẻ đó là ai. Nếu biết tên tuổi, mặt mũi còn có thể lưu ý được. Chứ mọi thứ mù tịt thế này chẳng biết đường nào mà lần. Chỉ cần hắn đóng giả làm khách là có thể tự do vào hội trường hôn lễ hay tiệc cưới rồi. Cả phòng trống ấy chứ. Hắn mà ăn vận tử tế, mọi người xung quanh chẳng ai phát hiện ra được đâu.”

“Đúng thế thật nhỉ.”

“Với lại phải tính đến tình trạng của khách sạn chúng ta hiện giờ nữa. Trưởng phòng tớ bảo dễ chuyện này dính dáng gì đó tới vụ cảnh sát đang theo dõi. Chắc anh ấy sẽ trao đổi với trưởng bộ phận yến tiệc và tổng quản lý nhưng tớ muốn hỏi ý kiến cậu trước xem thế nào.”

“Ra là vậy à.”

Cuối cùng Naomi cũng hiểu đầu đuôi sự tình. Chuyện này khá

nhạy cảm, chẳng trách Rie tỏ ra nghiêm trọng như vậy.

“Cậu thấy sao? Liệu có liên quan gì không nhỉ?” Rie hỏi lại.

Naomi nghĩ khoảng mười giây rồi mới lên tiếng.

“Tớ không rõ có liên quan hay không. Nhưng theo ý kiến cá nhân của tớ, mọi người nên liên lạc với trưởng bộ phận yến tiệc và tổng quản lý ngay. Còn tớ sẽ thông báo với phía cảnh sát. Có lẽ mình nên làm vậy.”

Mắt Rie ánh lên vẻ căng thẳng. Tức là nhiều khả năng có liên quan đúng không?”

“Tớ đã bảo tớ không biết mà. Nhưng nếu có liên quan thì chuyện sẽ phức tạp lắm đấy,” Naomi lấy lại hơi, nhìn chằm chằm vào mắt người bạn. “Là cậu nên tớ mới nói đấy nhé. Cảnh sát bọn họ đang điều tra vụ án giết người hàng loạt. Trước đó có ba người bị giết rồi. Còn nữa, người thứ tư có thể sẽ bị sát hại ngay tại khách sạn chúng ta.”

23

Có đến một trăm ba mươi sáu tên người được xếp ngay ngắn thành hai cột dọc trên tờ giấy dán tường. Phía trên cột bên phải đề dòng chữ “Nhà Watanabe”, còn phía bên trái đề “Nhà Takayama”. Trên cùng lần lượt là Watanabe Noriyuki và Takayama Keiko. Cũng chính là cô dâu và chú rể của đám cưới này.

Inagaki đứng dậy, một tay cầm quyển sổ ghi chú.

“Lễ thành hôn sẽ diễn ra vào lúc 4 giờ chiều ngày thứ Bảy, tại nhà thờ nằm trên tầng 4 của khách sạn. Sức chứa của nhà thờ vào khoảng bảy mươi người. Nếu vượt quá số đó, những người còn lại sẽ buộc phải đứng theo dõi buổi lễ. Hiện tại đã có khoảng tám mươi người đăng ký tham dự nhưng số lượng thực tế phải đến hôm đó chúng ta mới nắm được. Họ đã gửi thông báo để thân thích hai bên sẽ đến trước 3 rưỡi, còn bạn bè thì trước 4 giờ kém 10. Địa điểm tập trung là trước của nhà thờ. Buổi lễ sẽ diễn ra trong khoảng hai mươi phút. Sau đó cô dâu chú rể sẽ chụp ảnh. Tiệc cưới sẽ được tổ chức tại phòng Hồ Điệp trên tầng 5. Phòng này có sức chứa khoảng hai trăm người. Tôi có bản đồ phân công theo dõi đây rồi, ai đó mang đi photo phóng to ra rồi dán lên tường giúp tôi. Tiệc cưới sẽ bắt đầu từ lúc 5 giờ chiều. Khách sau khi đăng ký với lễ tân sẽ sang chờ ở phòng trống bên cạnh.” Nói một mạch xong, Inagaki nhìn khắp phòng, từ chánh thanh tra Ozaki cho đến cả chục điều tra viên đang có mặt ở đó. “Trên đây là đại khái tình hình về lễ thành hôn và tiệc cưới hôm thứ Bảy tới.”

Motomiya giơ tay.

“Xin hỏi, vậy việc điều tra lần này chúng ta sẽ giữ bí mật với hai bên gia đình đúng không ạ?”

“Tất nhiên,” Inagaki trả lời ngay tắp lự. “Chẳng có bằng chứng nào chứng tỏ kẻ bám đuôi lần này là tên x4 chúng ta đang theo đuổi cả. Và nếu không phải hắn, chúng ta sẽ vẫn phải nằm vùng ở đây. Vì vậy tuyệt đối không được để lộ ra ngoài chuyện chúng ta điều tra. Do đó chuyện bảo vệ ngoài luồng lần này cũng phải tuyệt mật. Tôi đã nhờ người của khách sạn báo với cô dâu chú rể là phía họ đã trao đổi với cảnh sát và chúng ta sẽ đảm bảo an toàn tuyệt đối cho đám cưới nên không có gì phải lo rồi.”

“Nhưng nếu làm vậy chẳng phải chúng ta sẽ không hỏi được thông tin gì về tên bám đuôi kia từ cô Takayama à? Chúng ta sẽ không hỏi được xem cô ấy đã bị trộm hay mở bưu phẩm gì. Theo tôi chúng ta cũng cần điều tra cả những chuyện đó.”

“Chuyện đấy tôi cũng tính cả rồi. Chúng ta sẽ nhờ phía khách sạn khuyên cô Takayama khai báo chuyện này với cảnh sát địa phương. Ngay khi cô ấy làm vậy chúng ta sẽ cử hai điều tra viên tới chỗ cô Takayama để hỏi rõ sự tình. Nếu khu nhà cô ấy ở có gắn camera chống trộm chúng ta sẽ liên lạc với công ty bảo vệ để lấy được các đoạn bằng họ đã ghi lại. Chỉ hai điều tra viên đó được tiếp xúc với cô Takayama. Kể cả cô ấy có tới khách sạn, những người khác cũng tuyệt đối không được tới gần.”

Một cảnh sát trẻ khác giơ tay.

“Nếu cô ấy đã khai báo với cảnh sát, chúng ta đâu cần giữ bí mật chuyện bảo vệ kia nữa ạ?”

Inagaki cười khổ, đưa mắt nhìn Ozaki. Thấy vậy, viên chánh thanh tra mới chậm rãi mở lời.

“Nếu chúng ta cho họ biết, hẳn họ sẽ biết ơn đấy. Chuyện còn chưa chắc sẽ xảy ra, ngay cả tên bám đuôi kia cũng chẳng rõ thực hư thế nào, vậy mà cảnh sát lại đặc biệt bảo vệ mình. Nếu tiệc cưới diễn ra suôn sẻ, khỏi phải bàn, chúng ta sẽ được quảng cáo miễn phí. Rồi những người nghe được sẽ nghĩ, từ giờ có chuyện phải báo ngay với cảnh sát để họ tới bảo vệ mình mới được. Nhưng thực tế chúng ta

đâu thể lúc nào cũng làm vậy. Lần này là ngoại lệ thôi. Các cậu hãy nhớ điều này. Nếu chúng ta đối đãi tốt với người dân một lần, họ sẽ nghĩ đó là sự đối đãi đương nhiên, và khi không nhận được điều ấy nữa, họ sẽ phàn nàn.”

“Ví von hay thật,” Nitta ngồi nghe bên cạnh phải cảm thán thốt lên. Cậu cảnh sát trẻ vừa đặt câu hỏi rụt cổ lại.

Kim đồng hồ còn chưa chỉ tới 7 giờ tối. Bình thường tầm này ai đã vào việc nấy. Họ được triệu tập gấp như vậy đương nhiên là vì các sếp nghi ngờ vụ bám đuôi kia.

Yamagishi Naomi đã kể cho Nitta nghe đầu đuôi câu chuyện, còn phía Inagaki thì hình như đã được tổng quản lý Fujiki thông báo. Inagaki trao đổi với Ozaki rồi triệu tập cuộc họp khẩn cấp này ngay sau đó.

Inagaki đứng trước bản photo sơ đồ theo dõi hội trường lễ thành hôn, tiệc cưới và những khu lân cận vừa được dán lên tường.

“Giờ tôi sẽ nói về công tác bảo vệ hôm thứ Bảy tới. Trước tiên, chúng ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng mọi chuyện trên tiền đề gã bám đuôi kia chính là x4. Nói ngược lại thì thế này, nếu gã đó không phải x4, chúng ta sẽ không hành động. Mọi người chớ có nhầm lẫn. Mục đích của chúng ta không phải là ngăn chặn hành động quấy rối của gã bám đuôi ở tiệc cưới. Nếu hắn không phải x4, dù hắn có muốn ném bom khói hay khỏa thân lao vào hội trường, chúng ta cũng sẽ án binh bất động. Những chuyện ấy đã có đội bảo vệ của khách sạn lo. Việc này tôi đã trao đổi với phía khách sạn.”

Những lời Inagaki nói nghe có vẻ lạnh lùng nhưng ngẫm ra thì đúng thật. Không thể để lộ chuyện nằm vùng điều tra cho đến khi tóm được tên x4.

“Vấn đề ở đây là,” Ozaki cứ thế ngồi nói. “Làm thế nào để biết tên đó có phải x4 không? Trước tiên, nếu hắn đúng là x4, chúng ta phải phán đoán xem hắn sẽ ra tay bằng cách nào. Xong bước ấy nghiễm nhiên chúng ta sẽ xác định được địa điểm giăng bẫy hắn.” Nói đến đây Ozaki nhìn Inagaki như thể ra chỉ thị, *còn lại cậu tiếp tục đi.*

“Nếu là x4, tất nhiên, hắn sẽ sát hại ai đó,” Inagaki bắt đầu nói. “Người đang có nguy cơ bị nhắm trúng nhất là cô Takayama nhưng chú rể Watanabe cũng thuộc diện cần chú ý. Chúng ta cần xác định rõ những khoảng thời gian nào hai người họ sẽ ngồi riêng với nhau hoặc ở một mình. Tôi đã nhận được tài liệu từ phòng tổ chức tiệc cưới. Hai người họ sẽ ở một mình trước tiên là vào lúc thay đồ. Thường sẽ có người phụ giúp nhưng chúng ta vẫn nên lưu ý khoảng thời gian này. Tiếp đó là ở phòng chờ trước lễ thành hôn. Đây đều là phòng riêng nên cũng không loại trừ khả năng hung thủ sẽ tìm kẽ hở để lẻn vào phòng, ra tay gọn lẹ rồi tháo chạy. Sau lễ thành hôn, cô dâu và chú rể sẽ chờ phòng riêng với nhau cho tới khi tiệc cưới bắt đầu. Nói chung là chỉ có vậy. Ngoài ra còn có màn thay đồ giữa bữa tiệc nên họ sẽ tạm thời vắng mặt trong chốc lát. Dù vậy khoảng thời gian ít ỏi khi họ dùng phòng trang điểm cũng có thể tạo cơ hội cho hung thủ ra tay. Chúng ta phải nghĩ đến mọi khả năng để tìm ra biện pháp bảo vệ chu toàn nhất.”

Sau bài phát biểu hừng hực khí thế của Inagaki, các điều tra viên lần lượt được giao nhiệm vụ. Về cơ bản, họ sẽ trà trộn vào làm nhân viên và khách khứa, nhưng nói gì thì nói nhân lực của họ cũng có hạn nên không thể cáng đáng hết. Không thể cứ đóng giả nhân viên rồi đứng ì ra đó, trông sẽ rất mất tự nhiên, lại còn ảnh hưởng tới danh tiếng của phía khách sạn nữa. Nhưng cũng không thể cho quá nhiều điều tra viên đóng giả làm khách, vì như thế khách mời thật sẽ nhận ra và mọi chuyện sẽ bung bét hết.

“Chắc chỉ còn cách cử mấy người tinh nhuệ theo dõi xung quanh hội trường lễ cưới và tiệc thôi nhỉ,” nghe mọi người trao đổi xong, Ozaki lên tiếng kết luận. “Còn lại phải chờ xem từ giờ đến thứ Bảy chúng ta có nắm thêm được chút manh mối nào nữa không. Tìm được danh tính gã bám đuôi kia là tốt nhất.”

“Vâng,” Inagaki đồng tình.

Đến đây, Nitta giơ tay. “Tôi có thể phát biểu không ạ?”

Inagaki và Ozaki cùng nhìn anh, ý chừng hỏi “Cậu muốn nói chuyện gì?”

"Thế hôm đó tôi làm gì ạ?"

Nghe Nitta hỏi vậy, Inagaki quay qua nhìn Ozaki như để xin chỉ thị.

"Cậu cứ ở quầy lễ tân đi." Ozaki lãnh đạm nói. "Cậu là nhân viên lễ tân mà."

Nitta lắc đầu, mỉm cười. Đương nhiên, không phải anh buồn cười thật. Anh nghĩ mình đang bị coi thường.

"Đợi đã. Sẽ có điều tra viên trà trộn vào đội nhân viên mà? Và họ sẽ cải trang thành nhân viên khách sạn? Đã vậy giao luôn nhiệm vụ đó cho tôi có phải nhanh hơn không?"

Inagaki cười khổ. Có lẽ ông ta đã đoán trước Nitta sẽ nói vậy.

Trong khi đó, Ozaki, mặt vẫn vô cảm, đáp:

"Cậu là nhân viên lễ tân, thuộc bộ phận buồng phòng. Lễ cưới, tiệc cưới là công việc thuộc bộ phận tổ chức lễ cưới. Tự nhiên lại có một người ở bộ phận khác xuất hiện, như thế không phải sẽ gây chú ý sao?"

"Người lạ mới đến làm sao mà biết được chuyện đó?"

"Sao cậu có thể chắc chắn vậy? Nếu gã đó đúng là x4, chắc chắn hắn đã theo dõi khách sạn này chán rồi. Tức là có thể hắn đã đi qua quầy lễ tân và nhớ mặt cậu. Nhân viên lễ tân đột nhiên lại chạy qua bộ phận khác làm việc, cậu không nghĩ hắn sẽ nghi ngờ à?"

"Chẳng có lẽ hắn lại nhạy bén vậy?"

"Nếu hắn nhạy bén thế thì sao?" Ozaki quắc mắt lên. "Nếu việc cậu ở đó khiến hắn rút lui, vĩnh viễn chúng ta sẽ không tóm được hắn. Nếu chuyện đó xảy ra, cậu định sẽ chịu trách nhiệm thế nào?"

Nitta bặm môi, anh không tìm ra lời nào để phản bác lại.

"Hơn nữa," đột nhiên Ozaki mềm mỏng hơn, tiếp tục. "Cũng chưa chắc gã bám đuôi này là x4. Nếu nhầm, chúng ta sẽ vẫn phải tiếp tục công việc điều tra nằm vùng này. Mà biết đâu đấy, tên x4 thật lại xuất hiện ở quầy lễ tân khi lễ cưới đang diễn ra thì sao. Cậu đã có việc mà chỉ cậu mới làm được. Nên phiền cậu tập trung vào đó giúp tôi." Ozaki rõ ràng đang muốn vừa đấm vừa xoa Nitta.

"Cậu hiểu rồi chứ, Nitta?"

“Vâng,” Nitta nhỏ nhẹ đáp lại.

Sau đó không lâu Nitta được phép ra về trước. Còn những người khác tiếp tục bàn về việc bảo vệ lễ cưới.

Tóm lại họ tống khứ những không người liên quan trực tiếp tới nhiệm vụ đó về nơi làm việc.

Lòng Nitta ngập tràn bất mãn. Anh luôn tự hào lần điều tra nằm vùng này mình là người cống hiến nhiều hơn ai hết. Chỉ trong một thời gian ngắn mà anh đã qua được khóa tập huấn, bắt tay vào nghiệp vụ khách sạn xa lạ, chẳng phải vì công việc này là nơi anh có thể tiếp cận với vụ án trước nhất sao? Vậy mà họ lại chẳng coi cống hiến của anh ra gì. Chẳng những họ giấu nhẹm đi chân tướng vụ án mà giờ khi hung thủ có thể sắp xuất đầu lộ diện, họ còn loại anh ra khỏi nhiệm vụ bảo vệ chủ chốt. Tóm lại anh là gì? Cứ coi như anh chỉ là một quân tốt thôi đi. Nhưng tốt cũng có cái giá của tốt chứ.

Nitta bực bội quay lại quầy lễ tân. Hai nhân viên lễ tân đang đứng đó song chẳng thấy Yamagishi Naomi đâu. Tưởng cô đã về, anh bèn hỏi thử, hóa ra cô đang qua tòa văn phòng.

“Chị ấy bảo qua đấy tra cứu gì đó rồi sẽ quay lại” nhân viên lễ tân trả lời.

Nitta gật đầu, quay gót đi. Yamagishi Naomi tra cứu gì vậy nhỉ? Anh thấy tò mò nên quyết định qua đó xem sao.

Sang đến nơi, anh không leo thang bộ mà đi thang máy lên tầng 3. Vì anh không muốn chạm mặt với mấy người còn đang họp kia ở cầu thang.

Nitta thử đi tới văn phòng của bộ phận buồng phòng, quả nhiên Naomi đang ngồi trước máy tính cá nhân. Chừng như nhận ra có người vừa vào, cô quay người lại. Naomi nhoẻn miệng cười, cúi chào Nitta.

“Cô đang tìm gì vậy?”

“Có gì đâu. Người nghiệp dư như tôi thì làm được trò trống gì chứ. Nhưng vẫn còn hơn là ngồi không, nên tôi... Với lại ban nãy anh Nitta cũng đi họp mất nên tôi tranh thủ.”

“Cô trả lời chẳng đúng trọng tâm gì cả.” Nitta nhòm vào màn hình

máy tính. Anh chau mày khi nhìn thấy thứ mình không ngờ tới hiện ra trên màn hình. “Cô tính làm gì mà lại tra bản đồ đường sá Tokyo thế?”

Vẫn vẻ mặt tươi cười, Naomi chìa tập tài liệu cạnh đó cho Nitta. “Đây là tài liệu được chuẩn bị cho người dẫn chương trình của buổi tiệc. Bình thường không thể cho người ngoài xem nhưng cảnh sát chắc là không sao.”

Nitta nhận lấy tập tài liệu, đảo mắt nhanh một lượt. Trên đó trình bày vắn tắt tiểu sử của cô dâu Takayama Keiko. Quá trình học tập, câu lạc bộ từng tham gia, nơi làm việc, chuyển việc được trình bày rất chi tiết, cụ thể.

“Cái này thì liên quan gì tới bản đồ đường sá?” Nitta hỏi.

“Tôi đang nghĩ xem liệu có thể đoán định được phạm vi hoạt động của tên bám đuôi kia không ấy mà.”

“Phạm vi hoạt động? Đoán thế nào cơ?”.

Naomi chỉ tay vào một phần của bản lý lịch. “Cô Takayama sinh ra ở tỉnh Fukushima, nhưng sau khi tốt nghiệp đã chuyển lên Tokyo làm việc. Từ đó tới giờ cô ấy vẫn sống một mình tại chung cư ở Kouenji và mới chuyển việc có một lần. Tôi đang nghĩ, nếu tên bám đuôi kia là người cô Takayama không hề quen biết, thì liệu hai người họ có điểm chung nào đó không. Dĩ nhiên, những nơi họ có thể gặp nhau thì vô số, nhưng tên kia lại bám đuôi cô ấy, chứng tỏ họ đã từng chạm mặt nhau khá nhiều. Gặp nhiều lần như vậy mà cô Takayama lại không có ấn tượng gì. Anh nghĩ có nơi nào như thế không?”

“Ra là vậy,” Nitta hiểu Naomi đang muốn nói gì. “Nơi nào đó trên đường đi làm... Như trên tàu chẳng hạn?”

Naomi thu cằm lại, ý chừng cô cũng nghĩ vậy.

“Giờ cô Takayama đang làm tại công ty nằm ở Ikebukuro, còn công ty cũ thì ở Yotsuya. Cái này cần hỏi lại đương sự, nhưng tôi đoán có lẽ cô ấy vẫn luôn đi tuyến Chuo. Trước cô ấy có thể đi chuyến này tới thẳng Yotsuya nhưng giờ chắc là chuyển qua tuyến Yamanote ở Shinjuku chăng.”

“Ý cô là tên bám đuôi là một trong số những hành khách trên tuyến Chuo à?”

“Không, nếu đúng vậy thì hắn phải ra tay rồi chứ. Cô Takayama chỉ mới chuyển tới công ty bây giờ gần một năm trước. Và lộ trình đi làm thay đổi chút ít đó đã khiến cô ấy gặp phải tên bám đuôi kia chăng?”

“Tức là,” Nitta nhìn vào bản đồ. “Trên đường chuyển sang tuyến Yamanote ở Shinjuku?”

“Nói gì thì nói đây cũng chỉ là suy đoán của một người nghiệp dư. Nhưng tôi thấy khả năng đó cũng cao đấy chứ? So với địa điểm của những vụ khác cũng có sự cân bằng?”

“Cân bằng?” Nitta nhìn Naomi chằm chằm. “Ý cô cân bằng là sao?”

Nghe Nitta hỏi vậy, Naomi ngập ngừng gõ bàn phím. Thế rồi màn hình máy tính hiện lên bản đồ Tokyo.

“Hiện trường vụ đầu tiên là ở Shinagawa đúng không? Vụ thứ hai là ở Senjushinbashi, còn vụ thứ ba là ở gần nút giao Sakai. Tôi nghĩ phải chăng sự phân bổ này có một ý nghĩa nào đó. Tôi cứ tìm tới tìm lui, cuối cùng phát hiện ra một thứ rất hay ho.”

“Là thứ gì vậy?”

Naomi với lấy chiếc thước kẻ ba mươi xăng ti mét ở mặt bàn, áp nó lên tấm bản đồ đang hiện trên màn hình. “Anh nhìn xem. Nếu kẻ một đường thẳng nối Senjushinbashi và Shinagawa thì khách sạn này sẽ nằm gần như chính giữa hai nơi đó.”

Nitta căng mắt lên nhìn, gí mặt sát vào màn hình. Từ hồi đó đến giờ, chưa ai phát hiện ra điều đó cả. Phải chăng nó đúng là một phát kiến lớn như lời cô ấy nói?

Nhưng chưa gì Nitta đã phải thất vọng. Anh phát hiện ra cách cô áp chiếc thước kẻ có gì đó sai sai. “Tôi xin lỗi,” nói đoạn anh thử áp lại thước kẻ vào màn hình.

“Gì chứ bản đồ hiện trường thì tôi đã nghiên cứu đến lồi cả mắt lên rồi đâm nhớ chính xác lắm. Cô phải đặt như này mới đúng. Địa điểm nằm giữa phải là ở khu ga Tokyo kìa.”

“Khách sạn này cũng coi như gần ga Tokyo rồi còn gì.” Xem ra Yamagishi Naomi đã thật sự điên tiết.

“Được rồi, được rồi. Tóm lại nói phán đoán của cô cho tôi nghe xem nào.”

Naomi gật đầu, lấy thước kẻ áp lại lên màn hình.

“Tôi sẽ nối khu vực gần nút giao Kasai, hiện trường vụ thứ ba với khách sạn này. Sau đó cứ thế kéo dài tiếp một khoảng bằng như vậy thì sẽ ra khu Shinjukunishiguchi. Nitta bất giác há hốc mồm.

“Thế có khi nào tên bám đuôi kia đã gặp cô Takayama ở khu Shinjuku không nhỉ? Ra vậy. Đúng là các địa điểm rất cân xứng.”

“Nơi họ gặp nhau và hiện trường các vụ án làm thành hình chữ thập đấy. Thế nào, anh thấy phát hiện của tôi hay ho không?” Mắt Naomi sáng bừng lên.

Nitta thọc tay vào túi quần, nhún vai. “Xin lỗi đã làm cô mất hứng, nhưng tôi lại không nghĩ vậy.”

“Tại sao? Ý anh đây đơn giản chỉ là tình cờ?”

“Đúng vậy,” Nitta gật đầu. “Tình cờ thôi.”

Naomi quay lại nhìn màn hình với vẻ mặt không phục. “Thật vậy sao?”

“Cứ cho là tên bám đuôi kia đang muốn sát hại cô Takayama đi. Nhưng hắn chọn chỗ này là vì cô Takayama tổ chức tiệc cưới ở đây. Mà người quyết định địa điểm tổ chức lại là cô Takayama và anh Watanabe, chứ không phải hắn.”

“Nhưng mà...”

“Thôi được rồi, chúng ta dừng ở đây thôi,” Nitta cướp lời Naomi, khua tay trước mặt. “Tại sao cô lại cứ thích nhúng mũi vào chuyện điều tra vậy? Chẳng phải tôi đã bảo cô chỉ cần hỗ trợ tôi là được rồi sao? Tôi biết cô lo cho khách sạn của các cô nhưng việc điều tra thì cứ để cảnh sát bọn tội phụ trách đi.”

Naomi ngơ ngẩn nhìn vào khoảng không như người mất hồn. Nhưng ngay lập tức cô chớp chớp mắt, hít một hơi rồi nhìn Nitta.

“Đúng là tôi lo cho khách sạn thật. Nhưng tôi cũng chỉ mong giúp được chút gì đó cho anh Nitta...”

Nitta chẳng ngờ Naomi lại trả lời như vậy. Anh thấy bối rối. “Tại sao...”

“Tôi thấy từ sáng tới giờ tâm trạng anh cứ sao sao đó nên đoán việc điều tra không được thuận lợi. Ngay cả khi Rie nói chuyện cô Takayama tôi cũng kể với anh trước tiên. Tôi cứ nghĩ mãi không biết liệu tôi có thể làm gì khác không, thế rồi tôi bắt đầu nghĩ tới chuyện này.”

“Cô lo nếu giao cho một gã cảnh sát như tôi thì vụ án này sẽ chẳng bao giờ kết thúc nên mới định tự tay tìm manh mối à?”

“Không, tôi không hề nghĩ...”

“Tóm lại cô không cần phải kiếm việc làm thêm đâu. Về nghỉ ngơi sớm đi cho tôi nhờ,” nói đoạn Nitta cúi đầu, quay lưng luôn về phía Naomi. Vừa rảo bước anh vừa chửi thầm trong bụng “Các người cứ xem tôi là trò hề đi.” Nhưng mặt khác anh cũng thấy điên tiết với chính mình.

24

Hơn 11 giờ trưa, vẫn cái dáng người thấp lùn ấy, Nose xuất hiện ở sảnh lớn. Đã qua giờ trả phòng nên thi thoảng mới có khách tới quầy lễ tân.

Anh ta nhìn Nitta, khẽ cúi chào, đi ra phía xô pha cạnh tường, rút điện thoại di động từ trong áo vest ra, ấn nút rồi áp lên tai. Động tác vừa dứt thì điện thoại trong túi áo khoác của Nitta rung.

Nitta kiểm tra thấy đúng cuộc gọi từ Nose rồi mới bắt máy, “Vâng, tôi nghe.”

“Tôi, Nose đây,” nói đoạn anh ta vẫy vẫy tay đang rảnh, còn khuyến mãi thêm một nụ cười vô cùng thân thiện.

“Tôi biết, tôi nhìn thấy anh rồi.” Nitta cố tỏ ra lạnh lùng

“Chúng ta có thể nói chuyện một chút không? Tôi có vài việc muốn trao đổi với cậu Nitta.”

“Hôm trước tôi nghe anh thanh minh rồi. Hình như tôi đã bảo ‘đủ rồi’ cơ mà nhỉ?”

“Không phải chuyện đó, tôi chỉ muốn trao đổi thôi. Xin hãy cho tôi mười lăm, à không mười phút thôi cũng được.”

Nitta thở dài thành tiếng tới mức đầu dây bên kia cũng nghe thấy được.

“Anh trao đổi với tôi làm gì? Để lại đi ton hót với cấp trên à?”

“Không đâu. Tôi sẽ không làm như vậy.”

“Tôi cũng chẳng có ý kiến gì về việc anh báo cáo với họ. Đó là nhiệm vụ của cấp dưới. Chỉ có điều báo xong rồi anh lại chối bay chối biến.”

"Thật tình tôi cũng khổ tâm vì chuyện đó lắm chứ. Nếu cậu thấy tôi xin lỗi thế vẫn chưa đủ, hay để tôi quỳ xuống đây tạ tội với cậu vậy? Tôi quỳ luôn nhé?" Nose vẫn nhìn thẳng về phía Nitta, toan nhấc mông lên khỏi xô pha. Cứ để kệ chắc anh ta sẽ làm tới thật.

"Anh thôi đi. Tôi đâu có quá đáng thế?"

"Vậy xin hãy tin tôi. Từ giờ tôi sẽ không bao giờ dối trá nữa. Với lại tôi nói rồi, tôi có chuyện muốn trao đổi với cậu. Chuyện này không thể để lộ với cấp trên." Giọng Nose có lẫn chút âm điệu của mấy vùng thuộc phía Bắc Kanto thành thử hơi khó nghe. Một người như vậy mà cố ý nói thật từ tốn cho đối phương hiểu, nghe ra sẽ thấy rất thành khẩn.

"Làm ơn," Nose nói. Anh ta cúi đầu trong khi vẫn đang ngồi trên xô pha.

"Tôi hiểu rồi. Anh lên khu tổ chức lễ cưới trên tầng 2 đi. Chỗ hôm trước chúng ta nói chuyện vụ tạo cuộc gọi bằng chứng giả ấy."

"Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu." Nói chuyện điện thoại xong, Nose vui mừng ra mặt, rồi lại cúi đầu.

Lúc cất điện thoại vào túi, Nitta chợt cảm giác như ai đó đang nhìn mình. Anh quay sang bên cạnh, quả nhiên Yamagishi Naomi đang đứng đó, nhìn anh đầy nghi hoặc.

"Có chuyện gì với anh ta vậy?" Nói đoạn Naomi nhìn ra phía xa. Vừa đúng lúc Nose bắt đầu di chuyển. "Ban nãy tôi thấy anh nói chuyện khá gay gắt."

"Tôi xin lỗi. Tôi làm ảnh hưởng đến công việc à?"

"Tôi không nói vậy... Người đó không phải bạn anh Nitta sao?"

"Phải. Giờ tôi sẽ đi nói chuyện với anh ấy một lát. Ở đây phiền cô nhé."

"À, vâng."

Nitta đón ánh nhìn của Yamagishi Naomi, sau đấy mới rời khỏi quầy lễ tân. Nhớ lại cuộc trò chuyện đêm qua, Nitta cảm thấy hơi khó chịu. Anh biết Yamagishi Naomi thật tâm lo lắng cho anh và chỉ muốn giúp đỡ. Dù giả thuyết về vị trí ba vụ giết người kia và khách sạn này không đúng cho lắm nhưng phải nói khả năng suy luận, chắp

nối bốn vụ với nhau của cô vô cùng tuyệt vời.

Vậy mà anh chẳng nói nổi một lời cảm ơn, còn tỏ vẻ lạnh lùng với cô. Cũng vì thế mà sau đó anh khó ở, trằn trọc cả đêm.

Sáng ra anh đã muốn tránh mặt nhưng khổ nỗi khi gặp nhau Naomi lại chủ động chào hỏi rất niềm nở. Như thể cô chẳng thèm bận tâm tới chuyện kia. Dĩ nhiên trong lòng cô chắc chẳng thoải mái gì.

Khi nào có dịp mình phải xin lỗi cô ấy đàng hoàng mới được, vừa đi thang cuốn lên tầng 2, Nitta vừa nghĩ.

Nitta đi tới khu tổ chức lễ cưới đã thấy Nose ngồi thu lu trên chiếc ghế phía trước đó. Ngoài anh ta ra chẳng có ai khác. Nhìn cánh cửa văn phòng, Nitta thầm đoán có khi Nishina Rie đang ở bên trong cũng nên. Nhờ Yamagishi Naomi anh mới biết người này, cô nhân viên phụ trách đám cưới hôm thứ Bảy tới.

Nitta vừa ngồi vào ghế đối diện, Nose đã rụt vai lại. “Xin lỗi vì gọi lúc cậu đang bận.”

“Tôi nào có bận gì đâu. Ý tôi là việc thật ấy. Mà có chuyện gì vậy?”

“Không, trước khi nói chuyện đó...” Nose đặt hai tay lên mặt bàn, cúi gập mái đầu lưa thưa tóc xuống. “Một lần nữa thành thật mong cậu thứ lỗi.”

Mặt Nitta lộ rõ vẻ ngán ngẩm. Anh ta định cúi đầu đến bao giờ đây.

“Đủ rồi đấy, anh phiền quá đi.”

Hai tay Nose vẫn để nguyên như vậy, chỉ có đầu ngẩng lên nhìn Nitta. Mặt anh ta lộ rõ vẻ xấu hổ.

“Không, tôi thật sự rất lấy làm tiếc vì đã không thể làm trái ý của cấp trên.”

“Anh tưởng tôi không biết chắc? Nên tôi mới bảo đủ rồi bao nhiêu lần thế.”

Nose cuối cùng cũng chịu duỗi thẳng người lên.

“Nhưng cứ để vậy tôi sẽ thấy áy náy lắm. Thành ra từ hôm qua tới giờ tôi cứ suy nghĩ mãi, không biết nên làm thế nào để giúp được

cậu Nitta.”

“Anh nói giúp tôi là ý gì?”

“Thì là nghĩa đen đấy thôi. Nếu cậu muốn điều tra chuyện gì thì xin cứ nói với tôi. Dù là bất cứ chuyện gì. Hay chúng ta cùng tìm cho ra danh tính gã x4 như hồi lật tẩy mánh khóe tạo bằng chứng giả của Teshima nhé?”

Nitta gườm gườm nhìn khuôn mặt tròn xoe của Nose.

“Anh đang nói thật lòng đấy à?”

“Tất nhiên rồi. Nói ra thì hơi thừa nhưng lần này tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật với cấp trên. Tôi xin hứa.”

Nitta nhếch mép, khẽ lắc đầu. “Chuyện anh muốn trao đổi là chuyện này đấy à?”

“Đúng vậy. Tôi muốn giúp cậu Nitta lập được công cán gì đó.”

“Vậy xin anh về cho. Tôi quay lại làm việc đây, Nitta đứng dậy.

Nose cũng đứng lên theo “Cậu Nitta...”

“Có vẻ anh vẫn chưa biết nhỉ? Phòng tác chiến hiện trường họ nắm được hết các manh mối quan trọng về tên x4 kia rồi. Hiện các điều tra viên đều đã trong tư thế chuẩn bị hành động.”

Đôi mắt ti hí của Nose hơi mở ra. “Thật sao? Họ lấy đâu ra những manh mối ấy...?”

“Ở đây,” Nitta chỉ tay xuống phía dưới. “Từ bộ phận tiệc cưới.”

Chừng như vẫn chưa hiểu ý Nitta, Nose nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, chớp mắt.

Nitta nhếch mép.

“Vậy mà, trong khi đám người đấy đang rộn lên như vậy tôi lại bị cho ra rìa. Họ bảo tôi cứ ở quầy lễ tân đón khách như bình thường. Có thể tên x4 sẽ bị tóm, nhưng anh vừa bảo lập công à? Làm gì tới lượt tôi.”

“Nhưng những manh mối đó chắc gì đã đúng? Họ có gì khẳng định gã đó chính là x4 không?”

“Cái đó thì không.”

“Vậy chúng ta cứ thử đi theo một hướng khác xem sao. Chắc chắn phải có một khe hở ở đâu đó chứ.”

“Thôi đủ rồi,” Nitta phẩy tay, đi ra phía cửa.

“Xin đợi đã, cậu Nitta,” Nitta vừa mới ra khỏi khu tiệc cưới thì Nose đã đuổi theo, vòng lên trước mặt anh. “Tôi có việc này liên quan đến vụ Shinagawa muốn báo cáo với cậu. Cậu cũng từng phụ trách vụ này nên không thể làm ngơ được, đúng không?”

Nitta mệt mỏi quay mặt ra. “Chuyện gì?”

“Có người khai đã nhiều lần bắt gặp tên Teshima đến quán internet cafe mà tên x1 vẫn hay lui tới. Quán đó ở Saitama. Nhân viên quán đó vẫn nhớ mặt hắn.”

“Tốt quá rồi còn gì. Một bước tiến lớn ấy nhỉ.”

Chẳng có gì đáng quan tâm cả. Với Nitta, vụ Shinagawa hay gì thì cũng đã kết thúc. Hẳn là với Ozaki và Inagaki cũng vậy.

Nitta dợm bước nhưng Nose đã đứng chặn ngay đằng trước.

“Cậu cũng biết đấy, không phải mình tên x1 mà cả x3 và x4 đều dùng internet cafe. Chỉ có x2, tức Noguchi Yasuhiko là dùng máy tính nhà.”

“Thế thì sao?”

“Người lên kế hoạch tất cả mọi chuyện là tên đầu trò x4. Tại sao hắn dùng internet cafe mà lại không chỉ thị cho x2 làm vậy? Trong khi chỉ cần một người để lại dấu vết về những bức thư đó thì kế hoạch của hắn sẽ phá sản?”

“Thì chắc hắn nghĩ chẳng cần thiết phải nhắc chuyện đó chứ sao?”

“Vậy sao? Tôi thấy x4 rất thông minh. Không những thế còn vô cùng thận trọng. Kể cả chuyện không đáng nói, tôi nghĩ hắn cũng sẽ nhắc nhở ngay từ đầu.”

Nitta cứng giọng. Những lời Nose nói rất có lý.

“Ý anh là x4 biết rõ x2 dùng máy tính nhà nhưng lại cố ý không nhắc nhở?”

Nose tỏ vẻ nghiêm trọng hiếm có, gật đầu.

“Tôi đồ là vậy.”

“Tại sao? Tại sao hắn lại cố tình làm một việc nguy hiểm như vậy?”

“Vấn đề ở đó đấy. Tại sao hắn lại làm thế? Tôi không rõ lý do nhưng phải chăng hắn làm vậy để được lợi gì đó cho mình?”

Nitta chau mày, nhìn xuống sàn. Đúng là một ý tưởng táo bạo. Những ý tưởng trái ngược thế lại rất dễ liên quan tới chìa khóa giải ô chữ lần này.

“Cậu thấy thế nào?” Nose nhìn Nitta. “Nó có kích thích tế bào não của cậu Nitta chút nào không?”

Nitta khịt mũi. “Anh nói năng bình thường cho tôi nhờ.”

“Nhưng mặt cậu đang viết rõ ‘ồ, nghe hay đấy, chúng ta tìm hiểu chuyện này đi’ kìa.”

“Làm gì có chuyện đó. Tôi chỉ đang nghĩ lập luận của anh khá thú vị thôi.”

Nose nheo mắt lại như một đường chỉ, nhoẻn miệng cười.

“Cậu nghĩ vậy là tốt rồi. Cậu Nitta thấy sao? Hai chúng ta cùng hợp tác giải quyết vấn đề này nhé? Chẳng ai ở phòng điều tra đặc vụ nghĩ tới chuyện này đâu. Chúng ta cứ thoải mái mà làm thôi.”

“Anh nói hợp tác, nhưng hợp tác kiểu gì?”

“Chuyện đó thì cứ giao phó cho bộ não tuyệt vời của cậu đi. Kiểu gì cậu cũng sẽ tìm ra đáp án.”

Nitta toan vặc lại “anh không tìm được lời khen nào tử tế hơn à” nhưng khi ngó thấy mặt Nose, những lời lẽ ấy tự động bị nuốt vào trong.

“Vậy tôi xin phép” chừng như coi im lặng là đồng ý, và mọi việc đã xong, Nose lịch sự cúi chào Nitta, đi ra phía thang cuốn.

Nitta vừa nhìn theo Nose vừa lầm bầm trong miệng, “Vô ích thôi.” Đúng là lập luận của anh ta khá thú vị nhưng có bận tâm tới những chuyện nhỏ nhặt như thế thì cũng chẳng thể bắt được hung thủ. Mà giả dụ có tìm ra manh mối đi chăng nữa, đến lúc đó kiểu gì đám người Ozaki chẳng thắt chặt chỉ đạo, rồi dùng chiến thuật phô trương lực lượng, điều tra ra kết quả sớm hơn.

Nitta khẽ lắc đầu, bước đi. Đúng lúc ấy một phụ nữ vận bộ đồng phục khách sạn đang đi thang cuốn từ dưới lên. Vừa nhìn thấy mặt Nitta, người phụ nữ đã nghiêm mặt, đúng khựng lại.

Nitta sửng sốt khi nhìn vào phía ngực cô gái. Người này đang đeo bảng tên đề chữ "Nishina".

"Cô là Nishina Rie?"

Cô gật đầu. "Anh nghe Yamagishi nói chuyện chưa?"

Chắc hẳn cô đã biết anh là cảnh sát.

"Tôi nghe rồi. Hiện chúng tôi đang lên kế hoạch đối phó."

"Thế thì may quá. Mong các anh giúp cho. Tôi định lát nữa sẽ chuyển lời lại với cô Takayama là phía khách sạn sẽ đề phòng hết mức có thể."

"Lát nữa? Hôm nay cô ấy sẽ tới đây à?"

"Vâng. Cô ấy đến kiểm tra lại lần cuối."

"Khoảng mấy giờ Cô ấy tới?"

Nitta tiến hẳn lên phía trước hỏi, Nishina bối rối, hơi lùi về phía sau. "Cô ấy hẹn 2 giờ sẽ tới..."

"2 giờ à. Tôi hiểu rồi."

Nitta gật đầu, nhìn đồng hồ xem giờ, rồi lại đi về phía thang cuốn.

25

Người đàn ông trung niên dáng thấp lùn vừa xuống đến tầng 1 bằng thang cuốn cứ thế băng qua sảnh rồi đi về phía cầu thang dẫn tới tầng hầm. Nhưng chẳng thấy bóng dáng Nitta đâu. Thấy vậy Naomi bèn rời khỏi quầy lễ tân. Cô rảo bước theo sau người đàn ông trung niên.

Người đàn ông chậm rãi bước xuống cầu thang. Naomi gọi với theo sau lưng anh ta. “Phiền quý khách đợi cho một lát.” Người đàn ông đứng lại, quay người nhìn Naomi, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, “Ồ.”

“Cô là,” nói đoạn người đàn ông khe khẽ nói tiếp, “người vẫn hay đi cùng cậu Nitta đấy hả?”

Naomi gật đầu, đưa danh thiếp cho anh ta. “Tôi là Yamagishi."

Người đàn ông vội vàng lục túi, mặt buồn thiu nói, “Thôi chết, tôi lại hết danh thiếp mất rồi.”

“Không cần đâu ạ. Tôi nghe anh Nitta nói về anh rồi.”

“Vậy ạ. Cô là Yamagishi nhỉ.” Nose vừa nhìn tờ danh thiếp vừa nói. Sau đó anh ta giới thiệu mình là Nose, thuộc tổ cảnh sát hình sự, Phòng Cảnh sát Shinagawa. “Thế có chuyện gì vậy?”

“Thật ra tôi muốn hỏi chút chuyện về anh Nitta. Giờ anh có thể dành cho tôi chút thời gian được không ạ?”

“À...” Nose tỏ vẻ bối rối nhưng ngay lập tức nở nụ cười thân thiện. “Được chứ. Nhưng chưa chắc tôi đã giúp gì được cho cô đâu đấy.”

“Không sao ạ. Cảm ơn anh.” Naomi cúi đầu ngay giữa cầu thang. Bar dưới tầng hầm vẫn chưa mở cửa nhưng Naomi cứ thế dẫn Nose

vào trong. Vì cô biết ngay lối vào sẽ có một sảnh chờ.

“Lần đầu tôi vào bar trong khách sạn đấy,” Nose tỏ vẻ hiếu kỳ nhìn phần trang trí trên tường.

“Bar ở bên trong cơ ạ.”

“À thế ạ. Chắc đắt lắm nhỉ,” Nose nhòm vào sâu bên trong đang tối om.

“Anh Nose này...”

“À, vâng, vâng.” Nose ưỡn thẳng lưng, đặt tay lên đầu gối. “Cô nói đi.”

Naomi lấy hơi, bắt đầu nói.

“Lẽ ra tôi không hỏi thế này, nhưng có chuyện gì với anh Nitta vậy ạ?”

“Sao cơ ạ...” Nose lộ rõ vẻ hoang mang như thể vừa bị tấn công bất ngờ. “Sao cô lại hỏi vậy?”

“Tại gần đây anh Nitta có biểu hiện rất lạ. Đúng hơn là từ sáng hôm qua tới giờ. Anh ấy không được tập trung vào công việc cho lắm, lúc nào cũng như đang cáu bẳn chuyện gì đó. Tối hôm kia đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“À,” Nose há hốc mồm. “Thế ạ. Ha ha. Ồ, cậu ấy lại thế sao?”

“Đúng là có chuyện gì đó ạ? Chuyện điều tra không suôn sẻ chăng?”

Nose nhăn mặt, khoanh hai cánh tay ngắn cũn lại, đăm chiêu, “Hừm. Cũng không phải chuyện gì xấu. Chuyện điều tra vẫn tiến triển bình thường. Chỉ là, nói sao cho đúng nhỉ, ừm, nó tiến triển không như mong đợi của cậu Nitta chăng? Hay là tiến triển trong khi cậu ấy không hay biết gì thì đúng hơn nhỉ?” Nose phát âm hơi khó nghe.

“Ý anh là sao ạ? Tiến triển thì tốt chứ sao lại vậy?”

“Thường thì đúng thế thật. Nhưng đã mất công cải trang thành nhân viên khách sạn để điều tra nằm vùng, hẳn cậu ấy muốn mình sẽ lập được công cán gì đó chăng. Tôi hiểu cảm giác của cậu ấy.”

“Tóm lại là thế này phải không ạ? Chuyện điều tra vẫn đang tiến triển thuận lợi nhưng lại không liên quan gì tới việc anh Nitta cải

trang thành nhân viên khách sạn? Nếu cứ đà này mà phá được án thì anh ấy sẽ không có công gì? Anh ấy chán nản, bực bội vì chuyện đó sao ạ?"

"Cũng không hẳn là hờn dỗi, bực bội gì đâu. Cậu Nitta chỉ là đang thất vọng, ngờ vực gì đó chăng?"

"Ý anh là sao? Thật không thể tin được. Anh ta là thằng ngốc à?" Naomi bất giác nói dồn dập.

Chừng như không ngờ Naomi lại thốt lên những lời như vậy, Nose mở to đôi mắt híp, vẻ thảng thốt. Thấy vậy, cô tiếp tục.

"Hóa ra anh ta như vậy là vì nguyên nhân tầm phào ấy à? Thật không đáng để tôi lo lắng. Tôi hiểu mọi chuyện rồi. Cảm ơn anh rất nhiều." Naomi tuôn một tràng rồi cúi chào.

"Ơ khoan, xin cô đợi cho một chút," Nose giơ cả hai tay ra ngăn cô đứng dậy. "Cô nghe chuyện của tôi rồi hẵng đi."

Naomi ngồi xuống. "Anh muốn nói chuyện gì?"

Nose xoa xoa cái đầu thưa tóc của mình, nở nụ cười hòa nhã.

"Cậu Nitta là một cảnh sát ưu tú. Trẻ như vậy mà đã làm ở Đội điều tra số Một, lại còn đảm nhận nhiều trọng trách, hẳn từ trước tới giờ cậu ấy lập được rất nhiều thành tích nổi bật. Cậu ấy có tự cao một chút thì cũng dễ hiểu."

"Có thể đúng là như vậy, nhưng mà..."

"Cô cứ nghe tôi nói đã. Nhưng quả thật tự cao cũng chính là điểm yếu trí mạng của cậu Nitta. Cậu ấy không phát huy được hết khả năng cũng chính là vì cái tính tự cao đó của mình. Nhưng càng như vậy cậu ấy lại càng cần sự hỗ trợ của những người xung quanh. Như cấp trên hay đồng nghiệp chẳng hạn. Nhưng hiện giờ những người đó ai cũng bận trăm công nghìn việc, họ chẳng lấy đâu ra thời gian mà để ý tới."

"Chuyện ấy thì tôi hiểu. Kiểu như 'giờ không phải lúc nghe cậu mè nheo đâu' ấy à.

"Vậy nên," Nose tiếp tục. "Tôi muốn nhờ cô hãy sắm vai đó giúp tôi."

"Tôi sao?" Naomi bất giác chau mày. "Tại sao lại là tôi?"

“Thì cô vừa là đồng nghiệp, vừa là cấp trên của cậu Nitta còn gì. Quan tâm đến cấp dưới và đồng nghiệp cũng là một phần công việc đấy thôi.”

Naomi cười khổ, lắc đầu.

“Tôi hỗ trợ cảnh sát chỉ vì cấp trên chỉ đạo vậy. Chứ không định dính dáng gì tới cá nhân anh Nitta cả.”

“Thế à? Vậy tại sao cô lại lo lắng cho cậu Nitta?”

“Chuyện đó...” Naomi lúng túng vì không tìm được câu trả lời thích hợp. Nhưng đúng thật. Tại sao mình phải lo lắng cho anh ta chứ?

“Cô Yamagishi này,” Nose gọi. “Tôi nghĩ cô cũng là một người thông minh. Nếu không cô đã chẳng nhận ra những biến đổi tâm trạng của cậu Nitta chỉ trong thời gian ngắn quen biết như vậy. Chẳng những thế cô còn muốn làm gì đó giúp cậu ấy. Liệu cô có thể tiếp tục làm vậy được không, vì công việc thôi?” Nói đoạn Nose cúi đầu.

Naomi nhìn người đàn ông trung niên vẫn đang cúi đầu. “Anh Nose tốt thật đấy.”

Nose ngẩng mặt lên, vội vàng xua tay. “Không, không đến mức ấy đâu.”

“Nhưng bình thường mấy ai lo lắng cho người khác như thế. Hai người quen biết cũng chưa lâu mà?”

“Chúng tôi mới chỉ gặp nhau lần đầu qua vụ án này thôi.”

“Vậy mà tại sao anh lại...”

Nose ngượng ngùng cười haha.

“Tại cái tính tôi thích lo chuyện bao đồng nên thế đấy. Cứ thấy người ta trì trệ vì những việc không đâu là lại phải nhúng tay vào. Với lại cậu Nitta có một sức hút khiến người ta cứ muốn chìa tay ra giúp đỡ. Cô không thấy thế à?”

Đúng thật. Naomi mỉm cười gật đầu.

“Nhưng anh Nitta chẳng cần tôi giúp đâu. Tối qua anh ấy đã bảo chỉ cần tôi hỗ trợ anh ấy phần nghiệp vụ khách sạn thôi là được.”

Nose gật đầu, ý chừng muốn nói “Chắc chắn là vậy rồi”.

“Tôi mong Nitta sẽ sửa được cái tật xấu ấy. Nếu cậu ấy hiểu được tâm tình của người khác, chắc chắn cậu ấy sẽ còn ưu tú hơn. Cô có thể thấy phiền nhưng hãy coi như đây cũng là cái duyên mà tận tình giúp đỡ cậu Nitta được không?”

“Anh nghĩ nếu tôi tận tình giúp đỡ, liệu anh ấy có thay đổi không?”

“Có chứ. Mà không, cậu ấy đang thay đổi rồi.” Nose nói dứt khoát. “Sự tự cao khiến cậu ấy không nhận ra nhiều điều, nhưng cậu Nitta có khả năng nhìn thấu mọi việc. Tôi nghĩ không phải Nitta không nhận ra cô đang lo lắng cho cậu ấy đâu. Sự thông minh của cậu ấy chắc cũng phải ngang ngửa cái tính tự cao kia đấy.”

Điểm này thì cô cũng đồng ý. “Có thể,” Naomi trả lời.

26

Thấy một người phụ nữ trẻ đi thang cuốn lên tầng 2, Nitta nhìn đồng hồ kiểm tra. Đã gần 2 giờ. Giờ này chẳng mấy người có việc trên tầng đó cả. Người kia hẳn là cô Takayama Keiko.

Nitta toan ra khỏi quầy lễ tân. Đúng lúc ấy tiếng Naomi vọng lại từ phía sau, "Anh đi đâu vậy?"

"À, tôi ra đằng này có chút việc riêng." Nitta nói mà không buồn nhìn mặt Naomi, đi ra.

Anh không thể dùng thang cuốn được. Vì như thường lệ, vẫn có mấy điều tra viên đang theo dõi ở sảnh. Chắc chắn họ cũng đang theo dõi Takayama Keiko. Nếu nhìn thấy Nitta đi thang cuốn như thể đuổi theo Takayama, kiểu gì họ chẳng báo cáo với Inagaki.

Nitta đi lên tầng 2 bằng cầu thang dành cho nhân viên. Anh băng qua hội trường tiệc cưới đang để không, đi ra phía hành lang. Tầm này, khu hội trường tiệc vắng hoe.

Nitta rảo bước, lại gần khu tổ chức lễ cưới. Anh nhòm từ bên ngoài vào thì thấy bàn tiếp khách đều đang trống không. Nitta đoán họ đã mời cô ấy vào phòng riêng bên trong. Họ đề phòng tên bám đuôi thế cũng phải.

Nitta đi vào khu tổ chức hôn lễ, cứ thế tiến thẳng vào sâu bên trong. Anh thấy có hai căn phòng riêng biệt. Một đang mở cửa, không có ai. Phòng còn lại nghe như có tiếng người vọng ra.

Nitta hít một hơi thật sâu, toan giơ nắm tay gõ cửa. Đúng lúc ấy, gáy áo anh bị một lực vô cùng mạnh kéo lại. Đang không đề phòng đâm chỉ thiếu chút nữa là anh ngã xuống. Nitta chỉnh đốn tư thế,

quay người lại thì đã thấy Motomiya mặt hầm hầm đứng đó trợn mắt. Sau đấy anh ta tóm lấy cà vạt Nitta, kéo anh xềnh xệch ra khỏi phòng.

Nitta còn chẳng kịp mở miệng nói câu nào. Phải đến khi ra khỏi khu tổ chức lễ cưới, đi tới chỗ rẽ ngoài hành lang, Motomiya mới thả anh ra.

Nitta nới lỏng cà vạt, ho khan mấy tiếng, nhìn viên cảnh sát đàn anh.

“Sao anh lại ở đây?”

“Cậu còn hỏi à? Đối tượng có khả năng bị tên bám đuôi tấn công, lẽ dĩ nhiên sẽ có ai đó theo dõi chứ. Cậu có biết tôi đã hoảng thế nào khi thấy cậu xuất hiện từ sau cái cột kia không hả. Cậu tính làm cái trò khỉ gì thế?"

Nitta vẫn nới lỏng cà vạt tiếp, nhìn thẳng vào mặt Motomiya.

“Tôi định hỏi cô Takayama chút chuyện. Không được ạ?”

Motomiya chau mày sâu hoắm.

“Hôm qua đội trưởng đã nói thế mà cậu vẫn chưa thủng ra à? Cô Takayama đã khai báo nên sáng nay điều tra viên của ta đã tới chỗ cô ấy hỏi chuyện rồi. Đội trưởng đã chỉ thị ngoài những điều tra viên đó, không ai được lại gần cô ấy cơ mà.”

“Em biết chuyện đó. Nhưng đấy là vì sếp lo cô Takayama sẽ nghi ngờ nếu cảnh sát khác tiếp xúc với cô ấy. Nhưng em sẽ không để lộ danh tính của mình. Em sẽ nói chuyện với cô ấy dưới tư cách một nhân viên khách sạn, chắc chắn không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Motomiya tỏ vẻ bực bội, kịch liệt lắc đầu.

“Cậu định để tôi phải nói bao nhiêu lần nữa mới chịu hiểu? Cậu chỉ cần ở quầy lễ tân, theo dõi xem có gì bất thường xảy ra ở bộ phận buồng phòng không hiểu chưa? Đấy mới là việc của cậu.”

“Em nghĩ mình vẫn đang làm việc đó rất tốt. Hơn nữa đâu thể chắc chắn tên bám đuôi kia sẽ không tới thuê phòng ở khách sạn này? Mà nếu đã vậy thì em phải nắm được thật đầy đủ thông tin chứ.”

“Cậu tưởng chỉ mình cậu nghĩ được chuyện đó chắc? Điều tra

viên phụ trách việc đó sẽ tự khắc lấy được những thông tin cần thiết mà không để rò rỉ ra bên ngoài.”

“Không, em muốn tự mình hỏi cô ấy chứ không phải nghe qua người khác.”

“Cậu đang huyên thuyên gì thế hả? Cậu nghĩ mình là tên cảnh sát thông minh kiệt xuất nhất cái quả đất này chắc? Trong khi non nớt chẳng bằng ai?”

Lời Motomiya nói làm Nitta sôi máu. “Em non nớt chỗ nào?”

“Không non nớt thì về ngay vị trí làm việc cho tôi. Dù tôi biết chắc cậu cũng chẳng làm việc gì đâu.” Motomiya chỉ tay về phía thang cuốn.

Nitta còn đấu mắt với viên cảnh sát đàn anh mấy giây nữa, sau đó mới tự động nhìn về hướng khác. Anh thở dài, khẽ gật đầu, đi về phía thang cuốn.

Xem ra lần này mình lại thiếu tí may mắn rồi. Mà ngẫm lại, có khi ngay từ khi bị điều đóng giả làm nhân viên khách sạn, vận xui ấy đã lởn vởn sẵn bên cạnh.

Làm cái công việc này thì bị loại khỏi cuộc điều tra là đúng rồi.

Nitta quay lại quầy lễ tân với tâm trạng như thể mình đã bốc phải quẻ hung. Vừa về tới nơi, Naomi đã đi tới. “Anh làm xong việc cá nhân rồi đấy à?”

“À, vâng.” Nitta vẫn nhìn về phía trước, gãi gãi mũi.

“Thế cho tôi xin chút thời gian được không? Tôi có chuyện muốn nói trước với anh.”

Đến khi ấy Nitta mới quay ra nhìn mặt Naomi. “Chuyện gì vậy?”

Naomi mỉm cười, nói “Chúng ta vào trong đi.”

Vào tới văn phòng, Naomi chìa ra một tập mấy tờ giấy. Trên đó in chi chít tên người, tên công ty và địa chỉ của từng người, từng nơi.

“Gì đây?” Nitta hỏi.

“Trước có lần anh hỏi tôi về bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn này cách đây năm năm còn gì. Bữa tiệc do một công ty sản xuất linh kiện ô tô chủ trì ấy. Tôi đã nhờ người quen bên bộ phận tiệc tìm thử xem có tài liệu ghi chép gì về bữa tiệc ấy không. Và người đó vừa

mang cái này tới cho tôi. Đây là danh sách khách mời của bữa tiệc."

Nitta ngẩng mặt, toan mở miệng. Nhưng Naomi đã kịp chìa tay ra ngăn lại.

"Không cần bảo tôi đừng lo chuyện bao đồng. Chuyện này là anh Nitta hỏi tôi đấy nhé."

Bị chiếm mất thế thượng phong, Nitta chỉ biết thở dài, đưa mắt nhìn tập danh sách.

"Tôi nghĩ có khi danh sách này sẽ giúp ích cho việc điều tra của anh đấy," Naomi nói.

"Tại sao?"

"Đây, anh nhìn xem," cô chỉ tay vào một cái tên được in ở giữa tờ danh sách số hai. "Đây có tên Noguchi Yasuhiko này. Người này chẳng phải là chồng của nạn nhân vụ thứ hai hay sao? Tôi thấy trên báo ghi anh ta là chồng của cô Fumiko, mà địa chỉ này cũng gần hiện trường nữa."

Nghe Naomi nói chuyện vẻ hưng phấn, Nitta bỗng cảm thấy trống rỗng.

"Anh thấy sao?" Naomi nhìn anh với ánh mắt kẻ cả. "Tôi nghĩ mình đã phát hiện ra một việc khá hay ho đấy chứ."

Nitta lắc đầu nguây nguẩy, đặt tập danh sách xuống bàn.

"Nó không giúp ích được gì sao?" Giọng Naomi thoáng vẻ bất ngờ xen lẫn thất vọng. "Tôi còn tưởng đây sẽ là một tập tài liệu rất quan trọng chứ. Vì chắc chắn người này là..."

"Tôi biết," Nitta thở hắt ra. "Tôi đã nắm được thông tin anh ta tham gia vào bữa tiệc đó từ trước rồi. Chính vì thế nên tôi mới hỏi cô về nó. Tôi đã có tập danh sách này từ lâu. Cô đừng coi thường cảnh sát chúng tôi thế chứ."

"Tôi đâu có... Ra là vậy. Tức là anh không cần tập tài liệu này đúng không. Thế lát tôi phải hủy nó đi vậy." Naomi cầm lấy tập tài liệu. "Vậy để tôi thử tìm hiểu xem hôm diễn ra bữa tiệc đó, bộ phận phòng có xảy ra chuyện gì không. Lần anh Nitta hỏi, tôi bảo không có ấn tượng gì đặc biệt, nhưng chắc vẫn có cách tìm hiểu lại chuyện đó. Chẳng hạn như tìm lại báo cáo hôm đó chẳng hạn..."

“Tôi đã bảo đủ rồi mà,” Nitta nhấn mạnh. “Cô không cần tìm hiểu gì về bữa tiệc đó nữa đâu, quên nó đi. Bữa tiệc đó chẳng liên quan gì ở đây hết. Noguchi chỉ tình cờ dự tiệc mà bữa tiệc đó lại tình cờ được tổ chức tại đây. Vậy thôi. Không cần tìm hiểu thêm về Noguchi.”

“Sao anh cứ một điều Noguchi thế này, hai điều Noguchi thế kia vậy...”

“Tất nhiên rồi, thì hắn là hung thủ mà,” Nitta nhìn về phía trước nói. Nhưng vừa dứt lời, anh biết mình đã lỡ mồm. Người anh sởn hết cả da gà, mồ hôi lạnh túa ra.

Anh sợ hãi nhìn mặt Naomi. Cô đang tròn mắt lên, mặt cứng đờ.

“Hung thủ? Thật sao? Cái người tên Noguchi đó là hung thủ à?”

“À không, tôi nói nhầm thôi.”

“Anh định lừa ai vậy? Ra là các anh đã biết hung thủ là ai rồi à. Thế tại sao cảnh sát lại vẫn điều tra? Sao anh vẫn ở đây?”

Nitta bối rối vì bị hỏi dồn dập. Anh không tìm ra lời nào để chữa cháy.

“Cho tôi biết đi,” Naomi lại dồn Nitta.

Nitta ngẩng mặt nhìn lên trần nhà.

27

Ở mỗi hội trường tiệc cưới của khách sạn Cortesia đều có một bếp chuyên dụng. Nitta đang ở một căn bếp như vậy. Anh và Yamagishi Naomi đứng đối diện nhau qua một cái bàn làm bếp. Trên bàn chẳng thấy bát đũa, chỉ có bốn tờ giấy ghi chú. Trên đó lần lượt ghi “x1. Teshima Masaki. Nạn nhân Okabe Tetsuharu", "x2. Noguchi Yasuhiko. Nạn nhân Noguchi Fumiko”, “x3. Chưa rõ. Nạn nhân Hatanaka Kazuyuki”, “x4. Chưa rõ. Nạn nhân chưa rõ”. Nitta vừa mới dùng bút bi viết những nội dung đó xong. Vừa ghi anh vừa kể cho Naomi nghe toàn bộ nội dung vụ án lần này. Ozaki và Inagaki đã chỉ thị tuyệt đối không được để lộ chuyện này với người ngoài và phía khách sạn. Thế nhưng anh đã lỡ miệng nói ra chuyện Noguchi là hung thủ thì làm sao giấu được Yamagishi Naomi nữa.

Naomi nghe Nitta giải thích mà không ngắt lời anh lần nào. Ban đầu mặt cô lộ rõ vẻ nghi ngờ nhưng đến giữa chừng thì đã chuyển qua trạng thái sửng sốt. Chẳng phải cô không ngắt lời anh mà là không thốt nên lời thì đúng hơn.

Nitta hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, lại nhìn Naomi.

“Cô hiểu mọi chuyện rồi chứ? Đó mới là chân tướng… của vụ án lần này.”

Naomi ngẩng gương mặt đang cúi gằm lên. Hai má đã tái mét, mắt hơi đỏ.

“Tôi không biết nên nói gì nữa. Thật sự là tôi không thể tin và cũng không muốn tin. Anh nói những tên hung thủ đó liên lạc với nhau qua mạng với mục đích biến những vụ riêng biệt kia trông

giống một vụ giết người hàng loạt sao?” Naomi khẽ lắc đầu. “Chuyện này là thật đúng không? Không phải anh Nitta định lừa tôi nên nói dối à?”

“Rất tiếc, đó là sự thật. Được như cô mong đã tốt.”

Naomi gật đầu, thở dài.

“Giờ tôi hiểu rồi. Anh Nitta chẳng thèm đoái hoài đến suy đoán của tôi về sự cân bằng khoảng cách giữa hiện trường các vụ giết người và nơi tên bám đuôi kia có thể đã gặp cô Takayama cũng là vì thế đúng không? Bốn vụ giết người này chẳng liên quan trực tiếp gì với nhau cả. Nên dù có cố chắp nối chúng thì cũng vô ích... Anh đã cố gắng nhắc nhở tôi như vậy đúng không?”

Nitta nhăn mặt, gãi đầu.

“Tôi xin lỗi. Chuyện đúng là vậy thật nhưng tôi không thể nói trắng ra với người đã giúp đỡ tôi rất nhiều được. Tôi đã định xin lỗi cô. Thành thật mong cô thứ lỗi.” Nói đoạn Nitta cúi đầu xuống.

Yamagishi Naomi cười nhạt ý chừng muốn nói anh không cần bận tâm về chuyện đó, rồi tựa lưng vào bồn rửa tay phía sau lưng.

“Thế các anh sẽ bắt được những tên hung thủ khác đúng không? Nghe anh nói thì có vẻ họ đã bắt tên x2, Noguchi rồi à?”

“Thật ra với Noguchi, chúng tôi có thể phát lệnh bắt giữ bất cứ lúc nào. Cả tên Teshima cũng chỉ là vấn đề thời gian. Dù hắn có một nữ đồng phạm nữa nhưng tôi có họ cũng đang tiến hành điều tra việc đó. Chỉ có x3 là vẫn chưa tra ra được danh tính cụ thể, nhưng giờ không cần chắp nối với các vụ khác nữa nên cũng có thể kể ra vài kẻ tình nghi. Vụ này cũng chỉ cần thêm chút thời gian thôi.”

Naomi vừa khẽ gật đầu vừa tiến lại gần bàn làm bếp, cầm lấy mảnh giấy ghi “x4. Chưa rõ. Nạn nhân chưa rõ.” lên. Nạn nhân ở đây tất nhiên là nạn nhân ở vụ thứ tư sắp tới.

“Tên x4 này vẫn chưa ra tay đúng không? Nên phần nạn nhân mới để trống như vậy.”

“Đúng vậy,” Nitta vừa trả lời vừa thấy lòng mình chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

“Tức là,” Naomi chìa mảnh giấy về phía Nitta. “Các anh không

cần phải bắt tên x4, nhỉ? Chỉ cần ngăn chặn hành vi gây án của hắn là được?”

Nitta khoanh hai tay, thu cằm lại. “Ngăn thế nào cơ?"

“Rất đơn giản. Các anh chỉ cần công khai toàn bộ nội dung vụ án. Nếu biết cảnh sát đã nắm được hết mọi chuyện, chắc chắn x4 sẽ không dám hành động nữa. Không xảy ra án mạng, cảnh sát các anh cũng đâu cần điều tra. Vì làm gì có nạn nhân hay hung thủ nào đâu.”

Nitta đã đoán trước Naomi sẽ trả lời như vậy. Quả nhiên cô gái này rất thông minh. Rõ ràng cô ấy còn đang bàng hoàng trước chân tướng vụ án, vậy mà đã ngay lập tức phân tích xem nên giải quyết mọi chuyện theo hướng nào.

“Rất tiếc chúng tôi không thể làm như vậy được.” Nitta tuyên bố.

“Tại sao?”

“Dù x4 không gây án ở khách sạn này, hắn vẫn là người có tội. Tội xúi giục x1, x2, x3 gây ra ba vụ án mạng kia không hề nhẹ.”

“Đã vậy các anh cứ bắt hắn là xong. Các anh ngăn chặn vụ thứ tư, rồi làm vậy cũng chưa muộn mà?”

Nitta cảm nhận được một vị đắng ngắt đang lan ra khắp khoang miệng. “Như vậy không được.”

“Tại sao?”

“Vì chúng tôi không có manh mối gì về hắn. Ngoài việc trao đổi thư từ với ba tên kia, hắn chẳng làm gì cả. Vậy nên lấy đâu ra bằng chứng? Mọi thứ đều không hề liên quan đến hắn. Với lại, giả sử giờ chúng tôi có tìm ra danh tính của x4 cũng chưa chắc đã định tội được hắn. Vì hắn có thể khai toàn bộ nội dung những bức thư kia chỉ là một trò đùa.”

Naomi chau mày, hơi nhướng mắt lên.

“Đợi đã. Liệu có phải các anh...” Naomi cố gắng bình tĩnh lại, hít một hơi, tiếp tục “Cố ý kệ x4 giết người tại khách sạn của chúng tôi để bắt hắn không vậy?”

Nitta lắc đầu. “Không đâu. Chắc chắn bọn tôi sẽ ngăn được hắn.”

“Nhưng các anh sẽ không ngăn hắn trước khi hắn gây án đúng không?”

“Không, chúng tôi sẽ ngăn.”

Naomi hít một hơi thật sâu, ngực phập phồng.

“Anh Nitta có hiểu *trước* ở đây là thế nào không vậy? Ý tôi là ngăn không cho án mạng xảy ra ấy. Nhưng nếu án mạng không xảy ra, chẳng phải các anh sẽ không bắt được tên x4 sao? Hắn phải làm gì đó, các anh mới bắt được mà? Không phải sao?”

Nitta tránh ánh mắt của Naomi. “Đúng là vậy.”

“Quả nhiên.”

“Nhưng chắc chắn sẽ không ai thiệt mạng,” Nitta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Naomi. “Chúng tôi sẽ bắt hắn *trước khi* hắn kịp ra tay.”

“Vậy là các anh sẽ bắt hắn với tội gây án không thành?”

“Cả tội có ý định và chuẩn bị phạm tội nữa. Chỉ cần hắn mang vũ khí trong người là chúng tôi có thể bắt rồi.”

Naomi khẽ mở miệng, nhìn lên. Cô cứ đứng vậy một lúc, cuối cùng vừa thở dài, vừa cúi gằm mặt xuống.

“Nhưng các anh đâu có đảm bảo được mọi chuyện sẽ diễn ra đúng như dự tính? Tóm lại vẫn là các anh đẩy nạn nhân vào vòng nguy hiểm còn gì?”

“Tôi đã bảo chúng tôi sẽ dốc hết sức bảo vệ nạn nhân.”

“Dù các anh không biết người đó là ai và đang ở đâu?” Trông mặt Naomi còn nghiêm nghị hơm cả ban nãy. “Anh trả lời tôi đi. Các anh sẽ bảo vệ ai? Chẳng hạn như ngay bây giờ đây, có một tên cầm súng xuất hiện ở sảnh khách sạn, các anh sẽ bảo vệ ai?”

“Giả dụ x4 mang theo súng thật, hắn cũng sẽ không liều lĩnh bóp cò trước mặt bàn dân thiên hạ.”

“Anh làm sao biết được chuyện đó?”

Ngữ khí mạnh mẽ ấy khiến Nitta ấp úng không nên lời. Lần đầu tiên anh thấy Naomi nói lớn tiếng và miệng lưỡi sắc bén như vậy.

Chừng như hối hận vì mình đã quá cảm tính, Naomi vỗ tay vào trán, khổ sở lắc đầu. “Tôi xin lỗi,” cô khẽ thì thầm.

“Tôi phải xin lỗi cô mới đúng,” Nitta đáp lại. “Tôi hiểu cảm giác của cô. Rõ ràng chúng tôi có cách để ngăn chặn tuyệt đối hành vi gây

án nhưng lại không làm. Cô thấy chuyện đó rất phi lý, đúng không? Nhưng mong cô hiểu cho, đây là phương châm điều tra đã được quyết định.”

“Phương châm gì thì cũng có thể thay đổi được mà?”

“Để bắt được x4 thì chỉ có cách này thôi.”

“Chuyện đó chẳng liên quan gì tới khách sạn của chúng tôi cả,” Naomi kiên định nói, hùng hổ bước ra phía cửa.

“Cô chờ đã,” Nitta vội vàng đuổi theo Naomi, chặn trước lối đi. “Cố định đi đâu vậy?”

Naomi nhìn thẳng vào mắt Nitta, đáp: “Anh còn phải hỏi sao? Đương nhiên là phòng của tổng quản lý.”

“Cố định nói với ông ấy chuyện vừa rồi?”

“Tất nhiên. Xin anh tránh đường cho.”

“Cô không thể làm vậy. Tôi tin tưởng và nghĩ cô sẽ không tiết lộ bí mật này nên mới nói với cô.”

“Nếu anh muốn nói anh đã nhìn nhầm người, tôi cũng xin chịu. Đúng là bình thường tôi sẽ cố gắng để giữ bí mật. Nhưng nếu bí mật ấy đẩy khách hàng và đồng nghiệp của tôi vào vòng nguy hiểm thì lại là chuyện khác.”

Nitta cắn môi, đấm tay vào xe đẩy đặt cạnh đó, Naomi chau mày.

“Anh đừng giở trò bạo lực ở đây.”

“Tại sao không?”

“Nếu anh cứ khăng khăng vậy...” Naomi toan luồn qua nách Nitta. Nhưng anh đã kịp dang hai chân ra và bị Naomi ném cho một cái nhìn trống rỗng. “Cho tôi qua đi, bằng không tôi hét toáng lên đấy. Đến lúc ấy chỉ có anh Nitta là khó xử.”

Có vẻ không gì lay chuyển được quyết tâm của Naomi nữa rồi. Nitta chào thua, né người. “Cảm ơn anh,” Naomi cúi đầu đáp lễ rồi bước đi. Nitta nói với theo sau lưng cô “Cô chỉ nghĩ tới khách sạn của các cô thôi sao?” Nghe thấy vậy Naomi dừng bước.

“Theo tôi hiểu cô chỉ cần án mạng không xảy ra ở khách sạn này là được. Và cũng chẳng cần phải bắt được tên tội phạm tàn ác kia làm gì?”

“Chuyện đó lại khác,” Naomi vẫn đứng nguyên không quay lưng lại mà trả lời. “Các anh nghĩ phương án khác đi.”

Nitta lại tiến đến gần Naomi.

“Tôi đã nói rồi, không có phương án nào khác cả. Giờ mà công khai mọi chuyện, x4 sẽ vĩnh viễn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Và mọi thứ điều tra được từ trước đến giờ sẽ thành công cốc. Thế nên cấp trên cũng đã ra chỉ thị tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này với phía khách sạn các cô.”

Naomi hơi nghiêng đầu lại.

“Nếu giờ chúng tôi công bố chuyện này, chắc cảnh sát các anh sẽ loạn lên tìm người làm lộ chuyện đấy nhỉ? Rồi kiểu gì anh Nitta chẳng bị phát giác, và sẽ bị phạt? Tôi phải xin lỗi anh vì chuyện đó rồi.”

“Tôi giờ sao cũng được.”

“Ồ, thật vậy sao? Không phải anh luôn muốn lập công à?”

“Chuyện đó thì đương nhiên. Nhưng tôi không muốn làm vướng chân mọi người thêm nữa. Họ đang dồn hết sức để bắt tên x4. Tôi không muốn phá hỏng mọi chuyện.”

“Tôi hiểu cảm giác của anh. Nhưng tôi cũng không muốn đánh mất sự tín nhiệm của khách hàng mà phải mất bao năm nay chúng tôi mới gây dựng được.”

“Ít nhất,” Nitta hét lên. “Cô làm ơn đợi đến thứ Bảy tới được không?”

“Thứ Bảy…?”

“Hôn lễ của cô Takayama Keiko sẽ được tổ chức vào thứ Bảy tới. Hẳn cô cũng biết có thể hôm đó tên bám đuôi kia sẽ xuất hiện ở hội trường? Bọn họ đang nghi tên đó có thể là x4. Họ đã lên kế hoạch bảo vệ đặc biệt từ trước và đang tiến hành chuẩn bị mọi thứ.”

“Thế nên? Tôi hỏi anh thế thì sao? Anh Nitta vẫn đang mong sẽ có cơ hội lập công à?” Naomi lạnh lùng hỏi.

Nitta lắc đầu.

“Dù tên bám đuôi kia là x4 và họ thuận lợi bắt được hắn, thì tôi cũng chẳng có công cán gì ở đây cả. Vì tôi ở đâu có được tham gia

vào kế hoạch bảo vệ ấy. Nhưng cũng không phải vì thế mà tôi mong kế hoạch đó thất bại. Đúng là tôi muốn tận tay bắt hắn thật, nhưng nếu tôi không thể làm vậy, ít ra tôi cũng mong ai đó có thể khiến x4 chịu tội.”

Naomi im lặng một hồi rồi mới quay đầu lại.

“Tôi không biết anh Nitta lại là người vui mừng cho thành công của người khác đấy.”

“Nói thật là tôi chẳng vui mừng gì đâu,” Nitta thẳng thắn đáp. “Nhưng tôi còn ghét để kẻ ác lọt lưới hơn.”

“Vì anh Nitta là cảnh sát?”

“Không, tôi vốn là người như vậy. Thế nên tôi mới trở thành cảnh sát,” Nitta cúi đầu xuống. “Làm ơn hãy đợi đến thứ Bảy, được không? Nếu tên bám đuôi không phải x4, lúc ấy cô cứ tùy ý xử trí. Nhưng cô có thể im lặng cho đến lúc đó không? Làm ơn.”

Nitta cứ thế đứng yên trong tư thế cúi đầu một lúc, thầm mong Naomi sẽ thay đổi suy nghĩ. Vậy mà tại anh chỉ nghe thấy một câu “Tôi xin lỗi.”

Nitta chậm rãi ngẩng mặt lên, nhìn theo Naomi đang rời khỏi căn bếp.

Toàn thân anh như bị rút hết sức lực. Anh lại gần bồn rửa tay, vặn vòi nước. Nước chảy ra rất mạnh, anh giơ tay hứng lấy một ít, rửa mặt. Rồi anh rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay để lau. Nhưng xem ra cách này không ăn thua vì người anh vẫn còn rệu rã lắm.

Nitta lê những bước chân nặng nề, rời khỏi căn bếp. Anh nhằm vào hội trường tiệc cưới, chắc chắn không có ai, rồi mới bật đèn lên. Chỉ có vài chiếc bàn tròn đang để lộn xộn ở đấy. Nitta đi ra phía giữa hội trường, thả mình xuống một chiếc ghế đặt gần đó.

Một khi đã biết chuyện, kiểu gì ông tổng quản lý kia chẳng làm rùm beng lên với Ozaki. Rằng các anh phải ưu tiên mạng người hơn chuyện bắt hung thủ. Dĩ nhiên cách nghĩ đó không sai. Nhưng cảnh sát cũng có cái lý riêng. Tuyệt đối không thể ưu tiên ý kiến cá nhân của bất kỳ ai trong trường hợp này được.

Tất nhiên anh cũng chẳng trông mong gì ông ấy sẽ hiểu. Chắc chắn ông ta cũng sẽ yêu cầu công khai mọi chuyện như Yamagishi Naomi. Và nếu chuyện thành ra như vậy, cảnh sát sẽ chẳng ngăn được. Mà một khi mọi sự đã vỡ lở, hẳn tên x4 sẽ không ra tay. Vì với tình hình hiện tại, giả dụ anh là x4, cảnh sát cũng khó mà gán cho anh tội danh gì được.

Kiểu này chắc mình bị mất việc đến nơi, Nitta tự nhủ. Tất nhiên họ sẽ chẳng đuổi anh khỏi ngành, nhưng sẽ khó mà giữ vị trí hiện tại. Anh sẽ bị đẩy xuống phòng cảnh sát địa phương hoặc gán cho một vị trí ăn không ngồi rồi nào đó. Kể ra khiến nỗ lực của bao nhiêu đồng nghiệp thành xôi hỏng bỏng không, làm họ vĩnh viễn không bắt được x4, Nitta có bị vậy cũng đáng.

Nitta nhìn đồng hồ đeo tay, kiểm tra xem Yamagishi Naomi đã rời đi được bao lâu. Giờ này chắc cô đã kể hết với tổng quản lý rồi cũng nên. Anh không chắc ông ta có ý kiến gì với phía cảnh sát không, nhưng có lẽ anh nên báo cáo chuyện này với Inagaki thì hơn.

Nitta dợm đứng dậy. Đúng lúc ấy, xung quanh bỗng dưng tranh tối tranh sáng. Đèn trên trần nhà đã bị tắt đến hơn một nửa.

Nitta vội đưa mắt nhìn dãy công tắc trên tường thì thấy Yamagishi Naomi đã đứng đó.

"Một mình anh dùng căn phòng này đã lãng phí lắm rồi, vậy mà còn bật hết đèn lên là sao?"

"Cô đến phòng tổng quản lý về rồi đấy à?"

Naomi thở dài, khẽ lắc đầu trong im lặng.

"Sao vậy?"

Nghe Nitta hỏi vậy, Naomi khẽ nhếch môi cười.

"Ban nãy anh vừa mới bảo tôi chờ còn gì? Nên tôi quyết định sẽ chờ đến thứ Bảy xem sao."

Nitta đứng dậy, anh thật muốn biết điều gì đã làm cô gái này thay đổi như vậy. Nhưng chẳng hiểu sao anh thấy mình không nên hỏi. Thành ra anh chỉ nói, "Cảm ơn cô."

"Nhưng mong anh nhớ cho một chuyện. Từ giờ đến lúc đó nếu có chuyện gì, tôi sẽ nghỉ việc. Không chỉ nghỉ làm ở khách sạn này, tôi

sẽ bỏ nghề nhân viên khách sạn.”

“Tôi cũng vậy. Tôi cũng sẽ... không làm cảnh sát nữa,” Nitta nói.

Naomi khẽ gật đầu, chóp mắt liên hồi. Sau đó cô ưỡn ngực, thu cằm, nhìn Nitta, nhanh nhảu nói: “Vậy chúng ta quay lại quầy lễ tân thôi nhỉ?”

28

Vừa nhìn thấy người đàn ông đội mũ len, đeo kính râm ấy bước vào khách sạn, lòng Naomi đã dấy lên một cảm giác bất an. Người này khoác một chiếc áo haori rộng thùng thình, tay cầm túi xách to tướng. Ông ta dùng tay ra hiệu đuổi cậu nhân viên hành lý đang định chạy ra xách đồ giúp, cứ thế bước qua sảnh. Cuối cùng ông ta ngả lưng xuống chiếc ghế xô pha đặt cách quầy lễ tân khá xa.

"Lạ thật," Naomi nhủ thầm. Xem ra đây không phải một vị khách bình thường. Cô tính quay ra bàn bạc với Nitta, song những lúc thế này y như rằng lại chẳng thấy anh đâu.

Một lúc lâu mà người đàn ông kia cũng không có hành động gì gây chú ý, chỉ ngồi đó nhìn chằm chằm ra cửa chính.

Phải đến mười phút sau người đàn ông mới bắt đầu động đậy, dù đấy chỉ là một hành động rất nhỏ. Ông ta kéo sụp mũ xuống, vừa khoanh tay trước ngực, vừa đưa một tay lên che trước miệng. Rõ ràng người này không muốn ai nhìn thấy mặt mình.

Không lâu sau đó, một cô gái cỡ ngoài hai mươi bước vào từ cửa chính. Dáng người cô mảnh khảnh, khuôn mặt xinh đẹp đậm chất Nhật Bản. Cô gái đi thẳng tới quầy lễ tân.

"Tôi là Morikawa, đã đặt phòng trước," cô gái nói với Naomi.

"Cô Morikawa đúng không ạ, xin chờ cho một chút a."

Naomi kiểm tra thiết bị đầu cuối. Người đặt phòng là Morikawa Hiroko. Vị khách này yêu cầu một phòng double, không hút thuốc, kèm ăn sáng.

Naomi nhờ vị khách nữ điền thông tin khách vào phiếu. Trong lúc

ấy cô lén nhìn về phía người đàn ông nọ. Ông ta cũng đang nhìn về phía này. Do cặp kính râm nên khó mà nhận biết được, nhưng Naomi đoán ông ta đang nhìn cô Morikawa.

Naomi nhận tờ phiếu thông tin đã điền, lấy thẻ khóa phòng.

"Xin lỗi đã để quý khách phải đợi lâu. Phòng của quý khách là phòng 2025. Chúng tôi xin được phép dẫn quý khách lên phòng ạ," Naomi giơ tay vẫy cậu nhân viên hành lý lại.

"Không cần đâu. Tôi cũng chẳng có hành lý gì nhiều," nói đoạn Morikawa chìa tay ra.

"Vậy ạ..." Naomi đánh mắt về phía sau, người đàn ông đội mũ len đã dọm đứng dậy.

"Xin lỗi, khóa phòng..." Morikawa Hiroko nói.

"A, tôi xin lỗi." Naomi vội vàng đưa thẻ khóa cho Morikawa, đồng thời cúi đầu xuống. "Quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ."

Sau khi nhìn theo Morikawa Hiroko rời đi với vẻ mặt khó hiểu, Naomi quay ra kiểm tra tình hình người đàn ông đội mũ len. Nhưng lúc này ông ta đã đi tới gần sảnh khách sạn. Do bị khuất tường nên từ chỗ Naomi không thể nhìn rõ khuôn mặt của ông ta.

Morikawa Hiroko bước qua người đàn ông, đi về phía thang máy. Ông ta chẳng động tĩnh gì nhưng rõ ràng biết Morikawa Hiroko vừa đi qua. Naomi chắc mẩm người đàn ông đó đang định vào cùng thang máy với Morikawa Hiroko. Ông ta tính làm gì khi chỉ có hai người họ trong thang máy? Một cảnh tượng chẳng mấy hay họ bắt đầu manh nha trong tâm trí Naomi.

"Ở đây nhờ cậu một lát nhé." Naomi nói với cậu nhân viên đàn em, rồi rời khỏi quầy lễ tân, rảo bước đi tới sảnh thang máy.

Người đàn ông vẫn quanh quẩn ở đó. Naomi đứng phía sau ông ta để không bị phát hiện. Thang máy tới ngay sau đó. Cửa thang máy mở ra, Morikawa Hiroko bước vào. Xung quanh không có vị khách nào khác.

Ngay tức thì, người đàn ông bắt đầu hành động. Ông ta toan chạy về phía thang máy. Mọi chuyện diễn ra đúng như Naomi dự liệu nên cô phản ứng rất nhanh. Cô đưa cả hai tay nắm lấy tay người đàn

ông.

Người đàn ông quay ra, mặt như muốn nói “Ơ?” Chiếc kính râm cũng tuột xuống. Đôi mắt lộ ra tròn xoe, dễ thương đến bất ngờ.

“Cô Morikawa mau đi đi ạ,” Naomi hét về phía thang máy. Cửa thang vẫn đang mở.

“Cô đang làm trò gì vậy? Mau thả tôi ra,” người đàn ông vùng vẫy.

Nhưng Naomi vẫn gắng hết sức bình sinh nắm lấy tay ông ta, kéo lại. “Ông thôi đi. Không tôi sẽ gọi cảnh sát đấy.”

“Cô đang nói gì vậy hả? Cô nghĩ tôi đang định làm gì?"

“Ông đừng giả ngây nữa. Không phải ông đang định tấn công cô Morikawa sao?”

“Tấn công? Là sao?”

“Đủ rồi đấy. Tôi đã quan sát từ nãy rồi.” Vừa nói Naomi vừa nhìn về phía thang máy, nín thở. Morikawa Hiroko đã ra khỏi thang máy và đang đứng đó.

“Cô Morikawa mau về phòng đi ạ...”

Naomi chưa kịp nói hết câu thì Morikawa Hiroko đã chậm rãi lắc đầu ngăn lại.

“Không sao đâu, cô cứ thả ông ấy ra đi. Ông ấy đi cùng tôi.”

“Sao cơ ạ?” Naomi hết nhìn người đàn ông lại nhìn Morikawa Hiroko. Đầu óc cô trống rỗng.

“Đã bảo buông tôi ra,” người đàn ông giật phăng cánh tay. Cuối cùng Naomi cũng đành thả ông ta ra.

Người đàn ông cuống quýt đeo lại chiếc kính râm. Thế rồi Naomi nhận ra trông mặt người này rất quen. Chính là nhà phê bình chính trị cô vẫn thường thấy trên tivi. Chắc chắn người này đã có gia đình.

“Anh ngốc thật đấy. Đã bảo đừng có làm gì khác thường gây chú ý rồi, vậy mà... Thôi, đi nào.” Morikawa Hiroko nắm lấy tay người đàn ông, đi về phía thang máy. Nhưng ngay lập tức cô dừng lại, quay về phía Naomi: “Thế này là phải giảm giá cho tôi đấy nhé.”

Naomi thảng thốt quay lại phía sau. Mọi người đã túm năm tụm ba từ lúc nào. Nitta cũng là một trong số ấy.

“Thành thật xin lỗi quý khách ạ,” Naomi cúi đầu thật thấp, nói với hai vị khách.

“Tóm lại là nhà phê bình chính trị nổi tiếng kia đã hẹn gặp vị khách trẻ đó ở khách sạn của chúng ta. Nhưng sợ bị người khác phát hiện nên anh ta đã cải trang và đi riêng. Ngay cả lúc đi thang máy, anh ta cũng định chạy vào sau vì không muốn người khác nhìn thấy hai người họ ở riêng. Chuyện là vậy, đúng không?” Fujiki hỏi với giọng điệu từ tốn như thể đang sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Naomi gật đầu trong khi cơ thể đang co lại vì căng thẳng.

Sau đó, cô đã lên phòng Morikawa Hiroko để xin lỗi lần nữa. Nghe cô bảo sẽ miễn phí toàn bộ tiền phòng nên hai người họ cũng xuôi. Chỉ có điều đến tận lúc ấy, nhà phê bình chính trị kia cũng không chịu ló mặt.

“Nhưng nhiều người đúng là hành động kỳ lạ thật đấy. Không muốn người khác phát hiện thì anh ta có thể đợi rồi từ từ lên phòng một mình cũng được mà?” Fujiki chờ Takura, trưởng bộ phận buồng phòng đang đứng phía sau đồng tình.

“Chắc họ không thích bị nhìn thấy lúc đang ở cạnh nhau nhưng lại muốn cùng vào phòng chăng?”

Fujiki tỏ ý tán đồng khi nghe Takura nói vậy. “Nhưng mà,” Takura tiếp tục. “Cô hành động khinh suất chẳng giống mọi ngày gì nhỉ. Tình huống như thế hiểu lầm cũng phải, nhưng vẫn còn cách giải quyết khác mà?"

“Anh nói không sai. Tôi đang kiểm điểm lại bản thân đây ạ,” Naomi cúi thấp đầu xuống. Cô không hề nói đãi bôi. Quả thật cô bực chính mình tại sao lại có thể làm ra một hành động ngốc nghếch đến vậy.

“Tôi hiểu cảm giác của cô Yamagishi. Chúng ta đang trong hoàn cảnh thế này nên cũng không tránh được những lúc quá nhạy cảm.” Fujiki nói như thể đang trấn an. “Nhưng một nhân viên khách sạn mà lại làm tổn hại đến công việc thế thì thật không nên. Những thứ liên quan đến vụ án cô cứ để cảnh sát lo đi. Chúng ta đồng ý để họ nằm

vùng là vì thế cơ mà."

"Tôi hiểu rồi ạ. Từ giờ tôi sẽ chú ý."

"Ừm, phải thật cẩn thận đấy nhé."

Naomi lại cúi đầu, nói "Tôi xin phép," rồi ra khỏi phòng tổng quản lý. Cô đã hết ca làm từ lâu nên cứ thế đi qua tòa văn phòng mà không quay lại quầy lễ tân.

Thế nhưng lên đến văn phòng của bộ phận buồng phòng trên tầng 3 rồi mà cô vẫn chẳng có ý định đi thay đồ. Cô chỉ cởi mỗi áo khoác ra, thả mình xuống chiếc ghế gần đó.

Cô hiểu tại sao chuyện lại thành ra như vậy. Đúng như lời tổng quản lý Fujiki nói, cô đã bận tâm quá mức tới vụ án kia. Nhưng có lẽ ông ấy cũng không hiểu tại sao cô lại để ý tới như vậy.

Cô đã đồng ý với Nitta là sẽ đợi đến thứ Bảy. Nhưng nỗi bất an thì đã cuộn vào tâm can cô mất rồi. Gọi nó là cảm giác tội lỗi cũng chẳng sai. Cô không tài nào thoát khỏi suy nghĩ mình biết cách để ngăn tên x4 ra tay, vậy mà lại không chịu hé răng với tổng quản lý, thật chẳng đáng là một nhân viên khách sạn. Ngộ nhỡ tên x4 kia gây án thành công, chắc chắn khi ấy cô sẽ chẳng gượng dậy nổi. Cứ thế bảo sao việc cỏn con thôi cũng làm cô quá khích, dẫn đến phán đoán sai lầm.

Ban nãy, lúc ở phòng tổng quản lý, cô cũng đã thoáng nghĩ, hay là kệ lời hứa với Nitta, cứ nói hết mọi chuyện. Nhưng đến cuối cùng cô lại im thin thít. Vì lúc ấy, câu nói của Nitta lại lởn vởn trong đầu cô: "Tôi chẳng vui mừng gì khi nhìn người khác lập công đầu, nhưng để kẻ ác lọt lưới thì tôi còn ghét hơn." Cô không thể lờ đi quyết tâm mạnh mẽ ấy.

Nhưng có thật mọi chuyện sẽ ổn? Cô có đang làm đúng không? Biết mình sẽ chẳng thể dễ dàng tìm ra câu trả lời, Naomi khẽ lắc đầu.

"Cô mệt mỏi lắm đúng không?" Bỗng có tiếng người vọng tới từ phía sau. Naomi giật mình quay lại thì đã thấy Nitta đứng đó.

"Anh đừng dọa người thế chứ."

"Tôi xin lỗi," nói đoạn Nitta lại gần chỗ Naomi, ngồi xuống ghế.

"Tôi đã nghe chuyện. Xin lỗi cô, lúc quan trọng thế tôi lại không

có ở đó."

Naomi nhìn chằm chằm Nitta. "Nếu là anh, anh sẽ xử lý thế nào?"

Nitta nghiêng đầu.

"Nếu là tôi... Xem nào, chắc đầu tiên tôi sẽ bắt chuyện với người đàn ông đội mũ kia. Đại loại như 'anh có chuyện gì à?' chẳng hạn. Hoặc nếu không đủ thời gian để làm chuyện đó, tôi sẽ cùng vào thang máy với họ."

Naomi gật đầu. "Lẽ ra tôi nên làm thế."

"Cô Naomi đã bị kích động hơn ngày thường đúng không?"

"Đúng là thế thật. Dù nhân viên khách sạn thì không nên viện cớ."

Nitta bối rối gãi đầu, lầm bầm "Tôi xin lỗi." Hẳn là anh đang nghĩ mình cũng có một phần lỗi trong chuyện này.

"Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, đúng là khách của các cô đủ loại người thật nhỉ. Chẳng thể trông mặt mà bắt hình dong được."

Nghe Nitta nói vậy, Naomi khẽ nhếch môi cười.

"Trước có một tiền bối đã nói với tôi thế này: 'Phải luôn nhớ rằng những người đến khách sạn đều đang đeo mặt nạ.'"

"Haha, mặt nạ sao?"

"Nhân viên khách sạn sẽ phải vừa tự tưởng tượng bộ mặt thật của khách vừa không được phép thất kính với cái mặt nạ kia. Tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện lật cái mặt nạ ấy ra. Theo một nghĩa nào đó thì họ đến khách sạn là để tận hưởng vũ hội hóa trang mà."

"Vũ hội hóa trang à, cái món ấy phức tạp lắm đấy. Ngay cả như vị phê bình chính trị kia, giả dụ ông ta có lộ mặt ra thì cũng chưa chắc mọi chuyện đã ầm ĩ lên."

"Vụ của ông ấy vẫn còn đơn giản đấy. Mấy người nổi tiếng ưa mạo hiểm còn dùng mấy chiêu phức tạp hơn cơ."

Mắt Nitta ánh lên vẻ tò mò. "Ồ," anh cảm thán. "Chiêu thế nào cơ?"

"Ừm, hiện tôi chỉ nhớ ra được vụ giả làm đoàn khách du lịch toàn nam."

"Ra vậy. Giả vờ là đoàn khách nam nhưng thật ra trong đó có cả

nữ à.”

Naomi cười khổ.

“Không đơn giản vậy đâu. Lúc nhận phòng chỉ toàn khách nam thật. Kiểu một người nổi tiếng và bạn của anh ta ấy. Sau đó vị khách nữ kia sẽ nhận phòng riêng. Người đó cư xử như thể hoàn toàn không có chút liên quan gì với đoàn khách nam kia. Nhưng thực tế thì...”

“Đêm đến lại chạy qua phòng vị khách nổi tiếng kia à?"

“Đúng vậy,” Naomi rụt cằm. “Họ hay dùng chiêu này lắm.”

“Ra vậy. Đúng là có người hợp tác thì chuyện gì cũng làm được nhỉ.”

“Thường chẳng ai nghĩ đến chuyện người nào đó đang đi cùng một nhóm mà lại cặp kè với người khác cả.”

“Ừm,” Nitta vòng hai tay ra sau đầu, tựa cả người vào lưng ghế. Nhưng ngay lập tức anh bật dậy như là xo. “Cô vừa nói gì cơ? Người đang đi cùng nhóm cặp kè?"

Mắt Nitta đã lập tức chuyển sang chế độ mắt cảnh sát. Naomi bối rối hỏi lại, “Có vấn đề gì với chuyện đó à?”

Nhưng Nitta không đáp, chau mày như thể đang suy nghĩ gì lung lắm. Mãi sau anh mới nói “Ra vậy,” rồi bật dậy.

“Có thể thế thật nhỉ. Nếu đúng, chuyện này sẽ ghê gớm lắm đây, nhưng khả năng ấy cũng cao đấy.”

“Anh Nitta đang nói chuyện gì vậy?”

Nitta cuối cùng cũng chịu nhìn Naomi.

“Cảm ơn cô. Nhờ cô mà có thể tôi đã giải ra được một bí ẩn vô cùng lớn. Nếu đúng vậy, sơ suất cô vừa gây ra ban nãy cũng đáng lắm,” nói đoạn Nitta quay gót, lao vội về phía cầu thang.

29

Nose bước vào cửa tiệm khi ngày mới đã sắp sang. Sau khi ngó nghiêng một vòng quanh quán, chừng như nhận ra Nitta đã ngồi đó, Nose nở một nụ cười rõ tươi, tiến lại gần. Nitta đứng dậy, cúi đầu chào Nose. Nitta vẫn đang vận bộ đồng phục khách sạn nên anh hành động như thể không muốn mọi người xung quanh nghĩ mình thất lễ với khách.

Họ đang ở trong quán bar nằm dưới tầng hầm B1 của khách sạn. Quán bar sẽ đóng cửa lúc 1 giờ sáng nên họ vẫn còn một chút thời gian. Trong quán còn khoảng hơn chục khách nữa.

"Xin lỗi đã để cậu đợi lâu," Nose cúi đầu chào khi vừa đi tới trước mặt Nitta.

"Anh ngồi xuống đi," Nitta tủm tỉm mời Nose, song Nose lại khá bối rối. Chắc là vì Nitta vẫn đang đứng đó chưa chịu ngồi xuống. Những chuyện thế này sao anh ta chẳng nhanh nhạy gì cả vậy, Nitta bắt đầu thấy bực. "Mời anh," Nitta vừa đánh mắt ra hiệu vừa lặp lại. Cuối cùng Nose cũng chịu gật đầu "À, vâng, vâng" rồi ngồi xuống.

Nitta vừa ngồi xuống thì nhân viên quán bar tới. Tất nhiên nhân viên ở đây biết thân phận thật của anh, nhưng trước bao nhiêu vị khách khác như vậy họ cũng không thể lơ anh đi được. Nose gọi một ly nước ép cam.

"Xin lỗi vì gọi anh đến gấp quá," Nitta khẽ xin lỗi. "Tôi có việc cần trao đổi với anh ngay đêm nay."

"Có gì đâu, có gì đâu," Nose phẩy tay. "Cậu đừng bận tâm chuyện cỏn con này làm gì. Lần trước gọi tôi tới chẳng phải cậu đã tìm ra

được mánh khóe vụ bằng chứng ngoại phạm giả của tên Teshima đấy thôi. Tôi đang mong lần này lại tiếp tục được nhận quà to của cậu đây. Tôi đoán cậu đã giải được câu đố kia rồi đúng không? Chuyện tôi nói ban sáng ấy. Chuyện tại sao tên x4 không cảnh báo Noguchi vụ dùng máy tính nhà? Tôi đoán đúng chứ?"

Nitta đón nhận ánh mắt như đang dò hỏi của Nose, khẽ mỉm cười.

"Không phải câu đố đó đâu. Chỉ là một chuyện có liên quan thôi. Cũng mới chỉ dừng ở phán đoán nhưng tôi nghĩ giả thuyết này cũng khá hay ho."

Nose duỗi thẳng lưng, đôi mắt một mí mở thật to.

"Thấy chưa, tôi đoán trúng phóc luôn. Cậu Nitta kiểu gì cũng sẽ nghĩ ra mà."

"Không, hiện tôi vẫn chưa có chứng cứ xác thực. Nên tôi mới muốn nhờ anh Nose giúp một tay."

"Tất nhiên, tôi xin sẵn lòng. Cậu cứ nói thoải mái. Nhưng trước hết phải cho tôi biết phán đoán đó của cậu là gì đã."

Nitta gật đầu, toan mở lời thì nhân viên mang nước cam đến nên anh dừng ngay lại. Thấy vậy, Nose bèn đứng lên đi ra phía đó, nhận lấy cốc nước cam và hóa đơn rồi quay lại. Nhưng vừa nhìn thoáng qua, Nose chớp mắt.

"Trời, một cốc nước cam mà bằng này tiền cơ á..."

"Thì họ dùng cam tươi để làm nước ép mà."

"Đúng là khách sạn cao cấp có khác," Nose hút nước cam, mặt thẳng thốt. "Ồ, đúng là khác hẳn nước cam đóng hộp giấy." Nose lấy khăn mùi soa lau miệng, rướn người về phía trước. "Cậu nói đi, có chuyện gì vậy?"

Nitta uống nước lọc trong cốc.

"Có một chi tiết trong kế hoạch của tên x4 mà tôi không sao hiểu nổi. Đó là tại sao hắn không thống nhất cách thức gây án?"

"Ồ... cách thức gây án sao."

"Vụ đầu tiên là thắt cổ, vụ thứ hai là bóp cổ. Hai vụ này cứ coi như giống nhau đi, nhưng nạn nhân vụ thứ ba lại bị đánh vào sau

đầu bằng một vật gì đó. Nếu hắn muốn cảnh sát nghĩ đây là một vụ giết người hàng loạt, thì lẽ ra hắn phải chọn một cách thức gây án thôi chứ."

Nose lại uống nước cam ép, sau đó khoanh hai tay. "Giống Jack đồ tể ấy hả?"

"Tất nhiên cũng có trường hợp hung thủ sẽ gây án dưới nhiều hình thức khác nhau. Thậm chí nhiều tên còn chọn cách đó hòng đánh lạc hướng cảnh sát. Nhưng vụ này hoàn toàn ngược lại. Chắc chắn bọn chúng muốn chúng ta nghĩ đó đều do một tên ra tay."

"Nghĩ theo hướng đó thì đúng là hơi lạ thật. Cậu Nitta nghĩ sao về chuyện này?"

"Tôi đồ là bọn chúng, mà không, tên x4 kia đang nhắm tới một điều gì đó khác. Liệu có phải hắn cũng chẳng cần cảnh sát quy kết đây là một vụ giết người hàng loạt? Tôi e có khi hắn chẳng bận tâm nếu cảnh sát phát hiện hung thủ vụ án này là bốn tên riêng biệt đâu. Tóm lại hắn cố ý để cảnh sát coi đây là bốn vụ giết người. Nếu nghĩ theo chiều hướng đó, chuyện hắn không nhắc nhở Noguchi vụ dùng máy tính nhà cũng dễ hiểu hơn. Tóm lại, theo tôi x4 không quan tâm chuyện chúng ta nhìn ra được chân tướng vụ án."

Vậy nhưng Nose lại nghiêng đầu như thể chưa hiểu ra.

"Tôi không hiểu lắm. Nếu bị lộ hết ra như vậy thì hắn được lợi lộc gì đâu cơ chứ?"

"Thường sẽ là như vậy. Nhưng nếu tập hợp đủ các điều kiện, hắn sẽ được lợi lớn là đằng khác."

Nose chun cằm, chu môi dưới lên. "Và điều kiện đó là?"

"Hắn còn có một kế hoạch giết người khác."

"Một kế hoạch khác?" Nose trông như vừa nín thở. "Ý cậu là sao?"

Nitta kiểm tra xung quanh không có ai rồi mới ghé mặt sát lại.

"Ví dụ x4 muốn giết hai người chẳng hạn. Nhưng hắn không thể cứ thế giết hai người đó được. Vì nếu ngộ nhỡ cảnh sát tìm ra được điểm chung giữa hai vụ án đó rồi hắn bị tình nghi là thủ phạm thì sao. Thế nên hắn mới nghĩ cách để cảnh sát không thể tìm ra điểm

nào chung giữa hai vụ án đó. Cuối cùng hắn nghĩ ra một cách đó là kết hợp vụ giết người của hắn cùng ba vụ khác. Cách thức cụ thể thì như anh đã biết rồi đấy. Hắn tìm đồng phạm trên một trang web đen, rồi để lại hiện trường những con số kỳ lạ thể hiện kinh độ, vĩ độ và ngày tháng. Hiện chúng ta nghĩ đó là bốn vụ khác nhau, nhưng thật ra vụ cuối cùng hắn sẽ ra tay ở một nơi hoàn toàn khác và sẽ thành một cặp với vụ thứ tư. Anh thấy sao?"

Miệng Nose chỉ đang khẽ mở. Đôi mắt híp vẫn nhìn Nitta nãy giờ trông như không còn cảm xúc. Mãi sau anh ta cũng hít một hơi thật sâu.

"Đó là suy luận... à giả thuyết của cậu Nitta à?"

"Đúng vậy, chỉ là giả thuyết của tôi thôi. Không có bằng chứng gì cả, gọi nó là ý nghĩ bất chợt thôi cũng được."

Nitta vẫn đang nói mà Nose đã phẩy phẩy tay.

"Không đâu, cậu Nitta nghĩ ra được chuyện đó là cừ lắm rồi. Tôi biết khá nhiều người rất giỏi trong việc đưa ra các lập luận dựa trên một manh mối nào đó. Nhưng cậu thì khác. Cậu không cần manh mối nào cả, cứ thế đứng trên lập trường của hung thủ mà tưởng tượng rồi đưa ra những giả thuyết chẳng ai có thể ngờ tới. Mà những giả thuyết ấy lại còn rất thuyết phục. Cậu làm tôi rất bất ngờ đấy. Tôi còn tưởng đang nghe chính tên x4 nói chuyện nữa kìa."

Nghe Nose phóng đại mà Nitta bất giác cười khổ. "Anh không cần tâng bốc tôi vậy đâu."

"Tôi không hề tâng bốc. Tôi nghĩ vậy thật mà. Nghe chuyện này rồi tôi không thể làm cậu thất vọng được. Ngay sáng mai, à mà không giờ tôi sẽ hành động luôn. Nếu giả thuyết của cậu đúng, tức là tên x4 đang có một kế hoạch giết người khác, đúng không?"

"Đúng vậy. Và nhiều khả năng hắn đã hành động rồi."

"Ý cậu là... hắn đã giết ai đó rồi sao?"

"Tôi e anh sẽ phải tìm hiểu hết những vụ án chưa xác định được nghi phạm xảy ra ở nội hoặc ngoại thành trong thời gian gần đây."

Nose chống mạnh hai tay lên mặt bàn.

"Tôi sẽ làm vậy. Vấn đề là làm sao để phán đoán được đó có phải

do x4 ra tay không. Tôi muốn nghe cao kiến của cậu."

"Tôi cũng nghĩ vấn đề nằm ở đó. Nhưng có một manh mối đấy. Chính là việc hắn chọn khách sạn này làm hiện trường gây án. Tôi không nghĩ chuyện này chỉ là ngẫu nhiên. Chắc chắn nó phải mang một ý nghĩa sâu xa nào đó. Nhiều khả năng hắn, hoặc nạn nhân, cũng có khi là cả hai liên quan gì đấy với khách sạn này. Nếu đúng vậy, tôi đoán nạn nhân còn lại cũng dính líu tới khách sạn."

Nose chăm chú nhìn Nitta, đoạn vừa khẽ cười vừa gật gù.

"Quả nhiên là cậu Nitta. Chúng ta cứ hành động theo hướng này đi. Giờ tôi sẽ quay lại phòng, thu thập thông tin liên quan đến các vụ án gần đây."

Nose dợm đứng dậy nhưng Nitta vội cản lại. "Gượm đã. Điều tra mấy vụ ngoài luồng như thế chắc sẽ không đơn giản đâu. Nếu anh Nose thấy một mình càng đáng không nói thì cứ nói chuyện vừa rồi với đội trưởng của chúng tôi, để anh ấy báo cáo lại với chanh thanh tra Ozaki. Đến khi đó Sở Cảnh sát sẽ lo hết mọi việc cho chúng ta. Như vụ bằng chứng ngoại phạm giả kia ấy."

Mặt Nose lộ rõ vẻ nghi ngờ. Thấy vậy, Nitta bèn lắc đầu.

"Anh đừng hiểu lầm. Không phải tôi vẫn găm vụ kia rồi nói kháy anh đâu. Tôi đã nghĩ thông rồi, giờ không phải lúc ngồi đó xét xem công trạng thuộc về ai. Tôi chỉ muốn bắt được tên x4 càng nhanh càng tốt. Chỉ có điều tôi mà nói ra chuyện này, họ lại nghĩ tôi không chịu tập trung vào nhiệm vụ được giao. Thế nên nếu anh có nói với đội trưởng của tôi thì cũng đừng để lộ tên tôi ra. Phiền anh nhé."

"Cậu Nitta..." Nose chau mày gật đầu. "Tôi hiểu rồi, trường hợp cấp bách quá tôi sẽ làm như cậu bảo."

"Trường hợp cấp bách?"

Nose đập đập vào ngực mình.

"Giờ cứ giao việc này cho tôi đã. Tôi có cách rồi. Đến khi không thể cáng đáng nổi, tôi sẽ chạy tới chỗ đội trưởng tìm viện trợ. Cậu thấy thế nào?"

"Nhưng mà..."

"Không sao. Với lại tôi cũng tuyệt đối không làm ẩu cho xong việc

đâu. Cậu Nitta đã chiếu cố nói với tôi trước tiên vậy cơ mà. Tôi cũng phải cho cậu thấy thành ý của tôi chứ" nói đoạn Nose cúi đầu, cầm lấy tờ hóa đơn, đi ra phía cửa. Cốc nước cam giá trên trời làm Nose hoảng hồn ban nãy vẫn còn đến hơn một nửa.

30

Yamagishi Naomi tới khách sạn lúc hơn 9 giờ sáng một chút. Cô đang xin lỗi quản lý lễ tân Kuga vì tới muộn. Với Naomi giờ này đúng là muộn nhưng thật ra hiện tại cũng chẳng ai quy định thời gian vào làm của cô cả. Vì từ lúc nhận nhiệm vụ hỗ trợ Nitta, nhiều hôm cô phải nán lại đến rất khuya. Kuga cũng vừa cười vừa bảo cô đừng quá bận tâm đến chuyện đó.

"Không đâu ạ. Giờ bàn giao là 9 giờ, lẽ ra tôi phải đến từ trước đó. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền mọi người." Naomi lại cúi đầu xin lỗi Kuga, rồi mới đi tới chỗ Nitta. Sắc mặt cô không được tốt lắm, mắt cũng đỏ ngầu. Đến câu "Chào anh" nghe cũng có vẻ mệt mỏi.

"Cô không sao đấy chứ?" Nitta hỏi nhỏ.

"Sao cơ?"

"Tại tôi trông cô có vẻ mệt mỏi quá."

Naomi vỗ nhẹ vào má mình hai cái, lắc lắc đầu cho tỉnh táo. "Tôi không sao."

"Cô không ngủ được à?"

Cô không trả lời. Anh chắc mẩm mình đã đoán đúng. "Thật là..." Nitta than thở. "Chuyện ở đây cứ giao cho tôi, Cô đi đâu đó nghỉ ngơi đi. Từ lúc tôi tới đây, cô đâm bận hơn hẳn. Cô có nghỉ ngơi một lát cũng chẳng ai ý kiến gì đâu."

Naomi ngẩng lên nhìn Nitta, lắc đầu. "Tôi không thể làm vậy."

"Tại sao? Tôi lo chuyện ở đây được mà. Giờ tôi làm thủ tục trả phòng thành thạo lắm rồi đấy."

"Tôi không nói chuyện đó."

“Thế thì tại sao?”

Nhưng Naomi làm thinh, đột nhiên cô cười nói “Xin chào.” Dĩ nhiên cô nói với vị khách nam đang tới gần chứ không phải với Nitta. Cứ thế cô làm thủ tục trả phòng cho vị khách ấy.

Sau đấy khách lần lượt tới thanh toán. Nitta cùng với mấy cậu lễ tân tất bật làm thủ tục cho khách.

Vị khách đầu tiên hôm nay anh tiếp là một người đàn ông trung niên có thái độ ngạo mạn.

“Tôi đang vội. Anh làm nhanh cho. Hóa đơn nhớ viết tay, tôi không lấy hóa đơn in. Với lại đừng có viết ngày tháng vào,” vị khách cộc cằn ra lệnh.

“Vâng ạ,” Nitta nhận thẻ khóa phòng, thao tác thiết bị đầu cuối. Mới dạo trước anh làm gì cũng lúng túng mà giờ đã thành thạo lắm rồi.

“Xin hỏi quý khách có dùng đồ trong tủ lạnh không ạ?” Anh hỏi cũng rất trơn tru.

“Sao cơ? À, tôi có uống bia. Với cả trà ô long nữa. Thế thôi. Anh làm nhanh lên đấy.”

Nitta vừa nghe tiếng tặc lưỡi của vị khách vừa in bảng kê. Sau đó anh nhờ khách ký tên rồi viết hóa đơn. Viết tên khách xong, anh đợi khách kiểm tra lại một lần nữa rồi mới điền các thông tin còn thiếu. Cuối cùng chỉ cần đóng dấu nữa là xong. Nitta làm mọi việc vô cùng chuyên nghiệp.

Ngay đến bản thân anh cũng phải tự thán phục, cách nói chuyện và hành xử của mình giờ không khác nhân viên khách sạn thật là mấy. Nhưng anh lại không hề ghét cảm giác ấy, ngược lại còn thấy tự hào.

“Xin lỗi vì đã để quý khách phải đợi lâu. Quý khách xem thông tin đã đúng chưa ạ.”

“Được rồi,” vị khách nam giật lấy tờ hóa đơn như cướp, mặt vẫn khó đăm đăm, quay lưng đi.

“Xin cảm ơn quý khách. Mong sẽ lại được đón tiếp quý khách,” Nitta vừa nói với theo vừa nghĩ bụng, xem ra mình đã thay đổi.

Đến khi khách làm thủ tục trả phòng vãn dần, Kuga đến chỗ anh gọi: “Phiền anh Nitta một chút được không? Cả cô Yamagishi nữa.”

Naomi và Nitta đi ra, anh mới bảo, “Hai người tới phòng tổng quản lý đi. Tôi cũng sẽ tới đó.”

“Có chuyện gì vậy ạ?” Nitta hỏi.

“Tới đó rồi chúng ta trao đổi cụ thể,” Kuga hạ giọng đáp, mặt cứng đờ. Chuyện nghiêm trọng đây, Nitta nghĩ bụng.

Thế rồi ba người đi tới phòng tổng quản lý. Kuga gõ mấy tiếng rồi mở cửa ra.

Vừa bước vào phòng, Nitta đã thảng thốt. Inagaki và Motomiya đều đang ở đây. Hai người đang ngồi trên ghế xô pha đối diện với Fujiki. Ngồi bên cạnh Fujiki là trưởng bộ phận buồng phòng Takura.

“Xin lỗi vì đã đường đột gọi mọi người đến thế này,” Fujiki xin lỗi. “Nhưng chuyện này gấp quá, đâm tôi đành phải viện cả đội trưởng Inagaki tới.”

“Thế có chuyện gì vậy ạ?” Nitta chuyển ánh nhìn từ Fujiki sang sếp mình.

“Tôi nghĩ cậu cũng biết mai là thứ Bảy, đúng không? Ngày mai hôn lễ kia sẽ diễn ra,” Inagaki bắt đầu. Tất nhiên là anh biết, Nitta chỉ im lặng gật đầu.

“Hiện chúng tôi đang gấp rút chuẩn bị công tác bảo vệ quanh khu hội trường tổ chức hôn lễ và tiệc cưới, nhưng có một vấn đề mới vừa phát sinh.”

“Vấn đề gì vậy ạ?”

“Chú rể của hôn lễ ngày mai... anh Watanabe vừa mới gọi điện tới bảo hôm nay muốn ngủ lại khách sạn.”

“Ơ, sao lại đột ngột vậy ạ?”

“Không đột ngột đâu. Vốn dĩ anh Watanabe và cô Takayama đã đặt trước một phòng suite từ đêm nay.”

Nitta hít một hơi, nhìn Inagaki lắc đầu. “Tôi không hề biết chuyện này.”

“Tôi hiểu,” Inagaki trả lời. “Bọn tôi cũng vừa mới nghe đây thôi. Tôi đã hỏi kỹ, nhưng xem ra không phải nhầm lẫn thông tin.”

“Vậy nghĩa là?”

“Khách sạn có chương trình miễn phí một đêm ở phòng suite cho khách tổ chức hôn lễ và tiệc cưới,” Kuga giải thích. “Khách có thể sử dụng ưu đãi đó vào thời gian bất kỳ. Và hai người họ đã đặt phòng vào hôm diễn ra lễ cưới.”

“Tức là ngày mai?”

“Đúng vậy. Tuy nhiên đã có một vấn đề phát sinh. Cô dâu Takayama nói muốn nhờ một nhà tạo mẫu tóc quen biết làm tóc giúp nên không thể dùng phòng trang điểm trong khách sạn được. Nên muốn mượn một phòng để tiện cho việc đó.”

“Vậy tiện quá còn gì. Cô ấy đã đặt sẵn phòng suite rồi mà.”

Song Takura lại lắc đầu.

“Anh Nitta cũng biết, ở khách sạn chúng tôi sớm thì cũng phải 2 giờ chiều khách mới có thể nhận phòng. Nếu chỉ làm tóc không thôi thì có thể kịp giờ nhưng còn vụ váy vóc tôi e là không thể.”

“Váy vóc?”

“Theo như trong lịch trình, họ sẽ phải mang váy và trang sức đến phòng trang điểm từ sáng. Nên khách sạn chúng tôi quy định nếu nhờ nhân viên làm tóc bên ngoài thì phải thuê phòng từ hôm trước.”

Giờ anh đã hiểu ý Takura muốn nói.

“Tức là họ đang thuê phòng suite đó hôm nay và ngày mai à?”

“Vâng. Nhưng vốn dĩ họ sẽ chỉ ngủ lại khách sạn vào ngày mai.”

“Vậy mà tự nhiên chú rể lại muốn ở cả hôm nay nữa?”

“Đúng thế. Anh Watanabe có nói chẳng mấy khi thuê phòng tốt như vậy nên không muốn bỏ phí. Tất nhiên là chúng tôi chỉ có thể đồng ý. Đó là quyền của khách mà.”

Nitta nhún vai.

“Vợ sắp cưới có thể đang bị kẻ khác bám đuôi mà anh ta vẫn thản nhiên như không nhỉ.”

“Đâu trách anh ta được” Inagaki phản bác. “Anh ta có biết gì về chuyện đó đâu. Còn cô Takayama, chồng chưa cưới đã gợi ý vậy, chẳng lẽ lại bảo anh đừng ở đó à.”

Nitta thở hắt ra, gật đầu. “Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

“Hai người họ có lẽ sẽ tới nhận phòng lúc 5 giờ chiều. Tôi đoán sau đấy họ sẽ ra ngoài ăn hay gì đó, nhưng về cơ bản họ sẽ ở trong khách sạn. Hành lang và tiệm cà phê đã có nhóm Motomiya theo dõi. Nhưng lúc họ ở trong phòng, chúng ta cũng đành chịu. Cậu cố gắng túc trực ở quầy lễ tân để họ có gọi điện tới thì nghe ngay cho tôi. Còn trong trường hợp họ không liên lạc thì cậu gọi lên phòng. Bên phía khách sạn sẽ viện cớ gì đó giúp chúng ta.”

“Anh có thể hỏi họ khi nào váy cưới sẽ được chuyển tới, rồi có cần gương để làm tóc không chẳng hạn.” Takura gợi ý.

“Tóm lại cậu phải thường xuyên kiểm tra xem họ có an toàn hay không.”

“Đúng vậy. Chúng ta có thể theo dõi cửa phòng họ từ camera chống trộm phòng trường hợp người lạ tới gần. Nhưng vẫn cứ phải làm thế cho chắc.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Chỉ có vậy thôi. Cậu có muốn hỏi gì không?”

Nitta không nghĩ ra được gì nên chỉ lắc đầu. “Không ạ.”

“Được rồi. Vậy cậu quay lại vị trí đi. Nhắc rồi nhưng vẫn phải nhắc lại, chưa chắc tên bám đuôi cô Takayama đã là hung thủ mà chúng ta đang theo đuổi. Nên hành động phải hết sức cảnh giác đấy.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi xin phép,” nói đoạn Nitta cúi đầu chào, đi ra phía cửa. Yamagishi cũng theo sau.

Hai người ra khỏi phòng, đi được một đoạn thì Naomi khẽ hỏi. “Anh nói chuyện kia với cấp trên rồi à?”

“Chuyện kia là chuyện gì cơ?”

“Chuyện đêm qua ấy. Lúc tôi nói mấy người nổi tiếng hay dùng chiêu du lịch để ngoại tình, chẳng phải anh đã nghĩ ra chuyện gì đó sao?”

“À chuyện đó à? Tôi sẽ không nói với họ,” Nitta vừa đi vừa trả lời.

“Tại sao vậy? Tôi thấy hình như anh đã phát hiện ra điều gì đó rất quan trọng mà?”

“Tôi cũng có cách nghĩ riêng chứ. Hơn nữa...” Nói đoạn anh dừng

bước, nhìn thẳng mặt Naomi. “Tôi thật sự thấy rất có lỗi với cô.”

“Tự nhiên anh làm sao vậy?”

“Tôi cứ băn khoăn mãi không biết tại sao đêm qua cô lại không ngủ được. Rồi tôi chợt nhận ra ngay. Đấy cũng là nguyên nhân khiến cô gây ra lỗi không đáng có hôm qua đúng không? Tại lời hứa với tôi ấy?”

Naomi cụp mắt xuống. Nhìn cô vậy hẳn anh đã đoán đúng.

“Tôi hiểu cô đang rất khổ sở, rõ ràng cô biết cách để ngăn ngừa vụ án thứ tư xảy ra ở khách sạn này, vậy mà lại phải im lặng. Cô mất ngủ vì lo lắng ai đó sẽ gặp chuyện, vì đau đáu không biết bản thân nên làm thế nào. Nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi đó của cô tôi cũng thấy khổ tâm lắm. Nên cô có thể nghe lời tôi đi nghỉ ngơi một chút được không?”

Naomi ngẩng mặt lên như thể vừa nín thở vì bất ngờ. Vừa nhìn vào mắt cô, Nitta vừa tiếp tục. “Ít nhất là cho đến khi buổi tiệc cưới ngày mai kết thúc. Khi ấy lời hứa giữa chúng ta sẽ không còn nữa. Đến lúc đó cô có thể nói cho tổng quản lý biết mọi chuyện. Có như vậy cô mới nhẹ nhõm đi phần nào, đúng không?”

Naomi hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực. Rồi cô ngẩng mặt lên, nhìn Nitta như thể muốn xuyên thấu tâm can anh.

“Anh bảo tôi về nhà nghỉ ngơi trong khi đang mang trong mình một bí mật quan trọng thế sao? Và rằng làm vậy tôi sẽ thấy thoải mái hơn?”

“Tôi chỉ đang nghĩ cho cô thôi.”

“Anh đừng có nhìn nhầm tôi thế chứ,” Naomi thẳng thừng. “Đúng như anh Nitta nói đấy. Tôi thấy tội lỗi vô cùng vì biết mà phải im lặng. Nhưng chính vì vậy tôi càng không cho phép bản thân trốn tránh. Tôi phải cố gắng hơn ai hết để ngăn việc đó xảy ra. Nên cái việc nghỉ ngơi mà anh bảo... nghe thật hoang đường.” Câu cuối cô nói như thể mọi chuyện chắc chắn sẽ là vậy.

Cô gái này thật chẳng vừa, Nitta lại thầm cảm thán. Anh mỉm cười, thở dài. “Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ không nói chuyện đó nữa. Tôi cũng sẽ cố gắng.”

Naomi chu môi lên, trả lời “Vâng, cứ thế đi.”

Hai người trở lại quầy lễ tân làm việc như thường lệ. Thứ Sáu nên riêng khách đặt trước cũng đã gần như kín chỗ. Từ chiều khách tới nhận phòng tấp nập suốt.

Đến gần 4 giờ chiều, đội trưởng đội hành lý Sugishita đi tới quầy lễ tân. Sau khi trao đổi xong với mấy nhân viên lễ tân khác, anh mới lại gần chỗ Nitta.

“Tôi phải trao đổi với anh Nitta những chuyện liên quan đến phòng của anh Watanabe và cô Takayama đúng không nhỉ?”

“Đúng vậy. Có chuyện gì sao?”

“Mọi người đã phân họ ở phòng nào chưa? Nếu rồi thì để tôi chuyển đồ của họ lên đó.”

“Đồ?” Naomi đứng bên cạnh chen ngang. “Tôi tưởng váy cưới các kiểu sáng mai mới chuyển tới chứ nhỉ?”

“Không phải váy cưới mà là bưu phẩm. Một chai rượu, tôi đoán là quà của ai đó tặng họ chăng.”

“Quà?” Nitta hỏi. “Chai rượu ấy giờ đang ở đâu vậy?”

“Trên bàn của đội hành lý.”

“Anh cứ tạm mang nó tới phòng lễ tân ở phía sau giúp tôi,” nói đoạn Nitta nhìn sang Naomi.

Sau đó Sugishita mang bọc quà mà nhìn qua ai cũng đoán bên trong là một chai rượu tới. Trên bọc quà đề địa chỉ nhận là khách sạn này, còn cột tên thì ghi Watanabe Noriyuki và Takayama Keiko. Người gửi là Kitagawa Atsumi, ở Kichijouji, Tokyo. Nhưng phần số điện thoại lại bị bỏ trống.

“Lạ thật đấy,” Nitta nói tức thì. “Giấy gói đồ này là hàng siêu thị. Bình thường nếu mua ở siêu thị, người ta sẽ gửi thẳng từ đó chứ nhỉ. Nhưng tờ hóa đơn chuyển phát này lại không phải của siêu thị. Tức là người tên Kitagawa này mua đồ, mang về nhà rồi mới gửi đi à.”

“Có thể người đó muốn viết thiệp để vào chăng...” Naomi suy đoán.

“Nếu thế thì phải chuẩn bị thiệp từ trước rồi đưa cho nhân viên siêu thị để vào trong rồi mới gói lại chứ.”

“Nhưng có thể mua rượu xong họ mới nghĩ tới chuyện viết thiệp thì sao?”

Nitta nhìn Naomi.

“Vậy cứ cho là thế đi. Nếu là cô, trường hợp đó cô sẽ làm thế nào? Cô sẽ mang rượu về à? Rồi sẽ cất công mở giấy bọc ra, nhét thiệp vào và bọc lại? Nếu là tôi, tôi sẽ không làm vậy đâu. Tôi sẽ kiếm một hộp giấy hoặc gì đó khác và nhét cả chai rượu đã bọc cùng thiệp vào trong.”

Chừng như đồng tình với ý kiến của Nitta, Sugishita gật đầu. Naomi cũng khẽ gật gù.

“Đúng… thế thật nhỉ.”

“Cô liên lạc với cô Nishina ở bộ phận lễ cưới ngay đi.”

Nitta còn đang nói thì Naomi đã rút điện thoại di động ra.

“Ở đây có tên Kitagawa này,” Nishina chỉ vào danh sách khách mời tham gia tiệc cưới và nói. Đúng là chỗ cô đang chỉ tay có in tên Kitagawa Atsumi thật. Bên trên đó có đề “Bạn của cô dâu”.

“Cô có biết họ là bạn bè kiểu gì không?”

“Cái đó thì…”

“Chắc chắn khách sạn có gửi thiệp mời đến cho cô ấy. Cậu biết địa chỉ đấy không?” Naomi hỏi.

“Có chứ. Thiệp mời mình gửi đi hết mà. Danh sách đây,” Nishina Rie giở tập tài liệu ra trước mặt Nitta. Trên đó có đầy đủ tên và địa chỉ của khách mời.

Tất nhiên là có cả tên Kitagawa Atsumi. Địa chỉ giống hệt với địa chỉ ghi trên tờ hóa đơn chuyển phát.

“Vậy là không có gì đáng nghi cả.”

“Nhưng không ghi số điện thoại vào hóa đơn thì lạ thật đấy.”

Nitta cũng đồng tình với nhận định của Naomi.

“Cô gọi điện cho Cô Takayama giúp tôi được không?” Nitta nói với Nishina Rie. “Cô cứ nói rõ sự tình cho cô ấy nghe rồi xin địa chỉ liên lạc của vị khách Kitagawa là được.”

Nhân viên phụ trách lễ cưới chau mày lại.

“Chúng ta buộc phải nói sự thật à? Không thể viện đại một lý do nào đó sao?”

Nitta khẽ phẩy tay.

“Tôi biết cô không muốn kinh động đến cô Takayama. Nhưng làm vậy sau này còn phiền hơn. Cứ để cô Takayama xác nhận thẳng với người tên Kitagawa kia, nếu đúng là người đó gửi, cô ấy sẽ chẳng phải lo lắng gì nữa. Còn không thì chúng ta cũng cần cho họ biết.”

Chừng như đã hiểu ra, Nishina gật đầu trong khi mặt vẫn hơi hầm hầm. Cô lấy điện thoại di động, im lặng một hồi như thể đang nghĩ cách giải thích với đối phương rồi mới ấn phím.

Đầu dây bên kia có vẻ đã bắt máy ngay, Nishina bắt đầu nói chuyện. Cô thận trọng thuật lại đầu đuôi sự tình. Cô liên tục lặp lại những từ như “Nên để cho yên tâm”... Hẳn cô Takayama đang rất sốc.

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy tôi đợi điện thoại của cô,” nói đoạn Nishina cúp máy. Xem ra cô vẫn chưa hỏi được số điện thoại của Kitagawa Atsumi. “Cô ấy bảo sẽ tự hỏi cô Kitagawa rồi liên lạc lại,” Nishina nhìn mấy người Nitta thông báo.

“Ra vậy. Thế cũng được.”

“Tâm trạng của cô Takayama thế nào?” Naomi hỏi. “Chắc Cô ấy khó chịu lắm nhỉ?”

“Ừm. Cô ấy bảo cô Kitagawa là bạn từ hồi đại học, nhưng cô ấy là kiểu người sẽ gửi đồ bếp núc hay gì đó tới nhà chứ không gửi rượu đến khách sạn như vậy.”

Nghe cuộc trao đổi của hai người, Nitta cũng tự nhủ “Hẳn là vậy rồi”.

Một sự yên ắng nặng nề bao trùm lên tất cả. Chai rượu vẫn nằm nguyên trên bàn. Vừa nhìn nó, Nitta vừa đưa ra vô số phán đoán. Anh phải lường tới cả trường hợp xấu nhất. Nếu cấp bách có khi còn phải báo cáo cho cả Inagaki sếp anh nữa. Dĩ nhiên anh mong đây chỉ là một trò đùa.

Điện thoại của Nishina báo có cuộc gọi đến. Không gian lại càng chìm sâu vào tĩnh lặng.

“Vâng, tôi Nishina xin nghe ạ. À thế ạ... Vâng... Vâng.”

Giọng Nishina thấp hẳn xuống, mặt mày xanh lét. Nhìn vậy là Nitta đủ hiểu tình hình. Anh nhìn qua Yamagishi Naomi. Mặt cô lúc này cũng đã nghiêm lại.

Nishina che tay lên phần loa, nhìn mấy người Nitta.

“Cô Takayama đã hỏi cô Kitagawa nhưng cô ấy bảo không gửi chai rượu đó.” Đúng như anh đoán.

“Cô bảo với cô ấy chúng ta sẽ liên lạc lại sau rồi tạm thời gác máy đi đã,” nói đoạn Nitta nhìn về phía mặt bàn. Đúng lúc Naomi đang với tay về phía chai rượu. “Đừng đụng vào đó,” Nitta bất chợt hét lên. Naomi sững người rụt tay lại.

Nitta nuốt nước bọt, hít một hơi rồi mới tiếp tục. “Đừng sờ vào đó vội. Tôi nghĩ chúng ta phải gọi người tới giám định đã.”

“Giám định...” Naomi chóp mắt.

“Hơn nữa không thể cứ thế mở ra ở đây được. Có khi phải kiểm tra bên trong bằng tia X.”

“Ý anh bên trong không phải rượu?”

“Trông giống chai rượu thật, nhưng ngộ nhỡ mở ra nó phát nổ thì sao.”

Dù qua lớp áo đồng phục, Naomi cũng có thể nhận ra cơ thể mình đã cứng đờ.

31

Đã hơn 5 giờ chiều. Naomi nhận thấy bầu không khí ở hành lang rất khác thường. Cô đang làm thủ tục nhận phòng cho một khách nam, nhưng vẫn bất giác ngẩng đầu lên, nhìn ngó xung quanh.

Các điều tra viên vẫn đang theo dõi quanh khu đó. Đến giờ cô đã nhớ mặt mấy người trong số họ. Và cô biết biểu hiện của họ giờ khác hẳn mọi khi. Mặt người nào người nấy đều tỏ rõ vẻ căng thẳng, mắt chằm chằm nhìn về phía sảnh chính.

Naomi cũng đưa mắt nhìn về phía ấy. Đúng như cô dự đoán. Lúc này Takayama Keiko đang khoác tay một người đàn ông cao, dáng thanh mảnh bước vào. Người ấy hẳn là chú rể Watanabe Noriyuki.

"Cô sao thế?" Nghe có tiếng người hỏi, Naomi sững người lại. Vị khách nam kia đang nhìn cô với vẻ khó hiểu.

"À, không có chuyện gì đâu ạ. Tôi xin lỗi," cô nhanh chóng hoàn thành mọi thủ tục, đoạn vẫy tay gọi cậu nhân viên hành lý lại. Cô đưa thẻ chìa khóa và bảo cậu ta dẫn khách lên phòng.

"Quý khách từ từ nghỉ ngơi ạ" Naomi cúi chào rồi lại nhìn về phía sảnh chính. Hai người kia vẫn đang đứng ngắm tờ áp phích quảng cáo tiệc cưới. Có lẽ họ đang tưởng tượng ra lễ cưới của mình ngày mai. Kiểu như váy cưới của em còn đẹp hơn cái cô ấy đang mặc đấy. Giờ trong đầu họ chắc chỉ toàn những chuyện hạnh phúc.

Họ đứng ngắm tờ áp phích một hồi, cuối cùng cũng quay ra phía quầy lễ tân. Naomi ra hiệu với Nitta đang đứng bên cạnh. Từ trước họ đã quyết định Naomi sẽ làm thủ tục cho hai người.

"Chào mừng đến với khách sạn của chúng tôi. Quý khách muốn

nhận phòng đúng không ạ?”

“Vâng, tôi là Watanabe,” Watanabe Noriyuki giới thiệu. Hai người họ vẫn đang khoác tay nhau.

“Ngài Watanabe Noriyuki đúng không ạ? Cảm ơn ngài đã sử dụng dịch vụ của khách sạn chúng tôi.” Naomi cúi đầu, đưa cho Watanabe tờ phiếu điền thông tin khách trọ. “Phiền ngài điền thông tin vào đây được không ạ? Thông tin của ngài thôi cũng được ạ.”

Khác hẳn với mọi khi, Naomi đã chuẩn bị sẵn thẻ phòng. Trong lúc Watanabe điền thông tin, Naomi nhìn về phía Takayama thăm dò thái độ. Trông cô ấy rõ ràng đang mất bình tĩnh. Miệng mỉm cười song mặt hằn lên vẻ sợ hãi. Nhưng cô cá vị chú rể tương lai kia chẳng hề nhận ra điều gì từ nét mặt ấy. Naomi nhủ thầm người này rõ vô tâm vô tính. Dù dĩ nhiên cô đâu thể nói thẳng tuột ra thế được.

Thấy Watanabe điền thông tin xong, Naomi mới đặt thẻ chìa khóa cùng voucher giảm giá lên mặt quầy. Cô giải thích nội dung giảm giá xong rồi mới gọi nhân viên hành lý lại. Sekine cũng là cảnh sát cải trang nhưng giống Nitta, bộ đồng phục nhân viên rất hợp với anh. Thành ra Naomi dám chắc khách sẽ không mảy may nghi ngờ.

Thấy đôi vợ chồng sắp cưới đi khuất, Nitta mới quay người lại. Bỗng anh thở dài đánh thượt.

“Giờ chỉ có thể liệu cơm gắp mắm thôi nhỉ.” Nitta lên tiếng.

“Tôi đoán cô Takayama sẽ thay đổi kế hoạch.”

“Cực chẳng đã thôi. Chẳng phải ai cũng đủ dũng cảm để nói với chồng chưa cưới rằng trong lễ cưới ngày mai có thể tính mạng em sẽ bị đe dọa.”

“Cái đó thì tôi hiểu nhưng...”

Đội giám định đã mang chai rượu, mà không, bọc quà trông như chai rượu ấy đi. Họ cho hay nếu cần sẽ mang nó tới một nơi an toàn nào đó rồi mới mở ra vì lo bên trong có chất cháy nổ. Hiện phía đó vẫn chưa báo lại kết quả.

Về phía cô Takayama, Nitta đã nhờ Nishina báo lại tình hình. Nishina cũng đã hỏi Takayama luôn về chuyện nghỉ tại khách sạn đêm nay. Cô đề nghị hai người họ cân nhắc lại chuyện này nhưng cô

Takayama cho hay kế hoạch của họ vẫn vậy. Cô ấy còn bảo tối nay sẽ chuẩn bị hết những gì có thể cho ngày mai. Tất nhiên cô ấy vẫn khăng khăng không muốn để chồng chưa cưới biết chuyện về tên bám đuôi kia.

Sau khi nhân viên khách sạn dọn dẹp, đội giám định cũng đã kiểm tra phòng suite mà hai người sẽ nhận xem có đồ gì khả nghi hay thiết bị nghe lén không. Rõ ràng cảnh sát không loại trừ khả năng hung thủ là một trong số nhân viên của khách sạn. Sáng mai, váy, hoa cưới, rồi trang phục của chú rể sẽ được chuyển tới. Nhưng trước đó thành viên nữ của đội giám định sẽ đợi sẵn ở một phòng riêng và kiểm tra tất cả những thứ ấy.

"Có phải các anh cho rằng nếu chính hung thủ gửi chai rượu kia tới, chắc chắn sau đây hắn sẽ có hành động gì đó không?" Naomi hỏi Nitta.

Nitta đăm chiêu khoanh hai tay lại.

"Chân tướng chai rượu vẫn là một ẩn số nên hiện chưa thể chắc chắn điều gì. Giả dụ nếu thủ phạm đã hạ độc vào rượu, chắc chắn trước tiên hắn sẽ tìm cách xác nhận xem kế hoạch của mình có đầu xuôi đuôi lọt không."

"Anh nói xác nhận là sao?"

"Cứ coi như hai người kia sẽ uống rượu rồi chết theo đúng những gì hắn nghĩ đi. Khi phát hiện, phía khách sạn chắc chắn sẽ liên lạc với bệnh viện và cảnh sát. Rồi xe cứu thương và xe cảnh sát sẽ tới..."

Hiểu ra ý Nitta, Naomi gật đầu.

"Tức là hắn đang theo dõi ở đâu đó gần khách sạn?"

"Nếu là thủ phạm, tôi sẽ làm vậy. Nhưng vấn đề là hắn sẽ theo dõi tới khi nào? Xe cứu thương và cảnh sát không tới cũng chưa chắc kế hoạch của hắn đã thất bại. Vì đâu thể biết hai người kia sẽ uống rượu lúc nào. Thông thường mọi người sẽ nghĩ tới thời điểm họ ra ngoài và quay lại phòng sau bữa tối. Nhưng dù họ có chết trong trường hợp đó, ai dám chắc phía khách sạn sẽ phát hiện ra ngay? Tất nhiên đến sáng hôm sau thì kiểu gì chuyện cũng bị phát giác, vì đồ đạc của hai người sẽ được chuyển tới phòng. Thế nên, muộn nhất là

11 giờ trưa ngày mai, nếu không có điều gì bất thường, hung thủ sẽ biết kế hoạch của mình đã thất bai."

Naomi hiểu những điều Nitta đang nói. Bởi nếu là hung thủ, cô cũng nghĩ theo hướng đó.

"Vậy nếu phát hiện kế hoạch đã bị phá sản, hắn sẽ làm gì?"

"Chuyện đó thì... khó mà đoán được." Nitta ngoẹo cổ. "Nếu đúng x4 đã gửi rượu, tôi nghĩ hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ. Cô nghĩ xem, hắn đã phải bỏ bao nhiêu công sức để đi tới được bước này chứ."

"Tức là hắn có thể sẽ làm gì đó ngay trong lễ thành hôn hoặc tiệc cưới?"

"Khả năng cao là vậy. Nhưng nếu thế, để mọi chuyện kết thúc trong êm đẹp, chúng ta không được phép gây ra bất cứ sai sót nào. Vì ngày mai cô dâu và chú rể sẽ còn ngủ lại đây."

Đúng rồi. Sự căng thẳng này sẽ còn kéo dài đến tận sáng ngày kia, khi họ trả phòng.

Khách vẫn lác đác đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng. Nitta và tất nhiên cả Naomi đều đang làm thủ tục cho khách. Giờ Nitta đã xuất sắc đảm đương trong trách của một nhân viên lễ tân.

Đến gần 7 giờ tối, tình hình ở sảnh đã có chút biến chuyển. Naomi nhận ra một điều tra viên đang đóng giả khách bước vội về phía sảnh thang máy.

Naomi quay qua nhìn Nitta. Anh không cầm theo bộ đàm nhưng vẫn đang đeo tai nghe.

"Có vẻ hai người họ sắp ra ngoài ăn tối. Nghe đâu họ đã đặt bàn lúc 7 giờ ở quán đồ nướng trên tầng thượng."

"Nên vị cảnh sát ban nãy mới đi lên đó sao?"

Nitta mỉm cười.

"Anh bạn đồng nghiệp đó của tôi quả là may mắn. Khi không lại được ăn uống miễn phí trong nhà hàng nướng thượng hạng. Tất nhiên tôi cá anh ấy sẽ không dám đụng đến đồ có cồn," vừa nói Nitta vừa thò tay vào túi áo khoác, lấy điện thoại di động ra. Sau khi trao đổi kín đáo đôi ba câu, anh ngắt điện thoại. Rồi mặt anh bỗng nghiêm nghị hẳn.

“Có chuyện gì vậy?” Naomi hỏi.

Nitta quay ra kiểm tra xung quanh rồi mới ghé mặt sát vào tại Naomi.

“Đội giám định vừa gửi bản báo cáo tạm thời. Chai rượu kia không phải chất gây nổ hay gì cả.” Nitta thì thầm với âm giọng trầm mà vang. “Tuy nhiên, trên lớp giấy bọc miệng chai họ phát hiện có một cái lỗ như đã bị kim đâm vào. Họ đã kiểm tra nút bần, quả nhiên đó là vết kim đâm. Vị trí hai lỗ đó cũng vừa khít với nhau. Nhiều khả năng ai đó đã dùng kim tiêm chích vào miệng chai.”

“Anh nói kim tiêm là sao...”

Mắt Nitta ánh lên vẻ sắc bén, gật đầu.

“Chẳng ai đang không lại đi tiêm vào miệng chai thế cả. Chắc chắn hắn muốn bơm thuốc gì đó vào bên trong.”

“Thuốc... ý anh là thuốc độc à?”

“Có thể lắm,” Nitta trả lời. “Nhưng họ vẫn chưa biết đó là thuốc gì. Chắc phải cần thêm kha khá thời gian để phân tích kỹ hơn.”

Mới đó mà Naomi đã thấy miệng mình khô khốc lai, toàn thân lạnh toát, sởn cả da gà.

Giờ thì cô đã thực sự nếm trọn cảm giác mình đang liên quan tới một vụ điều tra án mạng. Naomi biết từ khi Nitta kể bí mật điều tra kia với cô, cô đã mang trong mình một trọng trách vô cùng lớn. Thế nhưng ở một góc nào đó trong đầu, cô vẫn chưa thể chấp nhận đó là sự thật. Ở nơi đó vẫn còn sót lại những suy nghĩ vô cùng lạc quan, rằng một vụ án nghiêm trọng như vậy sẽ không xảy ra, rằng họ cứ làm rùm beng lên vậy chứ cuối cùng sẽ chẳng có gì đâu...

Nhưng cuối cùng cô cũng nhận ra, chuyện này là thật. Ở đâu đấy, một kẻ nào đó đang lên kế hoạch giết người, và kẻ ấy đã bắt đầu hành động.

Naomi không thể cứ ngồi yên một chỗ thế này mãi được. Cô toan rời khỏi quầy lễ tân thì bị Nitta tóm lấy vai. “Cô đi đâu vậy?”

“Tôi định lên nhà hàng xem tình hình hai người đó thế nào...”

Nitta cười khổ, lắc đầu.

“Ngoài cảnh sát ban nãy, còn có cả cảnh vệ theo dõi tình hình

trên đó rồi. Cô có lên thì cũng vậy thôi. Cô nhớ lại chuyện tôi nói ban nãy đi chứ. Nếu đúng là trong rượu có độc, đêm nay tên hung thủ sẽ không hành động gì đâu."

"À... đúng thật nhỉ."

"Thắng thua phải mai mới rõ, nếu cô Takayama đúng là con mồi của x4," Nitta thận trọng nói.

32

Đến khoảng 10 giờ tối, Nitta đã có mặt trong phòng họp bên tòa văn phòng cùng với Ozaki và Inagaki. Ngoài ra, khoảng chục điều tra viên khác cũng đang ở đây.

Trên tấm bảng trắng đã dán sẵn sơ đồ theo dõi tầng khách sạn có thánh đường nhỏ và hội trường tiệc cưới. Vị trí theo dõi của từng điều tra viên được ghi cụ thể bằng bút đánh dấu.

"Chúng ta đã tra ra nơi chuyển bưu phẩm kia. Đó là một cửa hàng tiện lợi cạnh ga Kouenji," Inagaki vừa nhìn tập tài liệu vừa lên tiếng. "Người gửi mang bưu phẩm tới cửa hàng vào khoảng 2 giờ chiều qua. Nhân viên nhận bưu phẩm nói có lẽ người đó là một nam thanh niên. Nghe vậy hẳn mọi người đã đoán được, đúng vậy, rất tiếc, nhân viên kia không nhớ rõ lắm, tất nhiên là cả mặt mũi lẫn quần áo của gã đó. Vậy nên đừng có ghim chi tiết 'nam thanh niên' ấy vào đầu. Ngoài ra, nhân viên siêu thị nơi gã kia mua rượu cũng không ai nhớ mặt khách hàng cả. Vốn dĩ chúng ta cũng chẳng biết hắn đã mua chai rượu đó từ bao giờ. Nhìn hóa đơn thì chỉ có thể khẳng định không phải hôm qua. Tiếp theo là báo cáo bổ sung của đội giám định. Họ không phát hiện dấu vân tay nào trên chai rượu. Cũng không có dấu hiệu cho thấy hắn đã dùng vải lau nên nhiều khả năng tên này đã đeo găng tay. Dù họ tìm ra một vài manh mối từ giấy bọc cùng hộp đựng nhưng mấy thứ đó cũng không hề tố cáo hắn mua hay gửi rượu vào thời gian nào. Bởi vậy mọi người đừng quá trông đợi vào việc sẽ tìm được gì đó liên quan tới hắn từ chai rượu kia."

Nitta thầm thở dài. Tóm lại, đến giờ họ vẫn chưa tìm ra manh

mối gì từ chai rượu.

Một điều tra viên khác đứng dậy báo cáo chuyện anh ta đã hỏi được từ Kitagawa Atsumi, người đã bị mạo danh để gửi đồ. Theo đó người này cũng chỉ trao đổi chuyện lễ cưới ngày mai với một người bạn học chung đại học khác sẽ cùng tới đám cưới này. Họ trao đổi qua điện thoại về chuyện sẽ mừng bao nhiêu tiền. Cô Kitagawa không nghĩ ra người nào có thể dùng tên mình như vậy.

"Có khi thủ phạm chỉ tình cờ chọn đúng tên cô ấy thôi," Inagaki nói với Ozaki đang ngồi bên cạnh. "Cô Takayama thi thoảng vẫn bị kẻ nào đó xem hoặc trộm bưu phẩm. Kẻ này chỉ cần xem được bưu thiếp thông báo có đến tham dự lễ cưới hay không của khách được mời là biết ngay địa chỉ những người ngày mai sẽ tham gia."

Ozaki im lặng gật đầu ra chiều đồng tình. Song mặt ông vẫn đượm một màu u ám, hẳn là vì tình hình điều tra không được khả quan cho lắm.

"Thế còn việc thủ phạm biết chuyện cô Takayama và vị hôn phu sẽ nghỉ ở đây đêm nay thì sao? Có điều tra được gì không?" Ánh nhìn của Inagaki chĩa thẳng về phía Motomiya đang ngồi. Motomiya vừa nhìn sổ tay vừa đứng dậy.

"Chuyện này nhiều khả năng cũng là do hắn đã xem trộm được bưu phẩm. Mấy tuần trước phía khách sạn có gửi bản báo giá chung chi phí lễ cưới và tiệc cưới cho cô Takayama qua đường bưu điện. Trong đó hình như có đề cập đến cả chuyện thuê hai đêm phòng suite thì phải. Cộng thêm việc khách sạn sẽ miễn phí tiền phòng một đêm. Nhìn vậy hẳn thủ phạm sẽ đoán được ngay là hai người họ sẽ ở khách sạn trước và đúng hôm lễ cưới. Với lại từ đầu hắn làm sao biết được chuyện hai người họ vốn không định ngủ tại khách sạn đêm nay."

Inagaki nhăn mặt, gãi đầu. "Vậy tức là việc gửi đồ đến địa chỉ của cô dâu chỉ là nhầm lẫn thôi à?"

Nhưng nghe xong chuyện Motomiya vừa nói, trong đầu Nitta lại dấy lên một mối nghi ngờ. Anh giơ tay, "Tôi có thể phát biểu không ạ?"

Thay vì hỏi "Cậu muốn nói gì?", Inagaki chỉ nhìn về phía tay Nitta.

"Phía khách sạn chỉ gửi báo giá thôi đúng không? Họ có gửi kèm theo lịch trình lễ cưới và tiệc cưới không vậy?"

"Thế nào?" Inagaki hỏi Motomiya.

"Tôi cũng không rõ," Motomiya nghiêng đầu. "Tôi chưa xác nhận lại chuyện này. Có vấn đề gì với cái lịch trình ấy à?" Câu sau Motomiya quay ra hỏi đích danh Nitta.

"Chúng ta phát hiện ra chuyện cô Takayama có thể đang bị đe dọa tính mạng là nhờ cuộc điện thoại nặc danh tới bộ phận tổ chức hôn lễ. Người gọi điện tự nhận mình là anh trai của cô dâu và hỏi nhân viên khách sạn về lịch trình của lễ cưới và tiệc cưới. Nếu khách sạn đã gửi lịch trình đó cho cô Takayama cùng với bản báo giá kia thì thủ phạm chẳng việc gì phải gọi cú điện thoại đó nữa."

"Thế chắc họ không gửi," Inagaki hững hờ nêu ý kiến.

"Tôi sẽ hỏi lại họ xem sao," Motomiya vừa cầm điện thoại vừa bước ra khỏi phòng.

Dù khách sạn không gửi kèm lịch trình và khiến hung thủ tốn công tốn sức hơn thì Nitta vẫn thấy cuộc gọi kia thật khó hiểu. Nếu hắn đã muốn hạ độc bằng rượu, chuyện lịch trình kia sao chẳng được? Ngược lại không gọi cuộc điện thoại kia có khi chuyện hạ độc còn dễ thành hơn.

Cuối cùng Motomiya cũng quay lại. Anh bối rối nhìn Nitta rồi mới đưa mắt về phía hai vị sếp.

"Thế nào rồi?" Inagaki hỏi.

"Họ có gửi kèm cả lịch trình. Tôi đang nhờ họ photo một bản tờ lịch trình đó."

Inagaki hốt hoảng ra mặt, quay qua nhìn Ozaki.

Lúc Nitta ra khỏi tòa văn phòng, kim đồng hồ đã chỉ 11 giờ đêm. Rõ ràng thủ phạm đã xem được lịch trình đám cưới vậy mà tại sao vẫn thực hiện cuộc gọi? Cuối cùng họ vẫn chưa giải đáp được nghi vấn ấy. Inagaki cho rằng tờ lịch trình kia chỉ ghi chung chung thứ tự các tiết mục chứ không có giờ cụ thể nên thủ phạm mới muốn biết

chính xác hơn chăng. Nhưng Nitta lại không nghĩ vậy. Vì dù có biết lịch trình cụ thể nhưng chắc gì lễ cưới và tiệc cưới sẽ diễn ra theo đúng lịch trình đó.

Nitta quay lại sảnh khách sạn trong khi vẫn ôm trong lòng mối nghi vấn ấy. Anh không thấy Yamagishi Naomi đâu. Lâu lắm rồi hôm nay cô mới lại về sớm như vậy. Nitta phải nói mãi cô mới chịu nhượng bộ.

“Mai là ngày quyết định nên hôm nay cô cố mà dưỡng sức.” Naomi có cứng rắn mấy cũng đành nghe theo.

Nitta đang đi về phía quầy lễ tân thì điện thoại đổ chuông. Màn hình hiển thị cuộc gọi đến từ Nose.

“Vâng, tôi Nitta đây.”

“Tôi Nose đây, cậu vất vả rồi. Cậu có thể lên trên này một chút không?”

“Trên?” Nitta ngẩng mặt lên trong khi vẫn áp điện thoại vào tai. Nose đang đứng cạnh lan can tầng 2 ngó xuống. Vừa nhìn khuôn mặt tròn trịa ấy Nitta vừa hỏi: “Anh đến từ khi nào vậy?”

“Tôi vừa mới tới thôi. Có chuyện này tôi phải trao đổi với cậu càng nhanh càng tốt. Thấy bảo cậu đang họp nên tôi đành chờ ở đây.”

Giọng Nose nghe có vẻ nghiêm trọng. Anh tin chắc Nose đã thu hoạch được gì đó. Nitta không nói gì thêm, tắt máy, bước lên thang cuốn bên cạnh.

Hai người cùng bước vào khu tổ chức hôn lễ. Tất nhiên ở đây vẫn vắng hoe và tối om như thường lệ. Họ bật mấy bóng đèn rồi ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn.

“Tôi có một cậu bạn cùng khóa làm ở bộ phận tài liệu thuộc Đội điều tra số Một nên đã xin được thông tin liên quan đến các vụ án mạng mà Sở Cảnh sát đang theo,” Nose vừa giở sổ tay vừa thông báo tình hình. “Nói thế này về nơi mình đang sống hơi kỳ thật nhưng Tokyo nhiều án mạng quá. Riêng năm nay thôi, chỉ tính những vụ được ghi nhận đã trên một trăm ba mươi, trong đó có tới gần ba mươi án chưa phá. Con số này bao gồm cả ba vụ của x4 rồi đấy.”

Tức là trung bình một tháng có tới hơn mười người bị sát hại, và một phần tư số thủ phạm vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Chuyện này đúng là không thể đùa.

“Điều tra hết gần ba mươi vụ chưa phá được kia e không xuể nên tôi chỉ thử tìm hiểu những vụ án xảy ra trong ba tháng gần đây. Có tất cả sáu vụ. Trong đó có một vụ thủ phạm gây tai nạn rồi bỏ trốn, hai vụ khác là án giết người liên quan đến chống đối bạo lực tập thể. Tôi thấy mấy vụ này có vẻ không liên quan gì với vụ cậu Nitta đề cập nên đã tự động loại ra.”

“Không sao. Anh làm vậy là phải.”

“Trong ba vụ còn lại thì một vụ có thể coi là giết người bừa bãi. Một người vô gia cư được tìm thấy trong tình trạng đã chết bên cạnh công viên Sumida. Theo vết tích để lại trên người nạn nhân, thủ phạm có thể là một đám người.

Vụ án đó Nitta cũng biết. Cảnh sát đã xác định án mạng là do một nhóm thanh niên bất hảo gây ra. Xã hội bây giờ đúng là thối nát quá.

“Anh loại vụ đó là đúng rồi.”

“Vâng. Tiếp theo là một vụ giết người cướp của. Nạn nhân là một bà lão giàu có, sống thân cô thế cô tại quận Nakano. Thủ phạm đã cướp sạch tiền mặt của nạn nhân. Nhìn qua tôi đoán chắc đây chỉ là một vụ giết người cướp của thông thường…” Nose nhận xét theo lối người trên.

“Chúng ta không nên kết luận một cách vội vàng. Vì có thể thủ phạm chỉ đang muốn chúng ta nghĩ như vậy.”

Nose cười vô cùng thỏa mãn.

“Tôi hiểu. Phòng Cảnh sát Nakano cũng đã thành lập tổ điều tra. Tình cờ một cảnh sát điều tra vụ án đó lại là đồng nghiệp cũ của tôi, nên tôi đã nhờ anh ta kiểm tra giúp xem gia đình và nạn nhân vụ đó có liên quan gì tới khách sạn Cortesia hay không.”

“Anh hỏi những chuyện lạ lùng như vậy mà không sợ bị người ta kỳ thị à?”

Nose cười khà khà đến rung cả người.

“Không sao đâu. Bình thường mọi người vốn đã nghĩ tôi lập dị.

Và cậu biết thế nào không, người thân của nạn nhân trả lời rằng bà ấy sẽ không bao giờ tới một khách sạn xa hoa như vậy đâu. Có thể nếu điều tra thêm sẽ tìm ra được manh mối nào đó. Nhưng tóm lại tôi nghĩ có thể loại vụ này ra."

"Tôi hiểu rồi."

Theo đó, chỉ còn lại một vụ. Và vụ này khá phức tạp."

Nose liếm ngón tay, lật tiếp một trang trong cuốn sổ tay. "Thật ra tổ điều tra án mạng của vụ này vẫn chưa được thành lập chính thức."

"Ý anh là sao?"

Nose ngẩng đầu lên khỏi cuốn sổ tay đáp, "Hình như do họ vẫn chưa xác định được nguyên nhân tử vong."

Theo lời của Nose, nạn nhân trong vụ án đó là một nam người mẫu 24 tuổi tên Matsuoka Takashi. Khoảng một tháng trước, cô bạn gái sống chung phát hiện anh này trong tình trạng đã bất tỉnh tại nhà riêng ở Takaido. Cô gái lập tức gọi cấp cứu nhưng khi đội cứu thương đến thì nam người mẫu nọ đã tử vong.

"Cảnh sát không tìm ra bất kỳ vết thương ngoài nào, chỉ phát hiện trên bàn lăn lóc mấy lon bia và cốc tai rỗng. Cậu nam người mẫu này gầy đến mức trông như người bị suy dinh dưỡng thành ra ban đầu cảnh sát còn cho rằng cậu ta đã bị lên cơn đau tim trong khi đang uống rượu vào buổi trưa hôm đó. Tiếng là người mẫu nhưng cậu này cũng chẳng đi diễn mấy, nghe đâu chỉ toàn ăn bám người yêu, có thể vì thế nên họ mới không nghĩ tới khả năng đây là một vụ án mạng.

"Cô gái sống chung thì một mực khẳng định anh này không phải tên bợm rượu. Và rằng anh ta thường chỉ uống rất ít. Thế nên, đầu tiên cảnh sát đã cho xét nghiệm máu. Quả nhiên nồng độ cồn trong máu anh ta không cao tới mức đó. Cuối cùng họ đành quyết định giải phẫu tử thi. Dẫu vậy kết quả vẫn chẳng có gì thay đổi. Không có dấu hiệu cho thấy anh ta đã bị đầu độc. Tuy nhiên họ cũng tìm được một manh mối duy nhất." Nose giơ ngón trỏ lên. "Ở cổ chân bên phải có vết kim tiêm."

“Kim tiêm? Anh vừa bảo không có dấu hiệu bị hạ độc cơ mà?”

Nose nhoẻn miệng cười, nhìn xuống cuốn sổ tay.

“Có nhiều loại độc không để lại dấu vết gì, như thuốc giãn cơ chẳng hạn. Nhưng chỉ với một vết kim tiêm như vậy thì không thể coi là bằng chứng giết người được. Thành ra đây vẫn chưa được coi là một vụ sát nhân. Tất nhiên cảnh sát vẫn đang tiến hành điều tra nhưng ngoài chi tiết trên thì chưa có manh mối nào khác.”

Nitta gật đầu, vừa gõ gõ ngón tay lên bàn, vừa sắp xếp lại các thông tin trong đầu.

“Nếu đây đúng là một vụ án mạng, có vẻ phán đoán của tôi đúng rồi nhỉ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy nên đã ngay lập tức liên lạc với một người quen.”

“Người quen?”

“Tôi có một anh bạn mạt chược ở đội cảnh vụ thuộc Phòng Cảnh sát Takaido. Tôi đã nhờ anh này sắp xếp cho gặp cô gái sống chung với anh nam người mẫu kia.”

Nitta chớp mắt, nhìn Nose thật lung.

Nào là bạn cùng khóa ở ban hồ sơ Đội điều tra số Một, giờ lại có cả bạn ở Phòng Cảnh sát Nakano, Takaido. Nitta thầm cảm phục lý lịch không hề tầm thường của người đàn ông trung niên vẻ ngoài chẳng có gì đặc biệt này. Hóa ra đêm qua anh ta mạnh mồm tuyên bố “Cậu Nitta cứ chờ mà xem” là có căn cứ cả.

“Cậu sao vậy?” Nose hỏi.

“À, không.” Nitta lắc đầu. “Vậy là anh đã gặp cô gái ấy rồi à?” "

“Đúng vậy.”

Theo lời Nose, cô gái ấy tên Takatori Kiyoka, hiện đang làm cho một văn phòng thiết kế nằm trong nội thành. Takatori hơn Matsuoka bốn tuổi, họ quen biết sau lần ngồi cạnh nhau trong một buổi biểu diễn âm nhạc hồi cuối năm ngoái. Sau đó, hai người hẹn hò qua lại một thời gian rồi đến năm nay thì bắt đầu sống chung.

Nhưng nói đúng hơn là Matsuoka đã chuyển tới căn hộ của cô gái kia.

“Matsuoka chuyển từ Nagoya lên Tokyo từ tháng Mười một năm ngoái, nhưng sau đó cũng chỉ ăn nhờ ở đậu nhà một người bạn học chung đại học. Thật ra, Matsuoka lên Tokyo là để tham gia thi tuyển vào một đoàn kịch có tiếng nọ, song không may, anh ta đã bị đánh trượt. Đang trong lúc sa cơ lỡ vận như vậy thì Matsuoka gặp Takatori. Sau khi hai người về sống chung, Matsuoka đăng ký tên tại văn phòng người mẫu và đang chuẩn bị tiến thân vào con đường diễn viên. Tất nhiên những việc này cũng là nhờ có cô Takatori chống lưng...”

Nitta nở một nụ cười khổ.

“Lại một thanh niên bám váy phụ nữ à. Ấy vậy mà đến lúc có thành diễn viên hay nghệ sĩ nổi tiếng, kiểu gì cũng lại rũ bỏ người từng cưu mang mình cho mà xem.”

“Chuyện này giờ như cơm bữa thật. Tôi mà là bố mẹ cô Takatori thì chỉ mong cái anh Matsuoka kia chết quách đi cho xong. Dĩ nhiên tôi nào có dám nói vậy trước mặt cô ấy.”

“Nghe như anh đang nghi ngờ bố mẹ cô Takatori?”

“À, chắc không có khả năng ấy đâu. Vì hình như bố mẹ cô Takatori còn không biết chuyện con gái mình đang sống chung. Ngoài ra tôi cũng chưa thấy có ai trong diện khả nghi cả. Theo như những gì tôi xác nhận được thì hai người này không vướng vào rắc rối nào. Mà vốn dĩ Matsuoka cũng chẳng có mấy người thân quen ở Tokyo. Bởi vậy họ mới cho rằng Matsuoka chết là do tại nạn hi hữu chứ không phải bị giết.”

“Ra là vậy. Nhưng còn vấn đề quan trọng kia thì sao?”

“Ý anh là mối quan hệ giữa Matsuoka và khách sạn này đúng không? Tất nhiên tôi đã hỏi cô Takatori chuyện đó. Tôi đến gặp cô ấy cũng chỉ vì việc đó thôi mà.”

“Thế cô ấy bảo sao?”

“Rất tiếc cô ấy không biết gì cả.”

Nitta thở hắt ra như đã kìm nén từ nãy giờ. Anh thấy thất vọng, nhưng đồng thời cũng chắc mẩm, Nose cất công đến đây không chỉ để báo cáo mấy chuyện vặt vãnh này đâu.

“Cô ấy không biết gì về chuyện đó... Nhưng tôi đoán anh Nose đã hỏi những người khác rồi, đúng không?”

Nghe Nitta hỏi vậy, Nose trưng ra bộ mặt như đang toan tính gì đó, đoạn đưa lưỡi liếm ngón cái, tiếp tục giở sổ tay.

“Vừa nãy tôi đã nói trước khi về sống chung với cô Takatori, Matsuoka đã sống nhờ nhà một người bạn, anh nhớ không? Tôi cũng đã gặp người bạn đó rồi.”

Hẳn giờ mới vào chuyện chính. Nitta rướn hẳn người lên, “Thế rồi sao?”

“Người bạn đó học chung đại học với Matsuoka Nagoya. Nhưng hình như hai người vốn không phải thân thiết gì. Ban đầu Matsuoka chỉ định ở nhờ nhà người bạn nọ vài ngày nhưng sau cứ ì ra đó tới tận hơn một tháng trời. Người bạn ấy hình như cũng chẳng vui vẻ gì. Sau đấy hai người không gặp lại nhau lần nào thì phải. Anh ta còn không biết bạn mình đã chết. Cảnh sát có đến hỏi chuyện nhưng xem ra anh này cũng chẳng nắm được gì. Có vẻ tới giờ người này vẫn còn khó chịu với Matsuoka lắm. Ban đầu anh ta cứ ngỡ Matsuoka không một xu dính túi, nhưng ngay trước khi Matsuoka rời đi, anh ta mới phát hiện y có tiền trong tài khoản ngân hàng. Anh này điên tiết bắt Matsuoka trả nửa tháng tiền nhà. Nhưng vấn đề ở đây là tại sao anh bạn này lại phát hiện ra Matsuoka có tiền trong tài khoản?” Nose liếm môi. “Anh ta đã nhìn thấy hóa đơn thanh toán của Matsuoka.”

“Hóa đơn?”

“Hóa đơn thanh toán của một khách sạn hạng sang,” Nose nở nụ cười tự mãn.

Nitta gõ cả hai tay lên mặt bàn, duỗi thẳng lưng. “Anh ta có nhớ tên khách sạn ấy là gì không?”

“Có, anh ta bảo đó là khách sạn Cortesia Tokyo.”

Nitta thấy toàn thân mình nóng bừng bừng. Anh siết chặt hai tay.

“Theo ngày tháng ghi trên hóa đơn thì đó là hôm Matsuoka tới Tokyo. Sau đó người bạn kia ra sức truy hỏi Matsuoka. Rằng tại sao cậu lại thuê phòng ở một khách sạn sang chảnh thế, cậu lấy đâu ra tiền. Thoạt tiên Matsuoka chối bay chối biến, nhưng sau cũng đành

khai nhận. Anh ta bảo hằng tháng vẫn nhận được viện trợ của bố mẹ. Còn bảo hôm ấy thuê phòng khách sạn hạng sang như thế là vì muốn có một kỷ niệm nhân dịp chuyển lên Tokyo."

"Kỷ niệm nhân dịp chuyển lên Tokyo à?" Nitta khoanh hai tay lại, ngả lưng ra sau ghế. "Anh nói tháng Mười một năm ngoái nhỉ? Tôi sẽ kiểm tra lại sổ ghi chép của khách sạn. Nếu anh ta không dùng tên giả, chắc chắn tôi sẽ tra ra được ngày chính xác. Nếu anh ta có dính dáng tới vụ chúng ta đang theo, chắc chắn ngày hôm ấy đã có chuyện gì đó."

"Chuyện có vẻ thú vị rồi đây. Tôi đang định ngày mai sẽ đi Nagoya một chuyến."

Nitta chau mày, nhìn gương mặt tròn trịa của Nose. "Nagoya?"

"Tôi muốn biết Matsuoka là người thế nào và tại sao anh ta lại quyết định nghỉ ở khách sạn này. Ban nãy tôi cũng đã gọi cho trưởng phòng. Mấy khoản kinh phí kiểu này tôi toàn tự thân vận động nên chẳng ai phàn nàn gì đâu."

Giờ thì Nitta đã ngộ ra tại sao người đàn ông này lại được cấp trên đánh giá cao như vậy.

"Tôi hiểu rồi. Vậy nhờ anh cả nhé. Tôi cũng chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến ngày mai đây."

Nose rụt cằm lại. Trông anh ta giờ đã lộ rõ hai cằm.

"Tôi nghe cấp trên bảo cô dâu trong lễ cưới ngày mai có thể đang bị thủ phạm nhắm tới à?"

"Không chỉ có vậy thôi đâu. Tôi đang lo hắn hành động rồi ấy."

Nitta kể lại chuyện chai rượu nọ.

"Nghe chuyện của anh Nose ban nãy tôi lại thấy có điểm chung. Chẳng phải anh Matsuoka kia cũng có khả năng chết do bị tiêm thuốc độc gì đó sao? Chai rượu được gửi tới hôm nay cũng có vết kim tiêm. Tôi không nghĩ chuyện này chỉ là tình cờ."

"Đúng thật nhỉ. Nhưng có chuyện này..." Nose giơ ngón tay ngắn cũn cỡn của mình lên.

"Chuyện gì vậy?"

"Nhưng nếu đó đúng là do x4 ra tay, lẽ ra hắn phải để lại hiện

trường dãy số kia chứ nhỉ? Hoặc là dán vào hộp rượu chẳng hạn?”

“Tôi không thấy đội giám định báo cáo chuyện đó. Biết đâu lần này hắn để lại dãy số dưới một hình thức khác thì sao? Như gửi tin nhắn vào số điện thoại của cô Takayama chẳng hạn?”

“Ra là vậy. Cũng có thể lắm. Nhưng giả dụ hắn hạ độc thành công đi chăng nữa, làm sao hắn biết được nạn nhân sẽ chết khi nào. Cứ cho là hắn chờ tín hiệu từ xe cứu thương và xe cảnh sát, nhưng làm sao chắc chắn được rằng nạn nhân đã chết ngay trước đó? Chỉ cần quá 12 giờ đêm là đã qua ngày mới. Theo như tôi nhớ, dãy số kia bao gồm kinh, vĩ độ và ngày gây án, đúng không? Nếu sai khác một ngày, kinh độ cũng sẽ lệch đi một độ. Mà một độ cũng phải cỡ từ tháp Tokyo tới Katsunuma ở Yamanashi đấy. Tôi nghĩ hung thủ sẽ không qua loa trong chuyện này đâu.”

Nitta bất giác mở to mắt. Xem ra anh đã bị kích động trước ý kiến của Nose. Đúng thật. Trong khi ở cuộc họp điều tra ban nãy, chẳng một ai nhận ra điều này.

“Tôi nói gì sai à?”

“Làm gì có,” Nitta lắc đầu. “Anh đã nghĩ ra một chuyện quá tuyệt vời là đằng khác. Anh Nose rất giỏi đấy.” Đây là lời nói thật tâm của Nitta. “Anh là một cảnh sát rất cừ.”

“Không đâu, không đâu,” Nose phẩy tay vẻ xấu hổ, cất sổ tay lại vào trong túi. “Tôi chỉ nói những điều mình nhận ra thôi ấy mà. Vậy tôi xin phép về trước chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai đây.”

Thấy Nose đứng lên, Nitta bèn cúi đầu xuống. “Để tôi tiễn anh ra sảnh chính.”

“Ấy, cậu không cần làm vậy đâu.”

“Anh đừng khách sáo. Anh nhìn đồng phục của tôi xem. Nhân viên khách sạn tiễn khách là việc đường nhiên mà,” nói đoạn Nitta đi về phía thang cuốn.

33

Đã hơn 9 giờ sáng. Sau khi giao ca xong với tổ làm đêm, Naomi đứng trước quầy lễ tân, khẽ hít thở thật sâu. Cái suy nghĩ cuối cùng ngày này cũng tới chưa kịp trôi đi thì mối nghi ngờ liệu có thật hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó không đã vội vàng ập tới. Song cô cũng tự nhắc nhở bản thân, dẫu hôm nay chuyện có thế nào, chỉ cần cô cố gắng làm hết khả năng là được.

Bầu không khí quanh sảnh khách sạn rõ ràng khác hẳn mọi khi. Đương nhiên hôm nay là thứ Bảy nên ở đây đông đúc hơn thường lệ. Thế nhưng, cảm giác khang khác này không phải từ đó mà ra.

Naomi chậm rãi đưa mắt nhìn quanh sảnh một vòng. Chẳng thấy bóng dáng những điều tra viên mà cô đã quen mặt đâu. Nhưng chắc chắn số lượng điều tra viên đang nằm vùng theo dõi đông hơn bình thường rất nhiều. Biểu hiện đáng sợ của từng người khiến bầu không khí vốn sang trọng nơi đây đã bốc mùi khét lẹt.

"Cô Yamagishi," có tiếng ai đó gọi cô từ đằng sau. Ngoảnh lại hóa ra là Nitta. "Phiền cô một lát được không?"

"Vâng, Naomi gật đầu. "Có chuyện gì vậy?"

"Tôi có việc này muốn nhờ cô," nói đoạn Nitta chỉ tay về phía sau.

Hai người đi vòng ra văn phòng. Kuga đã đứng đó và đang xem tài liệu. Chiếc máy tính đầu cuối đặt trên bàn đang hiển thị danh sách khách mời.

"Anh muốn tìm gì à?" Naomi hỏi Nitta.

"Đúng vậy. Tôi muốn hỏi chuyện hồi tháng Mười một năm

ngoái."

"Tháng Mười một?"

"Chuyện hôm 17 tháng Mười một."

"Hôm đó đã có chuyện gì à?"

Nitta gật đầu, kéo chiếc máy lại gần phía mình, chỉ tay vào một chỗ trong danh sách.

"Có một vị khách tên Matsuoka Takashi đã nghỉ ở khách sạn này. Anh ta ở phòng single, uống hai chai bia trong tủ lạnh và ăn tối trong quán cà phê dưới tầng 1."

"Vị khách ấy có vấn đề gì sao?"

À không, hiện chưa thể nói gì cả. Cũng không biết anh ta có liên quan gì tới vụ án lần này không. Tuy nhiên nếu liên quan thì việc anh ta nghỉ tại khách sạn này nhất định phải mang một ý nghĩa nào đó. Và tôi đang tìm hiểu chuyện ấy."

Naomi vừa nghiêng đầu vừa nhòm vào màn hình. Matsuoka Takashi, cô không có ấn tượng gì về cái tên này.

"Hừm," người vừa buông tiếng rên rỉ là Kuga.

"Hôm ấy là ngày thường nên không có sự kiện nào lớn và dường như cũng chẳng xảy ra sự cố gì đặc biệt cả."

"Hôm sau đó thì sao ạ?"

"Tôi có kiểm tra cả hôm 18 rồi, cũng không thấy gì bất thường." Kuga lắc đầu, đặt tập tài liệu lên bàn. "Đây, anh cứ xem lại cho chắc."

"Tôi hiểu rồi. Phiền anh quá." "

Kuga gật đầu, rời khỏi phòng.

"Anh hỏi thẳng người đó xem hôm ấy đã xảy ra chuyện gì có phải nhanh hơn không?" Naomi đề xuất.

"Có thể làm vậy thì đã tốt," Nitta rụt vai lại. "Anh Matsuoka ấy đã qua đời khoảng một tháng trước."

Naomi bàng hoàng. "Liệu... có phải anh ấy đã bị giết không?"

"Tạm thời tôi chỉ có thể nói... khả năng cao là vậy."

"Tại sao anh lại nghĩ chuyện đó có thể liên quan tới vụ án này?"

Nitta cọ cọ đầu ngón tay dưới cánh mũi.

“Giải thích chuyện này hơi khó. Thôi thì cứ cho là nhờ trực giác của cảnh sát đi vậy. Tất nhiên trực giác của tôi có thể sai. Vậy, cô có nhớ ra được chuyện gì hôm 17 hoặc 18 tháng Mười một năm ngoái không?”

Naomi thao tác máy đầu cuối, mở dữ liệu hai ngày ấy ra. Trong đó lưu đầy đủ các dữ liệu như bao nhiêu phòng đã được thuê, khách là những người thế nào, lợi nhuận ra sao.

Song dẫu có đọc lại những dữ liệu Naomi cũng không tài nào nhớ ra nổi chuyện gì. Chừng như cả hôm 17 và ngày 18 sau đó, mọi chuyện ở khách sạn đã diễn ra rất bình thường. Theo như ghi chép ở đây, hôm đó Naomi làm ca đêm, nhưng đến cả chuyện đó cũng chẳng có trong ký ức của cô.

Naomi đành phải nói với Nitta: “Tôi nghĩ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Cô đã nói vậy thì chắc là không có chuyện gì thật. Lần ngày trực giác của tôi sai rồi,” Nitta nói với vẻ như đã từ bỏ, hơi nghiêng đầu.

“Chuyện bên đó thế nào rồi? Ý tôi là bên cô Takayama ấy.”

“Nếu cô muốn hỏi họ có an toàn không thì có, tất nhiên họ vẫn rất bình thường. Họ vừa mới gọi phục vụ phòng ban nãy. Giờ chắc hai người đang dùng bữa. Điều tra viên của chúng tôi đang theo dõi trong bếp, việc bê đồ cũng đã có cậu Sekine vẫn thường đóng giả nhân viên hành lý đảm nhiệm, nên không lo họ bị hạ độc đâu.”

Nghe thấy Nitta bảo có cả điều tra viên theo dõi trong bếp, Naomi không khỏi bàng hoàng. Cảnh sát thật sự đang nghi ngờ cả nhân viên khách sạn. Nhưng đúng là muốn ngăn án mạng xảy ra thì chỉ có thể làm tới tận gốc như vậy.

“Tôi xin lỗi,” nói đoạn Nitta chau mày. Cả hôm nay anh cũng đang đeo tai nghe.

“Có tin mới đây. Váy cưới và đồ trang sức các kiểu đã được chuyển lên phòng cô Takayama. Phía giám định đã kiểm tra toàn bộ số đồ đạc đó, tóm lại, cho tới giờ, chưa phát hiện điều gì bất thường.”

“Hôm qua anh Nitta bảo nếu tầm 11 giờ mà không thấy xe cứu

thương hay cảnh sát xuất hiện, thủ phạm sẽ cho rằng kế hoạch của mình đã thất bại nhỉ. Nhưng từ giờ cho tới đó, vẫn còn khoảng một tiếng đồng hồ nữa...”

“Có lẽ hắn đã nghĩ tới khả năng thất bại rồi. Vấn đề là hắn nghĩ kế hoạch của mình thất bại theo cách nào thôi. Hắn sẽ nghĩ đơn giản là tình cờ hai người không uống rượu hay theo chiều hướng kế hoạch của mình đã bị lộ? Và nếu là trường hợp sau, hắn chắc chắn đoán ra cảnh sát đang hành động, và tất nhiên hắn sẽ án binh bất động một thời gian.”

“Nhưng hôm qua anh cũng bảo, nếu đúng chuyện này do x4 gây ra, hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ...”

“Phải, nếu đúng là x4. Nhưng tôi lại thấy chuyện chai rượu này không liên quan gì tới hắn cả.”

“Tại sao? Anh muốn nói đây là một vụ án giết người khác, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới x4? Lại có một sự tình cờ chuẩn xác đến vậy à?”

“Thật ra khả năng này rất thấp. Nhưng nếu đúng chuyện này do x4 gây ra thì có điểm tôi thật không tài nào hiểu nổi.”

“Tôi chỉ nói lại suy luận của anh Nose thôi nhé.” Nitta rào trước. Anh đoán kiểu gì Naomi cũng sẽ tròn mắt ngạc nhiên trước nội dung mình sắp nói. Quả nhiên, nghe trình bày về giả thuyết dãy số lưu lại hiện trường của Nose, Naomi đã phản ứng thế thật.

“Anh ấy suy luận giỏi quá.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Nitta đáp tức thì. “Dù ban đầu tôi đã tưởng anh ta là một ông chú chậm chạp.”

“Vậy nếu không phải x4 thì chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Nitta bất giác mở mắt thật to trước câu hỏi của Naomi.

“Cô hỏi làm thế nào à? Tất nhiên nhiệm vụ của chúng ta là phải ngăn chặn nếu có kẻ nào muốn cướp đoạt tính mạng của người vô tội, dù hắn có là x4 hay ai đi chăng nữa. Chúng ta phải bảo vệ tính mạng của khách chứ.”

Nghe những lời như quyết tâm của sinh viên ưu tú ấy, Naomi nhòm mặt Nitta từ dưới lên trên.

“Lời vừa rồi là của một cảnh sát hình sự hay nhân viên khách sạn vậy?”

Nitta làm mặt như thể vừa bị tấn công bất ngờ, cười khổ.

“Là ai mà chẳng được. Chúng ta quay lại quầy lễ tân thôi. Sắp tới giờ đông khách rồi đấy.”

34

Tới khi khách làm thủ tục trả phòng đã vãn, điện thoại trong túi áo khoác Nitta rung lên. Kiểm tra cuộc gọi đến xong, Nitta đi về phía góc quầy lễ tân. Nose đang gọi cho anh.

"Tôi Nitta đây," anh hạ giọng trả lời.

"Tôi Nose, giờ cậu nói chuyện được không?"

"Được chứ. Anh đang ở Nagoya rồi à?"

"Vâng. Tôi vừa mới từ nhà bố mẹ đẻ Matsuoka Takashi ra. Nhà họ ở đường Myoon, quận Mizuho. Nhà bố mẹ anh ta phải nói là khang trang lắm. Mẹ anh ta có nhà nên tôi cũng hỏi han được vài chuyện. Nói vậy nhưng cậu con một vừa mới mất chưa đầy tháng nên vừa nói bà ấy vừa khóc nức nở rồi cả nổi khùng lên, thành ra cuộc trò chuyện cũng chẳng dễ dàng gì."

Khung cảnh ấy như hiện ra trước mắt Nitta. Nhưng kiểu gì Nose vẫn sẽ hỏi ra được tin gì đó từ một nhân vật như thế thôi.

"Thế anh có thu hoạch được gì không?"

"Hiện tại vẫn chưa thể chắc chắn gì cả. Theo như những lời bà mẹ nói, Matsuoka đam mê kịch nghệ từ hồi còn học đại học, nghe đâu anh ta từng trực thuộc một đoàn kịch ít tiếng tăm nào đấy. Hồi ấy, thời gian ở chỗ tập kịch của anh ta còn nhiều hơn thời gian lên lớp, thành thử có đợt gia đình đã lo anh ta không tốt nghiệp nổi. Đến khi tốt nghiệp rồi, anh này cũng chẳng chịu kiếm công ăn việc làm tử tế, chỉ đâm đầu vào kịch. Đến mùa thu năm ngoái, đột nhiên anh ta nói với gia đình muốn lên Tokyo."

"Đột nhiên? Chứ không phải có nguyên cớ gì sao?"

“Chuyện đó hình như bà mẹ cũng không nắm được thì phải. Có vẻ bố mẹ anh ta chấp nhận lời giải thích muốn tiếp tục con đường kịch nghệ thì buộc phải lên Tokyo của con mình. Bà ấy còn bảo cứ nghĩ trượt cuộc thi tuyển ở đoàn kịch, con trai sẽ quay lại Nagoya nhưng khi Matsuoka nói sẽ ở lại Tokyo, hai người họ sửng sốt lắm. Cả chuyện Matsuoka nói sẽ ở nhờ nhà bạn, họ còn nhắc nhở anh ta đừng để phiền đến người khác, rồi gửi tiền viện trợ cho nữa. Nhưng chuyện sống chung thì sau này bà ấy mới biết. Bà ấy kêu bố mẹ đúng là những người chẳng biết gì.”

“Bà ấy có chút manh mối gì về vụ án không?”

“Bà ấy bảo không nghĩ ra được chuyện gì. Theo như tôi thấy có vẻ bà ấy không nói dối. Lúc vội vàng chạy lên Tokyo khi nghe tin con trai qua đời, rồi lại nghe nói con mình bị lên cơn đau tim mà chết, bà ấy cũng chỉ nghĩ con mình đã bị người phụ nữ xấu xa kia lừa gạt, rồi sống buông thả mới ra cơ sự như vậy. Bà ấy không hề mảy may nghĩ tới chuyện con trai mình bị sát hại, Nhưng người nhà nạn nhân lúc nào chẳng nói kiểu đó, không trông mong gì được đâu.”

Nitta cũng nghĩ vậy, vẫn áp điện thoại vào tai, gật đầu.

“Còn khách sạn này thì sao? Bà ấy có biết điều gì liên quan tới chuyện anh ta đã nghỉ tại khách sạn này không?”

“À chuyện đó thì tôi hỏi được rồi. Hồi xưa hình như Matsuoka cũng từng thi vào một trường đại học ở Tokyo. Đợt đó anh ta cũng đã đến ở Cortesia Tokyo. Có vẻ Matsuoka rất hài lòng về khách sạn này, vì sau khi về Nagoya rồi, thỉnh thoảng anh ta vẫn khen Cortesia nức nở.”

“Ra là vì thế nên hồi chuyển lên Tokyo anh ta mới nghỉ ở đây.”

Trong mắt một cậu học sinh vừa hết cấp ba, hẳn một khách sạn cao cấp ở Tokyo phải tràn ngập sắc màu xa hoa lắm. Và chắc Matsuoka cũng đã rất ngưỡng mộ thái độ tiếp đón của nhân viên khách sạn ở đây. Nghĩ vậy, Nitta bỗng khoan khoái trong người, nhưng đồng thời cũng thấy buồn cười, anh nào có phải nhân viên khách sạn này thật đâu.

“Vậy là đã rõ tại sao Matsuoka lại đến ở khách sạn này. Nhưng

chỉ có vậy thì tôi chưa thấy liên quan gì tới vụ án cả.”

“Đúng vậy. Nên tôi đang định đi gặp bạn trong giới kịch nghệ của anh ta đây. Mẹ Matsuoka đã cho tôi địa chỉ liên lạc của mấy người.”

“Ra vậy. Biết đâu lại hỏi ra được gì đó.”

“Tôi tính sẽ tới cả chỗ tập kịch nữa. Chẳng biết có điều tra ra được gì không, nhưng ít nhất chắc tôi cũng sẽ hỏi được tên hoặc xin được ảnh của vài người thân thiết với anh ta.”

“Vậy nhờ anh cả nhé. Ở đây hiện tại mọi chuyện vẫn bình thường.”

“Giá mà thủ phạm để lại cho chúng ta chút dấu vết gì thì tốt nhỉ. Vậy có tin tức gì tôi sẽ liên lạc lại nhé,” nói đoạn Nose cúp điện thoại.

Nitta cất di động vào trong túi, thở dài. Chuyện ở đằng ấy đành nhờ Nose cả vậy. Anh dám chắc mình không tin tưởng nhầm người.

Sau đó, anh quay lại làm những việc thường nhật ở quầy lễ tân. Đến khoảng 2 rưỡi chiều, anh nghe có tiếng phát ra từ tai nghe đang đeo bên tai trái. Đồng nghiệp anh thông báo Takayama Keiko và Watanabe Noriyuki đã thay đồ xong xuôi, bắt đầu di chuyển tới phòng chụp ảnh. Mấy điều tra viên chịu trách nhiệm bảo vệ những nơi đó lên tiếng trả lời “Đã rõ”.

Chuyện bắt đầu rồi đây, nghĩ vậy Nitta bỗng thấy căng thẳng. Sợ khách sẽ nghe thấy nên những lúc đứng quầy, Nitta thường tắt nguồn bộ đàm nhưng chắc có khi từ giờ anh phải bật lên thôi.

Vậy là cô dâu và chú rể đã an toàn đi tới phòng chụp ảnh. Anh nghe thấy thông báo họ đã bắt đầu chụp ảnh. Hiện tại là 2 giờ 40 phút chiều. Mọi thứ đang diễn ra theo đúng kế hoạch.

Nitta đưa mắt nhìn về phía sảnh chính. Một người đàn ông đứng tuổi vận trên mình bộ com lê cùng người phụ nữ trông như vợ ông trong bộ kimono đang bước vào khách sạn. Họ dừng chân trước tấm bảng thông báo các sự kiện được tổ chức trong ngày, chỉ tay vào nội dung đám cưới của cặp đôi Takayama và Watanabe, rồi nheo mắt lại. Hai người cùng nở nụ cười trìu mến, cứ thế đi về phía sảnh thang máy.

Sau đấy, những cặp vợ chồng cả già lẫn trẻ áng chừng tới tham dự lễ cưới cặp đôi Takayama lần lượt đi vào. Theo đó, chỉ thị rồi lời đáp từ phía tai nghe cũng dồn dập vang lên.

Nhóm A báo cáo. Chúng tôi đang ở gần cửa ra vào phòng dành cho người thân cô dâu và chú rể. Không phát hiện đối tượng đi một mình.
Inagaki nghe. Đã rõ. Nhóm B đề nghị báo cáo, tình hình chụp ảnh đến đâu rồi?
Nhóm B báo cáo. Họ vừa mới chụp hình xong, đang đi tới phòng chờ.
Inagaki nghe. Đã rõ.

Nitta chỉ đang nghe các nội dung báo cáo nhưng những khung cảnh đó như hiện ra trước mắt anh. Cô Takayama dù đang lộng lẫy trong bộ váy cưới và chìm đắm trong niềm hạnh phúc nhưng chắc hẳn vẫn chẳng thể nào vứt bỏ chuyện tên bám đuôi kia ra khỏi đầu. Còn chú rể Watanabe tuyệt nhiên chẳng hề hay biết nỗi niềm ấy, chỉ đang vô cùng hưng phấn.

Cứ nghĩ tới việc biết đâu hôm nay mọi chuyện sẽ được giải quyết xong xuôi là Nitta lại thấy rầu hết cả người. Anh cũng muốn được theo dõi ở hội trường như những đồng nghiệp khác. Chỉ tiếc đó lại không phải việc của anh. Giờ anh chỉ có thể đứng đây, làm tròn bổn phận của một nhân viên lễ tân, giúp khách nhận phòng.

Đến khoảng 4 rưỡi chiều, một vị khách xuất hiện trong tầm nhìn của Nitta. Người đàn ông vừa đi lên từ tầng hầm bằng thang cuốn ấy thoạt nhìn có vẻ hơi lạc lõng so với nơi này. Dáng vẻ người đó yếu ớt, trong một thoáng Nitta đã không thể phân biệt đó là người già hay trẻ nhỏ. Đôi chân giấu sau chiếc quần jean gầy tong teo như cây gậy. Lưng có vẻ hơi gù, chỗ vai áo khoác còn bị nhô lên, tố cáo người này chỉ dùng móc treo rẻ tiền. Mặt thì gầy gò, trắng bệch và yếu ớt. Cái dáng vẻ bước khỏi thang cuốn rồi nhìn quanh sảnh một lượt ấy trông chẳng khác nào người này đang cố che giấu một nỗi bi thương nào đó. Ánh mắt nhìn như đang nhướng lên kia còn có chút điên cuồng.

Người đàn ông đang cầm một chiếc túi giấy. Sau khi thoáng đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay cỡ đại, anh ta đi tới phía ghế xô pha, thả người xuống đó. Nitta đưa mắt nhìn theo từng chuyển động của người đàn ông. Nhưng vừa mới ngồi xuống ghế, người đàn ông bất giác ngẩng đầu lên. Thật không may, ánh mắt họ chạm nhau.

Linh cảm của cảnh sát... sao?

Nitta nhủ thầm trong bụng, bất giác cười khổ. Cái biệt tài nhìn một phát đoán ra hung thủ, ở Sở Cảnh sát này một trăm người thì may ra có một.

Thế rồi một người đàn ông trung niên đi tới quầy lễ tân. Nitta cúi đầu, tiếp đón khách. Vị khách nam này đã đặt một phòng single. Nitta làm thủ tục nhận phòng cho anh ta theo đúng trình tự. Trong lúc ấy, anh vẫn nghe được vô số thông tin phát ra từ tai nghe đang đeo. Anh bèn đưa tay vặn nhỏ âm lượng bộ đàm lại.

Làm thủ tục nhận phòng cho vị khách nam xong xuôi, Nitta vẫy một nhân viên hành lý lại, giao thẻ khóa cho người này, nhìn vị khách nam đi khuất rồi mới vội đưa mắt về phía người đàn ông nhỏ thó ban nãy. Thế nhưng người đàn ông nọ đã không còn ở đấy. Anh nhìn quanh sinh một lượt cũng chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu.

Có vẻ anh ta đã đi mất. Tầng hầm của khách sạn có đường dẫn tới ga tàu điện ngầm, nên có thể anh ta chỉ là một vị khách từ ga tới, tình cờ lên sảnh khách sạn. Linh cảm cũng ghê gớm quá, Nitta lại nhếch môi cười.

“Anh sao vậy?” Có người cất tiếng hỏi. Yamagishi Naomi vừa đi tới. “Có chuyện gì vui à?”

“Làm gì có,” Nitta phẩy tay. “Tôi đang thất vọng vì nhận ra giới hạn của bản thân thì có. Tất nhiên là dưới tư cách một cảnh sát nhé.”

“Thế tức là anh vẫn chưa cảm nhận được giới hạn của mình khi làm một nhân viên khách sạn à?”

“Ít ra ở khoản này vẫn còn hy vọng hơn chán,” nói đoạn anh bổ sung. “Tôi đùa thôi.” Cô ấy mà nghĩ là thật thì lại phiền ra.

Naomi cười nhạt, đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay. Có vẻ cô rất để ý tới thời gian.

“Nếu cô vẫn lo về đám cưới kia thì sao không thử đi xem thế nào? Đừng lo chuyện ở đây. Có gì tôi sẽ gọi anh Kuga."

“Không, tôi đi cũng chỉ tổ gây phiền hà cho mọi người. Với lại một vị khách quan trọng cũng sắp tới.”

“Vị khách quan trọng? Ai vậy? Hôm nay có khách VIP tới à?”

“Không phải khách VIP. Anh Nitta cứ đợi người đó đến rồi sẽ biết.”

Nghe thấy những lời mập mờ ấy, Nitta chau mày. Đúng lúc đó những âm thanh nhộn nhạo lại phát ra từ bộ đàm. Nitta vặn to âm lượng.

Nhóm A báo cáo. Cô dâu chú rể cùng gia đình, bạn bè đang bước vào lễ đường. Không phát hiện nhân vật khả nghi. Cô dâu chú rể cùng bố cô dâu đã ở trong phòng chờ của nhà thờ từ trước.

Inagaki nghe. Đã rõ. Đề nghị báo cáo lại khi mọi người đã hào hết lễ đường.

Nhóm A, rõ ạ.

Nitta quay qua nhìn Naomi. “Lễ thành hôn sắp bắt đầu rồi đấy.”

“Hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Không có chuyện gì xảy ra đâu. Mà kể cả có thì cảnh sát cũng sẽ ngăn được. Cô hãy cứ tin vào cảnh sát chúng tôi. Và khi mọi chuyện kết thúc trong êm đẹp, vợ chồng cô Takayama bình yên rời khỏi khách sạn, cô có thể nói với tổng quản lý chân tướng của vụ án,” Nitta hạ giọng, tiếp tục. “Rằng đây không phải là một vụ giết người hàng loạt.”

“Như thế cũng được à?”

“Tôi đã hứa với cô rồi mà.”

Naomi hơi nhướng cằm lên, mắt cụp xuống. Ngực cô phập phồng, lát sau cô đưa mắt nhìn Nitta với vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Đợi hai người họ bình an ra về rồi tôi sẽ nghĩ nên làm thế nào.”

Nitta gật đầu. “Tôi hiểu rồi.”

Qua bộ đàm, Nitta nhận được thông báo lễ thành hôn đã bắt đầu.

Cho đến giờ mọi chuyện vẫn diễn ra rất bình thường, tốt đẹp.

Không biết cái người gửi rượu bia hiện đang ở đâu và làm gì nhỉ? Hắn đang lén lút toan tính điều gì? Và khi nào thì hắn sẽ ra tay?

Sau đó khoảng hai mươi phút, Nitta nhận được thông báo lễ thành hôn đã kết thúc. Sau đây cô dâu chú rể sẽ tới phòng chụp hình để chụp ảnh lưu niệm.

Bạn bè của cô dâu chú rể đang di chuyển tới hội trường tiệc cưới trên tầng 5. Ba người nhóm A sẽ lưu lại tầng 4 theo đúng kế hoạch.

Inagaki nghe. Đã rõ. Các nhóm cảnh vệ xung quanh hội trường tiệc cưới trên tầng 5 đề nghị báo cáo.

Nhóm C báo cáo, không phát hiện điều gì bất thường.

Nhóm D báo cáo, không phát hiện điều gì bất thường.

Nhóm E báo cáo, không phát hiện điều gì bất thường.

Những người không dự đám cưới cũng đã tới hội trường tiệc cưới. Phía cảnh sát đã lường trước khi tiệc cưới bắt đầu, sảnh và các phòng trống sẽ khá nhộn nhạo. Thế nhưng người không trực tiếp ở đó thì không thể biết được, trên thực tế tình hình còn lộn xộn hơn rất nhiều. Ở khu vực dành cho nhân viên thông ra hội trường, trước khi tiệc cưới bắt đầu, vô số nhân viên khách sạn đã đi đi lại lại, trông chẳng khác nào mấy cầu thủ bóng rổ đang chuyền bóng. Giả sử một người trong số đó có hoạt động gì bất thường, hẳn những người xung quanh cũng chẳng thể nhận ra được. Do đó, phạm vi bảo vệ xung quanh khu này mới được đặc biệt chú ý tới vậy.

"Thắng thua là ở phần tiệc cưới này đây," Nitta nói với Naomi.

Naomi gật đầu. Thế nhưng giờ trông cô đã như người trên mây. Mắt cô đang nhìn tận đẩu đâu.

"Cô sao thế?" Nitta hỏi.

"À..." Mắt Naomi vẫn nhìn về phía đó, đoạn nói: "Tôi thấy cô gái đang ngồi đằng kia có gì đó là lạ."

"Ở đâu cơ?" Nitta hướng về phía Naomi đang nhìn. "Cô gái đội mũ đen đang ngồi trên xô pha cạnh cái cột trước thang cuốn ấy."

Đúng là có một phụ nữ như cô tả đang ngồi đó. Từ chỗ Nitta có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng bên phải của người phụ nữ. Nhưng vành mũ to quá nên anh không thể nhìn rõ mặt. Người phụ nữ mặc bộ váy liền thân màu xám, chiếc túi đen đặt trên đầu gối.

"Cô gái đó có gì lạ à?"

Naomi nghiêng đầu.

"Anh hỏi vậy tôi cũng không biết giải thích sao nhưng tóm lại là ngoại hình người đó ấy. Tôi thấy chiếc mũ không hợp với cô ấy lắm, có gì đó không được tự nhiên. Tôi quan sát từ ban nãy, vậy mà chẳng thấy cô ấy có động tĩnh gì, cứ ngồi vậy mãi. Thế nhưng, tay trái lại thường xuyên cử động, dù chỉ là những động tác rất nhỏ. Tôi đoán cô ấy đang xem đồng hồ."

"Đây là linh cảm của nhân viên khách sạn đấy à?"

"Ý anh là linh cảm của tôi chẳng ra đâu vào đâu?"

"Ấy không, tôi không..." Nitta còn chưa nói hết câu thì bỗng nhiên khựng lại. Người phụ nữ nọ đang xem đồng hồ. Và chính chiếc đồng hồ người phụ nữ kia đang đeo đã làm anh cứng họng. Đó là một chiếc đồng hồ thô cứng, hoàn toàn chẳng hợp với bộ váy cô đang vận chút nào. Và nó giống hệt chiếc đồng hồ anh mới thấy ban nãy.

Nitta ngờ vực quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của cô gái. Mặt cô ta đã bị mũ che hết, nhưng anh vẫn nhìn được phần mũi lộ ra.

"Cô Yamagishi."

"Vâng," cô trả lời.

"Người đó là... đàn ông.

"Anh nói sao cơ?"

Nitta đúng vào giữa quầy lễ tân hòng nhìn rõ mặt người phụ nữ đội mũ đen kia hơn. Không sai. Đó chính là người đàn ông cầm chiếc túi giấy đi lên từ tầng hầm ban nãy. Trong cái túi ấy hẳn là bộ váy người này đang mặc. Chắc chắn anh ta đã thay đồ ở đâu đó, như trong phòng vệ sinh chẳng hạn.

"Ai vậy nhỉ..."

Anh muốn hỏi thẳng đương sự, nhưng đâu thể làm vậy. Đóng giả phụ nữ nào có phải tội tày đình gì. Vả lại, hiện anh cũng chỉ là một

nhân viên khách sạn. Anh mà tiết lộ bí mật của khách thì còn lớn chuyện hơn.

Nitta còn đang nghĩ xem nên giải quyết thế nào thì người đàn ông đã đứng dậy. Anh ta đi về phía thang cuốn với đôi giày cao gót trên chân, đoạn bước lên. Động tác vô cùng dứt khoát.

“Chuyện ở đây nhờ cô nhé,” nói đoạn Nitta rời ở khỏi quầy lễ tân.

Nitta rảo bước qua sảnh, lên thang cuốn. Anh cố gắng bước đi mà không gây ra tiếng động. Lên đến tầng 2, anh nhanh chóng nhìn quanh một lượt.

Nitta nhìn thấy tấm lưng người đàn ông ở chỗ rẽ hành lang. Lối đó có cầu thang bộ. Nitta guồng chân mà chạy. Cũng may có tấm thảm nên những bước chạy của anh không gây ra âm thanh gì lớn.

Đến nơi, Nitta chỉ ngó mặt vào phía lối rẽ. Người đàn ông trong bộ váy xám đang đi lên cầu thang.

Đúng lúc đó, tai nghe lại vang lên.

Nhóm A báo cáo, cô dâu chú rể đã chụp ảnh lưu niệm với gia đình xong. Người thân bắt đầu di chuyển lên hội trường trên tầng 5, chỉ còn lại cô dâu chú rể ở đó. Có lẽ giờ họ sẽ đi tới phòng trống ở tầng 4.”
Inagaki nghe, đã rõ.

Nitta mở khóa truyền tin trên bộ đàm, đưa micro lại gần miệng.

Nitta báo cáo, phát hiện có kẻ đáng ngờ, yêu cầu viện trợ.
Inagaki nghe, đề nghị giải thích tình hình.
Nitta báo cáo. Phát hiện một người đàn ông đóng giả phụ nữ. Tuổi từ hai tới ba mươi, dáng người nhỏ thó, đầu đội mũ đen, váy liền thân màu xám. Đang di chuyển bằng cầu thang bộ từ khu tổ chức đám cưới dưới tầng 2. Đương sự có thể đi lên tầng 3 hoặc trên nữa.
Nhóm A nghe rõ rồi chứ. Hãy theo dõi gần các cầu thang liên quan.
Nhóm A, rõ.
Nitta, cảm ơn anh đã báo cáo. Anh có thể quay lại vị trí được rồi.

Nitta trả lời “Rõ ạ” trước chỉ thị của Inagaki, quay gót rời đi. Anh không biết người đàn ông giả nữ đó có phải thủ phạm hay không, nhưng một khi hắn đã vào khu hội trường, thì mọi chuyện đành giao lại cho đồng đội của anh ở đó.

Đúng lúc Nitta đang định lên thang cuốn, một giọng nói bắn vào tai anh.

Nhóm A báo cáo. Đã xác định được kẻ tình nghi. Hắn vừa vào nhà vệ sinh nữ bên cạnh phòng chờ cho gia quyến cô dâu chú rể.

Một lát sau Inagaki mới trả lời.

Đã rõ, cho Mabuchi vào trong và dò hỏi xem sao.
Nhóm A, rõ.

Mabuchi là một nữ điều tra viên. Cô cải trang làm nhân viên dọn phòng nhưng hiện đang được điều động làm nhiệm vụ bảo vệ. Có vẻ họ sẽ để cô vào trong thăm dò tình hình.

Đúng lúc Nitta đang nghĩ, chắc họ sẽ sớm biết được danh tính người đàn ông kia thôi, thì trong tai nghe vọng ra câu *“Hắn bỏ chạy rồi.”*

Kẻ tình nghi đã tháo chạy. Hắn vừa chạy xuống cầu thang. Tôi sẽ đuổi theo.

Đồ ngốc này, cô đang làm cái quái gì vậy. Inagaki điên cuồng quát tháo.

Nitta đổi hướng, quay người lại, chạy đi. Nitta chờ sẵn phía dưới cầu thang, chỉ lát sau đã thấy gã đàn ông vận chiếc váy liền thân xám chạy thục mạng xuống. Lúc này hắn đã không còn đội mũ nữa. Ngay sau đó anh nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo gã đàn ông.

Gã đàn ông thấy Nitta liền giảm tốc độ, nhưng ngay tức thì hắn tăng tốc trở lại, rồi lại chạy thục mạng xuống dưới. Chắc hắn nghĩ

nhân viên khách sạn sẽ bỏ qua hắn.

Nitta đẩy vào phần thân dưới đối phương. Gã đàn ông hom hem ngã ào xuống. Chiếc túi hắn cầm văng ra.

“Buông tôi ra. Không phải tôi đâu. Có người đã thuê tôi làm như vậy. Tôi chỉ làm theo chỉ thị thôi,” gã đàn ông vừa vùng vẫy vừa gào lên.

Mấy cảnh sát khác xuống đến nơi. Người nào người nấy đều trong trang phục nhân viên khách sạn.

“Ai thuê anh, và người đó thuê anh làm gì?” Nitta hỏi.

“Tôi không biết người đó là ai hay ở đâu cả. Chúng tôi biết nhau qua mạng. Hắn trả tôi tiền rồi yêu cầu tôi gọi điện tới bộ phận tổ chức đám cưới của khách sạn và gửi thư cho cô dâu kia.”

"Thư?"

“Thư ở trong đó kìa” gã đàn ông hất cằm về phía chiếc túi bị rơi dưới đất.

Một cảnh sát liền đeo găng tay, nhặt cái túi xách lên, lục bên trong. Thế rồi anh ta tìm được một phong bì trắng.

“Hắn đưa cho anh lá thư này à?”

Nitta hỏi vậy nhưng gã đàn ông lắc đầu.

“Hắn ta bảo tôi viết một dãy số kỳ lạ vào giấy, viết xong tôi nhét nó vào phong thư có sẵn thôi.”

“Dãy số lạ?” Nitta như bắt được vàng. Anh đánh mắt ra hiệu với viên cảnh sát đang cầm lá thư.

Anh ta lấy tờ giấy từ trong phong bì ra, nhìn chằm chằm vào đó rồi quay sang Nitta. Trong đó có viết dãy số:

46.609755

144.745043

Nitta tóm lấy cổ áo gã đàn ông giả gái. “Ngoài ra hắn còn nhờ anh làm gì nữa?”

“Chỉ vậy thôi. Hắn dặn tôi chờ cô dâu trong phòng vệ sinh nữ, đưa thư xong thì phải rời khỏi khách sạn ngay. Tôi nói thật đấy. Xin hãy tin tôi.”

“Không phải anh đã gửi chai rượu đến à?”

“Rượu nào? Là sao? Tôi không biết gì cả.”

Nhìn mắt gã đàn ông đang vừa sợ hãi vừa phân bua, Nitta buông tay. Người này không thể nào là x4 được.

“Lập tức liên lạc với đội trưởng...” Nitta giao gã đàn ông lại cho mấy cảnh sát kia, rồi đứng dậy. Nitta rời khỏi chỗ đó mà đầu ngổn ngang suy nghĩ.

Có thể gã đàn ông kia đã nói sự thật. Hắn chỉ là một con tốt trong tay x4 mà thôi. Nhưng mục đích x4 muốn nhắm tới là gì? Hắn tính làm gì mà lại chỉ trao cho cô Takayama dãy số ấy?

Nitta vừa ngẫm nghĩ vừa bước lại gần thang cuốn. Đúng lúc ấy điện thoại anh báo có tin nhắn đến. Nitta lấy điện thoại ra, kiểm tra màn hình. Là thư từ Nose.

Tiêu đề thư đề “Đoàn kịch những con rùa”. Có lẽ đó là tên đoàn kịch mà Matsuoka đã từng trực thuộc. Sau đó Nitta đọc nội dung: “Tôi đã tới chỗ luyện tập của đoàn kịch Matsuoka từng tham gia. Tôi gửi luôn cả ảnh chụp tờ áp phích có hình các thành viên của đoàn kịch, cậu xem nhé.” Kèm theo đó là mấy bức ảnh Nose vừa nhắc tới.

Giờ đâu phải lúc làm mấy việc này cơ chứ, nghĩ vậy nhưng Nitta vẫn mở ảnh ra xem. Đúng là giống mấy tấm áp phích quảng cáo kịch thật. Thế nhưng trên đó lại toàn những nhân vật mà anh chẳng hề biết mặt lẫn tên.

Định bụng sẽ xem lại sau, Nitta toan tắt màn hình thì một phần của tấm áp phích nọ đập ngay vào mắt anh. Trống ngực anh đập thình thịch. Nitta bước lên thang cuốn, lao như bay xuống tầng 1. Vừa đi về phía quầy lễ tân, anh vừa bấm số gọi cho Nose.

“Vâng, tôi Nose đây. Cậu đọc thư tôi gửi rồi à?”

“Tôi đọc rồi. Anh nói kỹ hơn cho tôi về tấm áp phích số năm đi. Về người phụ nữ trong ảnh ấy.”

“Tấm thứ năm? Để tôi xem nào, đợi tôi chút đã.”

Nitta bước nhanh về phía quầy lễ tân, nhìn bên trong một lượt. Nhưng chẳng thấy Yamagishi Naomi đâu cả.

“À, đây rồi, ‘Những người không ở trên tàu Titanic’, cái tiêu đề mới hay làm sao. Cô gái đứng ở giữa là người diễn vai nữ chính...”

“Không phải người đó. Cô gái ở góc bên trái tấm áp phích cơ. Cô gái đeo kính râm, quàng khăn trên cổ và mặc bộ com lê đen ấy.”

“À, Cô gái ấy à.”

“Đúng vậy. Anh tìm hiểu ngay về người đó giúp tôi nhé.”

“À, vâng, nhưng ý cậu tìm hiểu là sao?”

“Thì tên tuổi, danh tính người đó thế nào. Nhờ anh nhé.”

Nói xong Nitta liền cúp máy. Anh đoán Nose hẳn đang bối rối lắm nhưng thật là anh không có thời gian giải thích nữa.

Trông thấy Kuga, anh bèn gọi giật lại. “Cô Yamagishi đang ở đâu vậy ạ?”

“Cô ấy đang dẫn khách lên phòng.”

“Dẫn khách lên phòng?” Bình thường nhân viên lễ tân đâu phải làm những việc như vậy. “Vị khách đó liệu có phải là...”

“Vâng,” Kuga gật đầu. “Là bà Katagiri Yoko lần trước có tới khách sạn của chúng ta.”

35

Naomi dừng chân trước cửa phòng 0917. Cô dùng thẻ mở cửa. "Xin mời quý khách," tay vẫn cầm nắm cửa, Naomi nói với bà Katagiri Yoko đang đứng phía sau.

"Cảm ơn cô," bà Katagiri mỉm cười, đi qua người Naomi, bước vào phòng. Khác với lần trước, lần này bà không chống gậy. Đương nhiên là vì giờ bà không phải giả mù nữa. Bà vẫn đeo kính râm, nhưng màu kính lần này nhạt hơn rất nhiều. Chẳng biết có phải nhờ thế không mà trong da bà sáng sủa, trẻ trung hơn rất nhiều. Có điều lần này bà vẫn đeo găng tay nilon. Naomi nhớ lại lần đó bà nói tại bà có một vết bỏng ở tay.

Bà Katagiri Yoko gọi đến khách sạn đêm qua.

Dĩ nhiên người nghe máy là nhân viên làm ca đêm. Theo nhân viên này kể lại thì vừa gọi điện tới, bà đã hỏi:

"Ngày mai chồng tôi sẽ tới nghỉ tại khách sạn của các vị. Thật ra, chồng tôi là người khiếm thị. Vậy nên hôm trước tôi đã trình bày cụ thể tình hình với cô Yamagishi và nhờ cô ấy giúp đỡ. Không biết ngày mai cô Yamagishi có đi làm không vậy?"

Sau khi người nhân viên kia trả lời là "Mai cô Yamagishi chắc chắn có đi làm ạ", thì bà ấy tiếp tục "Vậy, anh làm ơn báo với cô ấy giúp tôi, khoảng 6 giờ tối ngày mai chồng tôi sẽ đến đó. Nhưng trước đấy tôi muốn kiểm tra phòng một lượt, nên tôi sẽ tới vào khoảng 4 giờ chiều."

Nghe vậy, nhân viên kia bèn trả lời "Tôi hiểu rồi ạ, nhất định tôi sẽ báo lại với cô Yamagishi ạ." Và quả thật sáng nay, lúc giao ca,

Naomi đã được nghe báo về chuyện này.

Cô kiểm tra danh sách đặt phòng, đúng là có tên vị khách Katagiri Ichiro.

Lần trước bà Katagiri có nói sắp tới chồng bà sẽ lên Tokyo gặp lại những người bạn cũ. Bà còn bảo mọi lần bà đều đi cùng chồng nhưng lần này chồng bà dứt khoát đòi đi một mình. Vậy nên bà mới tới khách sạn xem xét tình hình trước như vậy. Thậm chí bà còn đóng giả làm người khiếm thị khiến Naomi bị một phen hoảng hồn. Nhưng đồng thời cô cũng thầm ngưỡng mộ tình yêu vô bờ bến mà bà Katagiri dành cho chồng.

Hiện khách sạn đang ở trong tình trạng nước sôi ở lửa bỏng, song chuyện đó chẳng can hệ gì đến những vị khách tới đây cả. Cô coi việc làm sao để bà Katagiri hài lòng là một trong những nhiệm vụ phải hoàn thành ngày hôm nay.

Khoảng hơn 4 rưỡi chiều, bà Katagiri Yoko tới khách sạn. Đúng lúc Nitta vừa rời khỏi. Bà đi tới quầy lễ tân, mỉm cười chào Naomi. "Chuyện lần trước, cảm ơn cô nhiều."

"Cuối cùng quý khách cũng tới. Cảm ơn quý khách đã luôn tin dùng dịch vụ của khách sạn chúng tôi." Nghe thì giống những lời rập khuôn sáo rỗng, song đúng là cô thật tâm nghĩ vậy. Nói đoạn cô cúi đầu xuống.

"Xin lỗi cô vì tôi đòi hỏi những điều phiền phức quá." Bà Katagiri vẫn dịu dàng xin lỗi cô như những lần trước.

"Không có chuyện ấy đâu ạ."

"Lần trước tôi cũng nói qua với cô rồi nhỉ, chuyện chồng tôi có khả năng ngoại cảm mạnh hơn tôi nhiều ấy. Nhưng nói vậy chứ, đây là lần đầu ông nhà tôi đi du lịch một mình, phòng có không hợp chắc ông ấy cũng chẳng dám đề nghị đổi đâu. Nhưng mà cô xem, mấy khi được khách sạn sang trọng thế này, để ông ấy bức bối trong lòng thì cũng tội quá. Thành ra, tôi muốn tới trước để chọn giúp ông ấy luôn."

"Tôi cũng lờ mờ đoán vậy ạ. Nhưng hình như hôm trước quý khách bảo hôm ông nhà lên Tokyo, quý khách có việc bận, không

phải ạ? Hay quý khách thu xếp được rồi ạ?”

“Ý cô là đám cưới con gái cô bạn tôi ấy hả? Không sao đâu. Giờ tôi chọn phòng, rồi khoảng 5 rưỡi từ đây đi là vừa kịp.”

“Vậy ạ. Thế chúng ta đi thôi ạ. Quý khách muốn chọn phòng single đúng không ạ?”

“Đúng rồi. Nhưng hôm nay là thứ Bảy nhỉ, liệu có còn phòng không cô? Tôi chỉ lo không có phòng để chọn. Xin lỗi cô, tôi đòi hỏi quá.”

“Không sao đâu ạ. Nhiều khách đã đặt những hiện vẫn chưa tới nhận phòng. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn mấy phòng, giờ tôi xin phép được dẫn quý khách đi xem qua ạ.”

Naomi cũng chỉ vừa mới cầm thẻ khóa, rời khỏi quầy lễ tân vài phút trước. Và phòng đầu tiên cô dẫn bà Katagiri tới xem là phòng 0917 này. Khi Naomi nói với bà Katagiri số của năm phòng cô định dẫn bà tới, bà đã đề nghị muốn xem phòng này trước tiên.

Bà Katagiri nhìn quanh phòng một lượt, đoạn nói “Phòng này được đấy,” rồi gật đầu. “Không tệ chút nào.”

“Cảm ơn quý khách ạ.”

“Nhưng đợi tôi một chút đã nhé.”

“Dạ vâng, quý khách cứ từ từ xem ạ.”

Bà Katagiri đứng ở cạnh giường, nhắm mắt lại như thể đang nghĩ ngợi gì đó, liên tục hít thở thật sâu. Một lúc sau, bà mới mở mắt ra, đoạn nói với Naomi, “Cô thử đứng lại đây xem.”

“Tôi ấy ạ?”

“Đúng vậy. Tôi muốn nhờ cô chút việc. Cô đặt hành lý lại kia giúp tôi nhé.”

Naomi đặt chiếc túi xách khổ đại của bà Katagiri xuống cạnh cái giá. Cô không hiểu bà đang định làm gì, nhưng đoán chừng đây là một công đoạn cần thiết để bà kiểm tra ngoại cảm. Naomi hơi bối rối, nhưng vẫn đứng đúng vào chỗ như bà bảo.

“Ở đây đúng không ạ?”

“Đúng rồi. Cô có thể chỉnh lại chân giúp tôi không. Ừm, vậy được rồi.” Đoạn bà Katagiri ngồi chính tọa xuống dưới sàn, chắp hai tay,

ngẩng đầu lên nhìn Naomi. “Đây là một loại niệm thần chú. Vốn dĩ phải hai người có ngoại cảm cùng làm với nhau cơ. Nhưng nếu không đủ cả hai, thì một người cũng được.”

“Thế ạ?” Naomi chỉ biết hùa theo. Cô làm nghề này đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên niệm thần chú với người có ngoại cảm.

“Cô làm theo tôi nhé. Đầu tiên là chắp tay trước ngực. Sau đó nhắm mắt lại. Cuối cùng, cái này hơi khó, nhưng cô hãy cố gắng vứt bỏ mọi tạp niệm đi nhé.”

“Cái này... đúng là khó thật ạ.”

“Cô cứ làm ở mức có thể là được. Sau đó hãy đặt tay lên mắt, giống kiểu bịt mắt lại ấy. Đúng rồi, ý tôi là vậy đấy. Cô cứ để yên như vậy nhé, không được mở mắt ra đâu đấy.”

Người này bắt cô làm những việc kỳ lạ quá, Naomi nghĩ thầm. Vậy lúc có một mình thì họ phải làm sao nhỉ.

Naomi cảm thấy thứ gì đó vừa chạm vào cổ chân mình. Không biết bà ấy đang làm gì vậy nhỉ.

Cô nới lỏng hai tay, hơi hé mắt. Và rồi cô thấy cổ chân mình đang bị thứ gì đó như thắt lưng da buộc lại.

“Xin lỗi, quý khách đang làm gì vậy ạ...”

Nghe thấy Naomi hỏi, bà Katagiri ngẩng mặt lên. Trông thấy biểu hiện của bà, Naomi phát hoảng. Bà đang cười, vẻ vô cùng nhạo báng, nét dịu dàng và ôn hòa mà mới đây thôi cô còn thấy rõ giờ đã biến mất tăm.

“Tôi đã bảo cô không được mở mắt ra cơ mà.” Ngay cả giọng nói cũng vang lên đầy lạnh lùng khiến Naomi không khỏi bàng hoàng.

Bà Katagiri nhanh chóng đứng phắt dậy, đấm thùm thụp vào ngực Naomi vẫn đang ngơ ngác. Song cô cũng chẳng thể làm gì, vì chân đã bị trói chặt. Cô ngã xuống chiếc giường phía sau, ré lên một tiếng “Á”.

“Quý khách đang làm gì vậy ạ?”

Thế nhưng bà Katagiri vẫn làm thinh, bổ nhào tới. Naomi bị đẩy nằm úp mặt xuống giường, hai tay vòng ra sau lưng. Cô vùng vẫy kháng cự nhưng không thành. Không hiểu bà ta lấy đâu ra sức lực

như vậy.

Cô chưa kịp kêu lên thì nhận ra tay mình đã bị trói lại bằng thứ gì đó như dây kim loại.

“Chuyện này là sao? Quý khách hãy dừng lại ngay đi. Thả tôi ra!”.

Tóc cô bị kéo giật ra phía sau. Trong một khoảnh khắc, Naomi đã chẳng thể kêu lên thành tiếng. Đầu cô cũng bị giật ngược ra sau, trong khi người vẫn nằm sấp dưới giường. Rồi bà Katagiri nhìn xoáy vào Naomi.

“Cô ồn ào quá đấy. Nếu không muốn bị bóp cổ chết, khôn hồn ngậm miệng lại cho tôi.” Giọng bà ta nghe rợn người như thể vọng lại từ một cái giếng rất sâu. Cùng là giọng một người, vậy mà vẻ ôn hòa ban nãy đã biến mất không để lại dấu vết.

Mãi đến giờ cô mới có cơ hội nhìn kỹ mặt bà ta, Naomi không khỏi sửng sốt. Người này...

Người này không hề già, ngược lại còn rất trẻ. Và hình như trước đây cô đã gặp ở đâu đó.

36

Nitta không gọi được cho Yamagishi Naomi. Ban nãy điện thoại cô có đổ chuông nhưng sau đó đã bị tắt nguồn. Thật chẳng giống cô lúc làm việc chút nào. Chắc chắn có chuyện gì đó rồi.

Theo như lời Kuga, Naomi đã chuẩn bị sẵn mấy phòng cho bà Katagiri. Đúng là lần trước, bà ấy đã rất kỹ tính trong việc chọn phòng chỉ vì mấy chuyện tâm linh kia. Nên cô lựa sẵn mấy phòng, đưa bà ấy đi xem rồi chọn như vậy, đúng là sẽ nhanh hơn rất nhiều.

"Đây rồi," Kuga vừa thao tác máy đầu cuối vừa ngẩng mặt lên nhìn Nitta. "Cô Yamagishi đã chọn sẵn năm phòng là phòng 0508, 0917, 1105, 1415, 1809."

Kuga viết năm số phòng đó ra giấy nhớ, đặt lên mặt bàn.

Nhìn thấy mấy số phòng ấy, Nitta nhăn nhó. "Sao lại mỗi phòng một nơi thế này."

"Hình như cô ấy cố ý làm vậy. Chuyện này liên quan đến vấn đề tâm linh nên chắc cô ấy cũng lưu ý tới số tầng, hướng phòng để làm sao cho có sự khác biệt."

Nitta nhếch môi, gật đầu. Bình thường có khi anh sẽ thán phục trước kiểu quan tâm rất đặc trưng của cô, nhưng giờ Nitta chẳng có tâm trạng đâu mà làm vậy.

"Có chuyện gì vậy, anh Nitta? Có vấn đề gì với vị khách Katagiri ấy à?" Kuga lo lắng hỏi.

"À không, tôi cũng chưa rõ..." Hiện Nitta chỉ có thể trả lời như vậy. Vì thật ra anh cũng chưa nắm được manh mối gì. Chỉ là, vị khách giả mù kia đã ở một nơi mà anh không thể ngờ tới. Hơn nữa,

anh không nghĩ đấy chỉ là tình cờ.

Anh nên làm thế nào đây? Ngồi đây chờ Yamagishi Naomi quay lại?

Nitta vừa nhìn mấy số phòng ghi trên tờ giấy nhớ vừa nghĩ. Đúng lúc ấy, điện thoại anh đổ chuông. Nose gọi tới.

“Tôi hỏi được rồi. Người phụ nữ ấy tên là Nagakura Maki, 35 tuổi. Trong ảnh cô ấy hóa trang thành một bà cô chứ thật ra vẫn còn trẻ lắm. Chắc cô ấy giỏi diễn vai người già chăng. Cô ấy vốn ở chung đoàn kịch với Matsuoka nhưng nghe nói đã rời đoàn vào cuối năm ngoái, cũng không nói rõ lý do với ai cả. Thấy bảo hai người đó diễn chung khá nhiều, còn có tin đồn họ từng qua lại với nhau trong một khoảng thời gian nào đó. Nhưng thực hư thế nào thì tôi cũng không rõ. Sau khi rời đoàn kịch, cô ấy biệt tăm luôn, nên giờ chẳng ai biết cô ấy đang làm gì. Chỉ là, có một thông tin này rất đáng lưu ý.”

“Thông tin gì vậy?”

“Học vấn. Cô Nagakura này tốt nghiệp khoa dược trường quốc lập ở địa phương. Cô ấy còn có kinh nghiệm làm việc ở một bệnh viện thú y.”

“Khoa dược... bệnh viện thú y... à.”

“Anh có nhớ nguyên nhân dẫn đến cái chết của Matsuoka không? Rằng có thể anh ta đã bị tiêm thuốc ấy.

Đúng vậy. Matsuoka đã bị chấn động tim rất mạnh. Nitta siết chặt tay cầm điện thoại.

“Anh Nose tiếp tục điều tra về người phụ nữ ấy giúp tôi nhé. Có thể chúng ta đi đúng hướng rồi đấy.”

“Anh không nói thì tôi cũng sẽ làm. Tôi không biết tại sao anh Nitta lại để ý tới người phụ nữ đó nhưng tôi nhận ra phản ứng của anh mà.”

“Vậy lại phiền anh nhé,” nói đoạn Nitta cúp điện thoại. Nhìn lại tờ giấy nhớ, Nitta rảo bước đi thẳng về phía sảnh thang máy.

Anh chẳng có thời gian báo cáo cho Inagaki nữa. Với lại, vụ người đàn ông giả gái kia đã đủ làm họ đau đầu. Giờ họ chịu nghe mấy tình tiết phức tạp, đáng nghỉ liên quan tới Katagiri kia mới lạ.

Nagakura Maki...

Chắc chắn người phụ nữ này đang nhắm vào Yamagishi Naomi. Vì lần trước, cô ta đã thẳng thừng từ chối mấy nhân viên lễ tân khác, chỉ đích danh Naomi phụ trách chuyện của mình. Tất cả những việc đó là để chuẩn bị cho hôm nay.

Nhưng tại sao lại là cô ấy nhỉ?

37

Việc này nói giống gặp ác mộng thì cũng không phải, như kiểu bị cáo về thì đúng hơn. Cô biết mình đang lâm vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, nhưng thật lạ cô lại chẳng thấy sợ hãi, bởi mọi chuyện diễn biến theo cách cô chẳng thể ngờ tới. Cái suy nghĩ chắc có gì đó nhầm lẫn chăng, rồi có khi vị khách này chỉ đang đùa thôi vẫn còn lẩn khuất đâu đó trong đầu cô.

Thế nhưng, nhìn hoàn cảnh hiện giờ của mình, cô nhận ra hẳn đây chẳng phải chuyện đùa. Hai chân cô bị trói bằng thắt lưng da tay bị khóa quát về phía sau bằng còng số tám. Miệng còn bị dán bằng băng keo làm cô muốn kêu cứu cũng không được. Ban nãy điện thoại cô đổ chuông, nhưng cô ta đã ngay lập tức tắt nguồn.

Katagiri Yoko từ phòng tắm đi ra. Naomi trong tình trạng đang nằm vật trên giường, mở to mắt ngước lên nhìn cô ta. Giờ người đang đứng đó không phải người phụ nữ đúng tuổi kia nữa. Cô ta đã tháo tóc giả, mái tóc thật ngắn, đen nhánh, chẳng có lấy một sợi bạc. Da dẻ trẻ trung cùng chiếc cằm khá nhọn. Đôi mắt không kính râm hằn lên vẻ đáng sợ, đôi môi trông lại khá quyến rũ. Bộ áo trắng cùng quần đen tôn cặp chân dài khiến cô ta trông như một người đẹp giả nam.

Chẳng biết nên phản ứng thế nào, Naomi chớp mắt. Cô có thể mở lời khen cô ta vô số thứ nếu bị bắt phải làm vậy, chỉ có điều giờ cô chẳng thể ừ hừ gì.

"Cô không nhớ tôi à?"

Nghe cô ta hỏi vậy, Naomi lại nhìn đối phương thật lung. Vậy

đúng là họ đã từng gặp nhau. Naomi đã gặp cô ta ở đâu nhỉ? Và trong hoàn cảnh nào? Cô vắt óc nhưng chẳng tài nào nhớ ra.

"Thật chẳng còn gì để nói. Đến mặt khách còn không nhớ, nhân viên khách sạn nỗi gì chứ."

Khách? Người này đã từng tới ở khách sạn sao? Nhưng đúng là nếu họ từng gặp mặt thì chỉ có thể ở đây.

Đoạn cô ta lôi từ trong túi xách ra một bức ảnh, giơ về phía Naomi. "Thế cô nhìn cái này đi. Tôi một năm trước đấy. Nhìn vậy đã nhớ ra chưa?"

Trong ảnh là một đôi nam nữ. Hai người đều mặc áo phông cộc tay, ngồi ở mép sân khấu kịch nào đó. Trong ảnh cô ta tròn trịa hơn bây giờ, tóc lại dài. Người đàn ông trong ảnh khá trẻ, chắc chỉ dưới hai nhăm.

Naomi giật mình, cô biết người đàn ông này. Sau đó, một chuỗi ký ức ùa về. Cô đã nhớ ra chuyện ngày hôm đó. Naomi hít một hơi thật sâu. Cô hết nhìn ảnh lại nhìn cô ta.

Cô ta nhoẻn miệng cười. "Xem ra cô đã nhớ ra rồi nhỉ."

Naomi gật đầu. Cô có cố giả vờ không phải thì cũng chẳng nghĩa lý gì.

Ra là thế sao, hôm đó...

"Tôi chưa lúc nào quên chuyện xảy ra đêm hôm đó." Mắt cô ta đầy vẻ oán hận. "Chuyện bị cô đuổi khỏi khách sạn này..."

Tôi cũng không hề quên chuyện đó. Naomi muốn nói với cô ta như vậy. Nó đã hằn sâu vào ký ức cô. Hôm trước, cái đêm Anno Eriko tới trọ, cô cũng đã kể cho Nitta nghe chuyện ấy. Cô đã lấy ví dụ chuyện một năm trước để giải thích cho Nitta tuyệt đối không được tiết lộ số phòng của khách cho người ngoài biết.

Chính là chuyện người phụ nữ nói vừa từ New York về, hỏi xin số phòng của vị khách nọ vốn là anh bạn trai yêu xa đã lâu hòng tạo một sự kiện bất ngờ.

Nếu đúng thế thật thì đó quả là một kế hoạch tạo bất ngờ vô cùng hoàn hảo, nhưng Naomi lại thấy người phụ nữ ấy có gì nguy hiểm. Thành ra cô đã lén xác nhận với vị khách nam kia. Song không

ngờ vị khách đó lại bảo không có chuyện ấy, còn dặn tuyệt đối không được cho cô gái đó biết số phòng mình, và rằng hãy đuổi cô ta đi.

"Khi đó, cô đã nói anh ta không nghỉ ở đây, đúng không? Cô bảo không có vị khách nào tên Matsuoka Takashi cả," cô ta lên tiếng. "Tôi bảo không thể thế được, tôi biết anh ta đặt phòng ở khách sạn này, vậy mà cô vẫn ngoan cố nói anh ta có đặt phòng nhưng sau đó đã hủy. Thế nào, cô nhớ ra chưa?"

Tất nhiên Naomi nhớ chuyện đó. Và cô nhớ lại ban sáng Nitta hỏi về chuyện xảy ra vào đêm 17 tháng Mười một. Vị khách nam trẻ tuổi khi đó chính là Matsuoka Takashi.

"Vì cô không chịu nói cho tôi biết số phòng của anh ta nên tôi đã định tự tìm lấy. Tôi bảo cô hãy chuẩn bị cho tôi một phòng. Vậy mà cô lại nói là khách sạn không còn phòng trống. Tôi năn nỉ bao nhiêu tiền cũng chịu, nhưng cô nào có nghe. Cô nghĩ sau đó tôi đã làm gì? Về nhà sao? Hay tôi sẽ tới khách sạn khác?" Cô ta lắc đầu, tiếp tục. "Nhưng tôi đâu thể làm vậy. Tôi phải gặp anh ta bằng được. Anh ta phải chịu trách nhiệm chuyện đó..."

Trách nhiệm? Trách nhiệm gì cơ? Naomi nhìn người phụ nữ với ánh mắt đầy hoài nghi.

Trông cô ta như đang dở khóc dở cười.

"Trách nhiệm của người đàn ông ấy. Vì anh ta là bố của đứa con trong bụng tôi."

38

Nitta gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời. Anh bèn dùng chìa khóa chủ mở khóa, đẩy mạnh cánh cửa phòng 1809 ra, đảo mắt quanh phòng một lượt nhưng không thấy ai. Anh nhòm cả vào buồng tắm song cũng chẳng thấy gì đáng ngờ.

Nitta vội vàng rời khỏi đó, lao nhanh đến sảnh thang máy. Anh chẳng có thời gian mà chần chừ. Tới nơi, anh ấn nút, nhưng chờ mãi thang máy vẫn chưa đến. Nitta sốt ruột ấn nút liên tục, dù anh biết có làm vậy cũng chẳng nhanh hơn được.

Yamagishi Naomi sẽ dẫn theo thứ tự nào nhỉ? Từ trên xuống dưới? Vì khách thường thích ở tầng trên cao mà? Nghĩ vậy nên anh mới tìm từ trên xuống dưới, nhưng cũng không dám chắc là mình đoán đúng.

Cuối cùng thang máy cũng tới, cửa mở ra. Anh vội lao vào, ấn nút tầng 10. Đúng lúc của chuẩn bị đóng lại, nỗi bất an chợt bủa vây lấy anh. Nitta lại ấn nút mở cửa.

Nhưng nếu cô ấy đi từ dưới lên thì giờ có lẽ sắp tới phòng 1809. Có khi anh nhầm hướng rồi. Phải làm sao bây giờ?

Nhưng sau đó anh lại lắc đầu. Nếu mọi chuyện bình thường, chắc chắn cô ấy sẽ không bao giờ tắt điện thoại. Anh dám cá cô ấy đang ở một phòng nào đó và đã gặp chuyện.

39

Naomi nín thở trước câu chuyện bất ngờ kia nhưng lại không biết phải làm sao để đối phương hiểu tâm trạng của mình.

"Ba, à không, có lẽ lúc đó tôi đã mang thai được bốn tháng. Tôi đã định sẽ sinh đứa bé ấy. Anh ta biết vậy... Mà không, chính vì biết điều đó nên anh ta mới chạy trốn. Anh ta bỏ đoàn kịch rồi lặn mất tăm. Nếu là cô, cô có thể tha thứ không? Nhưng tôi biết ý định của anh ta khi rời khỏi Nagoya. Hồi đó sắp có buổi thử vai của một đoàn kịch mà anh ta rất hâm mộ. Chắc chắn anh ta muốn tham gia vào buổi thử vai ấy. Hơn nữa anh ta sẽ đến ở khách sạn Cortesia Tokyo. Vì lần nào anh ta cũng nói như nói mơ với tôi. Rằng lúc nào lên Tokyo, nhất định anh ta sẽ đến ở khách sạn đó." Cô ta tỏ ra ôn hòa được một lát rồi lại quay ra lườm nguýt Naomi. "Sau khi bị cô đuổi khỏi đây, tôi đã quyết định sẽ đứng ngoài chờ anh ta. Vì kiểu gì buổi sáng anh ta cũng sẽ phải ra ngoài để tới tham dự buổi thử vai kia. Tôi định sẽ chờ tới lúc đó. Đêm hôm ấy, tôi ngồi thu lu dưới lòng đường lạnh ngắt chờ trời sáng. Thế nào mà hôm đó trời lại lạnh căm căm. Tôi thì áo choàng, khăn khố chẳng có, toàn thân lạnh cóng như đá, rồi run lên bần bật, ấy vậy tôi vẫn cắn răng chịu đựng. Rồi cuối cùng ngày mới cũng sang. Mắt tôi vẫn dán chặt về phía sảnh chính khách sạn. Người được bố mẹ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa từ nhỏ, lại không rành đường sá Tokyo như anh ta nhất định sẽ không đi tàu điện ngầm. Tôi đã dám chắc anh ta sẽ gọi taxi. Quả nhiên đúng như tôi dự đoán. Mãi rồi cũng thấy anh ta xuất hiện. Trông anh ta mới rạng rỡ làm sao. Như thể đang vô cùng hạnh phúc

vì đã thoát khỏi bà người yêu hơn tuổi tính khí thất thường mà anh ta đã lỡ làm có chửa này. Tôi đứng dậy, dốc toàn lực mà chạy lại gần anh ta.”

Nói đến đó rồi cô ta im bặt. Toàn thân khẽ run lên. Như thể đang phải cố chịu đựng điều gì đó vừa bùng phát trong chính cơ thể mình vậy.

“Đúng lúc đó, một cơn đau khủng khiếp bủa vây lấy tôi. Như thể tôi vừa bị một cây kim loại nóng giãy nên trúng người. Trong một thoáng, đầu óc tôi không còn tỉnh táo, chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra sau đó. Lúc tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên giường cấp cứu trong bệnh viện. Rồi họ nói tôi đã bị sẩy thai, sinh linh bé nhỏ trong bụng tôi đã không còn nữa.” Người phụ nữ nở nụ cười nhăn nhó.

“Cũng phải thôi. Trời lạnh thế mà tôi ngồi đó cả đêm cơ mà. Nhưng tôi biết làm gì khác đây, khách sạn thì không chịu cho thuê phòng, tôi lại không thể rời khỏi đó. Tôi nằm bẹp trên giường, vừa xoa bụng, vừa hạ quyết tâm. Mối thù này tôi nhất định phải trả. Nhất định tôi sẽ giết chết hai kẻ… đã cướp đi sinh mệnh con tôi.”

Cô ta lại gần chiếc túi, lấy ra một chiếc hộp nhựa dài nhỏ.

“Sao rồi? Giờ thì cô đã hiểu tại sao tôi lại làm thế này với Cô rồi chứ? Tôi đã chuẩn bị mọi việc vô cùng chu toàn, chỉ vì ngày hôm nay. Tôi đã lôi kéo được sự chú ý của cảnh sát vào khách sạn này. Tôi đã cố ý làm vậy. Cũng may cảnh sát sẽ không nghĩa vụ của anh ta và vụ của cô liên quan tới nhau. Kể cả dù hai người có bị giết cùng một thủ đoạn đi chăng nữa. Dù gì cô cũng sẽ chỉ được coi là nạn nhân thứ tư trong vụ giết người hàng loạt kia thôi. Điều mà tôi lo nhất là hôm nay cô sẽ không đi làm. Thế nhưng lần trước khi tới đây, tôi đã khẳng định chắc chắn được rằng nhất định hôm nay cô sẽ tới khách sạn. Người đàn ông vẫn luôn ở cùng cô là cảnh sát đúng không? Cô là trợ thủ của anh ta. Vậy nên, tất nhiên, một ngày trọng đại như hôm nay, cô sẽ không thể vắng mặt.”

Từ trong hộp nhựa, cô ta lôi ra một ống kim tiêm.

“Chúng ta vào phòng này bao lâu rồi nhỉ? Nếu có người theo dõi qua camera chống trộm hẳn sẽ bắt đầu nghi ngờ. Nhưng lần này cô

khỏi lo chuyện đó đi. Mọi người sẽ nghĩ bà Katagiri Yoko là người kỳ lạ nên có lẽ Yamagishi Naomi đang phải đối phó với bà ấy. Nhưng nếu Katagiri Yoko ra khỏi phòng này một mình, chắc chắn mọi người sẽ sinh nghi. Thế nên tôi đã cắt tóc, mặc áo sơ mi và thay quần đen. Tôi còn có cả áo khoác nữa đây. Chỉ cần khoác chiếc áo này lên, qua màn hình mờ mờ của camera chống trộm, họ sẽ nghĩ cô để tôi lại trong phòng và ra ngoài một mình."

Naomi nhìn tóc cô ta, quả nhiên là thế thật, trang phục cũng vậy. Chỉ cần cô ta ra khỏi phòng trong tư thế cúi đầu, dù ai đó đang theo dõi màn hình camera chống trộm, cũng sẽ chẳng thấy có gì đáng ngờ.

"Cô đừng sợ, không đau lắm đâu. Anh ta cũng đã không đau đớn gì cả. Nay tôi có nói sẽ bóp chết cô nhỉ, nhưng tôi đùa thôi. Tôi nào có làm được cái việc man rợ ấy. Tôi chỉ nghĩ ra cách giết người bằng thuốc này thôi." Cô ta tiến lại gần Naomi hom nữa.

40

Nitta vừa rời khỏi phòng 1105. Cả phòng 1809, 1415 cũng trống không, cũng không thấy có dấu hiệu ai đó mới ở đây. Chỉ còn lại hai phòng. Tiếp theo là phòng 0917. Anh do dự không biết có nên leo thang bộ, nhưng cuối cùng vẫn chọn thang máy. Vì như vậy sẽ rút ngắn được khoảng cách phải di chuyển trên hành lang. Nitta hầu như đã nhớ hết vị trí phòng của các tầng.

Chẳng lẽ Nagakura Maki muốn giết Yamagishi Naomi thật sao? Những động cơ là gì? Rốt cuộc vì lý do gì mà người đó lại hận đến mức muốn giết một nhân viên lễ tân ưu tú như cô ấy? Ngày 17 tháng Mười một năm ngoái, Matsuoka Takashi đã ở tại khách sạn này. Nhưng Yamagishi Naomi lại bảo hôm đó không xảy ra chuyện gì đặc biệt. Cô ấy còn không nhớ tên Matsuoka Takashi. Nếu đúng thế, làm gì có lý do nào khiến họ cùng bị sát hại?

Thang máy đã tới tầng 9. Nitta đi thẳng về phía hành lang, đến trước cửa phòng 0917. Anh lấy lại hơi, đưa tay gõ cửa hai lần.

Không có ai trả lời. Nitta cắm chìa khóa chủ, mở khóa. Anh vặn nắm cửa, đẩy mở ra.

Không thấy ai trong phòng. Nitta vừa đi lại phía cửa sổ, vừa nhìn một lượt quanh phòng. Cửa rèm vẫn đóng. Nitta quay đi, mở cửa phòng, dợm bước ra hành lang.

41

Naomi nghe tiếng cửa đóng sập lại trong nỗi tuyệt vọng tràn trề. Lúc biết ai đó vừa tới, cô đã thầm mong người đó là Nitta, nhưng có lẽ cô đã nhầm.

Naomi vừa mới bị dẫn vào phòng tắm. Cô bị người phụ nữ kia bắt ngồi chính tọa ngay trước bồn rửa mặt.

Còn cô ta thì đứng ngay phía sau, tay đang cầm ống kim tiêm. Vừa nghe tiếng gõ cửa, cô ta đã gí mũi tiêm vào gáy Naomi. Naomi hiểu, chỉ cần cô lên tiếng, cô ta sẽ tiêm ngay tức thì.

Hai người họ cứ như vậy một lúc, thế rồi cô nghe thấy tiếng cô ta thở dài. Cô ta đưa ống kim tiêm ra xa khỏi gáy Naomi.

“Nguy hiểm quá. May mà chúng ta đã vào đây.”

Naomi ngẩng đầu lên. Mắt cô chạm mắt người phụ nữ qua gương bồn rửa mặt. Cô ta đang nhếch môi cười.

“Không biết là ai vậy nhỉ. Nhưng chắc không phải cảnh sát. Vì giờ đám cảnh sát đó chắc chắn còn đang mải vồ mồi trong cái bẫy mà tôi đã tạo ra. Vụ tên bám đuôi bị ám ảnh vì cô dâu xinh đẹp kia ấy.”

Naomi căng mắt lên, người phụ nữ lại càng cười thỏa mãn.

“Đúng thế, chuyện đó cũng là do tôi đã lên kế hoạch để thu hút sự chú ý của cảnh sát. Tên cô dâu là Takayama Keiko phải không nhỉ? Cô ta sống một mình nên nhiều sơ hở lắm, trộm bưu phẩm của cô ta cũng dễ như trở bàn tay. Rượu không biết đã được gửi đến nơi an toàn chưa? Tất nhiên hẳn chai rượu ấy sẽ chẳng được giao cho chủ nhân của nó. Giờ chắc đang nằm ở phòng giám định của cảnh sát để điều tra này nọ rồi. Cùng lắm là họ tìm được mấy vết kim châm ở

nút bần chứ gì. Nhưng chắc chắn họ sẽ chẳng thể biết được trong rượu Có pha thuốc gì. Vì tôi có cho gì vào đó đâu. Tôi chỉ đơn giản châm kim tiêm vào đó, ngoài ra không có độc dược nào cả. Đương nhiên rồi. Chứ không nhỡ chẳng ai nghi ngờ, chai rượu đến tay đôi vợ chồng trẻ kia, họ uống vào thì chuyện sẽ lung tung bành hết lên à. Tôi đâu có muốn giết người bừa bãi như vậy.

Người phụ nữ càng nói càng hăng, tự nói tự quá khích, như thể người say, chẳng khác nào đang bị lên đồng. Nhìn cô ta quan sát chính mình trong gương mà nói như vậy, Naomi chợt nghĩ, có khi nào người này điên rồi không?

Đột nhiên cô ta quay ra nhìn Naomi.

"Giờ chắc mọi chuyện đã rõ ràng rồi đúng không? Cô đã chấp nhận cái chết của mình chưa? Không biết bao giờ họ mới phát hiện ra thi thể của cô nhỉ? Mãi không thấy cô quay lại, ai đó sẽ lo lắng đi tìm rồi phát hiện chăng? Thủ phạm chỉ có thể là bà Katagiri Yoko. Nhưng cảnh sát lại không tìm ra tung tích của bà ta. Vì người này nào có tồn tại. Rốt cuộc người này là ai? Họ sẽ kiểm tra lại ghi chép từ lần thuê trước. Nhưng nội dung điền trong phiếu thông tin khách cũng chẳng giúp ích gì. Dấu vân tay thì sao? Trên phiếu thông tin không lưu lại à? Vậy phải kiểm tra tờ thực đơn chữ nổi lúc bà ta đến ăn ở nhà hàng." Người phụ nữ tặc lưỡi. "Nhưng cô hiểu đúng không? Rằng họ có làm gì thì cũng vô ích. Chẳng đầu lưu lại dấu vân tay của cái người tên Katagiri Yoko kia cả. Vì lúc nào bà ta chẳng mang găng tay, kể cả lúc gọi đồ."

Từng lời từng chữ của cô ta như từng cú đánh nhằm thẳng vào Naomi. Vậy mà cô còn tự hào chuyện xảy ra với bà Katagiri lần trước là một kinh nghiệm đáng quý với nhân viên khách sạn cơ đấy. Nhưng cô sai rồi. Tất cả chỉ là kế hoạch của một kẻ sát nhân, không hơn.

Cô lại thấy dáng vẻ tay cầm sẵn ống kim tiêm của người phụ nữ trước gương. Naomi toan bỏ chạy.

"Cô đừng làm chuyện phí công vô ích. Nhìn tôi thế này thôi nhưng đã từng tiêm được vào tĩnh mạch một con Doberman đấy."

Naomi bị giật tóc, lắc người, song cổ lại không thể cử động. Da cô

có thể cảm nhận đầu mũi kim. Naomi vừa rên vừa nhắm mắt lại.

Đúng lúc đó, bầu không khí trong phòng tắm có chút khác thường. Như thể một cơn gió mạnh vừa mới thổi qua. Sau đó cô nghe thấy tiếng người phụ nữ kêu thất thanh. Naomi mở mắt ra.

Người phụ nữ đã ngã rạp xuống sàn. Khuỷu tay bị vặn ngược lên. Và người đang vặn tay cô ta không ai khác chính là Nitta. Ống kim tiêm đã nằm chỏng chơ dưới sàn.

“Cô Nagakura Maki, cô bị bắt vì tội giết người không thành.” Nitta rút còng số tám ra, khóa cổ tay người phụ nữ vào một bên còng, bên còn lại anh khóa vào nắm cửa phòng tắm.

Người phụ nữ nằm im bất động. Khuôn mặt lơ đãng nhìn vào khoảng không, chừng như không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với mình.

Nitta tiến lại gần chỗ Naomi, tháo miếng băng keo dán ở miệng cô ra. Mặt cô nhăn lại vì đau. Nhưng nỗi đau ấy sao có thể sánh được với sự thoải mái khi được thở bằng miệng.

“Có vẻ cô vẫn bình an vô sự nhỉ,” Nitta lên tiếng.

“Không phải anh đã đi ra rồi sao?”

“Tôi cố tình đóng mở cửa để cô ta nghĩ vậy thôi. Tôi đã theo dõi tình hình từ ngoài phòng tắm. Tôi không muốn bất cẩn lao vào khi chưa nắm rõ tình trạng bên trong.”

“Sao anh lại nhận ra vậy?”

“Tôi đâu có đần đến mức không nhận ra giường rất bừa bộn? Với lại vừa vào tôi đã ngửi thấy mùi của cô.”

Naomi nhìn chằm chằm vào mặt anh. “Mùi của tôi?”

“Ừm, mùi rõ luôn đấy. Tất nhiên không phải do cô trang điểm đậm, nhưng vẫn có mùi thoang thoảng, một mùi rất thơm.”

“Anh nhớ mùi cơ thể tôi sao?”

À thì...” Nitta nhún vai. “Chúng ta ở cùng nhau suốt mà.”

Naomi cúi gằm mặt xuống. Cô sợ anh sẽ nhìn ra cô đang bất giác mỉm cười.

42

Sau khi Nagakura Maki bị bắt giữ, phòng điều tra đặc biệt đã ra tay ngay tức thì.

Đầu tiên, họ ra quyết định bắt giữ Noguchi Yasuhiko, người đã sát hại vợ mình là Noguchi Fumiko trong vụ án xảy ra ở Senjushinbashi. Tiếp đến là vụ giết Okabe Tetsuharu ở Shinagawa. Sau khi điều tra lại hai nghi phạm Teshima Masaki và Inoue Hiroyo, người có quan hệ bất chính với Okabe, hai đối tượng này cũng đã ra đầu thú. Thật ra cả hai vụ đó, cảnh sát đều đã nắm được chân tướng sự việc, chỉ chờ bắt được x4 là giải quyết. Và mọi chuyện đang diễn ra theo đúng kế hoạch ban đầu.

Chỉ có vụ giết Hatanaka Kazuyuki, một giáo viên cấp ba ở nút giao Kasai là có biến chuyển lớn. Ngay sau hôm có báo cáo về vụ án giết người không thành xảy ra ở khách sạn Cortesia Tokyo, thủ phạm của vụ án này cũng đã ra đầu thú. Thủ phạm chính là một cậu học sinh trường Hatanaka đang dạy.

Y bao biện đó là vì nhà trường không hề phát giác và chẳng một ai đứng ra cứu giúp khi y bị bạn bè bắt nạt vô cùng dã man. Đúng lúc ấy y tình cờ quen x4 qua mạng, và chợt nảy ra ý định sẽ tham gia vào kế hoạch của họ để giết ai đó. Với y ai cũng được, nhưng vô tình y biết thầy Hatanaka Kazuyuki thường chạy bộ mỗi tối, y mới nảy sinh ý đồ đạp xe theo sau rồi ra tay sát hại. Đó là tất cả nội dung mà y đã khai nhận.

Nagakura Maki vẫn tiếp tục giữ im lặng. Nhưng cảnh sát đã nắm đầy đủ bằng chứng chứng minh cô ta đã lấy được thuốc độc bằng

cách nào. Và hơn hết là cô ta đã bị bắt quả tang khi đang hành động.

Cảnh sát cũng đã giải mã được những con số trong bức thư mà người đàn ông giả gái kia mang theo. Đó là kinh và vĩ độ chỉ hiện trường vụ án đầu tiên ở Shinagawa. Hay tóm lại đây là nút thắt cuối cùng chốt lại bốn vụ kia.

Trong buổi họp điều tra chính thức mà lâu lắm rồi Nitta mới có dịp tham dự, chánh thanh tra Ozaki tuyên bố thắng lợi đã thuộc về phía cảnh sát.

43

Trước cửa phòng, Naomi hít một hơi thật sâu rồi mới gõ cửa. “Mời vào,” giọng nói điềm tĩnh của Fujiki vọng lại. Lúc ấy, cô mới mở cửa ra.

Fujiki đang ngồi trước bàn gỗ mun như thường lệ. Takura đứng ngay bên cạnh. Naomi cúi chào, rồi mới đi về phía hai người bọn họ.

Fujiki quay qua chỗ Takura cười khổ rồi mới bông đùa nhìn về phía Naomi.

“Sao trông nét mặt cô có vẻ đáng sợ vậy? Đã có chuyện gì à? Tôi đang chờ để nghe cô kể đầu đuôi sự tình mà trông cô có vẻ không được hào hứng cho lắm nhỉ?”

Naomi nuốt nước bọt, lấy lại hơi, rồi bắt đầu.

“Không có chuyện đó đâu ạ. Ngược lại tôi còn có chuyện muốn xin lỗi nên mới phiền các anh bớt chút thời gian đấy ạ.”

“Xin lỗi? Ý cô là chuyện liên quan tới động cơ của hung thủ vụ án lần này ấy hả?” Fujiki hỏi. “Cô muốn xin lỗi về chuyện không cho người yêu cũ hay gì đó của nạn nhân kia số phòng và từ chối cho cô ta thuê phòng khách sạn à? Vì đó là động cơ khiến cô ta gây án?”

“Không, không phải chuyện đó,” Naomi trả lời dứt khoát. “Đêm hôm đó tôi đã hành xử sai sao? Đáng ra tôi nên cho cô gái ấy biết số phòng của anh người yêu? Và khi cô ấy nói muốn ở lại khách sạn này, tôi không nên nghi ngờ gì cả mà phải chuẩn bị phòng cho cô ấy?”

“Cô Yamagishi,” Takura nói như thể đang trách móc. “Bình tĩnh lại nào. Hôm đó cô không làm gì sai cả. Chuyện đó chúng tôi đều

hiểu.”

“Vậy ạ?” Naomi có vẻ đã bớt căng thẳng hơn. “Nhưng đúng là chuyện này khó quá. Lẽ ra tôi nên hiểu cảm giác của cô Nagakura Maki mới phải. Nếu cô ấy chịu nói cho tôi sự thật, rằng cô ấy đang mang thai, thì có lẽ tôi đã không phạm sai lầm. Nhưng cô ấy đã không làm vậy, có lẽ vì cô ấy cho rằng tôi không muốn đứng về phía cô ấy. Tôi nhận ra có một vấn đề mới cần phải tìm lời giải đáp, đó là làm sao để có thể khiến những vị khách lần đầu tới khách sạn mở lòng với mình.”

Nghe Naomi nói xong, Fujiki gật gù hai lần.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Qua chuyện lần này, chúng ta đã học được rất nhiều điều. Tôi cũng vừa trao đổi với anh Takura về việc làm sao nâng cao được chất lượng dịch vụ của khách sạn. Nhưng chuyện cô muốn xin lỗi là chuyện khác à?”

“Vâng, thật ra tôi muốn xin lỗi chuyện đã lừa dối hai anh.”

Fujiki ngả người vào lưng ghế, ngước nhìn Naomi.

“Tôi đang rất tò mò đây. Đó là chuyện gì vậy?”

Naomi liếm môi.

“Trước tôi cũng đã báo cáo qua rồi, cấu trúc vụ án lần này rất đặc biệt. Thủ phạm của vụ án không phải một mà là nhiều người. Và những người này hợp tác với nhau để khiến nó trông giống vụ án một thủ phạm. Phía cảnh sát biết điều đó nhưng quyết định không tiết lộ cho chúng ta.”

“Tôi cũng có nghe loáng thoáng. Nhưng thế thì sao?”

“Thật ra… tôi biết chuyện đó.”

“Cô biết sao?”

“Có người đã nói cho tôi biết, nhưng rất tiếc tôi không thể tiết lộ danh tính người đó. Lúc nghe chuyện tôi đã nghĩ ngay đến việc, nếu kẻ định gây án ở khách sạn của chúng ta không phải tên thủ phạm đã ra tay những vụ trước thì tại sao cảnh sát lại muốn để hắn hành động? Họ đã nhìn ra chân tướng vụ án, chúng ta chỉ cần công khai mọi chuyện, khả năng ngăn được kẻ kia hành động sẽ rất cao. Nhưng cuối cùng tôi đã không báo cáo chuyện này với hai anh. Thế nên mọi

chuyện mới thành ra như vậy. Tôi thành thật xin lỗi."

Naomi cúi đầu thật thấp. Cô không biết hai người đang tỏ thái độ ra sao. Sự im ắng nặng nề ấy vẫn tiếp tục tận vài giây sau đó.

"Hừm," cô nghe thấy tiếng Fujiki thở hắt ra. "Ra là vậy? Tại sao cô lại không cho chúng tôi biết?"

"Vì người đó đã nhờ tôi giữ bí mật."

"Tôi hiểu rồi. Chuyện đó đúng là tệ thật."

"Tôi thành thật mong hai anh thứ lỗi." Naomi lại gập lưng sâu hơn.

"Cô ngẩng mặt lên đi."

"Nhưng..."

"Được rồi, nghe lời tôi đã." Takura lên tiếng. "Cô cứ như vậy chúng tôi làm sao nói chuyện được."

"Vâng," nói đoạn Naomi ngẩng mặt lên. Hai vị sếp đang nhìn cô mỉm cười.

"Ý tôi là," Fujiki tiếp tục. "Người kia đã tin tưởng tiết lộ cho cô biết một bí mật trọng đại như vậy, còn dặn cô không được để ai biết, vậy mà cô lại để lộ ra thì thật là tệ đấy. Kể cả cô có làm điều đó vì khách sạn đi chăng nữa. Thế nên cô không nói cho chúng tôi là phải. Vừa nãy cô cũng nói muốn biết làm sao có thể khiến cả những vị khách lần đầu tới khách sạn mở lòng với mình, đúng không? Đối với một nhân viên khách sạn, có thể khiến đối phương tin tưởng và cho mình biết bí mật của họ là một việc vô cùng quan trọng đấy."

Naomi nhìn gương mặt ôn hòa của Fujiki. Ánh mắt tổng quản lý ánh lên vẻ vừa dịu dàng vừa nghiêm khắc. Takura đứng bên cạnh cũng gật đầu.

"Với lại," Fujiki rướn người tới, đan hai bàn tay đặt lên mặt bàn. Gương mặt đang nhìn Naomi ánh lên nét cười đầy ẩn ý. "Không chỉ mình cô biết về vụ án đâu. Chúng tôi cũng đã biết cả rồi. Chánh thanh tra Ozaki của họ đã cho chúng tôi biết."

"Sao cơ ạ?" Naomi nhìn hết vị sếp này đến vị sếp kia. "Thật ạ?"

"Tất nhiên chỉ có tôi và anh Takura biết thôi."

"Họ buộc các anh không được công khai ạ?"

“Một phần thôi. Chủ yếu vẫn là chúng tôi đã quyết như vậy. Chúng tôi nghĩ không nên công khai thì hơn.”

“Tại sao vậy ạ?”

Fujiki vẫn đan hai tay vào nhau, sau đó lại ngả người ra phía sau.

“Đúng là nếu công khai mọi chuyện, chúng ta sẽ ngăn được thủ phạm vụ thứ tư hành động. Nhưng làm sao chúng ta có thể chắc chắn được điều đó? Hung thủ đâu có rêu rao cho chúng ta rằng hắn sẽ không ra tay nữa? Kết quả là lúc nào chúng ta cũng sẽ phải ở trong tư thế phòng bị. Khách cũng đâu muốn nghỉ lại một nơi thiếu an toàn như vậy? Bởi thế chúng ta có công khai cũng chẳng được lợi lộc gì. Cuối cùng chúng tôi đã nhờ chánh thanh tra Ozaki hãy cứ coi như chúng tôi không biết gì cả.”

Naomi chớp mắt, hít thở thật sâu. Trong một thoáng, ánh mắt lúc nào cũng ánh lên vẻ chân thành của Fujiki đã trở nên vô cùng kiên quyết.

“Có vẻ... chỉ có mình tôi lo lắng không đâu rồi.” Naomi nói mà như đang rên.

“Đây cũng là một bài học đấy. Coi như là kinh nghiệm cho bản thân đi,” Takura lên tiếng.

Naomi gật đầu, đưa mắt nhìn hai vị sếp.

Hóa ra ở khách sạn này, không chỉ khách mới đeo mặt nạ, Naomi tự nhủ.

44

"Nagakura Maki tốt nghiệp đại học với thành tích rất tốt. Nghe nói không chỉ những môn chuyên ngành, mà mấy môn như toán, cô ta cũng rất xuất chúng. Xem ra cô ta vốn là người rất có đầu óc. Cô ta cũng từng làm hội phó hội học sinh hồi cấp ba." Nose vừa mở sổ tay vừa nói. "Lần này cô ta đã dùng loại thuốc giãn cơ suxamethonium chloride. Đây là loại thuốc dùng để gây mê toàn thân nên chỉ cần thêm một lượng nhỏ khoảng 0,01 gam vào tĩnh mạch là có thể dẫn tới ngừng thở hoặc tim ngừng đập. Thuốc này sau khi đi vào cơ thể sẽ phân tán đi khắp nơi và ngấm dần vào từng ngõ ngách. Bệnh viện thú y trước cô ta từng làm việc cũng có loại thuốc này nên tôi đoán cô ta đã trộm ở đó. Hẳn là lúc ấy cô ta chưa có ý định gì nhưng đã dự cảm biết đâu một lúc nào đó trong tương lai mình sẽ dùng tới nó. Nói gì thì nói, cô này đúng là loại phụ nữ tôi không muốn gần."

"Cô ta có thể lên một kế hoạch tỉ mỉ như vậy, hẳn phải rất thông minh rồi," Nitta cảm thán. "Phải nói là thông minh thái quá ấy chứ. Vốn dĩ kế hoạch giết người này được lập nên dựa trên suy tính nếu Matsuoka và Yamagishi bị giết thì cô ta sẽ thuộc diện tình nghi. Nhưng thực ra nếu cô ta sát hại thành công cả Matsuoka và Yamagishi thật, chưa chắc cảnh sát đã nghĩ hai vụ có liên quan. Bởi dù cùng bị tiêm thuốc độc chăng nữa, nhưng khi cảnh sát điều tra về Yamagishi sẽ không thể ra được cái tên Nagakura Maki."

"Chính là thế. Vậy mới nói dù có ôm hận trong lòng vì một chuyện cỏn con, nhưng nếu bình tĩnh mà nghĩ theo hướng có khi người bị hận kia còn chẳng nhận ra, cũng chẳng nhớ gì thì hẳn đã

không có cái kế hoạch phức tạp quá đáng này. Cậu nghĩ nếu tầm năm ngoái chúng ta đưa cho cô Yamagishi xem ảnh Nagakura Maki, liệu cô ấy có nhận ra không?”

“Chuyện này…” Nitta đập đập ngón trỏ vào môi. “Anh đừng nói trước mặt cô Yamagishi đấy nhé. Cô ấy có vẻ đang rất thất vọng vì ngay cả khi Nagakura lột hóa trang, Cô ấy vẫn không nhận ra đó là ai. Với một nhân viên khách sạn tầm như cô ấy, chuyện đó hình như rất đáng xấu hổ.”

“À, ra là vậy. Chuyện này đúng là khó nhỉ,” Nose nhăn mặt, lắc đầu.

Hai người đang đứng ở sảnh khách sạn Cortesia Tokyo. Nitta hiện không còn mặc đồng phục nhân viên lễ tân. Thành ra trong anh có vẻ hơi mất bình tĩnh sao đó. Tất nhiên Nose không hề nhắc tới chuyện này.

Nose đưa mắt nhìn về phía sau Nitta, mặt ôn hòa hẳn. Nitta quay lại thì thấy Yamagishi Naomi đang tới gần chỗ bọn họ.

“Cảm ơn cô đã mời,” Nitta đứng lên, cúi đầu.

“Anh khách sáo quá. Tôi mới là người phải cảm ơn ấy. Tối nay hai người cứ tự nhiên đi ạ.”

Giọng Yamagishi Naomi nhẹ nhàng lọt vào tai Nitta. Họ chỉ mới không gặp nhau có một tuần mà anh tưởng như đã lâu lắm rồi. Gương mặt tươi sáng của cô thật rạng rỡ.

“Tôi cũng đáng được nhận bữa cơm này sao? Tôi nào có giúp được gì cho mọi người đâu.” Nose gãi gãi đầu. Xem ra người đàn ông này đang nói thật lòng chứ không hề đãi bôi.

“Anh khiêm tốn quá. Tôi biết hết mà.” Naomi mỉm cười.

Bữa cơm hôm nay là do cô mời. Nói ra thì cũng là do tổng quản lý Fujiki tâm sự muốn làm gì đó để cảm ơn Nitta vì đã bắt được thủ phạm.

Họ đi thang máy lên nhà hàng Pháp trên tầng cao nhất của khách sạn. Vừa vào trong nhân viên nhà hàng đã dẫn họ tới một phòng riêng dành cho ba người được chuẩn bị từ trước.

Vừa ngồi xuống ghế, Naomi đã lên tiếng, “Tổng quản lý Fujiki

nhờ tôi cảm ơn hai anh. Thật ra ông ấy cũng muốn tham gia lắm nhưng lại ngại hai người sẽ không thoải mái.”

“Sao có chuyện đó được,” miệng thì nói vậy nhưng Nitta thở phào trong lòng. Nghĩ tới chuyện phải ngồi ăn cơm với ông tổng quản lý của một khách sạn cao cấp thế này, anh đã thấy hơi ngột.

Dường như thực đơn cũng đã được đặt từ trước. Ly sâm banh đặt trước mặt ba người.

Đột nhiên Nose bắt đầu đứng ngồi không yên. “Ối, tôi xin lỗi. Ai lại gọi vào giờ này không biết.” anh ta vừa rút điện thoại ra khỏi túi áo khoác, vừa rời khỏi phòng.

“Cảnh sát các anh đúng là vất vả thật đấy,” Naomi cảm thán.

“Cô cũng thấy rồi đấy,” Nitta gật đầu rồi nhìn Naomi. “Thật may vì trông cô có vẻ vẫn rất ổn.”

“Anh Nitta cũng vậy.”

Trong một khoảnh khắc, mắt hai người chạm nhau. Nhưng ngay sau đó, Nitta đã vội đánh mắt đi chỗ khác.

Nhân viên nhà hàng đi tới, rót sâm banh vào ly của mỗi người. Đó là một chai Dom Perignon. Chẳng biết nên nói gì, Nitta đành nhìn chằm chằm vào đám bọt rượu.

Cuối cùng Nose cũng quay lại.

“Thật ngại quá. Cô con gái nhà tôi đột nhiên lại bảo sẽ dẫn bạn trai về ra mắt.”

“Sao cơ?” Nitta liếc Nose. “Thế rồi sao?”

“Thật xin lỗi hai người quá, nhưng cho tôi xin phép được không? Tôi không thể ngó lơ chuyện nhà được.” Nose nở nụ cười thân thiện, ra hiệu chặt tay trước mặt.

Nitta quay qua nhìn Naomi rồi lại nhìn Nose.

“Anh đã nói vậy thì cũng đành thôi.”

“Hai người hiểu cho thì tốt quá. Vậy tôi xin phép nhé. Chẳng mấy khi được cô mời mà tôi lại phải thất lễ, thật xin lỗi cô. Vậy tôi xin phép nhé, xin chào.” Nose lùi lại phía sau, cứ thế ra khỏi phòng.

Nitta có chút bàng hoàng, lại quay qua nhìn Naomi. Mặt Cô cũng đang ngây ra. Cuối cùng hai người cùng cười khổ.

“Thường người ta sẽ về vì những chuyện như vậy sao?” Nitta thắc mắc.

“Tôi cũng không biết nữa.” Naomi nghiêng đầu. Có khi nào...

Chắc là anh ta lại giữ ý đây mà. Hẳn lúc biết Fujiki không tới và chỉ có ba người, anh ta đã có ý định rút lui. Gì chứ sự tinh tế đó thì Nose có thừa.

“Thôi chúng ta cứ cạn ly đã nhỉ.” Nitta cầm ly rượu lên tay.

Naomi cũng nâng ly của mình lên.

Cảnh đêm Tokyo ánh lên trong hai ly rượu vừa chạm vào nhau.

[1] Biển Ohotsuku, vùng biển phía Tây Bắc Thái Bình Dương, nằm giữa bán đảo Kamchatka, quần đảo Kuril, đảo Sakhalin và đảo Hokkaido. [2] Tỉnh Karafuto, một đơn vị hành chính của Nhật Bản trước đây nhưng từ năm 1951 đã trở thành một phần lãnh thổ của nước Nga (Nam Sakhalin). [3] Căn bệnh tinh thần mà nhân viên mới đi làm hay sinh viên mới nhập học thường mắc phải do chưa thích ứng được với môi trường mới. (Ở Nhật sinh viên mới ra trường bắt đầu đi làm hoặc sinh viên mới nhập học đều vào khoảng đầu tháng Tư hằng năm)